DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

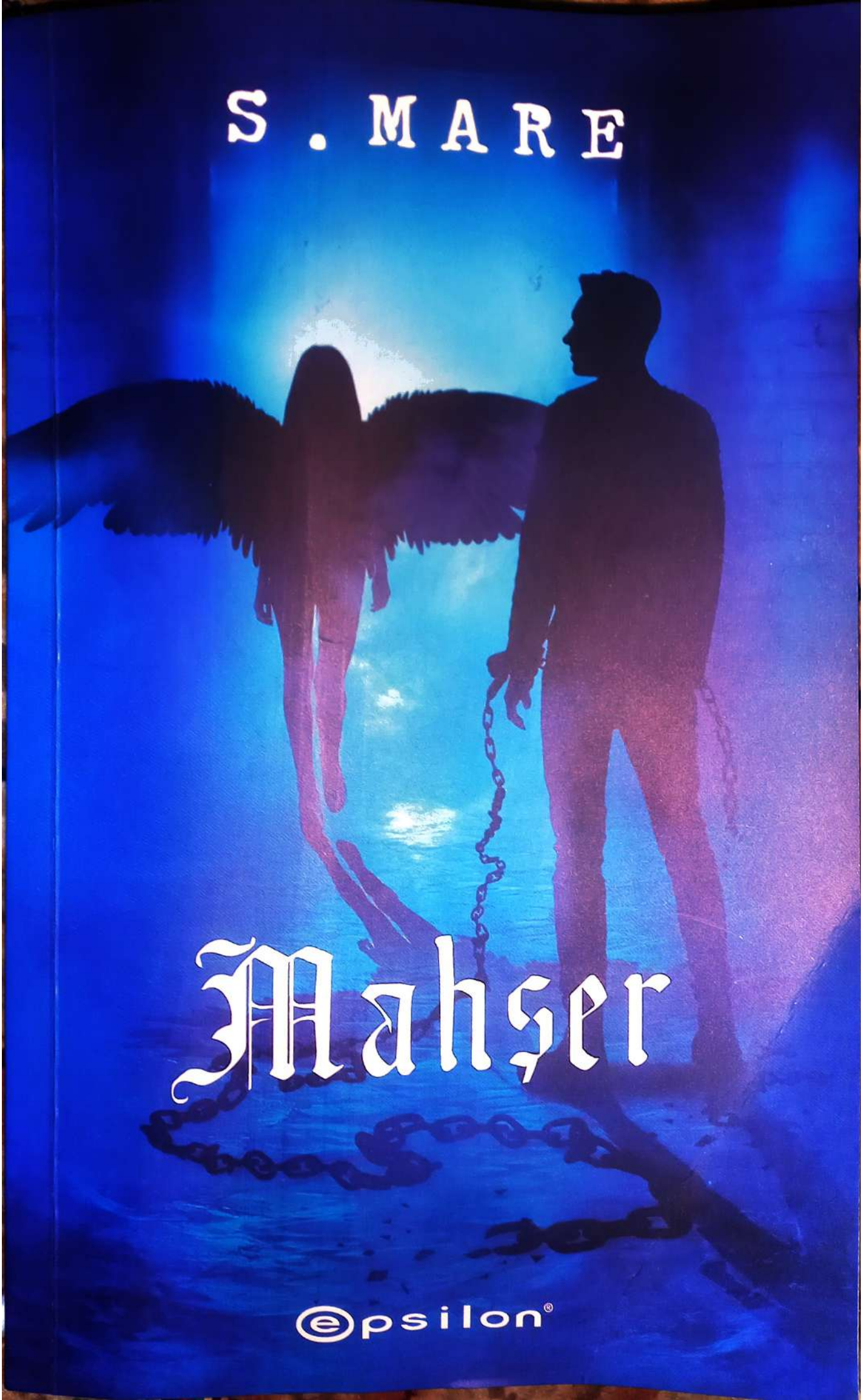
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

S. MARE

Mahser

epsilon®

Mahşer

Anahtar 4

Wattpad_okuyucusu tarafından taranmıştır.

Mahşer
Anahtar 4
S. Mare

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Veysel Yağcı
Sayfa Uygulama: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarım: Merve Polat

1. Baskı: Ekim 2022
ISBN: 978-625-414-218-5

© S. Mare
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

S. MARE

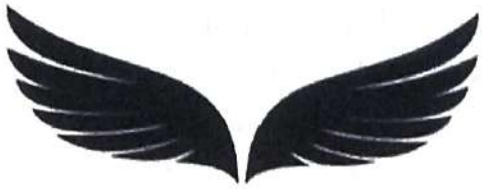
Mahşer

Anahtar 4

epsilon

Cehennem'e düştüğünde çıkışı yalnızca şeytan gösterebilir.

Joe Abercrombie

Wattpad_okuyucusu tarafından taranmıştır.

1

Cehennem Azabı

Kordan parmaklıklar, kordan duvarlar...

Zemin bile kordandı.

Ateş ona zarar vermezdi ama bu zincirler... bileklerini, boğazını, bedenini dağlayan zincirlerdi. Acıya alışmak diye bir kavram vardı ama yıllardır burada kapana kısılan bedeni acıya zerre alışmamıştı.

Bir de mazoşistlik kavramı vardı. Çekilen acı güzel gelirdi. Çektiği acı güzel geliyordu çünkü onu unutmasını engelliyordu. Bu acıyı ona bahşeden kadını unutmak istemiyordu. Onsuz geçen yılların acısı çok daha farklı ve can yakıcıydı. Bunu bizzat deneyimlemişti.

Gözlerini kapattı. Karşısında kızıl gözleriyle yine o belirdi. "Mavi," dedi sanki bir yudum su için yalvarır gibi. Kızıl gözleri işkenceydi çünkü. Ona yaptıklarını hatırlatıyordu.

Görüntü kaybolmaya başladığında, "Hayır, lütfen!" dedi çatlak sesiyle. "Kızıl da olsa kal!"

Kalmadı.

Sanki onu engelleyebilirmiş gibi bileklerindeki zincirleri zorladı, hareket ettikçe acı yoğunlaştı. Dağılan görüntü netleşmeye başladı. Teninde dolaşan ve canını ölesiye yakan acıya

rağmen yüzünde bir gülümseme belirdi ama duyduğu ses hem manzarasını sildi hem de gözlerini tekrar açmasına neden oldu.

Karşısındaki parmaklıkların ardındaki şeytan, "Ah, zavallı âşık!" dedi ateşten dudaklarını büzerek. Siyah gözleri parlaktı. Kor kızılı bedeni, karşısında dik duruyordu. Bir bedene sahip olmayan şeytan özlerinin Cehennem'deki somut hali buydu. Kor kızılı bir beden... Ve o beden güçlü görünüyordu, şüphesiz ki öyleydi de. Kendisi hariç Cehennem her şeytanın özünü beslerdi. Ariel'in de özü güce doymuştu.

Gözlerine öfke yığıldı, ne cüretle onu, hayal de olsa, Mara'nın görüntüsünü izlemekten alıkoyardı?

Ariel gülmeye başladı. Sesi kulak tırmalayıcıydı.

"Şu haline bak!" dedi gülüşlerinin arasından. "Şu perişan haline rağmen hâlâ bana meydan okur gibi bakabiliyorsun." Elindeki kılıcı zindanın kordan demirlerine sürterek yürümeye başladı. "Şu halini görmek öylesine tatmin edici ki Alastor, bunu kelimelerle anlatmak mümkün değil." Durdu ve aynı hareketi tekrarlayarak bu kez aksi yöne ilerledi. Kordan demirlere sürten silah ise kulak tırmalayıcı bir ses çıkarmaya devam etti. "Yine de bazen keşke, diyorum..." Kılıcı çekti ve öfkeye bulanan gözlerini onun üzerine dikti. Ardından şiddetle kılıcı demirlere vurdu. "Keşke şu lanet olasıca kapıyı açmayı başarsam da şu kılıcı gırtlağına sokabilsem."

Alastor, onu izlerken sonunda dudaklarını yukarı kıvırdı. Başını hafifçe omzuna doğru eğerken boynundaki zincirler acı vericilik düzeyini artırdı ama bu onun keyfini azaltmadı.

"Ne o, Ariel?" dediğinde artık sesi düzelmişti. Bir bozulma olmaması bir yana oldukça da alaycı çıkmıştı. "Cehennem'de gezecek yerlerin mi tükendi yoksa? Keşke senin için diğer katmanları da açık bıraksaydım."

Ariel öylesine öfkelendi ki siyah gözbebekleri parladı ama kızıllık... Hayır, kızıllık yoktu o gözlerde. İşte onun gücü bu kadardı. Her ne durumda olursa olsun Alastor ile yarışamazdı.

"Eğer buradan bir gün çıkarsam..." dedi Ariel dişlerinin arasından, "... ilk yapacağım şey senin o kahrolası sevgilinin de boğazını parçalamak olacak."

Alastor gülmeye başlarken art arda cıkladı.

"Yetmez," dedi ardından.

"Doğru, yetmez," dedi Ariel da. "Onu yavaş yavaş parçalayaca..."

Alastor yine gülerek sözünü kesti.

"Hayır, Ariel! Zekân yetmez." Ariel'ın öfkeden titremeye başlayan bedenini şeytani bakışlarla ve keyifle süzdü. "Seni, aptallığın buraya mahkûm etmedi mi? Hâlâ ona zarar vereceğini düşünmen..." Yine güldü. "Bu, hayatımda duyduğum en komik şeylerden biri olabilir. Ariel, sen buradan çıksan bile Mara'ya dokunamazsın."

"Göreceğiz!" diye bağırdı Ariel.

"Neyi?" dedi Alastor alayla. "Sevgilinin seni geri almak için Mara'nın ayak işlerini yapacak duruma geldiğini mi? Yoksa buradan çıksan dahi Mara'ya her zarar vermek istediğinde önce sevgilini karşında bulacak olmanı mı?"

Ariel öfkeli ruh halinden sıyrılamasa da güldü.

"Benim için her şeyi yapar o! Emin ol, Mara'yı parçalarken bana ilk o yardımcı olacaktır."

Alastor tekrar cık cıkladı.

"Senin için değil. Melek olan sen için her şeyi yapar. Yani bu, şu demek oluyor: Eski haline dönmen için Mara'nın sana işkence edişini bile izleyebilir." Gözlerini kısarken dudaklarını sarkıttı. "Ben bu filmi daha önce izledim, istersen sana biraz detay verebilirim."

Ariel öylesine öfkelendi ki buna, art arda elindeki kılıcı kordan demirlere vurmaya başladı.

"Hepinizin canına okuyacağım! Hepinizin!"

"Yavaş oku!" dedi tanıdık bir ses. Alastor görüş açısına girmediği için göremiyordu belki ama bu, Abaddon'dı. Onları ürkütücü sesleri ve kor kızılı bedenleriyle bile diğerlerinden ayırt edebiliyordu. Zaten saniyeler içinde Marphas ile parmaklıkların önünde belirdiler.

"Çok yavaş..." dedi Marphas da *o* harfini haddinden fazla uzatarak.

"Şimdi kaybol buradan," dedi Abaddon. "Yoksa biz seni zevkle okuruz güzelim. Gerçi şu halinle... güzelim biraz abartı oldu."

Ariel onlara tiksintiyle baktı.

"İkiniz de mide bulandırıcı birer sürüngensiniz sadece."

"Kişisine göre..." dedi Marphas. Abaddon'a bakıp dudak büktü, siyah gözleri yine Ariel'ı buldu. "Mesela sen... Sana aslan olmamıza gerek yok, neden kendimizi yoralım ki?"

"Sonuçta," diye devam etti Abaddon. "Sen sürüngen halimizden bile korkuyorsun."

Ariel tıslamaya benzer bir ses çıkardı ama bu, Marphas ve Abaddon'ı sadece güldürdü. Abaddon birden şeytani bakışlarına büründü. Ariel'a doğru sadece bir adım attı ve Ariel aynı saniye geriye adımladı.

"Görüyorsun ya..." dedi Marphas. "Fazlasına gerek yok."

Ariel elindeki kılıcı kırarcasına sıktı ve öfkeli, sessiz bir çığlıkla yanlarından geçip ortadan kayboldu. Marphas Abaddon'a bakıp güldü.

"Komik bir yeniyetme şeytan. En sevdiğim..."

Abaddon ona cevap vermek yerine boynunu şiddetle kavrayıp onun dudaklarına saldırırcasına kapandı. Gerçi bu da bir cevap sayılırdı. Biraz tiksindirici olanından...

Alastor ofladı.

"Bunu izlemek şu zincirlerden bile daha can yakıcı, emin olun!"

Birbirlerine saniyeler içinde yapışan ikili yavaşça ayrıldı ve Abaddon, ona sırıttı.

"Yine huysuzluğun üzerinde kralım."

"Siz..." dedi Alastor ve yüzü buruştu. "Sahi, siz nasıl böyle mutlusunuz? Aklım almıyor. Tüm şeytanlar gibi sonsuzlukta Cehennem'e mahkûm oldunuz."

Marphas omuz silkti ve yanındaki şeytanın belini kavrayıp onu bedenine yapıştırdı.

"Onunla olduktan sonra nerede olduğumu pek taktığım söylenemez."

"Al benden de o kadar," dedi Abaddon. Gözlerinde vahşi parıltılarla Marphas'a baktı.

"Sakın!" dedi Alastor tehditkâr bir sesle. "Sakın gözlerimin önünde bir daha birbirinizi yemeye başlamayın! Yoksa bu kez yemin ederim, bu zincirler bile beni tutamaz."

Abaddon şeytani, şuh bir kahkaha attı.

"Merak etme, öyle bir mekân keşfettik ki orada zevki doruk..."

"Kes!" diye neredeyse bağırdı Alastor. "Duymak istemiyorum! Hatta zevk kelimesini size yasaklıyorum! Şimdi esas meseleye gel..." Zincirlerin verdiği acı aniden yoğunlaşınca nefesi kesildi ve kısa bir an sustu. "Sadede... gelin!" dedi zorlanarak.

Abaddon ve Marphas sonunda ciddileşti.

"Lilith'i izlemeye devam ediyoruz," dedi Abaddon.

"Ve?" dedi Alastor.

"Cehennem'den bir çıkış yolu aramaya devam ediyor ama..." dedi Abaddon ve Marphas'a baktı. "Hâlâ bir adım ilerleyebilmiş değil."

"Biz de bir şey bulamadık," dedi Marphas.

Alastor iç geçirdi. Buradan bir çıkış olmayacağını aslında en iyi o biliyordu ama yine de... Küfretti. Zincirler tenini dağlamaya devam etti. Bedeni ara ara kendini yenilese de zincirler tekrar eski halini almasını geciktirmiyordu.

"Ama bir yolunu elbet bula..."

Abaddon'ın sözünü sertçe kesti.

"Bir yolu yok! Size bunu defalarca söyledim."

"Aramaya devam edeceğiz!" dedi Marphas yine de.

Nafile bir çaba harcayacaklardı ama bunu dillendirmedi. Zaten bunu daha önce defalarca yapmıştı. O yüzden sadece, "Gidin!" dedi. "Beni yalnız bırakın!"

İki şeytan da sessiz kaldı ve arkalarına dönüp gözden kayboldular. O ise yalnız işkencesine kaldığı yerden devam etmeye başladı. Gözlerini kapattı ve işkencesini yine bir hayalle süslemek istedi. İstediği bu kez olmadı. Mara'nın görüntüsü ona

uğramadı. Yine küfretti. Hatta dakikalar boyunca art arda küfretti.

Sonunda başka bir küfür onun küfrüne karıştı. Gözleri hızla açıldı. Karşısında tanımadığı birini buldu. İnsan bedeninde...

Gözleri kısıldı.

"Sen de kimsin?"

Sonunda gri gözler onu buldu ve gözlerin sahibi bir küfür daha savurdu.

"Alastor!"

Alastor yüzünü buruşturdu.

"Evet, adım... bu."

Gri gözlerin sahibi parmaklıklara yaklaştı. Yine bir küfür savurdu.

"Benim," dedi ve tekrar etrafına baktı. "Ve ben Cehennem'deyim. Vay canına!"

"Ne?" dedi Alastor.

Gri gözler tekrar ona döndü. Aniden gülmeye başladı.

"Yarı melek yarı şeytan olmam, sonunda bir işe yarayacak!"

Alastor gözlerini kıstı. Yarı melek yarı şeytan tanıdığı tek bir kişi vardı ve o kesinlikle karşısındaki kişi değildi. Kafasında şekillenen başka bir gerçekle gözleri irileşti.

"Azazel?" dedi şaşkınlıkla.

Azazel coşkulu bir kahkaha attı.

"Ta kendisi dostum!"

Karşısındaki kişi gerçekten Azazel'dı. Peki, buraya nasıl girmişti?

2

Kanla Yazılmış Anılar

Eskimiş merdivenleri yavaş yavaş çıktım. Her attığım adımla tahta basamaklar gıcırdadı ama kırılmayacak kadar sağlam olduklarını biliyordum. Elimi merdivenlerin tırabzanlarına sürterek, okşarcasına adımlamaya devam ettim. Onun dokunduğu her yere dokunmak istiyordum âdeta. Sanki böyle yaparsam parmaklarımız birbirine değecekti.

Alt katta hiçbir şey yoktu, üst katın da aşağı ile aynı olduğunu kısa bir inceleme sonunda anlamıştım. Ev boştu ama onundu, burada kalmıştı. Bunu öğreneli sadece bir saat oluyordu. Görmek istemiştim. Bu pejmürde evde onunla ilgili ne varsa hepsini görmek istemiştim. Neden almıştı ki bu eski evi mesela? Üstelik içine hiçbir eşya da koymamıştı.

Çatı katına çıkmak için tavandaki kapalı girişin önünde durdum. Bakmadığım sadece orası kalmıştı. İpi çektim ve merdivenler aşağıya doğru açıldı. Onlar yeniydi işte. Onarılmıştı.

Nedenini bilmediğim bir şekilde kalp atışlarım hızlandı. Üst kata çıkan merdivenleri ağır ağır çıkmıştım belki ama tavan arasına çıkanları da bir o kadar hızlı tırmandım. Ellerimi zemine dayayıp kendimi yukarı çektim ve ayağa kalkıp ellerimdeki tozları silkeledim. Gözlerim o an zemindeki onlarca, hatta

belki yüzlerce fotoğrafı buldu. Hepsi benim fotoğraflarımdı. Eğilip birini aldım. Yedi yaşımda babamın çektiği bir fotoğraftı bu. Annem tüm fotoğraflarıma yaptığı gibi onu da evimizin tavan arasında çürümeye bırakmıştı ama şimdi buradaydı. Damien'ın evinde...

Fotoğrafta gülümsüyordum, ön dişlerimin biri eksikti. Sonbaharda, bir parktaydım. Babam götürmüştü, o günü hatırlıyordum.

Fotoğrafın arkasını çevirdim ve Damien'ın el yazısıyla karşılaştım ama yazı bir mürekkeple yazılmamıştı. Kanla yazılmıştı. İçim acıdı.

"Canavarsın!"

İlk yazı buydu. Kalbimde keskin bir acı hissettim ama bu, bana olan nefretini görmemden değildi. Yazının üstüne bir çizgi atmış ve altına başka bir şey yazmıştı. İşte o acının nedeni bana duyduğu nefretin bile kısa sürmesindendi.

"Çok güzelsin!"

Fotoğrafı göğsüme bastırıp kısa bir an gözlerimi kapattım, ağlama isteğimi bastırmak için derin nefesler aldım ve gözlerimi tekrar açtım. Eğilip yerden bir fotoğraf daha aldım. Okula başladığım ilk gündü, fotoğrafı elbette yine babam çekmişti. Bu kez gülmüyordum, hatta ekrana oldukça somurtkan bir şekilde bakıyordum. Gülümsedim.

"Okuldan nefret etmeye çok erken başlamıştım," diye kendi kendime söylendim.

Fotoğrafın yine arkasını çevirdim. Yine bir yazı vardı ama bu kez tekti. Yine kanla yazılmıştı.

"Suratsız Beyaz Bela!"

Burukça gülümsedim. Yerdeki her fotoğrafa teker teker bakıp arkalarındaki yazıları okudum. Saatler sürdü, dışarıda hava kararda ama umursamadım. Son fotoğrafı da elime aldım. Beni uyurken çektiği ve bana gönderdiği ilk fotoğraftı bu. Fotoğrafın yine arkasını çevirdim, yazıyı okuyunca kendimi tutamadım. Boğazımdan hıçkırırcasına bir ses yükseldi.

"Seni çok özledim melekçik!"

"Seni..." dedim ve yutkundum. "Seni çok özledim şeytan kral!"

Boğulurcasına bir nefes çektim içime ve başımı kaldırdım. O ana kadar tam karşımda bir ayna olduğunu fark etmemiştim. Aslında ayna olduğunu anlamak bile oldukça zordu çünkü parçalanmıştı. Sadece köşelerinde aynanın kalan parçaları görünüyordu. Elimdeki tek fotoğrafla, yerden destek alarak ayağa kalktım. Aynaya doğru yürüdüm ve tam önünde durdum. Yerdeki parçalarına baktım.

Parçaların arasında da bir fotoğraf vardı. Eğilip camları kenara ittim ve onu da elime aldım. Aynanın karşısında elindeki kamera ile kendisini çektiği bir fotoğraftı bu. Neden kendini çektiğini anlamasam da yüzünü bir fotoğrafta da olsa tekrar görmek kalbimin bir kuş gibi çırpınmasına neden oldu. O ana kadar bende bir fotoğrafı bile yoktu ama artık onun güzel yüzünü avuçlarımın arasında tutuyordum.

Parmaklarımla yüzüne dokundum. Sanki onu severmiş gibi... Sanki ona dokunurmuş gibi...

"Bana suratsız diyene bak," dedim kendi kendime, hüzünlü bir gülüşle. Yüzünde zerre neşe yoktu. Hatta aynaya öyle sert bakmıştı ki sanki bakışlarıyla parçalara ayıracaktı. Yine de çok güzeldi, o her haliyle güzeldi.

Fotoğrafı kaldırdım ve dudaklarımı üzerine bastırdım. Derin bir nefes alırken onun da arkasını çevirdim. Kanla yazılmış bir yazı daha...

"Seni gördüm, tam da bu kahrolası aynada. Bana bakıyordun, o kadar gerçek gibiydin ki...

Ama ayna yalancıydı, ben de cezasını kestim."

Kendini bu yüzden çekmişti. Aslında kendini bile çekmemişti, beni çekmek istemişti.

Aynanın çerçevesinden tam köşedeki fotoğraf makinesini gördüm. Fotoğrafta elinde tuttuğu makineydi bu. Benim makinem olduğunu o an anladım. Tavan arasına kaldırmıştım onu da. Damien fotoğraflarla beraber almış olmalıydı ve son fotoğrafıyla da aynaya fırlatmıştı.

Altdudağımı sertçe dişledim. Başımı tavana çevirip gözlerimi kapattım. "Hayır, ağlamak yok!" dedim kendi kendimi telkin eder gibi. "Bu son değil, bu sadece yeni bir başlangıç. Ben yazacağım, seninle yazacağım. Seni Cehennem'den çıkarıp tekrar Cennet'ime alacağım."

"Dokunaklı," dedi aşağıdan gelen ses.

Gözlerimi açıp başımı çatı katının girişine çevirdim. Lucifer o an kendini yukarı çekip yere oturdu ama ayakları hâlâ merdivenin görünmeyen basamağındaydı. Ölmeden önce onu son gördüğüm bedene neredeyse tıpatıp benzeyen başka bir bedendeydi; sadece bu beden, ondan daha gençti. Yıllarca arayıp bulduma dediği insanın soyundan birinin bedenini ele geçirmişti ve Araf'a düşmeden önce yaptığı en akıllıca şey kendini bu bedene ebediyen bağlamak olmuştu. Bu Jeremiel sandığı Andras'la yaptığı çıkar anlaşmasının getirisiydi. Geri döndüğünde tıpkı bizim gibi özü bu bedeni bulmuştu. Yine de geçici bir ölümle bedeni, bizim bedenlerimizin aksine yine işlevsiz kalacaktı. Yani ölü... Ve yine kendine bir beden bulmak zorunda kalacaktı.

Bana simsiyah gözleriyle bakıp sırıttı.

"Selam çirkin iblis! Beni özledin mi?"

Gözlerim yavaşça kısıldı.

"Son görüşmemizin üzerinden bir saat geçti sadece." Bana burayı o söylemişti ama kahrolası peşimden gelmeyeceğini de söylemişti.

Bacaklarını yukarı çekti ve hızlı bir manevrayla ayaklandı. Uzun dalgalı saçlarını eliyle geriye taradı ve işaretparmağını bana çevirdi.

"İşte o süre beni özlemen için yeter de artar."

"Gün geçtikçe sana katlanmak daha zor geliyor," dedim elimdeki iki fotoğrafı ceketimin cebine atarken.

Umursamazca odada ilerlemeye başladı. Bana bakmıyordu artık, yerdeki fotoğrafları inceliyordu.

"Bu çocuk..." dedi yüzünü ekşiterek, "... saplantılı bir sapık! Şu fotoğraflara bak! Gördüklerimden sonra ilişkinize artık sıcak bakmam pek mümkün değil."

"Sanki sen değilsin," dedim alayla. "Ariel, diye sayıklayarak uyuyorsun."

Bana kınayıcı bir bakış attı.

"Benim aşkım saf ve temiz. Sizin kirli aşkınızla karıştırma."

"Saf ve temiz?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Tabii tabii!"

Yere eğilip bir fotoğrafı eline aldı. Yine yüzündeki küçümseyici ifadeyle incelerken, "Küçükken de çirkinmişsin," dedi. "Sevimsiz velet!"

Ofladım ve yanına yürüyüp fotoğrafı elinden çektim.

"Neden peşimden geldin, Luci?"

Başını alaycı bir ifadeyle yana eğdi.

"Ben de sana meraklı değilim kızım, acil bir durum oldu sadece."

Kaşlarım çatıldı.

"Kalkan mı delindi?"

Babam kalkanı tekrar onarmıştı. Elbette geri döndükten sonra bizim katkılarımızla... Ve Lucifer'ın... Melekleri engellemek için verilen özü bizzat o sağlıyordu ve bulunduğumuz durumda melekler de bizim için bir tehditti. Babam bu yüzdendir ki ona ses çıkarmıyordu. Bu, onu evinde ağırlayıp yemek masasına davet ettiği anlamına gelmiyordu elbette. Hâlâ onu gördüğünde silahına davranıyordu. Geldikten sonra ilk işimiz kalkanı onarmak olmuştu. İkinci ise içerideki şeytanları yok oluşa yollamak...

Andras için, Cehennem'in kapısı kapandıktan sonra kasabanın önemi kalmadığı için buraya çok da dikkat etmemişti. Sadece ardında haberciler bırakmıştı. Geri döndüğümüzde ona hemen bilgi versinler diye elbette. Kendisi kalıp bizzat bize bir geri dönüş sürprizi de yapabilirdi ama birincisi, *sanırım çok meşguldü.* Eh, meleklerden kendi şeytan ordusunu oluşturmak meşakkatli bir işti. İkincisi ise, *zaten biricik kızının onu bulacağından çok emindi.* Tüm bunları hesap ettiğimiz için, geri döndükten sonra hemen kendimizi açık etmemiştik. Önce habercileri avlamıştık, sonra ise babamı...

Kasabanın şerifini kaçırmıştık, evet çünkü *kızın geri döndü,* diye karşısına dikilseydim muhtemelen beni o an vururdu. Şekil

değiştiren bir düşmanı varken aksini düşünmek saçma olurdu. Adamı kaçırdıktan sonra bile ikna etmemiz günlerimizi almıştı. İkna işini tamamladıktan sonra ise duygusal anlar ve kucaklaşmalar gelmişti. Ardından kalkanın onarım çalışmaları...

Andras ancak o an geri döndüğümüzü anlamıştı ama artık çok geçti. İçeri girişlerini çoktan imkânsız kılmıştık. Sırada onu alt etmek vardı ama ondan önce şeytan kralımı Cehennem'den çıkaracaktım. Babam buna katiyen karşı çıktığı için, hatta Damien'ın adının bile geçmesine tahammül edemediği için Kara Kitap'ı çözme işini de gizli yürütüyorduk. Babam ise beni yeni iş yerimde çalışıyor sanıyordu. Yeni iş yerim, yani Venüs... Artık benimdi.

Eski hayatıma geri dönmekte zorlanmamıştım. Bir cesedim bile olmadığı için ölümüm sadece Kalkan üyeleri tarafından biliniyordu. Babam diğerlerine Damien'ın da bir zamanlar söylediği yalanı söylemişti. Biricik kızı eğitimini, aslında hiç var olmayan halasının yanında tamamlamaya gitmişti. Üniversiteye de orada devam edecekti. Talihsizlik işte, üniversitenin bana uygun olmadığını anlayan ben de çareyi kasabaya geri dönmekte bulmuştum.

"Kalkanda bir sorun yok," dedi Lucifer. Ellerini belinin iki yanına yerleştirdi. "Endişe edeceğimiz bir şey de yok bence. İyi bir haber bile sayılır bu."

"Bu?" dedim artık sadede gelmesini isteyerek.

"Senin şu yarı melek, yarı şeytan dostun," dedi ve sırıttı. "Birden ortadan yok oldu."

Araf'tan çıktıktan sonra Azazel'ın, ele geçirdiği bir bedenle bizi bulması çok uzun sürmemişti. Üstelik o yanı başımızda bittiğinde kalkanı da onarmıştık ama kalkan onun geçişine izin vermişti. Bu sanırım, artık melez bir tür olduğundandı. Araf'ta Azazel'ın özü yenilenmeye başlamıştı ama Araf'tan çıkış bu yenilenmeyi kesmişti. Özünü tekrar iyileştirmeye çalışsam da başaramamıştım. En nihayetinde Azazel artık ne tam bir melek ne de tam bir şeytandı. Bir melezdi. Kısmen benim gibi... Biraz daha güçsüz olanından elbette.

"Azazel mı?" dedim yüzümü buruşturarak. "Nasıl yok oldu? Gideceği bir yer yok ki." Derin bir iç çektim ve göz devirdim. "Kavga mı ettiniz yine?"

"Etmedik anneciğim," dedi Lucifer alayla. "Ayrıca değişik varlığın çekip gitmesinden bahsetmiyorum. Birden ortadan kayboldu diyorum." Ellerini havaya kaldırdı ve parmaklarını birleştirip birden açarken bir sihirbazmışçasına "Hokus pokus!" dedi. "Biraz önce burada ama şimdi değil."

Kafam iyiden iyiye karışmıştı.

"Öylece yok mu oldu diyorsun yani?"

Gözleri yapma bir şaşkınlıkla irileşti.

"Ben hayatımda senin kadar zeki birini görmedim. Nasıl da hemen anladın?"

"Dalga geçmeyi kes," dedim bunalarak. "Söylediğin normal bir şey değil. Bu zamana kadar sadece Andras böyle bir şeyi yapabildi."

"O aslında somut bir varlığı olmamasındandı," dedi Lucifer. Ayağıyla yerdeki fotoğrafları iteledi. "Azazel'ın böyle bir gücü yok; dahası, adam bir beden ele geçirdi. Somut bir varlığı var yani."

"Peki, nasıl yok olabilir öyleyse?"

"Zeki olan sensin," dedi söylediklerinin aksine küçümser bir sesle. "Şeytanı bir ucubeye çeviren de... Bunu da bulursun bence." En büyük ucubenin kendisi olduğunu kabul etmemekte ısrarcıydı.

İçim sıkılmıştı. Yeterince derdim yokmuş gibi bir de Azazel sorunu patlak vermişti. Lucifer'ın anlattıkları mantıklı da gelmiyordu. Birden bir öylece ortadan yok olmak... Bu nasıl olabilirdi ki?

Lucifer arkasına döndü ve girişe yürüdü. Arkasından dalgınca bakarken birden kaşlarım havalandı. Bakışlarım netleşti. "Dur!" dediğimde durdu ve başını omzu üzerinden bana çevirdi. "Azazel... Son zamanlarda birine zarar verdi mi?"

"Ne bileyim ben?" dedi yüzünü ekşiterek. "Tüm zamanımı Kara Kitap'ı çözmeye harcarken Azazel'ın neler yaptığı pek de umurumda değildi açıkçası."

"Hayır, düşün!" dedim tekrar. "Kaybolmadan önce ne yapıyordu?"

"Dışarıdan gelmişti," dedi omuz silkerek. "Biraz da keyifsizdi." Sustu ve gözleri kısıldı. "Sanırım haklısın, birisiyle bozuşmuş olmalı. Üstünde kan vardı. Kendisini zerre sevmediğimden sebebini sormadım."

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı.

"Aman Tanrı'm!"

Lucifer'ın gözleri daha da kısıldı.

"Sinirimi bozuyorsun!"

"Ne?" derken bile yüzümde heyecanlı bir gülümseme vardı.

"Bir şeyleri çözdün," dedi Lucifer. "Benden önce," diye vurguladı. "Sinirlerimi çok bozuyorsun kızım."

"Hayatında benden zeki birini görmediğini sen söyledin," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Senden nefret etmem için bana daha fazla neden verme de neyi çözdüğünü söyle!" dedi huysuzca. Gerçekten ondan önce bir şeyleri keşfetmemi hazmedemiyordu. Kibrin efendisi olduğundan bu doğaldı da ama zamanla o da kabullenecekti. Benim aklım onu hep mağlup edecekti çünkü.

Ona doğru yürüyüp tam karşısında durdum.

"Araf'ta," dedim sırıtarak. Yıllarca şeytani özüm, diğer özüme baskın gelmesin ve beni ele geçirmesin diye uğraşmıştım."

"Yani?" dedi dudak bükerek.

"Yanisi şu, şeytani özüm üste çıktığında iki şehrin kapısı geçişime izin vermiyor ve beni Alevler Şehri'ne mahkûm ediyordu çünkü artık ait olmam gereken yerin orası olduğunu söylüyordu."

Yine anlamamış göründü ama birden kaşları havalandı.

"Azazel'ın durumu da seninkine benziyor. Eğer şeytani özü, temizlenen melek özüne baskın çıkarsa..."

Dudak kıvrımlarım daha da yukarılara tırmandı ve yüzümü ona yaklaştırdım.

"Cehennem'e çekilir!"

3

Nefret Edilesi İttifaklar

Gerçek rüzgârı öylesine özlemiştim ki kanatlarımın her dalgalanışında yüzümde bir gülümseme beliriyordu. Doyasıya uçmak istiyordum. Özgürce gökyüzüne kanat çırpmak ve belki de kanatlarımın yanması pahasına güneşe uçmak...

Güneş İkarus'un sonu oldu.

İkarus için bundan güzel bir son olamazdı.

Başımı biraz daha yukarı kaldırdım ve güneş ışıklarının yüzümde dans etmesine izin verdim. Bir gün İkarus ile Güneş yine bu gökyüzünde buluşacaktı. Kanatları rüzgârda beraber dalgalanacaktı.

Sonunda ayaklarım toprağı bulduğunda Lucifer da yanıma indi. İkimiz de karşımızdaki yenilenmiş tahta yapıya baktık. Burası cehennemin kapısının yakınındaki o barakaydı. Dünyadaki son günümde onu ben parçalamıştım ve o gün son nefesimi de vermiştim ama işte yine buradaydım. Baraka tamir edilmişti belki ama uçurumun dibindeki göl kurumuştu. Orada eskiden bir mezarım bile vardı. Çiçeklerim yok olsa da hâlâ orada bir geçmiş gömülüydü.

Barakaya yaklaşırken kapıda bir çalıyla toprağı eşeleyen Hermon başını kaldırıp bize baktı. Beni görünce yine neşelendi. Hemen ayağa fırladı. Beyaz saçları ve neredeyse beyaz gibi

duran mavi gözleriyle gerçek bir meleğe benziyordu ama aslı bir Işıklar Şehri yaratığıydı. Araf yıkıldıktan sonra dünyaya geçip geçmeyecekleri belli olmayan o yaratıklar artık varlıklarını dünyada sürdürüyordu. Hatta öyle ki bedenleri istedikleri an kendine has bir insan şekline bürünüyor, istedikleri an ise yaratık halini alabiliyordu. Hermon'ın karşımda duran muhteşem güzellikteki yüzüne bakarken bazen, ben de bir yaratık olsaydım keşke, demiyor değildim. O devasa cüssedeki yaratık görenlerin nutkunu kesebilecek bir genç adam şeklindeydi artık. İnsan formuyla bile devam eden iri cüssesine rağmen üstelik.

Hermon hızlı bir koşuyla önümde belirdi, en azından insan formuyla yüzümü yalamıyordu ama her seferinde iri bedeniyle kemiklerimi kıracak kadar sıkı sarılıyordu bana.

"Hermon!" dedim kollarının arasında nefes almaya çalışırken. "Araf yok oldu, biliyorsun. O yüzden beni öldürme planlarını bir müddet askıya mı alsan?"

Geri çekildi ve söylediklerimi zerre umursamadığını bembeyaz dişleriyle sırıtarak gösterdi. Lucifer'a bakınca ise hırlarcasına bir ses çıkardı. Bunu, onu her gördüğünde yapardı.

"İyi çocuk, iyi çocuk!" dedi Lucifer bir köpeği sakinleştirmeye çalışır gibi ama ses tonu daha çok kışkırtmak istediğini ele veriyordu.

Hermon'ın hırıltıları artınca hemen müdahale ettim.

"Neden kapıda oturuyordun sen?"

Berrak mavi gözleri bana döndü. Öfkeli ifadesi hüzünlü bir hal aldı.

"Mavi içeri girmeme izin vermiyor."

İç çektim, huysuz yaratık beni en sonunda delirtecekti. Hermon'ı hiç sevmiyordu ve ona işkence etmekten de geri kalmıyordu. Zavallı Hermon ise ona yaklaşma çabalarına hiç ara vermiyordu. Bu da ona Mavi tarafından sürekli bir hırpalanma olarak dönüyordu.

Barakanın kapısı hafifçe aralandı ve Mavi'nin Hermon'ınkinden çok daha koyu mavi tek gözü aralıktan belirdi. Gözlerimi kıstım.

"Seni asi yaratık!" diye çıkıştım. "Daha kaç kere bu çocuğu hırpalama, diyeceğim sana?"

"Çocuk değil o," dedi gizli bir ahengi olan sesiyle. Hâlâ kapıyı açmamış, tek gözüyle bize bakıyordu. Hermon bakışlarını ona çevirdiğinde Mavi'nin görünen tek gözü de kısıldı. "Bana bakma seni çirkin yaratık!"

Hermon hemen önünde döndü. Mavi bazen gerçekten korkutucu olabiliyordu.

"Mavi!" dedim dişlerimin arasından uyarırcasına.

Aniden kapıyı açarak, "Sevmiyorum onu!" dedi. "Sahibini de sevmiyorum."

Mavi saçlarında yine mavi alevler belirmişti. Yaratık haliyle korkutucu görünen o varlık şu an en fazla 18 yaşında tatlı mı tatlı bir yüze sahipti. Yuvarlak bir yüz; yuvarlak, iri, mavi gözler; küçük bir burun ve küçük kırmızı dudakları... Elbette görünüş yanıltıcıydı, konuştuğunda en az yaratık hali kadar korkutucu görünebiliyordu. Hele o mavi gözleri parlamaya başladığında akıllı bir insan önünde durmaya cesaret edemezdi. Akıllı bir yaratık da...

Ah, zavallı Hermon...

"Evet, evet!" dedi Lucifer alayla. "Sen zaten kimseyi sevmeyen huysuz bir yaratıksın, tecrübe ettik."

Mavi ona tiksinen bir bakış attı.

"Susmazsan seni yerim şeytan!"

Kevin yanında belirdi ve elini Mavi'nin omzuna attı. Gözleri yorgun baksa da muzipliği yine üstündeydi.

"Mavi inan bana, böyle bir iğrençliği senin miden bile hazmedemez!"

"Sahibim hakkında konuşurken dikkatli olun!" dedi derinden bir ses.

Lucifer'ın dudakları yana kıvrıldı ve etrafında siyah bir siluet dönüp durmaya başladı. Normal bir insana göre ürkütücü bir manzaraydı bu. Siluet, Mavi ve Kevin'ın önüne süzüldü ve belirginleşti. Siyah beline kadar uzanan saçlar, gri bir ten, belirgin yüz hatları, çıkık elmacıkkemikleri ve simsiyah gözler...

Saye insan haliyle bile yaratığa benziyordu. Korku filmlerinden fırlamış bir yaratığa...

"Yoksa..." dedi o ürkütücü ekolu gibi çıkan sesiyle.

Kevin tek kaşını havaya kaldırdı.

"Yoksa ne?" dedi ve yapma bir şekilde titredi. "Yoksa bizi kutuplara mı bırakırsın?"

Mavi küçük yüzünü Saye'ye yaklaştırdı.

"Yoksa ne?" dedi o da ama Kevin gibi rol yapmadı. Aksine mavi gözlerinde korkutucu mavi alevler belirdi. "Devam et korkunç yaratık. Yoksa seni de mi yiyeyim?"

Saye'den ürkütücü tıslamalar yükselirken, "Tamam, kesin şunu!" diye araya girdim. Bu didişmeleri hiç bitmiyordu ve uzadıkça katlanılmaz oluyordu. Şeytanlar ve şeytanların yaratıklarıyla, melekler ve meleklerin yaratıklarının mükemmel bir şekilde anlaşmasını kimse bekleyemezdi ama sonuç olarak aynı amaç üzerine ilerliyorduk. İstemesek de beraber çalışmak zorundaydık. Bunu anlamak bu kadar zor olmamalıydı.

İlerleyip Saye'nin yanından geçtim ve Kevin ile Mavi'nin kenara çekilmesiyle barakadan içeri girdim. Mavi'nin bir kuşun öfkesini andıran sesi arkamdan gelince Hermon'ın beni takip ettiğini de anladım ama zavallı Hermon o sesten sonra yine gerilemişti.

"Mavi!" dedim sabrımın sonuna gelerek. "Ya şuna bir son ver ya da seni bir yerlere kapatayım kızım!"

Sessizce dudaklarını birbirine bastırdı ama neredeyse iki çizik haline gelen gözleriyle Hermon'a tehditkârca bakmaktan da geri kalmadı. Köşedeki üzeri kâğıtlar, karalamalar, defterler ve kitaplarla dolu masaya kısa bir göz attım. O masada günlerimiz geçmişti ama Kara Kitap'ı çözmek o kadar kolay değildi. Şimdiye kadar sadece birkaç sayfa ilerleme kaydedebilmiştik ve böyle giderse Damien'ı kimbilir kaç yılın sonunda oradan çıkarabilirdik? Kahrolası Andras'ın bile Beyaz Kitap'ı çözmesi iki yılını almıştı. Benim o kadar sürem yoktu. Daha şimdiden üç ay kaybetmiştim bile. Dünyada üç ay ise Cehennem'de dokuz aya tekabül ediyordu. Damien'ın acı içinde geçirdiği tam tamına dokuz ay...

Barakaya attığımız birkaç koltuktan birine kendimi attım. Hermon da hemen yanıma oturdu. Mavi yine bir homurtu çıkardı ama umursamadım.

"Blake nerede?" dedim Hermon'a.

"Şerif çağırdı, kalkanı kontrol etmeye gittiler," dedi ama göz ucuyla da Mavi'yi kesiyordu.

"Peki ya Iria?" dedim Kevin'a dönerek.

Esneyerek kendini karşı koltuğa bıraktı.

"Su bulmaya gitti."

"Ambriel'ı kızdırdı," dedi Mavi gülerek. "Ambriel da *seni ızgara yaparım*, dedi."

"Küstü mü yine?" dedim ben de gülerek.

"Küserse küssün," dedi Kevin omuz silkerek. "Yıllardır bana sudan çıkabildiğini bile söylememiş ya, bir de yanımda seke seke geziyor. *Gel dans edelim*, falan diyor. Şu an tek sıkıntımız dans(!) ya zaten."

Kevin bazen gerçekten kinci biri olup çıkıyordu. Hâlâ Iria'ın ondan böyle bir şeyi gizlemesinin sinirini atamamıştı üzerinden.

"Azazel geri geldi mi?" diye sordum bu kez.

"Yok oldu o," dedi Kevin. "Temelli olmasını umuyorum."

Lucifer masaya yayılmış kâğıtlara bakarken, "Cehennem'e gitmiş," dedi.

Kevin sırıttı.

"Güzel bir hayal."

"Gerçekten Cehennem'e gitti," dedim Kevin'a. Kaşları çatıldı, anlamamıştı şüphesiz. Daha ayrıntılı anlatmak için dudaklarımı aralamıştım ki, Azazel açık kapının önünde belirdi. Heyecanla ayağa fırladım ve ona doğru koştum. Bunu beklemiyor olmalı ki gözleri irileşti ve bir adım geri gitti ama artık çok geçti. Çoktan yakasını kavramıştım.

"Gördün mü onu?" Sessiz ve şaşkın bir şekilde gri gözleriyle bana bakarken onu sarstım. "Konuş! Damien'ı gördün mü?"

"Sen bunu..." dedi tereddütle. "Nereden biliyorsun? Ben bile daha hazmedemeden üstelik!"

Lucifer'ın yanımda belirmesi kısa sürdü. Ellerimden çektiği Azazel'ın yakalarına asılan bu kez o idi.

"Ariel!" dedi neredeyse bağırır gibi. "Onu gördün mü?"

"Biri bize de neler olduğunu açıklayacak mı?" dedi Kevin.

"Cehennem'e gittim," dedi Azazel.

"Ve?" dedi Lucifer.

Azazel yüzünü buruşturdu.

"Senin kızı görmedim." Başını bana çevirdi. "Ama seninkinin keyfi yerindeydi."

Lucifer bir küfür savurup onu bıraktı ve odanın ortasına doğru ilerledi. İleri geri yürümeye başlarken öfkesini koltukları tekmeleyerek çıkarmaya başladı.

"Azazel şu an herhangi bir kinaye kaldıramayacağım," dedim içimdeki sıkıntıyla. "O nasıl, gerçekten nasıl?"

"Sana iyi olduğunu söylememi istedi," dedi Azazel omuz silkerek. "Sonra bunu yemeyeceğini kavradı. İdare eder kısmında karar kıldı ama bana sorarsan..." İç geçirdi. "... bok gibiydi." Ellerini havaya kaldırıp bileklerindeki hayali zincirleri tıngırdatır gibi yaptı. "Cehennem hücresindeydi ve feci görünüyordu."

Bu kez gerileyip odanın ortasına doğru ilerleyen ben oldum. Nefes alışlarım azalmıştı, oda beni boğuyordu sanki.

"Kahretsin!" dedim ve yutkunmaya çalıştım. "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Bunu elbette ki tahmin ediyordum ama bire bir gören birinden duymak... o kadar can yakıcıydı ki.

Kevin ileri geri yürüyen bedenimi önüme geçerek durdurdu. Ellerini kollarıma koyarken, "Şunu doğru düzgün bize de anlatır mısın artık mi amor?" dedi. "Cehennem'e giriş çıkışlar yok olmuşken Azazel nasıl içeri girmiş olabilir?"

"Birini feci patakladım," dedi Azazel, yığılır gibi kendini Kevin'ın az önce oturduğu koltuğa bırakırken. "Sanırım bu da şeytani tarafıma kaymama neden oldu. Cehennem'e çekildim."

Kahrolası dengeyi kurmamış olsam ben de Cehennem'e gidebilirdim yani! Ne güzel(!).

"İyi de..." dedi Mavi. "Bu senin birilerini ilk pataklayışın değil ki?"

"Geri döndüğümden beri ilk," dedi Azazel. Bana bakıp dudaklarını büzdü. "Kraliçem uslu çocuk olmamı her sabah tekrarlıyor. Bugün biraz asilik yaptım ama sonuç olarak bir işe de yaradı."

"Varsayalım ki şeytani tarafın beslendi," dedi Kevin. "Bu da mantıklı değil. O halde Andras'ın da şeytana çevirdiği her bir meleğin de Cehennem'e çekilmesi lazım."

Başımı iki yana salladım.

"Ölümden geri dönenleri kapsayan bir durum bu çünkü şeytanların Araf'tan çıkışta özleri Cehennem'e döndü. Dünyadakilerin ya özleri zaten buradaydı ya da sonradan kirlendi."

"Peki ya Lucifer?" dedi Hermon.

"Beni karıştırmayın," dedi Lucifer. "Size daha önce de söyledim. Araf'a düşmeden önce kendimi..." Elleriyle insan bedenini gösterdi. "... bu bedene bağladım ben. Jeremiel..." Göz devirerek düzeltti. "Andras ile anlaşmamın bir maddesi de buydu. Beyaz Kitap'taki bir ritüelle özüm geri döndüğünde Cehennem'i değil, bu bedeni buldu."

"Yani sen gerçekten Cehennem'e gidip döndün mü?" dedi Kevin Azazel'a dönerek.

"Öyle," dedi Azazel. "Alevler Şehri'nden bile feci bir yer."

"Alevler Şehri'ni hiç görmedim," dedi Kevin.

Azazel bir ayağını kırdığı dizinin üzerine aldı ve arkasına yaslanırken, "Şükretmen için bir neden sana," dedi.

Telefonum çalmaya başlayınca sıkıntılı bir nefesle cebimden çıkardım. Babam arıyordu. Geç bile kalmıştı. Herkese sessiz olmalarını işaret ederek telefonu açtım.

"Efendim baba!"

"Neredesin?" diye sordu hiçbir selamlaşma cümlesi bile kurmadan.

Dudaklarımı aralayıp Venüs'te olduğumu söyleyecektim ama her ihtimali göze aldım. Oraya gitmiş ve beni bulamamış olabilirdi.

"Mavi ile birkaç mağaza geziyoruz. Bir şey mi oldu?"

"Araban burada, bana yalan söyleme, Mara. Neredesin?" dedi sertçe. Elbette ki Venüs'teydi çünkü arabamı orada bırakmıştım.

"Baba," dedim bıkkın bir sesle. "Birincisi bizim kanatlarımız var. Ve ikincisi, kanatlarımız olmasaydı bile alışveriş yaparken en son ihtiyaç duyacağımız şey bir araba olabilirdi."

"Melekler ve şeytanlarla değilsin yani?" dedi sorgulayıcı bir sesle. "Bana hangi mağazada olduğunu söyle!"

"Baba abartıyorsun artık," diye çıkıştım. "Bana küçük bir çocuk gibi davranmaktan..."

"Öldün," dedi neredeyse bağırarak ama etrafında insanlar olmalı ki tekrar konuştuğunda sesi alçalmıştı. "Gömebileceğim bir cesedin bile yoktu. Bana sakın abartmaktan bahsetme kızım!"

Onu anlıyordum, onu gerçekten anlıyordum. Ölümümden sonra neler yaşadığını da az çok tahmin ediyordum ama ben yarı şeytandım. Beni sonsuza kadar kendi türümden, ya da içinde bulunduğum dünyadan uzak tutamayacağını da onun anlaması gerekiyordu. Tanrı aşkına! Ben bir Araf yaratığıyla aynı evde kalıyordum. Dahası, tüm bunlar yaşanmasaydı bile, 18 yaşımı doldurduğumda beni Kalkan'a kendisi alacaktı. Bizzat melekler ve şeytanları konu edinen bir örgütün içine...

"Birazdan kafede olacağız baba," dedim uzatmamak için. "Seni ikna edecekse alışveriş çantalarımıza bakabilirsin."

Kısa bir an sessiz kaldı.

"Senin için endişeleniyorum meleğim," dedi sonunda gardını indirerek. "Lütfen beni bunun için yadırgama."

"Biliyorum baba," dedim ben de en yumuşak sesimi takınarak. "Seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda hızla masaya yöneldim. Vakit kaybetmeden, "Şöyle yapacağız," dedim. "Çok bir ilerleme kaydedemedim, malum. Metinleri çözmek bir yana harfler bile bize yabancı. O yüzden..." Başımı kaldırıp önce Lucifer'a, sonra Azazel'a baktım. "... çözemediğimiz her şey için bize Ariel yardım edecek."

"Ariel?" dedi Kevin yüzünü ekşiterek. Babamla konuşmalarıma aşina olan ekip üyeleri o konunun üzerinde durmayı uzun zaman önce bırakmışlardı.

Başımı salladım.

"Eminim ki oradan çıkmak için bize seve seve yardım eder."

"Haklı!" dedi Lucifer işaretparmağını bana doğrultarak. Yanıma yürüdü ve masadan Kara Kitap'ın kopya sayfalarından birini alarak havaya kaldırdı. "Azazel bu konuda bize aracılık edecek. Burada yazanları Ariel'a aktaracak."

"Bilmem farkında mısınız ama..." dedi Mavi ve dudak büktü. "... Ariel bir şeytana dönüştü. Cehennem'den çıkmak istese dahi bize yardımcı olamayabilir. Melek bilgileri şeytanlaştıktan sonra sıfırlanmıyor mu?"

"Hepsi değil," dedim. "O yüzden en ufak bir yardım bile şu an oldukça işimize yarayacak."

Azazel bacağının üzerine aldığı ayağını indirdi ve öne doğru eğildi. Sarı saçlarını geriye itti.

"O kâğıtların Cehennem'e geçiş yapacağına emin misiniz?"

"Hayır," dedi Lucifer. "Yüksek ihtimalle de geçemeyecek. O yüzden sen..." İşaretparmağı yine havalandı ve Azazel'ı gösterdi. "... tüm bunları aklına kazımak zorundasın."

Azazel yüzünü buruşturdu.

"Şaka yapıyor olmalısın."

Lucifer dudak büktü.

"Ama yapmıyorum."

"Tanrı aşkına!" dedi Azazel inler gibi. "Onlar size Latin Alfabesi gibi mi geldi? Garip şekillerle yazılmış o kitap. Enochian bile değil. Nasıl aklımda tutabilirim?"

Kevin Azazel'ın yanına yürüdü ve sırıtarak omzunu sıktı.

"Sen yaparsın!" Azazel ağzını itiraz için açmıştı ki, "Şşş!" dedi Kevin. "Yaparsın sen."

"Aynen öyle," dedim. "Yapmak zorundasın. Şimdi diğer meseleye dönelim." Başımı Lucifer'a çevirdim. "Senin şu yaratığı çağır da bize mağazalardan birkaç parça kıyafet çalsın."

Venüs'ün kapısında durduğumda tabelaya uzunca bir süre baktım. Öyle ki Mavi elindeki çantalarla homurdanmaya başlamıştı. Başımı ona çevirdim.

"Şehrin merkezinde bir şeytan barı var, sana oraya gidişimi anlatmış mıydım?"

Kaşları mavi gözlerini gölgelercesine çatılırken düşündü. Dudak büktü.

"Bana çok şey anlattın, çoğunu dinlemiyordum."

Bu kez gözleri kısılan bendim. Dudaklarımı birbirine bastırıp ona kınayıcı bakışlarla baktım.

"Sırdaş olduğumuzu düşünüyordum."

"-daş eki biraz abartı olmadı mı sence de?" dedi yüzünü ekşiterek. "Sonuçta bir şeyler anlatan taraf hep sendin." Gözlerini yapmacık bir şekilde irileştirdi. "*Merhaba! Ben konuşamayan yaratık Mavi!* Hatırladın mı?"

"Ve dinlemeyen de..." dedim ihanete uğramış gibi.

"Ne?" dedi ellerini iplerinden tuttuğu karton çantalarla havaya kaldırarak. "Ben genellikle bir şeyleri mideye indirmeyi düşünüyordum o sıralar."

"Genellikle şeytanları ya da onların yaratıklarını."

Omuz silkti.

"İmkânlarım onlarla kısıtlıydı. Beni suçlayamazsın." Başımı iki yana hüsranla salladım. Yıllardır konuşmalarımın çoğunluğuna sahip yaratık meğer beni dinlemek yerine hep midesini dinliyordu. Gerçekten ihanete uğramıştım. "Hey!" dedi Mavi, neşelendirmeye çalışan bir sesle. "Şaka yapıyorum, elbette seni dinliyordum. Hatta seninle konuşuyordum da. Ama..."

"Ama?" dedim tekrar ona bakarak.

"Sen beni duymuyordun." Sesi bu kez hüzünlü çıkmıştı. "Yani tamam, çoğu kez beni anlıyordun ama tamamen değil işte. Mesela seni Lucifer'la ilgili çok uyarmaya çalışmıştım."

Hafifçe güldüm ama neşesiz bir gülüştü bu.

"Biliyorum ve seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi o da gülümseyerek.

Bekledim ama devamı gelmedi. Yine kaşlarım çatıldı.

"Ben de seni seviyorum kısmını unuttun."

Göz devirdi.

"Yalan söylemekle aram pek iyi değil."

"Mavi!" diye çıkıştım.

Mavi gözlerine şeytani parıltılar yerleşti.

"Hermon'ı yememe izin verirsen söylerim. Hatta her sabah seni sevgi sözcükleriyle uyandırırım. Sınırsız ilgi ve alaka... Karşılığında sadece o çirkin yaratık! Bence oldukça karlı bir tek..."

"Mavi!" diye tekrar çıkıştım. Yüzünü memnuniyetsizlikle buruşturdu. "Ayrıca Hermon kolay lokma değil, sadece..." Sinsice sırıtma sırası bendeydi. "... sana tolerans gösteriyor." Dudaklarımı ima ile büzdüm. "Nedenini Tanrı bilir tabii."

Yüzü daha da buruştu. Bana tehditkârca bakmaya çalıştı ama başkalarına uyguladığı o taktik bende işlemezdi.

"Önce onu, sonra seni yiyeceğim."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedim ve işaretparmağımla elimden sarkan çantaya rağmen yaklaşmasını işaret ettim. Hâlâ yüzündeki o yapma korkutucu ifadeyle yaklaştığında ona doğru eğildim ve sır verir gibi fısıldadım. "Bu kelime..." dediğimde ilgiyle beni dinliyordu. "... çok edepsiz anlaşılabilir." Önce anlamadı ve kaşları çatıldı ama birden gözleri irileşti. Sırıttım. "Bence Hermon'a bir daha böyle bir şey söyleme Mavi."

Yaratıkken devasa olan ama insan haliyle minicik kalan kırmızı dudakları şaşkınlıkla aralandı. Hızla dikleşti.

"Şeytan barı diyordun," dedi konuyu değiştirerek ama yanakları pembeleşmişti. Tepkileri, mimikleri, hatta hareketleri gittikçe insani bir boyut kazanmaya başlamıştı. İlk zamanlardaki bocalamalarından eser yoktu artık. Hatta ilk insan formuna büründüğünde onu ağzında küçük bir kuşla yakalamıştım. İnsan formunda bile yaramazlık yapan bir kediye benzediğini düşünmüş ve buna dakikalarca gülmüştüm.

Ben de bedenimi dikleştirdim ve esas konuya dönmenin tatsız hissiyle derin bir nefes aldım.

"Şeytan barı..." diye mırıldandım. "Damien beni oraya götürmüştü. Orada yaşadıklarım..." İç geçirdim. "Mükemmel bir gün sayılmazdı işte ama zaten sana söylemek istediğim şey de o gün ile alakalı değil."

"Ne ile alakalı?" dedi, sesinin tonu düşmüştü.

Burukça gülümsedim ona.

"Lucifer bir seferinde ağzından kaçırdı. Damien, ben öldükten sonra oraya benim ismimi vermiş ama gidip göremiyorum bile. Kalkanın dışında kalıyor." Venüs yazısına tekrar baktım. "Buraya da ilk onunla gelmiştim. Sonra beni şeytanların önüne atmıştı."

Güldüm, Mavi de güldü.

"Tam bir şeytan ha!"

"Tam bir şeytandı," diye düzelttim. Gülüşüm kendini hafif bir gülümsemeye bıraktı. "Sonra evcilleşti. Benim evcil şeytanım..."

"Lucifer'ın geldiği gün seni onun yanına götürmüştüm," dediğinde ona baktım. "Aslında..." dedi ve duraksadı. "... gelen Damien'dı. Bana onu o kadar çok anlatmıştın ki..." Dudaklarını birbirine bastırıp omuzlarını kaldırdı. "O olduğunu ilk görüşte anlamıştım ve seni ona götürerek mutlu etmek istemiştim."

Şaşırmadım, o gün tanıdık kokusunu alır gibi olmuştum ama gelmeyeceğine kendimi o kadar ikna etmiştim ki kokusunu bile kendi hayal ürünüm sanıp geri plana atmıştım. Onun olduğunu aklıma bile getirmemiş, zihnime bir hayal kırıklığı yaşama şansı tanımamıştım.

Benim evcil şeytanım...

Bir gün yine onun kokusuyla uyuyup onun kokusuyla uyanacaktım.

"Dakikalardır neden orada dikiliyorsunuz?"

Babamın sesiyle başımı Venüs'ün girişine çevirdim. Birkaç basamak olan merdivenleri iniyordu. Bize doğru yaklaşırken,

"Ah!" dedim gülümseyerek. "Mavi, çantalardan birini mağazada unutmuş. Hangisi olduğunu hatırlamaya çalışıyordu."

Babam karşımda durduğunda bana sarıldı ve yanağıma ufak bir öpücük bıraktı.

"Yemek yediniz mi?" diye sordu geriye çekildiğinde.

Yemek yemeye ihtiyaç duymadığımıza hâlâ alışamamıştı. Hatta geri döndüğümden beri her kahvaltıyı ve akşam yemeğini beraber yer olmuştuk. Buna ekstra dikkat ediyordu artık. Onunla vakit geçirmek hoşuma da gidiyordu ama aynı zamanda üzülüyordum da. Tüm bunları aslında beni tekrar kaybetmekten korktuğu için yapıyordu.

"Yemedik," dedim gülümseyerek. "Evde bize enfes domates soslu makarna yapan bir şefimiz var ne de olsa."

Neşeli bir şekilde güldü.

"Dün de makarna yedik Meleğim."

Omuz silktim.

"Ben şikayetçi değilim." Mavi'ye baktım, o kesinlikle şikayetçiydi. Yüzü feci bir hal almıştı. Mavi yemek yemeyi severdi ama ona sorsan daha çok et türü şeyleri tercih ederdi. Şaşırtıcı değildi ama yediği et türünü Araf'tan hatırlayınca... Ne söyleyebilirdim ki? Biraz mide bulandırıcıydı. "Mavi de çok seviyor hem."

Yüz ifadesi daha da beter bir hal aldı.

"Bayılırım." Gerçekten bayılacak gibiydi.

Babam ona bakınca daha da güldü. Mavi'ye alışması da zaman almıştı ama şimdi onun varlığı hoşuna gidiyordu. Özellikle ona Araf'ta benim en büyük destekçim olduğunu söylediğimden beri.

"Sana giderken biraz tavuk kanadı alalım," dedi babam.

Mavi alınmış gibi, "Evcil hayvanmışım gibi hissettim kendimi," dedi.

Babam onu hızla kolunun altına aldı ve mavi saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Sen artık benim diğer meleğimsin, aksini düşünme sakın."

Mavi'nin yine yanakları pembeleşti ama bu sözlerin onu nasıl mutlu ettiği de gözlerinden belli oluyordu.

"Hadi gidelim o zaman," dedi babam.

Çantaları arabamın bagajına bıraktım. Babam en azından artık beraber gidelim demiyordu. İlk zamanlarda neredeyse beni her yere o götürüp o alacaktı. Aslında ilk zamanlarda neredeyse beni eve kapatacaktı. Birisinin babama Araf'ta küçük kızının neler yaptığını sanırım anlatması gerekiyordu ama ne yazık ki o birisi ben olmayacaktım.

Arabasının kapısını açmıştı ki durdu. Mavi de beyaz şeytanımın kapısını araladı ama benim bakışlarım üzerine o da babama baktı. Babam cebinden çalan telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. Bela kokusunu nerede olsa tanırdım ve şu an burnum bela kokusu alıyordu. Babamın yüz ifadesi sertleşirken benim de gözlerim kısıldı.

"Kuzey tarafında," dedi arayan adam, muhtemelen Kalkan üyesiydi ama sesinden kim olduğunu çıkaramamıştım. *"Kalkanın dışında ve kızıyla konuşmak istiyor."*

Andras...

Göğsüm sıkıştı, bir an nefes alamadığımı sandım. Bir gün bu anın geleceğini biliyordum, hatta bunun çok daha erken gerçekleşmesini bekliyordum. Ortaya çıktığı an uygulayacağım birkaç planım da vardı ama Andras bu zamana kadar sadece Kalkan'ın etrafında şeytanlarını dolaştırmakla yetinmişti. Değişen neydi? Neden bu kadar beklemişti? Hiçbir fikrim yoktu ama o artık sadece birkaç kilometre ötemdeydi.

Mavi yanıma yürüdü, konuşmaları en az benim kadar net duyduğuna emindim. Onun da yüzü öfke doluydu ama elini koluma, *ben hep yanındayım*, dercesine koydu.

Babam bana baktı ve dişlerini, kırarcasına sıktı.

"O benim kızım!" dedi sessiz ama dolu dolu bir öfke ile. Ne kadar sessiz konuşursa konuşsun onu duyabileceğimi hâlâ anlamamıştı.

"Bir insan yakalamış Matthew," dedi adam. *"Eğer kız gitmezse onu öldürecek."*

"Bu..." dedi babam ama sesi yükselmişti. "... asla olmayacak! Asla!"

Sonunda sesimi bulduğumda, "Baba!" dedim. Bana baktı, yüz ifadesi mümkünmüş gibi daha da sertleşti. "Gidelim."

"Hayır!" dedi şiddetle. "Onunla karşı karşıya durmanı bile istemiyorum."

"Bana bir şey yapamaz, biliyorsun," derken yanına doğru adımladım.

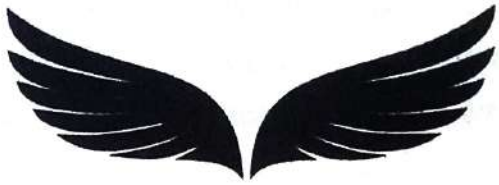
"Hayır Angel! Hayır!"

"Masum birini öldürmesine göz yumamayız baba! Bizi kalkan koruyacak ama onun bizden başka çaresi yok." Karşısında durduğumda öfkeli gözlerle bana bakıyordu ama o öfke bana değildi. Karısını kandıran ve beni, o şeytanın kızı olmama rağmen öldüren ibliseydi.

"Seni tekrar kaybedemem," dedi, ses tonu düşmüştü.

"Kaybetmeyeceksin." Bakışlarım sertleşti, duruşum dikleşti. "Belli ki iblis bilmiyor ama geri gelen kız öldürdüğü kız değil. Birazdan onunla tanışacak işte."

Birazdan şeytanını Cehennem'e hapsettiği o kızla tanışacak ve o kız, bugün değilse bile bir gün onun sonu olacak.

4

İblisle Buluşma

Art arda bizi izleyen araçlara bakarken artık dakikalar önceki o gerginliği yaşamıyordum. Hissettiğim şey sadece öfkeydi. Her şeyi başlatan ve her şeyi bitiren, var olmama neden olan ve varlığıma son veren o iblise karşı bir korku duymuyordum. Zeki olduğunu kabul ediyordum ama ben de zekiydim. Güçlü olduğunu kabul ediyordum ama ben daha güçlüydüm. Üstelik o benim gibi bir kaybın acısını da yaşamıyordu, o yüzden ondan çok daha hırslıydım. Sadece zamanını bekliyordum. Onun sonu Damien'ı Cehennem'den çıkardıktan sonra gelecekti. Zevkle izleyecektim. Acı çekişini izleyecek ve her inleyişinde haz duyacaktım. Hayır, ona kolay bir ölüm bahşetmeyecektim. Önce bana ölmek için defalarca yalvardığını duyacaktım. Bunu göğsümü bir kılıçla parçaladığı için de yapmayacaktım. Damien'ın çektiği ve hâlâ çekmekte olduğu işkence için yapacaktım.

Kalkan üyelerine ait olan araçlar teker teker önümüzde durmaya başladı. Babam da arabayı yavaşlattı ve sonunda durdurdu. Önce silahlarıyla araçlardan inen Kalkan üyelerini izledi, sonra başını bana çevirdi. Ellerimi avuçları arasına aldı.

"Eğer herhangi bir çatışma ihtimali bile olursa..."

"Baba sakinleş biraz," diyerek sözünü kestim ve onu rahatlatmak için gülümsedim. "Endişeni anlıyorum ama sen de şunu anla artık. Ben normal bir insan değilim. Ondan daha güçlü bir iblis..."

Bu kez sözümü kesen o oldu.

"Hayır, söyleme şunu!"

"Bak!" dedim ve kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Sen ne olursa olsun benim babamsın ama gerçekleri görmezden gelemezsin artık. Seni seviyorum, beni sevdiğini de biliyorum ama..." İç geçirdim. "Baba, ben artık senin küçük kızın değilim. Araf'ta altı yıl yaşadım. Büyüdüm, ne olduğumun farkına vardım. Baba, ben öldüm ve ölümden geri döndüm!"

Yüzünde acı emareleri belirdi. Ellerimi avuçları arasından kurtarıp yüzünün iki yanına yasladım. Hafifçe okşarken sakalları avuçiçlerimi gıdıkladı. Küçükken bundan nefret ederdim, o yüzden sakallarını hep keserdi. Ta ki beni kaybedene kadar... Geri döndüğümde o da benim bıraktığım adam değildi artık. Yorgun ve neredeyse tükenmiş biriydi ama toparlanıyordu. Beraber toparlanacaktık.

"Ama bak, buradayım yine," dedim gülümseyerek. "Yanındayım ve hiç olmadığım kadar da güçlüyüm. Benim için endişelenme, diyemem. Elinde değil, biliyorum. Sadece bana her an tekrar ölecekmişim gibi davranma artık."

"Her an ölebilirsin!" dedi çıkışır gibi.

"Hepimiz ölebiliriz," diye düzelttim onu. "Ama içinde bulunduğumuz dünyada bu risk hep yok mu zaten? Sürekli bunu düşünerek yaşayamayız." İç çekti; eğilip parmaklarımın yanına, yanağına ufak bir öpücük bıraktım. "Geçmişi silemeyiz baba ama gelecek bizim elimizde."

Bir şey söylemedi, rahatlamadı da ama söylediklerimi anladı. Beni anladı. Kapı kolunu çekip indiğimde o da benimle aynı anda indi. Arabalar ve Kalkan üyeleri görüşümüzü kapatırken bir adamın bize doğru geldiğini gördüm. Yaklaşınca bunun Evan olduğunu anladım. Geri döndüğümde onu sadece bir kez görmüştüm. Babam Araf hakkında ona anlattıklarımızı

Evan'a aktarmak için onu çağırmıştı. Sonrasında Evan Kansas'a geri dönmüştü çünkü artık kalkanın ardında olan her bir yerin onların yardımına daha çok ihtiyacı vardı ama işte yine buradaydı.

Keşke kalkan daha geniş bir alanı kapsayabilse ya da birden çok kalkan yapılabilseydi ama babam bunun daha önce denendiğini söylemişti. Guard Shield'ın üzerinde tutunabilmesinin tek nedeni Cehennem'in kapısının bulunduğu yer olmasıydı.

Evan karşımızda durdu ve bana baktı, babam da bana bakıyordu artık.

"Angel!" dedi babam. "İstemiyorsan..."

Ona bakıp başımı iki yana salladım.

"Gidelim ve iblise sevgimizi gösterelim."

İsteksizliği yüzünden okunsa da başıyla onayladı. Evan önümüzden yürümeye başladı.

"Tek başına," dedi yürürken. "Bir insanı rehin tutuyor."

"İnsan olduğuna emin miyiz?" diye sordum çünkü ben emin değildim. "Tek başına gelmiş olması mantıklı değil."

Evan sesli bir nefes verdi.

"İblis seni getirmemiz için ona gözlerimizin önünde işkence etti." Bana kısa bir an bakıp ekledi. "Kalkan silahıyla... İki türün özü de kendini göstermedi."

Kalkan üyelerinin ve arabaların yanından geçerken bana suçlayıcı bakışlarla bakan birkaç kişiyi fark ettim. Elbette olanlardan sonra tüm gerçekler ortaya dökülmüştü. Beni kabullenenler kadar kabullenmeyenlerin de olduğunun farkındaydım ama nasıl gizli ekibimle mecburi müttefiksek onlarla da öyleydik. Düşmanımız aynıydı. Eh, bir de babamın etkisi vardı. Kalkan üyeleri bana edilecek en ufak bir imada bile karşılarında Kalkan liderini bulacaklarını biliyordu çünkü babam bunu uygulamalı göstermişti.

Bana *şeytanın kızı* diyen birini bacağından vurmuştu.

O benim kızım ve sen ya da aranızdan herhangi birisi, bir daha ona dokunmayı bile aklından geçirirse bir dahaki kurşun onun beynine gelir.

Bu liderliğinin sorgulanmaya başlanmasına neden olmuştu ama şu anki durumda kimse ne babamı ne de beni, özellikle de beni, karşısına almaya cesaret edemediği için Kalkan hâlâ babamın başkanlığında yürüyordu.

"Hâlâ tek başına gelmiş olması mantıklı gelmiyor," dedim ve beni delecek gibi bakan bir Kalkan üyesine öpücük attım. Hızla önüne döndü, ben de olsam öyle yapardım çünkü bu *iblisin* ne yapacağı belli olmazdı.

"Dronelarla etrafı taradık," dedi Evan. "Müdahale etmedi. Hatta daha önce buralarda dolaşan iblisleri bile geri çekmiş."

Çok garip!

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu babam.

Evan göz ucuyla ona baktı ve bu kez tereddüt içinde konuştu.

"Hayır, sadece... *kızımı görmek istiyorum*, dedi."

Babam ağır bir küfür savurdu.

Ben sessiz kaldım.

Sonunda arabalar ve insanlar arasında onu gördüm. Jeremiel gibi görünmüyordu, kendi görüntüsündeydi. Beni gördüğü an dudakları keyifli bir şekilde yukarı kıvrıldı. Rehin tuttuğu insan; önünde, dizlerinin üzerindeydi. Sarı saçlı, beyaz tenli bir adamdı. Perişan görünüyordu. Kıyafetleri yer yer yırtılmış ve çoğu yeri kanlanmıştı. Başı aşağı eğikti ama buna rağmen yüzü de fazlaca hırpalandığını ele veriyordu. Göğsü şiddetle yükselip alçalıyordu ve boynunda kabzası Andras tarafından kavranmış bir kılıç vardı. Rengi bunun gerçekten Kalkan'ın yaptığı silah olduğunu kanıtlıyordu. Sahte olmadığına da emindim, sahte silahlarla benzerlik yakalanabilirdi belki ama ilahi ışık ancak gerçek ilahi silahlarda olurdu. Kimbilir, belki bunu da kitaplardan aldığı bilgilerle gerçek gibi gösterebilmişti. Yıllarca bir şeytan olarak kendine melek görünümü vermemiş miydi neticede? Ama sahte silahı gerçek gibi gösterse bile, bir melek ya da şeytanla karşımıza dikilmesi mantıklı değildi.

Burada başka bir oyun vardı.

Kısa bir an duraksayıp gözlerimi kapattım ve etrafı taradım. Ondan başka bir şeytan yoktu, kor kızılı bedeni gözkapaklarımın altında yanıyordu. Önündeki adamın gözkapaklarımın altına sızan görüntüsü küllü toprak rengindeydi. Araf'ta insanlar toprak rengi bir siluetten ibaretti ama dünyada onların gözkapaklarının altına sızan bir görüntüsü yoktu. Ama küllü toprak rengi... Bunu ilk kez görüyordum. Neydi şimdi bu?

Tekrar yürümeye başladık. Daha fazla bir tedirginlikle... Arabalar ve Kalkan üyelerini geçtik ama kasaba tabelasıyla aramızda hâlâ mesafe vardı. Kalkan o kısımdan başlıyordu. Aramızdaki mesafeye rağmen Andras'ın karşısında durdum. Babamın öfkesi buram buram bana çarparken dudakları aralandı ama hemen önüne geçtim.

"Benim konuşmama izin ver baba."

Derin derin nefes aldı, yanımdan yine Andras'a baktı. Öfkesi somutlaşsa bir ok olup Andras'ın boğazına saplanırdı. Yine de sessizce başını salladı.

Ona gülümsedim ve yine aynı yerime geçip gözlerimi şeytana diktim. İçimdeki yoğun öfke ve tiksintiye rağmen ona da gülümsedim.

"Birisi kızını mı özlemiş?"

Babam yanımda gerildi ama görmemiş gibi yaptım. Andras neşeli bir şekilde güldü.

"Ne o? Yoksa sen babanı özlemedin mi?"

Babam yine öfkeyle atılacak gibi oldu ama küfredip arkasına döndü. Öfkeli solukları kulaklarımı doldurdu.

"Özlerdim belki," dedim dudak bükerek. Tavrım bir çocuğun alaycılığından fazlası değildi. "Babam beni öldürmüş olmasaydı."

"Kırıldın mı bana?" dedi o da alayla. "Halbuki şeytan sevgilini seni geri göndermesi için yanına da yollamıştım ama küçük iblisime yine de yaranamadım."

Damien'dan bahsetmesi beni kışkırtacağı yeri iyi bildiğini sanmasındandı ama demiştim ya, onun bildiği kız geçmişte kalmıştı. Onun ellerinde can veren bir geçmişte...

"Sadede gel iblis!" dedi Evan.

Andras ona kısa bir an bakıp yüzünü buruşturdu.

"Seni ilk gördüğüm an da sevmemiştim Marshall. Sesini kes de baba kız olarak hasret giderelim."

Evan dişlerini sıktı. Babam başını geriye attı ve öfkeli bir soluk verdi. Gözleri beni bulurken başımı bir şey söylememesi ya da yapmaması için hafifçe iki yana salladım.

"Ee," dedi Andras. "Babaya sarılmak yok mu minik şeytanım?"

"Önce geliş nedenini duyayım," dedim. "Kucaklaşmayı sonra yapalım, ne dersin?"

Dudak büktü.

"Öyle istiyorsan..." Arkamdaki kalabalığa göz gezdirdi. "Ama şu silahları indirsinler. Boşuna gerilim yaratmayalım. Buraya güzel bir teklif sunmak için geldim."

"Birkaç mermiden sıyrılamayacağını söyleme bana," dedim alayla. Kanatları bile bunun için yeterdi.

"Senin zarar görmenden endişeleniyorum," dedi alay eder gibi.

"Dedi, beni öldüren iblis."

"O konuyu hallettik sanıyordum ama seni de anlıyorum. Sevgilin Cehennem'de işkence görürken bana kızgın olman doğal. Yine de sana ilişkinizi onaylamadığımı söylemiştim. Sizi ayırdığım için beni suçlayamazsın. Ben kızım için en iyi olanı istiyorum."

Bezgince uzun bir nefes verdim ama aslında şu an onu parçalara ayırmak istiyordum.

"En iyi olan..." dedim ve alaya alırcasına dudaklarımı büzüp başımı hafifçe salladım. "... senin yanında olmam sanırım. O halde beni yanına davet etmek için neden bu kadar bekledin?"

Gözleriyle karşısını işaret etti. Kalkanı kastediyordu.

"Aramıza engel koymasaydın o işi çoktan halletmiştim."

"Şimdi değişen ne? Aramızda hâlâ bir engel var neticede."

Gözlerimi esir tuttuğu adama çevirdim. Acı çeken yüzüyle hâlâ yere bakıyordu. Kaçmaya çalışmak bir yana neredeyse

kıpırdamıyordu bile. Hırpalandığından ya da korkusundan olabilirdi ama bana öyle gelmiyordu. Andras sıradan bir insan için onun yanına geçeceğimi düşünecek kadar aptal değildi. Bu adamda başka bir iş vardı. Silueti de bunun kanıtıydı.

"Ordum için biraz zamana ihtiyacım vardı," dedi, yalan mı doğru mu söylediği elbette ki anlaşılmazdı. Bekleme amacı sadece şeytan ordusunu tamamlamak da olmayabilirdi.

"Şu insanın olayı ne?" dedim hâlâ adama bakarken.

"Esir işte," dedi umursamazca. "Gelmezsen öldürecektim falan filan."

Güldüm.

"Ve ben de çok iyiliksever olduğumdan buradayım."

"Şu an karşımda olduğuna göre bu açıkça ortada değil mi?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Hayır, insan için burada değilim. İstersen onu öldürebilirsin yani. Unuttun mu yoksa? Ben bir şeytanım, iyilikseverlik tabiatıma aykırı."

Arkamdan homurdanmalar yükseldi. Evan ve babam huzursuzca yerinde kıpırdandı. Andras'ın yüzüne şeytani gülüşü yayıldı.

"Bir şeytan olsaydın şu an karşımda değil yanımda olurdun."

Ben de gülümsedim ve üzerine gitmeye devam ettim.

"Şu insanı öldürüp nasıl zevk aldığımı izlemeye ne dersin?"

"Çok sabırsızsın," dedi ve art arda cık cıkladı. "Sanırım, bu konuda bana değil de annene çekmişsin."

Beni oyalıyordu. *Önündeki adam bir insan değildi ama melek ya da şeytan da değildi.* Peki o halde neydi? Daha da önemlisi Andras beni neden oyalıyordu?

"Sakın!" dedi babam aniden arkasına dönerek. "Sakın onu o iğrenç diline alayım deme, yoksa yemin ederim..."

Andras gülmeye başladı.

"Yoksa ne? Siz ve sizin şu içi boş tehditleriniz yok mu?"

Sanırım artık Andras'ın planını öğrenme zamanı gelmişti. Başımı aşağı eğdim ve babamın deliye dönmüş haline rağmen gülümsedim.

"İçi boş..." diye tekrarladım. Kirpiklerimin arasından ona baktım ve başımı hafifçe boynuma eğip gülüşümü sildim. "Onların tehditleri belki içi boş olarak nitelendirilebilir ama benim değil. Kendi ayağınla bana gelmeyecektin."

Andras gözlerini kısıp bana bakarken, "Mavi!" diye bağırdım. Mavi'nin tiz olmasına rağmen devasa ürkütücü sesi etrafa yayıldı. Andras gözlerini benden yukarı kaldırdı, Mavi havada süzülerek tam üzerimizde devasa kanatlarını dalgalandırdı.

"Etkileyici," dedi Andras dudak bükerek. Şaşırmamıştı. *Mavi'den haberdardı.*

"Bir de şunu gör!" dedim, dudaklarım yana kıvrıldı. "Hermon!"

Önce vahşi sesi duyuldu, sadece saniyeler sonra Hermon yaratık formunda beyaz kanatlarıyla üzerimizde dalgalanıp yere ayak bastı. Yer titredi. Blake beyaz kanatlarıyla artık hemen yanındaydı.

"Güç gösterisi mi yapıyorsun?" dedi Andras ama ifadesinde en ufak bir korku belirmemişti.

"Gösterileri severim," dedim ve sıradakine geçtim. "Iria!"

Iria şeffaf kanatlarıyla Hermon'ın üzerinde süzülüyordu artık. Kanatları gibi beyaza dönük saçları da havada dalgalanıyor ve onun, bir deniz kızından çok bir meleğe benzemesine neden oluyordu. Kevin, Blake'in yanına indi ve elini, kaldırıp Andras'a selam verir gibi havada oynattı.

"Beni özledin mi iblis?"

Andras güldü.

"Geri geleceğin günü sabırsızlıkla bekledim." Gülüşü yerini şeytani bir sırıtışa bıraktı. "Seni tekrar öldürebilmek için."

"Bu kez seni biraz hüsrana uğratacağım," dedi Kevin alayla.

"Güzel hayaller," diye cevap verdi Andras ve gözlerinin odağına tekrar beni aldı. "Gösterin bu kadar mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Asıl sürprizi sona sakladım," dedim başımı dikleştirerek. "Saye!"

Lucifer, birden siyah bir duman gibi görünen Saye'nin varlığıyla Andras'ın arkasında belirdi ve onun kulağına eğildi.

"Selam iblis!"

Andras afallarken Saye etrafını sardı. Esir adam birden başını kaldırdı, gözleri sarı bir ampul gibi parladı. Göğsü bir kılıç darbesi almış gibi yarıldı ama bu kanlı bir manzara değildi. Adamın göğsü de gözleri gibi yoğun bir ışık yayıyordu. O ışıktan, parlak halatlar dışarı fırladı ve Saye Andras'ı götüremeden onu bir kement gibi sardı. Arkamda hareketlenmeler oluştu ama kimse silahını ateşlemedi. Bunun birden çok sebebi olabilirdi, ilki Kalkan üyeleri liderlerinden bir komut almamıştı. İkincisi, önlerinde biz diziliydik ve üçüncüsü... bir kurşun Andras'a zarar vermezdi. Yerdeki adama zarar vereceği ise şüpheliydi çünkü ne olduğu henüz belli bile değildi.

Kevin küfretti. Blake kaskatı kesildi. Lucifer geriye doğru sıçradı, benim ise gözlerim kısıldı. Bu da neydi böyle? Saye kulak tırmalayıcı bir çığlık attı ve siyah dumanla özü gözler önüne serildi, halatlarla çevrelenmiş o öz adamın göğsünden içeri çekildi. Işıktan iplerden biri aynı saniye Lucifer'ı sardı. Lucifer'ın bedeni yere serilirken ışıktan halat artık özünü sarıyordu. Saye'nin özü gibi o da simsiyah bir dumana benziyordu. Sadece daha fazla ve daha yoğundu.

Lucifer'ın özü adama doğru çekilirken benim de izleyiciliğim son buldu. Yer titredi ve zeminden fırlayan kordan sarmaşıklar adama şiddetle vurdu. Adam havaya savruldu. Işık halatı geri çekildi. Lucifer'ın özü serbest kalıp yine bedenini buldu. Daha yerden kalkmadan kanatları açıldı ve saniye duraksamadan kalkanı geçip yere kapaklandı.

"Kapan!" dedi neredeyse bağırarak.

Kapan da neydi?

"İmkânsız!" dedi Blake donuk bir sesle. Kapan her ne ise buna ihtimal vermekten ziyade sözleri istemsizdi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Lucifer. Nefes nefeseydi. "O bir kapan!"

Andras gülmeye başladı.

"Haklısın, o bir kapan."

Adam savrulduğu yerden doğruldu, kalkana doğru yürüdü ve... *Tanrı aşkına!* Kalkanı geçti, artık karşımızdaydı. İstemsizce geriye adımladım.

"Ve sizin mükemmel savunmanızı da geçebiliyor," dedi Andras keyif dolu bir sesle.

Mavi tiz sesini etrafa yaydı, Hermon kükredi. Gözlerim üzerimizde kanat çırpan Mavi'yi buldu ve dehşetle fark ettiğim şeyle dudaklarımdan sadece tek bir cümle çıkabildi.

"Aman Tanrı'm!" Az önce, kapan dedikleri bu şey her ne ise Saye'yi yok etmişti. "B planı!" diye bağırdım aniden. "Yüksel!"

Kevin, Blake, hatta Lucifer'la aynı anda kanatlarımız açıldı ve havaya yükseldik. Babam ve Evan hızla zıt yöne koştu ve silah sesleri etrafımıza yayıldı. Andras rahattı, ona saplanan hiçbir kurşun en ufak zarar vermiyordu ama adam da rahattı. Perişan görünüşüne rağmen üstelik. Nedeni saniyeler içinde belli oldu. Göğsü yine yarıldı ve bu kez ışıktan ipler onu bir koza gibi sardı. Işıklara çarpan her kurşun yere döküldü ve adam bir ışık topu gibi parlamaya devam etti.

"İşe yaramıyor," diye bağırdı Evan.

Küfrettim.

"C planı o zaman!"

Zeminden fırlayan kordan sarmaşıklar ışık topuna dönüşmüş adama yöneldi ama onlar da ancak adamı birkaç metre geriye fırlattı ve sanki karşılarında bir duvar varmışçasına vasıfsız kaldı. Hayır, bir duvarı un ufak edebilecek sarmaşıklarım hiçbir işe yaramadı.

"Başka plan?" dedi Andras.

Blake'e baktım, kalbim şiddetle çarpıyordu artık. Onu hâlâ aynı afallamış ifadeyle bulunca öfke sesime de yansıdı.

"Bu kahrolası şeyin ne olduğunu biliyorsunuz belli ki! Kahretsin! Biriniz nasıl öleceğini söylesin artık!"

"Onları Seraphim melekleri öldürebildi, Seraphiel'ın önderliğinde," dedi Blake. Sert bir nefes aldı ve bana baktı. "Mara, onlar yüzyıllar önce soyu kurutulan bir tür."

"Anlamadım," dedim yüzümü ekşiterek.

"Ölü olmaları lazımdı yani!" diye bağırdı Lucifer.

Bu bir şaka olmalıydı. Ölü olması gereken bir türü, kahrolası geri getirmeyi bile başarmıştı. Eskisinden daha boktan bir durumdaydık artık.

Andras ellerini iki yana açınca gözlerimiz yine onu buldu.

"Ordumun yeni neferlerine merhaba deyin! Kapanları geri getirdim!"

"İyi bok yedin," dedi Kevin dişlerinin arasından.

Andras'ın sırıtışı büyüdü.

"Ne dersiniz, artık anlaşma masasına oturmanın vakti gelmedi mi?"

Derin bir nefes aldım ve Blake'e doğru eğilip fısıldayarak tek bir soru sordum. Gözleri irileşti ve şaşkın bir şekilde başını iki yana salladı. Aldığım cevapla aşağıya süzülüp ayaklarımın asfalt zemin ile buluşmasını sağladım. Diğerleri de peşimden geldi. İleri doğru adımlarken, "Angelina!" diye endişeli sesiyle seslendi babam ama durmadım. Bir ışık topu gibi parlayan adamın tam önünde durup Andras'a baktım. Keyifle beni izliyordu, istese kapanı bana saldırtabilirdi ama yapmamıştı. Yapmayacaktı da çünkü o anlaşmanın esas konusunu benim oluşturduğum açıktı. O yüzden şu anlık bana dokunmayacaktı.

"Ne planlıyorsun?" diye sordu Lucifer sessizce.

Ona cevap vermedim, gözlerimin odağında hâlâ Andras vardı.

"Anlaşma..." diye mırıldandım. Başımı kaldırıp Mavi'ye kısa bir bakış attım ve dilimi dudaklarımda gezdirdim. Sonra Hermon'a baktım ve ayağımı hafifçe yere vurdum. Gözlerimi tekrar yan tarafımda duran kapana çevirdim. Aynı anda iki şey oldu. Hermon hızla kapana saldırdı ve kapan savunmaya geçip bir ışıktan halatla onu sardı. Ve Mavi, o an kapanı mideye indirdi. Sessizlik bıçak gibi kesildi ve arkamda yine hareketlilik baş gösterdi. Lucifer şaşkınlığını belirten bir küfür savurdu. Kevin şaşkınlığına karşılık gülmeye başladı. Başımı kaldırıp tekrar Andras'a baktım. Bunu beklemediği yüzünden

belli oluyordu. Çenesi kaskatı kesilmişti. Gülümsedim ve cümlemi tamamladım. "... olmayacak!"

Öfkeyle kızıla bürünen gözleri gözlerimden bir an ayrılmadı.

"Elimde sadece onun olduğunu mu sanıyorsun?"

Etrafıma öylesine bir bakış attım ve gözlerimi tekrar ona çevirdim.

"Elimde sadece onların olduğunu mu sanıyorsun?"

Yanımda ve arkamda olan yüzlerde aşağılarcasına gözlerini gezdirdi ve yüzünü buruşturdu.

"Evet."

Hafifçe güldüm.

"Sorun da bu Andras, elimde onlar var. Ben onlarla senin şu yeni ekip üyelerini yok eden baş meleği öldürdüm. Daha nicesini de... Ve Araf'ı yok edip ölümden döndüm." Başımı hafifçe omzuma eğdim. "Ve tüm bunlara rağmen karşımda durmuş bana güç gösterisi gibi bir aptallık yapabiliyorsun."

Başını iki yana sallarken o da gülüyordu artık. Bir süre bu aptal halini devam ettirdi ama birden başını aşağı eğip cebinde küçük bir şişe çıkardı. Açıp kırmızı sıvıyı yere döktü ve "Zayden!" diye fısıldadı. Zemin titremeye başladı. Sanki Cehennem çukuru açılır gibi ayaklarının altındaki asfalt yol ve yolun iki yanında kalan toprak alanda çukurlar oluştu. Onlarca çukur... Çukurların içinden insanlar çıkmaya başladı. Mezardan çıkan ölüleri andırsalar da hepsi oldukça sağlıklı görünüyordu. Bu kez hiçbirimiz kıpırdamadık. Kalkan üyeleri bile tek ses çıkarmadı.

Andras başını yerden kaldırırken, "Güç gösterisi..." dedi şeytani sırıtışıyla, "... böyle olur minik şeytanım."

"Hepsi kapan," diye fısıldadı Blake. "Saldırırlarsa çok dayanamayız."

"Saldırmayacaklar," dedi Lucifer kapanları süzerken. "En azından bugün değil."

"Nasıl bu kadar eminsin?" dedi Kevin.

"Çünkü Andras oyun oynamaya bayılır ve biz şu an onun gözünde bir ip yumağıyız. Bizi yok etmek istese ruhumuz bile

duymadan kapanları içeri sokar ve işimizi bitirirdi ama bu kapana kısılmış halimizi izlemek hoşuna gidiyor."

"Kapana kısılmak ha!" dedi Kevin gülerek ama birden yüzünü ekşitti. "Durumumuzu bundan iyi açıklayacak bir ifade arasam da bulamazdım."

"Nedeni sadece bizimle oynamakla sınırlı değil," dedi Lucifer. "Aynı zamanda bu işin sonunda hepimizi sağ istiyor."

"Ve ona biat etmiş," diye onu tamamladım.

Andras ellerini birbirine vurarak dikkati tekrar kendi üzerinde topladı.

"Şöyle yapalım," dedi ve işaretparmağını bize doğrulttu. "Güzel kızım anlaşma olmayacağını söyledi ama ben yine de onun hatırına size bir hafta süre vereceğim, siz de o süre zarfında ölmek mi yoksa bana hizmet etmek mi istediğinize karar verirsiniz."

Dişlerimi sıktım ama bu kez cevap vermedim. *Cesaret ve aptallığı karıştırıyorsun,* derdi hep Damien. Ona cesaretin hep bir miktar da aptallık getirdiğini hiç söyleyemedim. Sessizliğim bundandı. Cesaretim hep vardı ama onu geri getirmeden de Andras'ı daha fazla kızdırmayacaktım. Şimdi amacım bir hafta dolmadan onu o kahrolası esaretinden kurtarmaktı.

Gözlerim kısa bir an bakışlarını hiç üzerimden çekmeyen en öndeki genç adamı, kapanı, buldu. Dikkatle bana bakıyordu. Dağınık kumral saçları ve yeşil gözleri vardı. En fazla yirmilerinde, iriyarı biriydi. Çekici bir görüntüsü ve karanlık bir havası vardı. Bakışlarında sadece merak yoktu, o bakışlarda başka bir şey daha yüklüydü ama anlayamadım. En öndeydi. Bir adım gerisinde ise sarışın bir kız ve cılız bir oğlan duruyordu. Kızın gözleri Lucifer'ın üzerindeydi. Bakışlarını tanımlamam gerekseydi buna hayranlık derdim. Kız gerçekten Cehennem lorduna beyaz atlı prensiymiş gibi bakıyordu.

"O halde misafirliğimizi kısa tutalım," dedi Andras. "Kucaklaşma işini bir hafta sonra yapalım."

Kanatları açıldı ve o, havaya yükselirken gözlerim onu takip etti. Akabinde zemin yine titremeye başladı. Kapanlar

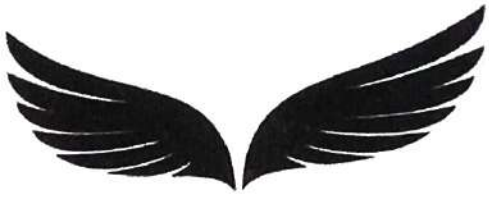
geldikleri gibi toprağa geri döndü. En sona ise bana dikkatle bakan kapan kaldı.

"Zayden!" dedi yalnız benim duyabileceğim bir sesle. "Tekrar görüşeceğiz iblis!"

Zayden...

Andras'ın söylediği isim onundu. Belli ki onlara liderlik eden kapan da oydu.

Kaşlarım istemsizce çatılırken o da toprağa dönüp gözden kayboldu. Geriye delik deşik olmuş bir asfalt yol, şaşkın bakışlar ve bizi bekleyen bir haftalık zorlu bir yolculuk bıraktı.

5

Zor Bekleyiş

Bazen kısık ses bile duymak bir ödül gibiydi ama bazen de bir lanet gibi geliyordu. Saatlerdir Kalkan sığınağındaki toplantı odasındaydık, her bir ağızdan bir ses yükseliyordu. Başka bir zamanda bu tahammül edilemez olabilirdi ama şu an o seslerin hiçbirini seçemiyordum. Kafamda tek bir kişinin sesi dönüp duruyordu çünkü.

Tekrar görüşeceğiz iblis!

Zayden... Adı buydu ve Zayden tekrar görüşeceğiz, derken bir savaş olasılığından bahsetmiyordu. Öyle olsa bunu Andras gittikten sonra söylemezdi. Peki, Zayden denen kapan benden ne istiyordu?

Sığınağa geldiğimiz ilk an Blake, kapan denen türün ne olduğunu açıklayarak işe başlamıştı. Yüzyıllar önce yaşadıkları için Kalkan'ın onlar hakkında en ufak bir bilgisi yoktu, elbette benim de.

Varoluşlarının nedeni Lilith'ti. Onun gücü kara büyüydü ve kara büyü ile tıpkı kendi gibi özlerle beslenen bir tür oluşturmuştu. Kapan, tıpkı adı gibi bir tuzaktı. Tehlikeli bir türü çünkü özleri içine çekip orada kapana kıstırıyordu. Bunu Saye'de bizzat görmüştüm. Kapan ruhu bir özü bazen saatler

bazen de günler içinde âdeta öğütüyordu ama Lucifer, Lilith'e bir gün sinirlenip onu Cehennem'in zindanlarına atınca onlar da özgürlüklerine kavuşmuşlardı.

Blake nefeslenmek için durduğunda, "Sen nasıl böylesine bir gücü kullanmadın?" dedim Lucifer'a. Neticede kapanlar oldukça güçlüydü ve meleklere karşı onlar Lucifer'ın oldukça işine yarardı.

"İlk başta Lilith'in ne yaptığından haberim yoktu," dedi Lucifer. "O sıralarda Seraphiel'ın gizlediği Cehennem kapısını bulmakla uğraşıyordum."

"Ama Seraphiel'ın vardı," dedi Blake. "Lilith ortadan kaybolunca ilk işi, onları kendi safına çekmek oldu. Bir şeytanın himayesinden kurtulunca melekler onlara bir umut olmuştu. Daha iyi bir yaşam şartıyla artık hepsi Seraphiel'a hizmet ediyordu."

Kafam karıştı.

"Ama onlara karşı soykırım düzenleyen de o değil miydi?"

"İşte o kısımda ben devreye girdim," dedi Lucifer. "Bir kısmını kendi tarafıma çektim ve onları meleklere karşı kullanmaya başladım."

"Lilith'i serbest bırakıp hepsini de kendi safına çekebilirdin," dedim.

"Lilith'i özümü almaya çalıştığı için içeri tıktım ben," dedi tiksinircesine. "Onu serbest bıraksaydım ilk işi kapanlarla üzerime saldırmak olurdu. Zaten onu biraz daha geç yakalasaydım yapacağı şey de buydu. Sonradan anladım. Ben de kendi ikna kabiliyetimi devreye soktum ve bu bir kısımda da işe yaradı."

"Elbette en büyük müttefiklerinin birden düşman saflarına geçip onlar için büyük bir tehlike yarattığını fark eden Seraphiel boş durmadı," dedi Blake. "Ve bir gecede tüm kapanları yok etti. Kendinden taraf olanlara bile bir gün karşısında duracağını düşünerek acımadı."

"Nasıl oluyor da bir zamanlar sana hizmet etmesini sağladığın bir türün sadece bir tanesi seni neredeyse öldürebiliyor o

zaman?" dedi bir Kalkan üyesi, alaylı sözleriyle gözlerini Lucifer'a dikmişti. Lucifer'ın gözleri ona döndü ve gözbebekleri kızıla boyandı. Bu alayla konuşan adamın korkuyla yutkunmasına neden oldu.

"Size yardım etmem bana karşı küstahça konuşmanıza izin vereceğim anlamına gelmiyor," dedi tehlike barındıran sesiyle. O an benim rüyalarıma sızıp ödümü koparan Lucifer'dı işte. "Kalkana feda ettiğim özüm beni belki güçsüz düşürüyor ama bu hepinizi öldürmeme emin olun engel olmaz!"

Yine uğultular yükselmeye başlarken ben bir köşede sırtımı sütunlardan birine vermiş oturuyordum. Babam sessizliği sağlamak için masaya birkaç kez vurdu.

"Şu saçma sataşma merakınıza son verin artık!" dedi sertçe. "Artık sorunumuz çok daha büyük. En kısa sürede bir plan oluşturmazsak..."

"Ne olur?" dedi Yehuda. İriyarı, soluk benizli bir adamdı. Elli yaşına yaklaşmıştı. Buraya kuzeyden gelmişti ama hangi eyalet olduğunu hatırlamıyordum. Onu çok sevdiğim söylenemezdi, o yüzden hakkında çok bilgi edinip zihnimi yormamıştı. Bakışları beni buldu. "İstediği, kız," dedi yüzüme tiksinircesine bakarak. "Verelim ve kurtulalım!"

Babam hızla silahını çekip yüzüne doğrulttu.

"Eğer bir daha böyle bir şeyi teklif dahi edersen kurtulacağımız ilk kişi sen olursun Yehuda!"

Lucifer arkasına yaslanırken gülmeye başladı. Tüm gözler ona döndü. Gülerken elini kaldırıp havada salladı.

"Bana aldırış etmeyin siz, bu kadar aptalı ilk defa bir arada gördüğüm için ancak bu kadar dayanabildim sadece."

"Sen..." dedi Yehuda dişlerinin arasından.

"Ben..." dedi Lucifer ve aniden susup tehditkâr bakışlarını Yehuda'ya dikti. Ardından gözleri masadaki yüzlerde dolaştı. "Cehennem lordu Lucifer aptallar! Sizin verip kurtulalım dediğiniz kız ise bir cambion! Eğer o kafanızın içinde bir beyin taşıyor olsaydınız kızı vermek gibi bir düşüncenin zerresine sahip olmazdınız. Bu, Andras'ın eline bize karşı kullanması

için verdiğiniz bir atom bombası demek çünkü. Kaldı ki..." Yüzünü tiksinircesine buruşturdu. "Kızı verdiniz diyelim, ya sonra?" Elini masaya şiddetle indiren bu kez o oldu. "O kadar aptalsınız ki kızı aldıktan sonra kapanların içeri girip bize saldıracağı aklınıza bile gelmiyor!"

Yehuda yine konuşacak olduğunda bu kez onu susturan Evan oldu.

"Ah, sakın! Sakın bana kapanların sadece melek ve şeytanlarla ilgilendiğini söyleme Yehuda! Bu bile gerçekten duyduğum en aptalca şey olur, çünkü onlar olmasa kalkan da olmaz. Andras'ın kolayca içeri girmesi bir yana o gelene kadar bu korkunç tür bizi elleriyle parçalara ayırır." Derin bir nefes verip masaya doğru eğildi ve Yehuda'ya bakarken ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Çünkü kahrolası şeyleri onlar bile öldüremezken bizim onlara karşı hiç şansımız olmaz."

Yehuda sonunda yerine oturdu ve babam silahını beline yerleştirirken o, arkasına yaslandı. "Madem o kadar zekisiniz, ne yapacağımızı da söyleyin o halde?"

"Melek generalini geri getireceğiz!"

Blake'in söylediği şey odada âdeta bir bomba etkisi yarattı. Tüm sesler kesildi, artık herkes ona bakıyordu. O ise önünde duran masaya...

"Melek generali, Jeremiel değil miydi?" diyen Bay Sanders'tı. Artık Blake'e oğlu gibi bakmıyordu. Aralarındaki baba-oğul ilişkisi gerçeklerin ortaya çıkmasıyla çoktan bozulmuştu. Blake, onun için artık sadece zorunlu bir müttefikti. "O da kendini öldürüp bir şeytana dönüştü ve Araf yıkıldıktan sonra Cehennem'e döndü."

"Değildi," dedim sonunda sessizliğimi bozarak. Yavaşça ayağa kalkıp üzerimdeki tozları silkeledim. Üzerimdeki gözlerle masaya ilerleyip babamın yanında durdum. "Jeremiel'ın neden ben öldükten sonra bedenimi alıkoyduğuna hiç anlam veremedim. Belki dedim, bir şeytana acı çektirmek istiyor ama bu kadar basit değildi."

"Bunun konumuzla ne alakası var?" dedi bir kadın. Adını hatırlamıyordum, umurumda da değildi adı zaten.

"Sabret!" dedim sertçe. Gerçekten bu örgütün içinde ne kadar aptal vardı böyle? "Jeremiel'ın acı çektirmek istediği o şeytan Araf'ta bir melek ordusu yönetti. Buna da o zaman bir anlam verememiştim. Ta ki geri dönene kadar..." Blake'e baktım ama o bana bakmıyordu. Nedenini zaten biliyordum, böyle bir bilgiyi benden çok uzun süre saklamıştı. Geri geldiğimizde bana söyleyen de o değildi üstelik. Lucifer'dı.

"Melekler bir şeytandan emir almaz," dedi Evan. "Melekler bir şeytanın karşısında ancak onu öldürmek için durur."

"Öyle mi dersin?" dedim alayla. "Şu an aramızdaki şeytan ve meleklerin bir ittifak içinde olduğunu es geçerek sana geçmişi hatırlatmama izin ver." Evan'ın gözleri kısıldı önce ama söylememi bile beklemeden neyden bahsettiğimi anladığını kaşlarını aniden kaldırışından anladım. Yine de devam ettim. "Bir zamanlar bir şeytanın birini sevemeyeceğini de söylemiştin."

"Angelina!" diye uyardı babam, nereye varmak istediğimi de kimden bahsettiğimi de anlamıştı ama sindirmesi zaman almıştı. Başını iki yana salladı. "Onun yüzünden öldün!" dedi sesini yükselterek. "O yüzden, sakın! Sakın onu Cehennem'den çıkarmaktan bahsetme!"

"Onun yüzünden öldüysem..." dedim ve vurgulayarak devam ettim. "... onun sayesinde de geri döndüm baba!"

Hayret eder gibi güldü ve başını tavana doğru kaldırdı. Gözleri tekrar beni bulduğunda, "Beni oyalıyordun, değil mi?" diye sordu. "Aslında geldiğinden beri onu çıkarmak için bir yol arıyorsun sen!"

Artık gizlemenin manası yoktu, ben de itiraf ettim.

"Onu seviyor..."

"Kes şunu!" diye bağırdı. "Ben seni tüm bunlardan uzak tutmaya çalıştıkça..."

"Uzak tutmaya çalışmak mı? Baba, ben nefilim özü taşıyorum; ben şeytan özü taşıyorum. Baba, ben bir *cambion*ım. Beni

olduğum şeyden uzak tutabilirsin belki ama ondan... Hayır, ondan uzak tutamazsın."

"Mara!" dedi tehditkârca.

"Şu baba kız muhabbetini eve mi saklasanız?" dedi Lucifer bıkkın bir sesle. Babamın öfkeli gözlerine çevirdi gözlerini ve arkasına yaslandı. "Şerif, buradaki en zeki kişinin sen olduğundan şüphem yok ama sanırım ekibinin aptallıkları sana da bulaşmaya başlamış. Birincisi, o şeytana ihtiyacımız var çünkü kızın hariç ona kimse zarar veremiyor. Bu da itiraf etmek istemesem de onu evrendeki en güçlü varlık yapıyor. İkincisi, şeytan artık melekleri de kontrol edebiliyor. Kabul etseniz de etmeseniz de melek generali o. Bu da, eğer Andras geride şeytana çevirmediği bir melek bırakmışsa işimize yaraması demek. Cennet'e ulaşamadığını ve Araf'taki meleklerin Cennet'e döndüğünü varsayarsak her hâlükârda işimize yarar."

Cennet'e dönen Araf melekleri... Hiçbiri bize cevap vermemişti. Kevin ve Blake'in çağrılarına bile geri dönen yoktu. Buna Sophia ve Elyon da dahildi. Bizi duymamış bile olabilirlerdi. Kevin Cennet'e gitmeyi bile teklif etmişti ama bu iki açıdan da tehlikeli olacağı için olumlu bakmamıştık. Birincisi, Andras bunu fark edip onu gafil avlayabilirdi. İkincisi... meleklerin onu nasıl karşılayacağından emin değildik. İnsanlar geri dönememişti ve bu durumda Araf'tan dönen çoğu meleğin sevdiklerinin ölümüne neden olmuştuk.

"Ve üçüncüsü..." diye devam etti Lucifer. "Şeytanı çıkarmak için olmasa bile o kapıyı tekrar açmanın yine de bir yolunu bulmalıyız çünkü artık bizim tarafımızda olan şeytanlara da ihtiyacımız var."

Özellikle de Ariel'a değil mi Lucifer?

"Haklı," dedi Evan. Babama bakıp, "Makul ol," diye diretti. "Şeytan işimize bir hayli yarar. Ayrıca..." Yüzünü ekşitti. "Tamam, dünyadaki en mükemmel kişi sayılmaz ama iblis kızına deli gibi de âşık. Tanrı aşkına Matt! Bana şöyle bakma! İblis kızın için Cehennem'in kapısını kapattı, krallığını bir kenara itti ve kendi esaretini kendi yarattı."

"İşte mantıklı düşünen biri!" dedi Lucifer ellerini havaya kaldırarak. "Kalkan'da böyle birini bulmak... Dünyanın sonu gerçekten geliyor olmalı."

"Baba," dedim yanına yürürken. Önünde durup ellerimi kollarına koydum ve öfkeli yüzünü bana çevirmesini izledim. "Yokluğumda çok acı çektin, biliyorum. Hepsinin sorumlusu olarak da Damien'ı gördün ama gerçekleri de gör artık. Ölümüm onun suçu değildi, benim tercihimdi."

Öfkeli soluklar verdi ve sonunda, "Kahretsin!" dedi. Masada ne söyleyeceğini merakla bekleyen yüzlere baktı. "Tamam, kahrolası iblisi Cehennem'den çıkarmak için size yardım edeceğiz."

Gülümsedim.

"İşte benim babam!"

İşaretparmağını havaya kaldırırken, "Ama..." dedi. Yine Damien'dan uzak durmamı söyleyeceğini düşünerek iç geçirdim ama o beni hem şaşırttı hem de güldürdü. "... önce eve gidip karnımızı doyuracağız. Yemekleri ise sen yapıyorsun!"

Güneşin doğuşuyla çoktan duşumu almış ve üzerimi giyinmiştim. Bana kalsa dünü de o barakada geçirir ve Damien'ı dışarı çıkarmak için bir yol arardım ama babam katiyen buna müsaade etmemişti. Sürekli beni kontrol etmiş ve uyuduğuma emin olmak istemişti. Halbuki o da biliyordu, uykusuz günler de geçirebilirdim ben. Geçirmiştim de. Tüm gece boyunca Kara Kitap'ın bilgisayarımdaki kopyalarından son kalan yeri çözmeye uğraşmıştım. Sadece onun ayak seslerini duyduğum an örtünün altına girip uyuyor numarası yapmıştım. Ara ara da gidip yan odamda konaklayan Mavi'yi kontrol etmiştim. Kapan yedikten sonra bir sorun oluşma ihtimali hayli yüksekti ama Mavi... Tanrı aşkına! Yaratığı her gittiğimde mışıl mışıl uyurken bulmuştum. Mavi'nin gerçekten inanılmaz bir midesi vardı.

Merdivenleri inerken etraf sessizdi. Mavi'nin ilk günlerde, günlerce başından kalkmayıp bir mucizeymiş gibi izlediği

televizyonun bile sesi gelmiyordu. Uyandığında yaptığı ilk işlerden biri o televizyonu açmakken bugün buna ara vermesi beni şaşırtmıştı. Salona geçtiğimde sessizliğin nedenini de anladım, ne televizyon açıktı ne de Mavi ortalarda görünüyordu. Sadece mutfaktan hafif tıkırtılar geliyordu. Enfes kokulara bakılırsa mutfaktaki babamdı çünkü Mavi berbat yemek yapardı. Gıdaları çiğ tüketmeye bayılan bir yaratıktan, fazlasını zaten beklemiyordum.

Mutfaktan içeri girdiğimde babamı iş kıyafetlerinin üzerine bağladığı mutfak önlüğüyle tezgâhın önünde buldum. Her zamanki keyifli ifadesi bugün yüzünde değildi, nedeni elbette Damien durumunu hâlâ kabullenememiş olmasındandı. Kalkan'daki son konuşmamızdan sonra lafını bir daha açmasa da hatta bana da açtırmasa da hoşnutsuzluğu üzerinden akıyordu.

"Günaydın!" dedim gülümseyerek.

Bana bakıp tekrar ekmekleri dilimlemeye geri döndü.

"Günaydın," dedi soğuk sesiyle. Meleğim diye eklememiş olmasına karşılık dudaklarımı büzdüm ve arkadan kollarımı beline dolayıp ona sarıldım.

"Birisi bana biraz kızmış mı?"

"Biraz?" diye kızgın bir sesle konuştu.

"Tamam, birazdan biraz daha fazla. Peki, söyle bakalım Şerif Kingston; yüzünüzü güldürebilmek için ne yapabiliriz?"

Düşünürmüş gibi bir ses çıkarırken elindeki bıçakla ellerini tezgâha yasladı.

"Şeytandan vazgeçebilirsin mesela."

Yüzümü ekşittim. Tekrar öleceğimi, hatta bu kez yok olacağımı bilsem dahi olmazdı.

"Başka?"

"İblisten vazgeçebilirsin," dedi bu kez.

"Baba, ikisi aynı anlama geliyor."

"Bak sen şu işe, hiç fark etmedim."

Kollarımı çözüp yanında tezgâha yaslandım. O da bana baktı.

"Acı çekiyor," dedim, ses tonum gibi neşeli yüzüm de düşmüştü.

Sessizce bana bakmaya devam etti.

"Acı çekmeye Araf'ta başladı. Nedenini biliyorsun."

Hafifçe gülümsedim. Acı bir gülüştü bu.

"Beni kurtarmak için Jeremiel sandığı Andras ile bir anlaşma yaptı. Sadece Cehennem'in kapısını yok etmekle de kalmadı, benim özümle işlenmiş zincirlerle Cehennem'e hapsedildi. Her gün, her dakika, her saniye acı çekiyor, ona istemesem de acı çektiriyorum. Buna rağmen Araf'tan çıkmadan önce bana ne söyledi biliyor musun baba?" İç çektim. O günü hatırlamam yine nefeslerimin ağırlaşmasına neden olmuştu. "*Geri dön ve benim için yaşa!* Bana söylediği son şey bu oldu ve kollarımda kayboldu. Bana zarar vereceğinden endişe ediyorsun ya baba, aslında çoğu zaman ben zarar veren taraftım."

O da derin bir nefes alıp ağır ağır verdi.

"Değildin," diye itiraz etti. "Sadece buna mecbur kaldın." Hafifçe güldü. "Şeytan da sana hep istemeden zarar veriyordu. Söylemek istediğin bu mu?"

Başımı salladım. Sonra ortamı biraz yumuşatmayı seçtim.

"İlk başlarda değil belki ama onun için de canına okudum, merak etme."

Güldü, biraz daha neşelenmişti.

"İşte benim kızım!" Dilimlediği ekmekleri ekmek sepetine topladı. "Ve şimdi kızımın karnını güzelce doyuruyoruz."

İtiraz etmedim çünkü kabul edilmeyecekti. Bir sandalye çekip otururken, "Mavi nerede?" diye sordum. Dışarıdan bir gürültü de o an yükseldi. Babamla birbirimize baktık. İkimizin de kaşları aynı anda çatıldı. Bileğimden süzülen Cennet silahı bir kılıç şeklini aldı. Kalkan silahını tercih ederdim ama onları bu forma sokmayı henüz başaramamıştık. Kapıya koşarken aklımdan birden çok senaryo geçti. Andras'ın bize verdiği sürenin bir aldatmaca olduğunu bile düşündüm ve kendimi her şeye hazırladım. Aslında Andras'ın gidişinin ardından Evan sismik hareketleri ölçen aletler edinmişti ve kasabanın birkaç

yerine makineleri takip edecek ekipler kurmuştu. Kalkan'ın yukarıdan aşağıya her yerinde adamı olduğu düşünülürse kısa sürede böyle makineler edinebilmesi şaşılacak bir şey değildi. Eğer makineler kapanların gelişini belirten bir sismik dalgalanma hissederse bundan hepimizin haberi olacaktı. Yine de bazı şeyler ters gitmiş ve kapanlar tüm kasabayı sarmış da olabilirdi.

Babam silahını çıkarmış bana bakarken ona geride kalmasını işaret ettim ve kapıyı açtım. Gözlerim tehlikeli bir manzara ararken çok geçmeden de o manzaraya kavuştum. Gördüklerimle âdeta taş kesildim, öyle ki Andras buraya kapanlarını yollasa bundan daha az afallardım.

"Mavi mi o?" dedim zorlukla. Titriyordum. Feci titriyordum.

"Evet," dedi babam. O da artık dışarıya bakıyordu ve o da en az benim kadar şok içindeydi. "Havaya kaldırdığı da senin araban."

Ve saçlarından mavi alevler çıkan Mavi, arabamı Hermon'ın üzerine fırlattı. Hermon kendini yere atarken araba karşı evin duvarına âdeta gömüldü. Sabahın erken saatleri olduğu için cadde boştu, görünürde kimse de yoktu ama bir araba eğer evinizin duvarına şiddetle çarpmışsa uyanmamanız imkânsızdı. O yüzden karşı dairede oturan yaşlı adam, Bay Harper, pencereyi açıp irileşmiş gözleriyle duvarını yıkan arabama baktı. Sonra ise yerdeki Hermon ve karşısında öfkeden deliye dönmüş Mavi'ye... Şükür ki Mavi'nin saçlarında artık alevler yoktu.

Adam ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Bir kez daha konuşmayı denedi ama yine başaramadı. Sonunda, "Tanrıya şükür!" dedi. "Siz iyi misiniz çocuklar?" En azından yaşlı olması işimize yaramıştı. Arabanın benim olduğunu seçmesi çok zordu.

"Manyağın biri..." dedi Mavi gürlercesine, "Deli gibi sürüyordu, ancak sizin evinize çarparak durdu, Bay Harper."

"Sonra da kaçıp gitti," dedi hâlâ yerdeki Hermon.

Babamla aynı anda bakışlarımız birleşti.

"Bu yaratıklar..." dedi babam şaşkınlıkla. "Yalan söylerken hiç takılmıyorlar bile. Az önceki hallerini görmesem söylediklerine ben bile inanır ve arabanın sahibini aramaya başlamış olurdum."

"Şerif!" diye seslendi Bay Harper. Babam başını ona çevirince, "Kim olduğunu görebildiniz mi?" diye sordu.

"Ma-maalesef John," diye kekeledi babam. Aslında Mavi ve Hermon'a usta yalancılar diyordu ama kendisi de yalan konusunda onları aratmazdı. Bu performansını olayların ani gelişmesine bağlıyordum ki sonrasında zaten hızla toparladı. "Merak etme, birazdan bir ekip yönlendireceğim. Hasarı gün içinde tamir etmeleri için de birilerini ararım."

"Memnun olurum," dedi Bay Harper ve hâlâ üzerinden atamadığı şaşkınlığına rağmen bize gülümseyip içeri girdi.

Mavi ancak o an gözlerini bize çevirdi ve masum masum gülümsedi. Masumiyet üzerine hiç oturmuyordu.

"Sizin derdiniz ne?" diye çıkıştı babam.

Mavi'nin masum bakışları kendini yine öfkeye bırakarak Hermon'ı buldu.

"Eve girmeye çalışırken yakaladım bunu!"

"Yalan söyleme!" dedi Hermon hemen. "Ben..."

"Sus!" diye çıkıştı Mavi, zavallı Hermon hemen dudaklarını birbirine bastırdı. Mavi ona araba fırlatmadan önce belli ki biraz hırpalamıştı da. Kareli gömleğinin düğmeleri kopmuştu, karın kaslarına kadar beyaz, pürüzsüz teni görünüyordu. Siyah pantolonu ise toz içindeydi. Az önce asfaltı süpürdüğünü zaten görmüştük.

Tanrı'm! Yaratığım dünyada bile rahat durmuyor ve başka bir yaratıkla kavga ediyordu. Ona araba fırlatacak kadar manyaktı da. Benim arabamı üstelik. Beyaz şeytanımı... Arabama hüzünlü gözlerle baktım. Gözlerim Mavi'yi bulduğunda ise hüznün yerini öfke aldı.

"Bu fazla artık! Çok fazla!"

Dağılan mavi saçlarını hızla düzeltti ve küçük kırmızı dudakları büzüldü. Üzerindeki kot tulum ve beyaz tişörtle dışarıdan

bakan biri asla ona vahşi bir yaratık diyemezdi; aksine, bir suç işlenmişse o kesinlikle mağdur olan taraf sanılırdı ama içini ben biliyordum. Onun olduğu bir ortamda bir suç işlenmişse buna ya o sebep olmuş ya da eşlik etmiş olurdu.

"Ben evimi koruyordum sadece," dedi, ses tonu gerçekten masumaneydi. *Tanrı'm, beni çıldırtacaktı!*

"Kimden?" dedi Hermon. "Benden mi?" Mavi ona birazdan midesine indirecek bir avmış gibi bakınca Hermon'ın gözleri hemen beni buldu. "Ben gideyim mi?"

"Defol git!" diye çıkıştı Mavi.

Sakinleşmek için derin nefesler verirken babam güldü ve bana dönüp sarıldı. Yanağıma bir öpücük bırakırken, "Ben çıkayım artık!" dedi. "Önce şu araba işini halledeyim, sonra da..." Göz devirdi. "Şu senin şeytan için neler yapabiliriz, bir bakalım."

Senin şeytan... Az önceki öfkem kayboldu ve kendimi ona gülümserken buldum. Bu onun için ufak da olsa bir adımdı çünkü.

"Kahvaltı peki?"

"Siz yapın, ben hazırlarken atıştırmıştım zaten." Gözleriyle az önce *gideyim mi,* diye sormasına rağmen hâlâ yerinde duran Hermon'ı işaret etti. Hermon sanırım gerçekten ona *git,* demem falan bekliyordu. "Şu yaratığı da çağır, senin kız onu fazla hırpalıyor. Sanırım o da aşkını böyle ifade ediyor."

"Ne?" diyen Hermon'dı. Duymuş olması şaşılacak bir durum değildi belki ama sırıtışı kesinlikle şaşılacak bir durumdu çünkü Mavi onu her an parçalayabilirdi.

"Seni yiyeceğim!" diye bağırması da bunu destekledi.

Ona doğru koşmaya başlamıştı ki, "Dur olduğun yerde!" diye bağırdım. "Eğer bir daha ona dokunursan seni yaratık yahnisi yaparım!"

Babam gülerek merdivenleri indi ve olduğu yerde kalmış, öfkeyle Hermon'a bakan Mavi'ye göz kırptı. Mavi'nin yanakları kızarsa da Hermon delice keyiflenmişti. Onda da yaratık cesareti vardı çünkü Mavi bugün değilse bile bir gün bunun bedelini ona ödetirdi.

Babam arabasıyla uzaklaşırken ikisini de yanıma çağırdım. Mavi suçlu ama hâlâ öfkeli haliyle bir basamak aşağıda dururken, Hermon merdivenlerin dibinde bekliyordu.

"Bir daha böyle bir şey olmayacak!" dedim Mavi'ye.

"Evime gelmezse olmaz," dedi aksi aksi.

"Mavi, sabrımı yeterince sınadın bence."

Sesli bir nefes verip başını başka bir yöne çevirdi.

"İyi, tamam."

"Hermon!" dediğimde Hermon'ın keyifli yüzü bana döndü. Açık mavi gözleri ışıl ışıldı yine. Böylesine bir güzellik karşısında bir insan ancak hayranlık duyabilirken, Mavi ona resmen eziyet etmeyi seçiyordu. "Sen neden gelmiştin?"

Yeni hatırlamış gibi, "Ah!" dedi. "Uriel gönderdi. Lucifer; Azazel üzerinde bir şeyler deneyecekmiş sanırım."

"Ne gibi şeyler?" dedim gözlerimi kısarak.

Dudaklarını birbirine bastırıp bıraktı.

"Şeytani şeyler."

Kulübeye girdiğimde karşımdaki manzarayla bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Yerde bir adam vardı ve yüzü, gözü kan içindeydi. Dizlerinin üzerindeydi ve olduğu yerde sallanıyordu. Lucifer arkasında kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde bana bakarken, Azazel adamın tam önündeydi ve kapıyı açmamla adama indireceği son yumruk havada kalmıştı. Elindeki kan izleri oldukça belirgindi. Hatta kan üzerindeki gri tişörte de sıçramıştı. Sarı saçları dağılmıştı, gri gözleri beni görmenin afallamasına ev sahipliği yapıyordu.

Blake ve Kevin karşılıklı koltuklarda otururken, Iria duvar dibinde üzerindeki beyaz elbisenin tülleriyle oynuyordu. Karşılaştığım bu manzarada hiç kimse normal değildi. Tek kaşım havalandı.

"Ne yapıyorsunuz?"

Kevin elini havada salladı.

"Lucifer, Azazel'ı tekrar Cehennem'e göndermek için bir şeyler deniyor."

"Sen nasıl bu kadar sakinsin?" dedim Blake'e. Kevin'ın hali kabul edilebilirdi ama Blake'in bu kadar sakin olması şaşılacak şeydi.

Dudak büktü.

"Artık onunla uğraşmaktan öylesine yoruldum ki ne hali varsa görsün felsefesini sahiplenmeye karar verdim."

Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı.

"Sen zaten yüzyıllardır onunla uğraşıyorsun!"

Yüzü buruştu.

"Bu şekilde değil Mara, biz eskiden savaş halindeydik. Şimdi ise yan yanayız ve..." Lucifer'a bakıp sesli bir nefes verdi. "Ve ben ona vuramıyorum bile."

Azazel homurdanır gibi güldü. Sırf onunla savaş halinde olmaları ve Azazel'ı bu uğurda geri getirmeye çalışmaları sevgilisinin ölümüne neden olmuştu. Tepkisinin nedeni de buydu. Blake'ten hâlâ ölesiye nefret ediyordu ve onunla bırak konuşmayı göz teması bile kurmuyordu. Eğer bize karşı, daha çok da bana, olan yeni dostane hali olmasaydı ona katlanmazdı da. İlk başlarda ona öldürücü bakışlar atıp neredeyse boğazına sarılacak gibiyken şimdi onu görmezden gelmeyi seçiyordu. Bunda bir yere kadar da başarılıydı.

"Dene istersen," dedi Lucifer omuz silkerek.

"Tanrı aşkına!" dedim inlercesine. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Planımızı uyguluyorum!" dedi tane tane. Ellerini iki yana açtı. "Hatırlatayım, Cehennem'i açmak için bir haftamız var. Aksi halde iblis baban kapanları üzerimize salacak."

"Bunu biliyorum ama..." Önce yerdeki adama, sonra Azazel'a baktım. "... bir şeyi unutmuyor musunuz?"

"Ne gibi?" dedi Azazel.

"Kahrolası yazıları ezberlemek gibi," dedim hayret edercesine. "Ariel'a ne soracağını kavraman gibi."

Lucifer tekrar göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü ve dudaklarını yavaşça ıslattı.

"Sen yatağında uyurken sence biz ne yapıyorduk?" İşaret parmağını bana doğrulttu. "Evet, bildin. Kara Kitap'ın anlaşılmayan kısımlarını bu yarı iblisin ezberlemesini sağlıyorduk."

Suçlulukla doldum. Elbette evde mışıl mışıl uyumamış ve ben de son kısmı çözmeye çalışmıştım ama başarısızlığım sonucu da Damien'a acı çekeceği bir gün daha vermiştim. Lucifer haklıydı ve bizim artık kaybedeceğimiz bir dakikamız bile yoktu.

"Pekâlâ," dedim içeri girerken.

Hermon ve Mavi peşimden geldi ve Hermon kapıyı kapatarak önüne oturup bağdaş kurdu. Mavi ise benim yanımdaydı artık. Neredeyse kendinden geçmiş adama bir göz attım. Masum biri olmadığını biliyordum, aksi halde ne Kevin ne de Blake buna izin verirdi. Aslında ölmeden önce suçlu ya da suçsuz birine böyle işkence edilişini izlemeleri bile onları bir şeytana çevirebilecekken Araf onlarda da çoğu şeyi değiştirmişti. Yine de meleklerdi işte, suçsuz birine böyle bir muamele yapmalarına müsaade etmezlerdi.

"Adam kim?" diye sordum.

"Geçen hafta hayvanları zehirleyen biri vardı ya..." dedi Kevin. Öfke ve tiksintiye bulanan gözleri yerdeki adamı buldu. "Bu pislikmiş."

Hermon'dan hırlarcasına bir ses yükseldi. Mavi ise yumruklarını sıktı. Onların aksine ben ne ses çıkardım ne de kendime hâkim olmayı denedim. İki adımla yerdeki adama yaklaşıp yüzüne bir tekme indirdim. Adam sessiz bir çığlık atıp yere devrildi ve hareketsiz kaldı. Umursamadan Lucifer'a baktım.

"İşkence pek işe yaramamış görünüyor ha!"

"Belli olmaz," dedi Lucifer ve cebinden küçük bir paket çıkardı. Bu bir sigara paketiydi. Paketin içinden bir dal alıp ucunu iki parmağıyla kavradı. Sigaranın ucu tutuşurken artık herkes ona bakıyordu. "Ne?" dedi tek kaşını kaldırarak. Yerdeki adama bir tekme de o savurdu, adam inledi ve bir top

gibi kıvrıldı. "Şu insan müsveddesinden aldım. İçersem ölürüm diye mi endişeleniyorsunuz yoksa?"

"Ah, keşke," dedi Kevin.

Lucifer sigarayı dudakları arasına alırken bedeni hafifçe yan döndü ve paketi Kevin'a uzattı. "Sen de ister misin melek?"

Kevin böyle bir teklif beklemiyor olmalıydı ki şaşırdı ve kaşlarını kaldırdı.

"Aslında hiç denemedim, biliyor musun?" dedi, tam pakete uzanıyordu ki Blake'in ve benim bakışlarımdan sonra tekrar arkasına yaslandı. "Şeytan işte," dedi yapmacıkça gülerken. "Neredeyse beni yoldan çıkarıyordu."

"Sen de yoldan çıkmaya pek bir heveslisin," dedi Iria sessizliğini bozarak.

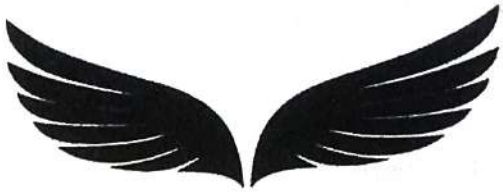
Kevin işaretparmağını hızla ona doğrulttu. "Sen sakın konuşma, iki ayağı olduğunu benden yıllarca gizleyen hain yaratık!"

Iria yüzünü buruşturup elbisesinin tülleriyle oynamaya geri döndü ama ağzının içinde homurdanmayı da ihmal etmedi. Anlaşılan hâlâ Kevin'ın gönlünü alamamıştı.

"Hey millet!" dedi Azazel. Gözlerimi ona çevirdiğimde kusacak gibi göründüğünü fark ettim. O da bana baktı. "Sanırım Cehennem beni çağırı..."

Cümlesini tamamlayamadan yok oldu. Lucifer kaşlarını kaldırdı ve paketi bu kez bana uzattı.

"İster misin? Çünkü zor bir bekleyiş olacak."

6

Son Lord

Bir gün geçmişti, tam tamına bir gün daha, ve Azazel'ın geri geldiğinde söylediği iki şeyden biri Ariel'ın çoğu harfi bile tanıyamadığı olmuştu. İkinci ise sadece tek kelimeydi: Mürekkep... Bundan ne anlamalıydık ki? Mürekkep derken neyi kastetmişti Ariel?

Masada önümdeki kâğıt yığınına bakarken elimi saçlarımın arasına attım ve hafifçe kaşıdım. Yabancı kelimelere tekrar göz gezdirdim. Sonra hüsranla arkama yaslandım. Blake yanımda oturuyordu ve dikkatle benim önümdekinin aynısı olan kâğıdı inceliyordu. Diğerleri de öyle. Dikkatleri bizde değildi.

"Neden söylemedin?" dedim sessizce Blake'e.

Dalgınca, "Neyi?" dedi.

"Damien'ın yeni melek generali olduğunu?"

Melek sığınağında dünyaya tekrar gözlerimizi açtığımız günü hatırladım. Blake ve Kevin benden önce uyanmıştı çünkü geçitten benden önce geçmişlerdi. Gözlerimi açtığımda ikisi de başucumda dikkatle bana bakıyordu. O gün konuşmuştum Blake'le. Kendimi toparladığım an onunla konuşmuş ve ikimiz için hiçbir yolun olmadığını anlamasını istemiştim. Damien olsa da olmasa da... Anladığını söylemişti, anladığını da hissetmiştim ama hâlâ benden bir şeyler gizlemesi katlanılır gibi

değildi çünkü aynı gün ona söylediğim iki şeyden ikincisi de buydu: *Ya benim yanımda olup Damien'ı çıkarmanın bir yolunu bulmama yardım et ya da benden uzak dur.* İlkini kabul etmişti. Biz dünyaya iki dost olarak dönmüştük ve dostlar birbirinden bir şey gizlemezdi. Lucifer'dan bunu öğrendiğimde o yüzden neden gizlediğini sormamıştım. Gerçekten dost muyuz diye anlamak istemiştim. Bana karşı hâlâ ilgisi devam ediyorsa ve bu yüzden gizlemişse onunla yollarımızı ebediyen ayıracaktım ama Blake geri geldiğimizden beri ne bana böyle bir imada bulunmuş ne de hissettirmişti. Aksine gerçekten Damien için bana yardım etmişti. O yüzden şimdi soruyordum. Nedenini merak ediyordum.

Gözlerini önce karşıya çevirdi, sonra arkasına yaslanıp bana.

"Söyleseydim ne işine yarayacaktı?"

"Söyleseydin çok daha önce Kalkan'ı bizimle işbirliği yapmaya ikna edebilirdik!" diye çıkıştım.

"Kendini kandırma Mara," dedi sakin bir şekilde. "Lucifer'ın bunu sana söylemesinin üzerinden haftalar geçti. Eğer Kalkan üzerinde etki edecek bir bilgi olduğunu düşünseydin o gün harekete geçerdin. Etki edecek bir bilgi değildi zaten, Alastor'ın sen yokken yaptıkları ortadayken kimse buna kolayca inanmazdı. Sen de gördün toplantıda, hâlâ ikna olmuş sayılmazlar ama artık inanmaktan başka çareleri de yok çünkü Andras tehdidi artık tam kapıda. Seni de onları da harekete geçiren bu oldu." Doğruydu ama yine de bu onu haklı çıkarmıyordu.

"Bir şeyi değiştirmeyeceğini düşünerek benden bir şeyler gizleyemezsin. Hangi bilgiye ne zaman ihtiyacımız olacağını bilemeyiz, değil mi? Bu iş böyle yürümez Blake!"

"Burada oturup geçmişi mi tartışacağız Mara, gerçekten?" dedi bıkkın bir tavırla. "Olan oldu işte."

Hayret edercesine dudaklarım aralandı. Umursamazlığı karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim ama sonunda bir şeyler yerine oturmaya başladı.

"Nedeni bilginin işe yaramaz olması değildi, değil mi? Sen onu hiçbir zaman bir melek generali olarak görmedin, kabul lenemedin de. Bana söylememenin nedeni başka bir generalin gelmesini beklemendi."

"Mara!" dedi bu kez sertçe. "Seninle bulunduğumuz durumu kabullenmem Alastor'ı hâlâ sevmediğim gerçeğini değiştirmiyor ama aksine, bunu kabullendim. Onun general olduğunu sen biliyorsun belki ama ben hissettim. Ve evet, başka bir general bekledim çünkü Alastor..."

"Cehennem'de," diye sertçe sözünü kestim. "Ebediyen... Bunu mu söyleyecektin?"

"Hayır, özü hiçbir zaman tam anlamıyla temizlenmeyecek. Bunu söyleyecektim." Yerde oturmuş, bir kâğıt yığınıyla uğraşan Azazel'ı işaret etti. "En fazla onun gibi olur. Böyle bir general de melekleri yönetemez."

"Gerçekten inanılmazsın!" dedim hayretle. "Hâlâ ona kin güdüyor olman... Üstelik, Araf'ta net olarak melekleri yönetebildiğini de gördün."

"Ona kin falan gütmüyorum Mara, sadece saf bir öze sahip birinin bize liderlik etmesini istiyorum. İçin rahatlayacaksa bu ben bile olamam artık. Kendimi de o konumdan uzak tutuyorum. Konunun ne Alastor ile ne de seninle ilgisi var."

"Tatlı tartışmanızı bölmek istemem ama..." dedi Lucifer, elindeki kâğıtları masaya bırakırken. İşaretcparmağını birkaç şeklin üzerinde gezdirdi. "Burada Cehennem lordu yazdığını düşünüyoruz." Parmağını kaydırdı ve bir kelime atladı, yani onun bir kelime olduğunu umuyordum. "Burayı da bize Ariel söyledi. Mürekkep yazıyor. Geriye sadece aradaki kelime kalıyor." Başını kaldırıp bize baktı. "İşimize yarayacak kısım..." Sayfada bir bölümü gösterdi. "... burası. Bunu anlamamız haftalar aldı ve şu an elimizde ritüel için gerekli olan üç şey var. Biri, Cehennem kapısının eski yeri. Diğeri, ritüel sözleri. Son olarak da bu. Çözersek kapıyı tekrar açabiliriz."

İçimde bir şeyler kıpırdandı. Hatta kıpırdandı demek kesinlikle doğru bir tabir değildi. Sanki bir avuç karınca göğüs

kafesimin içinde aynı anda hareket etmeye başlamıştı. Kırmızı ateş karıncaları... Geçtikleri her yerden bir ısırık alıp yollarında devam ediyor ve can yakıyorlardı. Aynı zamanda adrenalin salgılıyor ve sanki duran kalbimi tekrar çalıştırıyorlardı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki artık...

"Azazel'ı tekrar göndermeyi deneyelim," diye devam etti Lucifer. "Belki Ariel..." Kısa bir an susup derin bir nefes aldı, onun da özlemi net olarak yüzünde belirdi. Bunu nadiren sergilerdi. "... bir şeyler daha söyleyebilir."

Başımı salladım. Elimi istemsizce kalbime bastırdım. Belki onu biraz sakinleştirebilirim sandım ama olmadı. Sessiz bir nefes verdim.

"Ben de o zamana kadar, Kalkan bir şey öğrenebilmiş mi diye bakayım."

Mavi hava almaya çıkmıştı, Hermon tam bir mazoşist olduğunu belli edercesine peşinden gitmişti. Iria yine yakınlardaki küçük gölde vakit geçiriyordu. Suyun dışında uzun süre kalınca huysuzlanmaya başlıyordu. O yüzden şu an odada sadece Kevin, Blake, Lucifer ve ben vardık. Azazel gideli saatler olduğundan artık biz de sıkılmaya başlamıştık. Kahrolası kâğıtlara bakmak da artık baş ağrıtıcı olmaya başlayınca her birimiz odanın bir köşesine çekilmiştik.

Masanın başından kalkıp yanmayan şöminenin eski küllerini bir demir çubukla karıştıran Kevin'ın yanına gittim ve yanına oturup bacaklarımı kendime çektim.

"İyi misin?"

Bana bakmadı, hafifçe morarmış göz altları ve yorgun gözleriyle hâlâ küllere bakıyordu.

"Neden olmayayım?" derken bile artık o eski neşesi yerinde değildi. Tamamen soğuk bir sesle konuşmuyordu belki artık ama Kevin gibi de değildi işte. Darla'nın geri dönmeyişi onda büyük bir yara bırakmıştı. İlk birkaç ay yok olduğunu kabul etmeyip onu aramıştı ama sonuç hüsrandı. Hiçbir insan

Araf'tan geri dönmeyi başaramamıştı. Kevin son ana kadar umudunu sürdürse de sonunda o da gerçekleri kavramıştı. O günden beri de böyleydi işte. Neşeleri bile yapmacıktı. Zaten artık o neşeli rolünü de devam ettiremiyordu.

"Kevin, her şeyi içinde yaşamak zorunda değilsin," dedim yumuşak bir sesle. Bu cümleyi geçen zamanda ona o kadar çok kurmuştum ki.

"Mara, gerçekten aynı konuşmayı çekebilecek kadar bile enerjim yok," diye hayıflandı. "Sadece Alastor'ı Cehennem'den çıkarmaya odaklanalım olur mu?"

Fark ettim ki ona karşı yumuşak davranmak hiçbir zaman işe yaramayacaktı. Ayağa kalkıp ona yukarıdan baktım.

"Git!"

"Ne?" dedi yüzünü ekşiterek.

"Çık git, Kevin!"

"Mara..."

"Bu halin canımı sıkıyor!" diye patladım. Onu kendine getirmek için acımasız olmam gerekiyorsa olacaktım. "Negatif ruh halin bizi de etkiliyor, görmüyor musun? O yüzden ya şimdi çek git ya da buna bir son ver!"

Sarsıldı, bunu hem yüzündeki ifadede hem bedeninin hafifçe titremesinde gördüm.

"Ben..." dedi ama konuşamadı.

Blake, "İleri gidiyorsun Mara!" dediğinde ona baktım. Lucifer ile bana bakıyorlardı. Blake'in kaşları çatılmışken, Lucifer'ın tek kaşı havalanmıştı.

"Haklı," diyerek beni destekledi. Blake'in öfkeli bakışları onu buldu ama Lucifer umursamadı. "Hepimiz birini kaybettik," dedi arkasına yaslanırken. "Ama hiçbirimiz onun gibi mızmızlanmadık."

Başka bir zaman olsa ona şiddetle karşı çıkar ve susmasını söylerdim ama şimdi yapmayacaktım çünkü Kevin'ın içinde taşıdığı o ağırlığı artık bırakmasını ve yaşadığı acıyı paylaşmasını istiyordum.

"Mızmızlanmak mı?" dedi Kevin, sesinde hem öfkeli hem de hayret ettiğini belirten bir ton vardı. "Tek kelime etmek bir yana, geri döndüğümüzden beri size yardım ediyorum ben. Hem..." Bir hayret nidası çıkardı, önce bana sonra Lucifer'a baktı. "Siz... Kahretsin! Siz kendinizi benimle bir mi tutuyorsunuz? Hepiniz birilerini kaybettiniz, öyle mi?" Bağırarak tekrarladı. "Hepiniz birilerini kaybettiniz! Benim kaybımın geri dönüşü yokken ben sizin kaybettiklerinizi tekrar kazanmanız için çabalıyorum ve siz... siz bana hepimiz birilerini kaybettik mi diyorsunuz?"

"Sakin ol..." dedi Blake ama elimi kaldırıp susmasını belirttim. Kevin sonunda içini dökmeye başlamışken onu durdurmak yapılacak en aptalca şey olurdu.

"Sakin mi olayım?" diye bağırdı Kevin. Titriyordu, onu böyle görmek ise benim içimi acıtıyordu. Ona sarılmak istiyordum ama yapmadım, sonuna kadar içini dökmesini sağlayacak ve ona öyle sarılacaktım.

"Nasıl? Tanrı aşkına, nasıl? Siz kaybettiklerinizi geri alacaksınız ama benim kaybımın geri dönüşü yok! Nasıl sakin olmamı bekliyorsunuz?" Bana baktı ve dişlerini sıktı. Yüzü ilk defa bu denli öfkeli ve sertti. "Gideyim, öyle mi? Gideyim çünkü hiç üzülmeye hakkı olmayan Kevin, üzüldü ve etrafındakileri neşelendiremiyor. Ne de olsa ben sizin için bir soytarıdan fazlası değildim. Eğlendirmeyen bir soytarı da artık kimsenin işine yaramaz!"

"Abartıyorsun," dedim dudak bükerek. Abartmıyordu.

Blake bana şaşkınlıkla bakarken Lucifer gözlerini başka yöne çevirdi. Kevin acı bir şekilde güldü.

"Doğru, abartıyorum." Gözleri doldu. "Şu işe bak! Kimsem kalmamış aslında."

Bıkkın bir şekilde iç geçirdim.

"Hadi ama! Öyle olmadığını biliyorsun, Kevin."

İfadem onu daha da sarstı. Yutkundu ve dolu gözlerini başka bir yöne çevirdi. Kapıya doğru hızlı adımlarla giderken

Blake kolunu yakalamak ve onu durdurmak için uzandı ama Kevin hızla geri çekildi.

"Ben yokum artık," dedi sessizce ve kapıdan çıkıp gitti.

"Mara!" dedi Blake yerimden bile kıpırdamadığımı görerek. "Bu da neydi?"

Kapıya tekrar baktım ve omuzlarım sonunda düştü. Rol yapmak bazen gerçekten çok ağır geliyordu.

"Biraz bekleyelim," dedim boğuk bir sesle. "Gideceği yeri biliyorum. İçini dökmesi gerek, Blake." Ona baktığımda artık ne yapmaya çalıştığımı anladığını görebiliyordum. "Devam edemiyor. İçini döküp rahatlamalı ve veda etmeli. Veda etmedikçe devam da edemez."

Başını salladı, o da yorgun görünüyordu. Aslında hepimiz nasıl da yorgunduk?

Birkaç dakika bekledim sadece. Ardından kapıdan çıktım, kimse nereye gittiğimi sormadı ya da peşimden gelmedi. Kanatlarımı iki yana açtım ve gökyüzüne yükseldim. İstikametim belliydi. Bir süre sonra olmak istediğim yerdeydim zaten. Tabeladaki yazı bulunduğum yükseklikten okunmuyordu belki ama ben ne yazdığını biliyordum. Alçaldım ve sonunda tam tabelanın önünde ayaklarım taşlı zemini buldu.

Guard Shield Kasaba Mezarlığı...

Derin bir nefes aldım. En son buraya beni Damien getirmişti, o günden sonra bu, ilk gelişimdi. Kevin olmasa bir daha gelir miydim, bilmiyordum ama şimdi adımlarım taşlı yolu takip ediyordu. Demir parmaklıklar iki yana açıktı ve kapıdan içeri girdiğim an mezar taşları beni karşıladı. Annemin mezarı sol tarafta kalıyordu ama oraya yönelmedim. Yolu düz bir şekilde takip ettim.

İleride bir mezar taşının hemen önünde eğilmiş bedenini gördüm. Dizleri ve elleri topraktaydı ve bedeninin sarsılışını aramızdaki mesafeden bile görebiliyordum. Keşke acısını alabilseydim, keşke ona eskisi gibi olacağız diyebilseydim ama biliyordum ki, ne acısını alabilirdim ne de ona eskisi gibi olacağımızın sözünü verebilirdim. Yapabileceğim tek şey acısını

paylaşmaktı. Ben de öyle yapacaktım. İlerledim ve sonunda aramızdaki mesafeyi kapatıp ona yaklaştım. Benim de dizlerim sertçe zemini buldu. Bana bakmadı, açık kumral saçları gözlerini kapatırken toprağa bakmaya devam etti. Mezar taşına çevirdim gözlerimi. *Darla Young...*

Kevin elini topraktan çekti ve elinin üzeriyle burnunun üstünü sildi.

"Annemin ve babamın mezarı... Hemen yan tarafta..."

"Biliyorum," dedim sadece.

Güldü ama ağladığını belli eden bir gülüştü bu.

"Onlara da veda edememiştim."

"Biliyorum," dedim yine.

"Canımı yaktın," dedi bu kez.

"Biliyorum," dedim tekrar. Benim de gözlerim doldu.

"Biliyorsun," dedi sessizce. "Bilerek canımı yaktın, değil mi?"

Başımı salladım, bana bakmıyordu ama sesli söyleyememiştim. Sonunda başını bana çevirdi ve doğrulup dizlerinin üzerine oturdu. Yüzü ıslaktı, gözleri ise kızarmış.

"Sen..." dedi ve yutkundu. "Sen buna altı yıl nasıl dayandın?"

Alışıyorsun demek istedim ama alışılmadığını zaten görmüştü. Benim umudum vardı sadece, bir gün onu tekrar göreceğime dair umudumu hep diri tutmuştum ama Kevin'ın öyle bir umudu yoktu. Belki de yüzyıllardır süren hayatı boyunca sadece bir kişiyi sevmişti ve onu da kaybetmişti. Hem de ona sevgisini bile gösteremeden, söyleyemeden. Bu çok ağırdı.

"Söyle," dedim sessizce. "Geç de olsa sevdiğini söyle!"

Yine güldü.

"Burada yatan sadece küçük bir çocuk," dedi. "Benim sevdiğim kadının bir mezarı bile yok."

"Olsun," dedim gözümden bir damla süzülürken. "O seni duyar, her neredeyse duyar."

"Önemi yok ki artık Mara," dedi omuz silkerek. "Duysa da bu bir şeyi değiştirmez artık."

"Söyle!" diye bağırdım sonunda. "Söyle artık şu kahrolası iki kelimeyi!" Neredeyse iki büklüm oldu ve kollarını kendisine sardı. Bir an gözüme küçücük bir çocuk gibi göründü. Yüzü acıyla buruşurken gözyaşları tekrar akmaya başladı. İçin için acıyla kıvranıyordu. Onunla ağlarken, "Söyle!" dedim tekrar.

Art arda içini çekti ama sonunda söyledi.

"Seni seviyorum küçük sapık!" dedi sessizce. Kollarını çözdü ve sağ elini yere dayayıp az önceki sessizliğini darmaduman edecek şekilde haykırdı. "Seni seviyorum, Darla!"

Daha fazla dayanamadım. Oturduğum toprakta kayarak ona yaklaştım ve kollarımı sanki saniyeler içinde küçülen bedenine sıkıca sardım. Öyle sıkı sarıldım ki ona, eğer bir insan olsaydı şüphesiz canı yanardı. Omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

"Veda bile edemedim," dedi ağlarken. Araf'ta son ayrılışlarını hatırladım. Ben Damien'a veda edebilmiştim ama o edememişti.

"Et!" dedim sessizce. "Vedanı şimdi et!"

Sonunda o da kollarını bana sardı ve benim gibi sıkıca sarıldı.

"Elveda küçük sapık," dedi omuzları şiddetle sarsılarak. "Elveda küçüğüm..."

Ağladı, ağladı, ağladı... Defalarca veda etti ağlayarak. Dakikaların sonunda derin bir nefes alıp hafifçe geri çekildi. Yüzüme baktı, acısının yerini kararlı gözler aldı. Kollarını çözüp yüzünü hızla kuruladı. Derin derin nefesler aldı.

"Gidelim artık, mi amor!" dedi daha dinç bir sesle.

Başımı hafifçe salladım.

"Gidelim, mi vida!"

Ayağa kalktı ve bir adımla mezar taşına eğilip küçük bir öpücük bıraktı. Son kez hiç kavuşamayacağı aşkına, "Elveda!" dedi ve başını bana çevirip gülümsedi. Kolunu belime doladı ve beraber, geçmişin bir parçasını daha arkamızda bırakarak mezarlıktan çıktık.

Kara Kitap'ın kopyaları arasında kaybolduğumuz uzun bir sürenin ardından barakanın kapısı aralandı. Herkes oturduğu yerde dikleşirken ben hızla ayaklandım. Azazel'ı beklerken Evan'ın yüzünü görmek keyfimi bir miktar kaçırmadı desem yalan olurdu. Artık buraya gizlice gelmiyordum. Kalkan'la, daha çok da babamla, Damien'ı kurtarma konusunda ortak bir karara vardığımız için rahattım. Evan yerimizi muhtemelen babamdan öğrenmişti. Yüksek ihtimalle de geri döndüğünde babama benimle ilgili bilgi verecekti. Babamın bu konuda onu tembihlediğine emindim.

Evan dikkatle ona baktığımızı fark edince kaşlarını havalandırdı.

"Başka birini mi bekliyordunuz?"

Oldukça sesli bir nefes verdim.

"Boş ver! Bir gelişme mi var?"

Yaklaşık iki saat önce babamı aramış ve herhangi bir şey öğrenebilmişler mi diye sormuştum. Babam dışarıda devriye gezenler hariç elindeki tüm Kalkan ekibinin Kalkan'ın arşivini taradığını söylemişti ama henüz bir şey bulamamışlardı. Bulabilecekleri ise şüpheliydi. Cehennem ve kapısı zamanın başlangıcından beri vardı ama Kalkan çok yeni bir yapılanmaydı. Haliyle elinde bulunan kaynaklar da varoluşlarından itibarendi. Geçmişe yönelik bulabildikleri kaynaklar da bu yüzden sınırlı zamanları kapsıyordu.

"Hayır," dedi Evan. "Sismik herhangi bir hareket yok. Kalkanın çevresinde de bir ekip sürekli nöbet tutuyor, bir sorun görünmüyor. Andras gerçekten verdiği süreye uyacak gibi." Uyacaktı ama bunu zevk aldığı için yapacaktı. "Geri dönmeden size de uğramak istedim." Yanıma doğru yürürken Lucifer'a tiksinti dolu bir bakış attı ama Lucifer ona bakmıyordu artık. Gözleri düşünceli bir şekilde yerdeydi.

Evan yanıma yürüdü ve Kevin'ın omzuna elini koydu. Yüzüne kısık gözlerle baktı. Kevin'ın göz altları morarmış ve

gözleri de biraz şişmişti ama gözlerinin aklarındaki kırmızılık dağılmıştı. "İyi misin sen evlat?" diye sordu Evan babacan bir tavırla. Kevin büyük büyük babasından bile yaşlı bir melekti ama Evan'a göre görünüş neyse yaş da oydu. Bize çoğu zaman hâlâ ergenmişiz gibi davranırdı çünkü hepimiz en fazla yirmi yaşında falan görünüyorduk. Zaman bize işlemiyordu. Elbette Evan onların yaşının da benim altı yıllık Araf geçmişimin de farkındaydı ama ona göre biz hep bir avuç velet olarak kalacaktık. Geçmişte Damien'a da *evlat* dediğini hatırlayınca istemsizce gülümsedim.

Kevin dudaklarını bir çocuk gibi büzdü.

"Ağladım biraz ama güzel kafa dağıttım." Evan'ın koluna hafif bir yumruk attı. "Sağ ol düşündüğün için babalık."

Evan hafifçe güldü ve başını önümüzdeki kâğıtlara çevirdi. En öndeki sayfayı alırken, "Bu bahsettiğiniz Kara Kitap'tan mı?" diye sordu. Kevin başını salladığında, "Bir şey bulabildiniz mi bari?" diye sordu.

"Kitabın tamamını çözmemiz yıllar alır ama işimize yarayacak kısmı bulduk," dedim. "Cehennem'i geri açmak için bilgilerin çoğunu da çözdük. Ritüel çemberi için gerekli ilahi yazıları da ama denediğimizde hiçbir şey olmadı. Bize başka bir şey lazım." İşaretparmağımı çözemediğimiz yer üzerine getirdim. "Sadece bu kısım eksik. Bence esas ihtiyacımız olan yer de orası işte."

O da işaretparmağını yazılar üzerinde dolaştırdı.

"Diğer yerlerde ne yazıyor? Belki bilirsek kalan kısmı da tahmin edebiliriz."

"Tahmin edebilsek biz ederdik," dedi Lucifer aksi bir sesle.

Evan sadece ona göz ucuyla baktı ve gözlerini bana çevirdi. Cevabı bekliyordu.

"Satırda geçen diğer kelimeler," dedim kâğıda bakarken. "Cehennem lordu ve mürekkep. Bize çok bir anlam ifade etmedi. Son kelime çözülürse belki anlam kazanır diye umuyoruz."

Sağ eliyle sakallı çenesini sıvazladı.

"Hmm..." dedi düşünceli bir sesle. "Ritüel yazısı belki de Cehennem lordu tarafından yazılmalı ya da söylenmeli. Bunu denediniz mi?"

Lucifer bezgin bir nefes verdi.

"Eğer sözkonusu lord bensem denedik. Yazıyı ben yazdım, ritüel sözlerini de söyledim ama kastedilen Alastor ise..." Neşesiz bir şekilde sırıttı. "İşte onun olmaması için dua ediyoruz. Malum, iblis zaten kapısını açmak istediğimiz Cehennem'in tam içinde ve esir."

Evan düşünceli bir şekilde elini sakallarında gezdirmeye devam etti. Sonunda elindeki kâğıdı havaya kaldırarak, "Bu bende kalsın," dedi.

Omuz silktim. Zaten sayfanın birden fazla kopyası masanın her bir yerindeydi. Onda da bir kopya olması fark etmezdi.

"Merak ediyorum da..." dedi Lucifer yine o aksi sesiyle. "Bizim..." Kendinden başlayarak hepimizi gösterdi. "İlahi varlıklar olan bizden bahsediyorum. Bizim bile çözemediğimiz ilahi bir yazıyı sen alıp da ne yapacaksın? Google'da aratacaksan baştan söyleyeyim o harfler Latin harfleri değil. Herhangi bir topluluğun kullandığı harfler de. Yaşlılıktan fark etmedin belli ki."

"Ah, kes şunu!" dedi Blake sonunda. "Sana ne zararı olacak? Bırak alsın işte."

Lucifer huysuzluk akan yüzünü ona çevirdi.

"Bazen diyorum ki..." dedi her kelimeyi uzatarak. "Bırak Cehennem'in kapısını tekrar açmayı falan, hepsini öldür ama..."

"Ama ancak düşüncede kalıyor değil mi?" dedi Kevin sırıtarak.

"Maalesef," dedi Lucifer ve iç geçirdi.

"İçin rahatlayacaksa beni bir kez öldürdün zaten," dedi Kevin ama sırıtışından hiçbir şey eksilmemişti.

"Güzel günlerdi," dedi Lucifer yine iç geçirerek. "Ben, saltanatım ve şeytanlığımı doyasıya yaşadığım ve yaşattığım günler..."

"Bir de şey var..." dedi Kevin aklına yeni gelmiş gibi. "Mara'nın önünde diz çökmen."

Lucifer şoka uğramış yüzünü hızla bana çevirdi.

"Ona mı anlattın?"

Kevin ile aynı anda sırıttık ve aynı anda konuştuk.

"Hem de birkaç kez."

Lucifer art arda cık cıkladı.

"Düştüğüm şu boktan duruma bak! Cehennem'in kralının düştüğü şu boktan duruma bak!"

"Sahi," dedi Evan. "Senin yaratığın kapana yem olmadı mı? Hiç üzülmüş gibi görünmüyorsun."

"Üzülmediğimdendir," dedi Lucifer. "Sizin gibi duygusal biri olduğumu falan mı sandın insancık?"

Evan gözlerini barakanın tavanına çevirirken düşünürmüş gibi yaptı.

"Sevgilisini geri getirmeye çalışan bir iblisten büyük ve içi boş laflar."

Lucifer'ın insan bedeni hepimizden en fazla birkaç yaş büyük gibi duruyordu ama Evan'ın çocuk muamelesi yapmadığı tek kişi de oydu. Ona hep nefret ettiği Cehennem kralı gibi bakar ve davranırdı.

Lucifer'ın gözleri kısıldı.

"Herkesi öldüremesem de seni öldürebilirim ihtiyar. Biliyorsun değil mi?"

Bu kez Kevin, "Bir kapana neredeyse yem olacak iblisten..." demişti ki kapı yine açıldı. Gelen yine Azazel değildi. Mavi ve üzeri neredeyse tamamen çamura bulanmış Hermon'dı ama bu kez Mavi'nin de üzerinde çamur lekeleri vardı. Sabah bembeyaz olan tişörtü ve kot tulumu artık eskisi kadar temiz değildi. Hermon'ın kareli gömleğinin kalan düğmeleri de kopmuştu. Göğsü tamamen gözler önündeydi.

"Seviştiniz mi siz?" dedi Lucifer yüzünü iğrenmiş gibi buruşturarak.

Mavi atacağı adımı da atamadı. Olduğu yerde kalakaldı. Gözleri mekanik bir şekilde Lucifer'a dönerken yanakları her zamankinden daha da pembe oldu.

"Yemin ederim..." derken sesi bile ilk defa utangaç çıkıyordu. "... seni yerim. Yemin ederim!"

Hermon arkasında sırıtıyordu. Blake ona sorgulayan gözlerle bakınca hâlâ sırıtan yüzüyle omuzlarını kaldırdı.

"Yine bana saldırdı."

"Ve..." dedim uzatarak.

Iria kapının eşiğinde belirdi.

"Hermon bu kez ona karşılık verdi. Çok tatlılardı."

"Hepinizi yerim!" diye bağırdı Mavi.

"Ama en çok da..." dedi Lucifer ve çenesiyle Hermon'ı işaret etti. "Şu yaratığı yersin bence."

"Kesinlikle," dedi Mavi ve kısılan öfkeli gözleri Hermon'ı buldu ama Lucifer'ın imasını anlaması uzun sürmedi. Bunda onu daha önce uyarmış olmam da etkiliydi. Kısılan gözleri aynı hızla açıldı. Hermon'ın sırıtışına karşılık hızla başını Lucifer'a çevirdi. Ağzı bir şey diyecekmiş gibi açılsa da dudaklarının sıkıca birbirini bulması uzun sürmedi. Konuşamayınca yardım dilenircesine bana baktı. Ona geniş bir sırıtışla baktım. Asla ona yardım etmeyecektim. O da bunu anlayınca hışımla arkasına döndü ve Iria'nın omzuna çarparak dışarı çıktı.

"Şu yaratığı rahat bırak artık," dedi Blake bıkkınlıkla.

Hermon'ın sırıtışı bir türlü yüzünden silinmezken omuz silkti.

"Bence benden hoşlanıyor."

Mavi'nin yırtıcı ve neredeyse zemini titreten sesi dışarıdan duyuldu. Yaratık formuna dönmüştü ve şüphesiz Hermon tek kelime daha ederse gerçekten barakayla beraber hepimizi yutardı. Zaten Hermon da daha fazla konuşamadı çünkü odanın ortasında birden bir beden belirdi.

"Azazel!" dedim heyecanla.

"Vay canına!" dedi Evan. Sanki ilk defa böylesine paranormal bir olayla karşılaşıyordu.

Azazel, olduğu yerde sendeledi ve yüzü kusmak üzere olduğunu belli eden bir ifade kazandı. Nitekim ardından dizlerinin üzerine düşüp ellerini yere dayadı ve kusmaya başladı. Odadaki

her bir kişinin yüzü iğrendiğini belli eden bir ifade kazandı. Iria ise korkunç bir şey görmüş gibi hızla kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Azazel sonunda kendini toparladığında doğruldu ve sırtını eski koltuğun kenarına yasladı. Derin derin nefes alırken odadakilere kısaca göz gezdirdi. Lucifer iğrenen yüz ifadesiyle yine de önüne yürüdü.

"Anlat!" diye sertçe emretti.

Azazel ona aşağıdan bir bakış atsa da gözleri kısa sürede beni buldu.

"Size üç haberim var," dedi. "İyi, kötü ve daha kötü haberler."

"İyiden başla!" dedi Blake.

Azazel yüzünü buruşturdu.

"Senden emir almadığım için kötüden başlıyorum."

"Birinden başla artık!" dedim dayanamayarak. Ben de önündeydim artık.

"Kötü haber Ariel'den herhangi bir yeni bilgi yok."

Lucifer küfretti.

"İyi haber?" dedim huzursuzlukla.

"Jeremiel'ı buldum, işte o bana ufak bir bilgi sağladı."

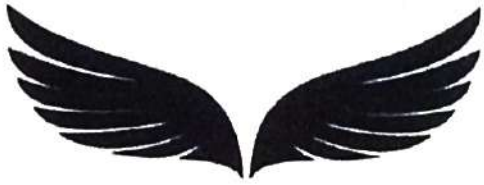
"Ve daha kötü haber?" dedi Kevin tereddütle.

Azazel tek bacağını kırıp kendine çekti, Lucifer ve benim üzerimde gözlerini dolaştırdı. Bakışları sonunda Lucifer'da durdu.

"Bahsedilen Cehennem lordu sen değilsin. Son lord," dedi ve gözleri yine beni buldu. "Alastor."

Lucifer başını geriye atıp gözlerini kapattı ve bir küfür daha savurdu. Bağrışının da odayı doldurması uzun sürmedi.

"Ve kahrolası son lord açmak istediğimiz kapının ardında esir. Bu ne boktan bir ironi böyle?"

7

Lordun Kanlı Mürekkebi

Yıldızların kaybolmasını ve yerini günün ilk ışıklarına bırakmasını izlerken yarısı yanmış ağacın altında oturuyordum. Saatlerdir düşündüğüm tek bir şey vardı ve hayır, o Azazel'ın son cümlesi değildi. Azazel'ın söylediği şey benim umudumu silerdi, onu düşünmeyecektim. Ben umudumu diri tutacak bir yolun varlığına inanıyordum. O yol ise çözülmemiş tek kelimeden geçiyordu.

Cehennem lordu...

Mürekkep...

Bu iki kelime arasında yazan şey ne olabilirdi?

Yanıma oturan birinin varlığıyla başımı çevirdim. Kevin'dı. Sırtını ağacın diğer tarafına yaslarken, "İyi misin?" diye ilgiyle sordu.

Saatler önce ona sorduğum soru dönüp dolaşıp beni bulmuştu.

"Neden olmayayım?" dedim onun gibi.

Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Mi amor, içinde tutma; paylaş benimle."

Beni benim silahımla vuruyordu.

"Yapma Kevin," dedim gülümseyerek. "Benim de veda zamanımın geldiğini söyleme sakın."

Burnunu kırıştırdı.

"Kime veda edeceksin ki? O cabrón oradan çıkacak, aksini düşünmüyorsun herhalde."

Başımı iki yana sallarken, "Düşünmüyorum," dedim. "Sadece..." İç geçirdim. "Savaşımız hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor bazen. Tam bitti dedikçe başka bir savaşın ortasında buluyoruz kendimizi. Ve ben bundan çok yoruldum." Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kaçırdım. "Bunları sana söylemek çok bencilce, değil mi?"

Sol elimi çekip avuçlarının arasına aldığında yine ona baktım.

"Değil," dedi keskin bir sesle. "Ben yüzyıllardır yaşıyorum belki ama son yıla kadar acı çekmeden yaşadım. Fiziksel acıdan ya da dostlarımı kaybetmenin acısından bahsetmiyorum çünkü aşkın acısının yanında onların hiç olduğunu anladım. Sen bu acıyı altı yıl boyunca kalbinde taşıdın, bunu ben gördüm. Tecrübe edince ise seni tamamen anlayabildim. O yüzden bencilce değil. Ben kaybettim belki ama sen kazanacaksın. Emin ol o zaman..." Rahatlatırcasına gülümsedi. "Tüm yorgunluklarına da değecek."

Gülümsedim.

"İyi ki varsın Kevin."

"Bence de," dedi alaycı halini giyinerek. "Keşke herkeste benden bir tane olsa."

Saçlarını karıştırırken güldüm. Bir arabanın gürültüsü duyulduğunda Kevin eğilip gelenin kim olduğuna baktı. Babam olduğunu tahmin ederek iç geçirdim. Eve gelmeyeceğimi haber verince zor da olsa kabul etmişti ama sanırım, ancak bu kadar dayanabilmişti. Eh, artık nerede ne yaptığımızı da biliyordu. Endişesi de onu ancak bu kadar tutabilirdi. Şu an görünürlerde olmasa bile etrafımızdaki alana yayılmış Kalkan üyeleri olduğunu biliyordum. Bunu o sağlamıştı ama bu bile muhtemelen onu rahatlatmıyordu. Aslına bakarsan bence bunun birini rahatlatması da saçma olurdu. Bir insan topluluğu bir grup yaratık, şeytan ve meleği koruyordu güya. Düşüncesi bile komikken babam bunu bizzat icraata geçirmişti.

"Evan bu," dedi Kevin.

Kaşlarım çatılırken yüzüm buruştu.

"Sabahın ilk ışıklarında ne işi olsun ki burada?"

Kevin ayaklandı ve elini bana uzatınca kavramamla beni de kaldırdı.

"Önemli bir şey olmuştur belki. Sismik bir dalgalanma falan..."

Evan'ın siyah arabası önümüzde durdu. Kapıyı açıp aşağı indi ve "Günaydın," dedi garip bir gülümsemeyle.

"Andras değilsin, değil mi?" dedi Kevin.

Evan hakarete uğramış gibi yüzünü buruştururken, "Ne?" dedi. "Tabii ki hayır."

"Sabah sabah saçma sapan gülümsüyorsun," dedi Kevin. "Tam Andraslık bir saçma sapanlık."

"Saygısız velet," diye hayıflandı Evan.

Kevin bana baktı ve elini yanağına siper edip fısıldadı.

"Soyağacında kayıtlı son akrabasından bile daha yaşlıyım."

İstemsizce güldüm ve Evan'a baktım.

"Önemli bir durum mu var?"

Evan arabanın kapısını kapattı ve önünü dolaşıp bize doğru yürüdü. Karşımızda durduğunda elindeki kâğıdı havaya kaldırdı. Bu Kara Kitap'tan ona verdiğim kopyaydı.

"Şu çözemediğiniz son kelime..." dediğinde birden tüm algılarım açıldı. "Çözdüm."

Doğru duyup duymadığımı anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Kevin güldü.

"Hayır, çözmedin."

"Çözdüm," dedi Evan, sanki kafamdaki çatışmayı netleştirmek ister gibi.

"Çözmedin babalık," dedi Kevin direterek. "Bir gecede olacak iş değil o. Hem..." dedi ve küçümsercesine bir ifade takındı. "Biz bile çözememişken bir insanın çözmesi..."

"Gururunu mu kırdı?" dedi Evan sırıtarak. "Ayrıca, belki bilmiyorsun ama ben uzun zaman bir dilbilimci olarak çalıştım. Eski dilleri çözmek benim uzmanlık alanım."

"Bu sizin insan dillerinizden değil, bizim bile kullanmadığımız gizli bir dil," dedi Kevin. O da sırıttı. "Yani çözemezsin."

"Kevin!" diye araya girdim. Yoksa bu uzayıp giderdi, Kevin asla onun böyle bir şeyi çözeceğine inanmıyor, dahası ihtimal vermiyordu. "Bırak, söylesin işte." Çenemle kâğıdı işaret ettim. İçimdeki heyecan sesime bile yansımıştı, ellerim titriyordu. "Neymiş şu son kelime?"

Kâğıda bakıp gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Kan," dedi.

"Bu kadar mı?" dedi Kevin yine inanmadığını belli eden sesiyle.

"Ne bekliyordun?" dedi Evan. "Yeni bir kelime türetmemi mi? Tek kelime dediniz ve o da kan anlamına geliyor."

"Cehennem lordu, kan ve mürekkep..." diye mırıldandım. Dalgın bir şekilde bakışlarımı yere çevirdim ama başımı tekrar kaldırmam uzun sürmedi. "Aman Tanrı'm!" dedim hem şaşkınlık hem de büyük bir coşkuyla.

"Ne?" dedi Kevin.

"Cehennem lordunun kanlı mürekkebi..." dedi Evan aklımdan geçenleri dile dökerek.

Kevin tek kaşını havaya kaldırdı.

"Yani?"

"Kevin, anlamıyor musun?" dedim neredeyse bağırarak. "Ritüel için Damien'a ihtiyacımız yok."

"Çünkü..." dedi o da aydınlanmaya başlayarak.

"Çünkü ihtiyacımız olan tek şey onun mürekkebi," dedim. Ceketimin cebine elimi atıp evinden aldığım fotoğrafları çıkardım ve arkalarını çevirdim. "Onun kanlı mürekkebi..."

Lucifer kollarını göğsünde bağlamış sessizce söylediklerimizi dinlemişti. Sağ eli yüzünü bulurken işaretparmağıyla yanağına birkaç kez vurdu. Düşünüyordu. Sonunda elini indirdi ve yanıma yürüyüp elimden fotoğrafları aldı. Arkasını çevirip yazılara göz gezdirdi.

"Diyelim ki; söylediğiniz gibi, ihtiyacımız olan tek şey bir parça lord kanı," dedi gözlerini kısarak. Başını kaldırıp bana baktı. "Bu kurumuş kanı ritüel çemberi içinde yakacak mıyız, yoksa fotoğrafı çemberin ortasına koyup Alastor'ın güzel gözünü mü izleyeceğiz?"

"Kitap bir mürekkepten bahsediyor," dedi Blake. Onun da elinde Kara Kitap'ın kopyalarından biri vardı ve yazılara bakıyordu. "Yakmak mantıklı değil."

"İki ihtimal var," dedi Evan. Masanın yanındaki sandalyelerden birinde oturuyordu. Kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde arkasına yaslanmıştı. "İlki, ritüel yazılarının kanla yazılması. İkincisi, çemberdeki yazılara kanın dökülmesi."

"Ama fotoğraflardaki kan kurumuş," dedi Mavi. İlgisi artık tamamen bizdeydi, Damien'ın Cehennem'den çıkmasına benden sonra en çok sevinen kişi o olacaktı şüphesiz. İkisinin arasında Araf'ta da güçlü bir bağ vardı. Mavi, oldum olası onu çok sevmişti.

"Su ile akıtın o zaman," dedi Evan.

"Su kutsallığı bozabilir," dedi Blake.

"Denemekten başka çaremiz yok," dedi Lucifer. Elindeki fotoğraflarla Iria'nın getirdiği su şişelerine ilerledi. Ne yapacağını anladığımda hızla atılıp elinden fotoğrafları aldım.

"Ne yapıyorsun?" dedi kaşlarını çatarak.

"O fotoğraflar olmaz," dedim hemen. "Kevin birkaç fotoğraf getirmeye gitti. Gelir birazdan."

"Geldim bile," dedi dışarıdan Kevin'ın sesi. Barakanın kapısını açtığında elinde ve hırkasının cebinde fotoğraflar duruyordu.

Azazel fotoğrafları gördüğünde yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Gerçekten hepsi senin fotoğrafın mı?"

"Evet," dedi Blake, fotoğraflara bakmamış olsa da bundan emin gibi konuşmuştu. Kimseye de bakmıyordu, gözleri barakanın karşı tahta duvarındaydı.

"Neden bir fotoğrafa kanlı notlar yazarsın ki?" dedi Iria, yüzü korkunç bir bilgi edinmişçesine buruşmuştu.

"Şeytan olduğundan olabilir mi?" dedi Hermon. Mavi ona, onu öldürecekmiş gibi bakınca dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Yaratık, Damien'a şeytan denmesini bile hakaret kabul ediyordu, belki de sebep bunu Hermon'ın söylemesiydi. Ona çıkışmak için bahane arıyordu âdeta.

Mavi kesinlikle Hermon'dan hoşlanıyordu.

"Şu laf kalabalığını kesin," dedi Lucifer. Kevin'ın yanına yürüdü ve elindeki fotoğrafları aldı. "Şu işi halledelim artık."

Blake dudaklarını büzdü ve sonunda gözlerini ona çevirdi.

"Halledelim halletmesine ama bir sorunumuz daha var."

"Ne gibi?" diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. Başını hafifçe omzuna eğerken kumral saçları dışarıdan gelen güneş ışıklarıyla parladı.

"Ritüeli bir şeytan yapmak zorunda, biz Cehennem'in kapısını açamayız. Sorun şu..." Dudaklarını yavaşça ıslattı. "Kapıyı kim açacak?"

"Ne fark eder?" dedi Mavi. "Elimizde istemediğimiz kadar şeytan var."

"Eder," dedim Blake'in neyi kastettiğini anlayarak. Gözlerimi Lucifer'a çevirdiğimde o da bana bakıyordu. "Kapıyı kim açarsa Cehennem hükümdarlığı ona geçecek çünkü." İşte bunu bu zamana kadar hiç düşünmemiştik.

Lucifer şeytani gülümseyişini gözler önüne serdi.

"Sonunda Cehennem sahibine geri dönecek o zaman."

Biri hariç elbette. Lucifer'ın bunu düşündüğü her halinde belli oluyordu. Ariel'ın yıllar önce söylediği sözleri hatırladım.

"Lucifer Cehennem'inden vazgeçmez. Beni severken bile o kapıyı aramaktan hiç vazgeçmedi ve beni bulduğunda bana o kapıyı açtıracağından zerre şüphem yok."

Ariel'e duyduğu aşktan şüphem yoktu ama Cehennem onun bir diğer zaafıydı. Kendince haklıydı da, Cehennem onun eviydi. Kolay kolay vazgeçmesi zaten saçma olurdu.

"Her ihtimalde de geri döndüğünde o kapıyı yine açacaktın değil mi?" dediğimde sırıtışı arttı. Elbette açacaktı. "Ariel sadece sana görünürde geçerli güçlü bir sebep daha verdi."

"Cehennem benim," dedi üzerine basarak. "Hep bana aitti. Elbette onu geri almaya çalışacaktım. Şimdi sakın bana Cehennem'i almak istediğinden bahsetme Mara."

"Peki," dedim kalçamı arkamdaki masaya dayayarak. Kollarımı göğsümde bağladım. "Diyelim ki önüne çıkmadım ve sen de Cehennem'i aldın, bunu yarın bize karşı kullanmayacağına nasıl emin olacağım?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Klişe bir cevap olacak belki ama olamazsın. Ben şeytanım. Şeytanların atasıyım hatta. Sana..." Gözlerini odanın içindeki yüzlerde dolaştırırken, "Size..." diye düzeltti. "... Bir güvence vermemi beklemiyorsunuz, değil mi? Versem bile buna öylece kanacak kadar aptal olmadığınızı umuyorum."

"Hayır," dedim ve sonunda ben de gülümsedim. "Senden bir söz falan istemiyorum zaten. Sadece bir şeyi hatırlatmak istiyorum." İlgi ve kibirle bana bakarken, "Eğer bir gün beni arkamdan vurmak gibi bir hata yaparsan..." dedim.

"Evet?" dedi, sanki *ben Cehennem'i alıp böylesine bir güce sahip olduğumda ne yapabilirsin,* der gibi.

"Büyük aşkının şeytan haline mahkûm olursun," dediğim an kibri de gülümseyişi de kayboldu. İşte şimdi öfkelenmişti.

"Cehennem'i açtıktan sonra onu eski haline çevireceğin konusunda anlaşmıştık!" dedi dişlerinin arasından.

"Ah," dedim şaşırmış gibi. "Ona inandın mı sen? Ben senin bir şeytanın sözüne güvenecek kadar aptal olduğunu ummamıştım halbuki." Onu kendi sözleriyle vurmama karşılık öfkesi gözle görülür bir şekilde arttı. Dişlerini kırarcasına sıktığı, kaskatı kesilen çenesinden belli oluyordu. Bedeni bile taş kesilmişti âdeta. Sadece elinde tuttuğu fotoğraflar yumruk yaptığı avcunun içinde işkence çekti. "Ah, bir de..." diyerek elimi havaya kaldırdım. "Kasabadan beden çalmak yok!"

Dişlerini sıktı. Öfkesi yoğunlaştı.

"Dışarı çıkarlarsa tekrar içeri giremezler!"

Elbette bunun farkındaydım ama yine de kasabadaki tanıdığım insanları şeytanların istila etmesine göz yumamazdım. Bu biraz bencillikti, çünkü kasabadan olmayan insanların hayatları da önemliydi. İnsan hayatı başlı başına önemliydi ama onlar için şu an yapabileceğim bir şey yoktu. Elbette bu, durumun hoşuma gittiğini göstermiyordu.

"Lord olacak olan sensin," dedim dudak bükerek. "Düşün bir şeyler!"

İtiraz edecek gibi durdu ama benimle zıtlaşmanın ona yansımasının olumlu olmayacağının da bilincindeydi. O yüzden tıslar gibi, "Öyle olsun," dedi ölümcül bir sesle. "Şimdi gidip şu kahrolası kapıyı açalım!"

İşte yine, her şeyin bittiğini sandığımız yerdeydik. Cehennem'in kapısının gizli olduğu, eskiden sularla kaplı ama şimdi kurak bir arazi olan o yerde... Toprak çatlamış, zeminde yer yer göçükler oluşmuştu. Etrafa ağır bir şekilde sülfür kokusu hâkimdi. Damien'ın bir zamanlar sırtını yasladığı ilerideki ağaç bile kurumuştu. Eskiden gölün etrafında kalan yeşil alan şimdi kuru otlara ev sahipliği yapıyordu. Sanki birkaç kilometrelik alan lanetlenmişti. Yağmur bile buraya zehirli yağıyor gibiydi.

Lucifer yerdeki ritüel çemberini tamamladığında başını kaldırıp bana baktı. Elimde tuttuğum şişeyi ona vermemi isteyerek elini bana doğru uzattı. Şişeyi kaldırıp içindeki soluk kırmızı sıvıya baktım. Kalbim atış hızını ikiye katladı, göğsümü şiddetle dövmeye başladı. Şişeyi tutan elimin titrediğini dalgalanan sıvıyla anladım. Burası öldüğüm yerdi ama aynı zamanda tekrar dirileceğim yer olacaktı. Öyle heyecanlıydım ki... Onu görecektim tekrar. Ona sarılacak, onu doyasıya öpecektim. Hem bu kez o da hissedecekti.

"Hadi!" dedi Lucifer, onun da sabırsızlandığı sesinden belliydi.

Şişeyi ona uzattım. Elimden hızla aldığında hemen arkasına dönmedi. Birkaç saniye bana baktı. Bir şey söyleyeceğini düşündüm ama söylemedi. Arkasına döndü ve şişedeki kanlı suyu eline döktü. Yere çöküp kan ve suyla ıslanmış eliyle Kara Kitap'taki ritüel yazısını yazmaya başladı. O yazıları ne kadar hızlı yazsa da zaman benim için yavaş akıyordu sanki.

Sabırsızlıkla, "Biraz daha hızlı ol!" dedim.

Bana göz ucuyla baktı.

"Üç ay bekledin, biraz daha bekleyebilirsin bence."

Üç ay mı? Doğrusu altı yıl ve altı aydı ama bana sanki yüzyıllar gibi gelmişti. Başımı kaldırıp eskiden göl sularının sınırı çizdiği yerdeki yüksek alanda bizi izleyen yüzlere baktım. Mavi sabırsızdı, sürekli kıpırdanması onu ele veriyordu. Hermon onun bu heyecanına karşı surat asıyordu, basbayağı onu kıskanıyordu. Hem de Damien'dan... Blake her zamanki donuk yüzünü takınmıştı. Iria yoktu, burayı oldum olası sevmezdi zaten. Ona burası bir vahşet yeri gibi geliyordu. Evi sular olan bir yaratık için bu kurak arazinin iyi hissettirmesi beklenemezdi zaten. Kevin ile göz göze geldiğimde bana gülümsedi. Biraz buruktu ama daha çok mutluydu. Benim için mutluydu.

"Bitti!" dedi Lucifer. Gözlerim hızla onu buldu. Onun gözbebekleri de kızıla büründü. "Hazır mısın?"

Başımı dikleştirirken kalbim göğüs kafesimi zorluyordu artık.

"Uzun zamandır."

Gözbebeklerindeki ateş gözlerinin aklarına yayıldı. Gözleri artık iki alev topuydu. Ellerini havaya kaldırdı ve gözkapakları kapandı, başı göğe doğru kalktı. Dudakları aralandığında Kara Kitap'ın ilahi sözleri dudaklarından süzülmeye başladı. İlahi dil, sesiyle daha da yükseldi ve tüm yeri ve göğü kapladı. Toprak titredi. Ben titredim. Elimi kaburgalarımı kıracakmış gibi göğsümü döven kalbime bastırdım. Gözlerimi kapatıp derin nefesler almaya başladım.

Lütfen işe yarasın! Lütfen!

Lucifer'ın yüksek sesi kulaklarımdan yavaşça çekildi ve yerini, özlediğim o sesin anısına bıraktı. Söylediği her güzel söz kalbimi daha da hızlandırdı, canımı yaktı ama hoşuma gitti. Özlemini bile sevmiştim ben onun, acısını da severdim. Onunla ilgili her şeyi delice sevmiyor muydum zaten?

Kulaklarımdaki güzel sesini Lucifer'ın gürleyişi bozdu.

"Kahretsin!" diye bağırdı art arda. Gözlerimi açtığımda artık kalbim korku ile atıyordu. Lucifer dizlerinin üzerinde yerdeydi. Elini art arda toprağa vururken, "İşe yaraması gerekiyordu!" diye bağırdı.

İşe yaramamıştı. Canım şiddetli bir şekilde özlemin yakıcı hissi ile yandı.

Blake kanatlarıyla yanıma indiğinde, "Su kutsallığı bozmuş olmalı," dedi. "Belli ki safkan gerekiyor."

Lucifer ölümcül bakışlarını ona çevirirken doğrulmadı. Hâlâ elleri yerdeydi. "Safkan, öyle mi?" diye bağırdı. "Sence safkanı bulabilme gibi bir ihtimalimiz var mı, aptal?"

"Kendine gel!" diye sertçe uyardı Blake. "İşe yaramaması benim suçum değil. Böyle bir ihtimal hep vardı zaten."

"Kesin şunu!" dedim öfkelenmeye başlayarak. "Düşünmeme izin verin sadece."

"Düşünecekmiş..." diye güldü Lucifer. Ellerini topraktan çekti ve dizlerinin üzerine oturdu. "Düşünecek bir şey kalmış gibi."

Cevap vermedim, yavaşça ritüel çemberinin etrafında dönmeye başladım. Güneş yavaşça yükselirken başka bir çıkar yol aradım. Kanlı yazıları gözlerimle takip ettim. Tüm ritüel kelimelerini ezberlemiştim; o yüzden belki dedim, belki bir yanlışlık olmuştur ama yoktu. Lucifer Kara Kitap'taki şekilleri aynı şekilde yazmıştı. Ne bir eksiklik ne de yanlışlık vardı. Blake'in haklı olduğunu düşünmek istemiyordum ama kahretsin ki haklıydı. Su, ritüeli bozmuştu. Topraktaki ıslaklık yavaş yavaş çekilirken başımı kaldırdım ve yanıma gelen Kevin'a baktım.

"Üzgünüm," dedi sessizce.

Sesi kulaklarımı yalayıp geçti, zihnimde yer edinemedi bile. Başım hızla toprağı buldu. Başımı yana eğdim. Kurumaya başlayan yazılarda tekrar gözlerimi gezdirdim.

"Gidelim!" dedi Lucifer öfkeli bir sesle. "Başka bir yol aramaya devam..."

Tam doğruluyordu ki, "Dur!" dedim, bu hem tamamen doğrulmasını hem de sesini kesti. Gözlerim onu buldu. "Su..." dedim neredeyse gülerek.

Anlamayarak yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"Suyu buharlaştır Lucifer!" diye heyecanla atıldım.

Kaşları çatıldı, sonra toprağa baktı. Onun da başı omzuna doğru eğildi.

"Bu ne işe yarayacak?" dedi Blake sabit sesiyle. "Kan da buharlaşır."

"Kan bir çözeltidir," dedim hemen. "Buharlaşan kandaki sudur."

"Ne fark eder," diye cevap verdi. "Her türlü yapısı bozulmuş oluyor."

Bıkkın bir nefes aldım.

"Ritüel için kana ihtiyacımız yok zaten," dedim neredeyse bağırarak. "Kanlı mürekkep. Mürekkep anlıyor musunuz? Kana herhangi bir şekilde temas etmesi yeterli. Kurumuş bir boya düşün, dokunduğunda yine renk verir, değil mi? Belki hem kandaki su hem de bizim kattığımız su buharlaşacak ama geriye de sadece kutsal bir boya kalacak."

"Haklı!" dedi Lucifer hızla. Elleri tekrar zemini buldu. Parmaklarından kıvılcımlar çıktı. "Ayaklarınızın yanmasını istemiyorsanız uzaklaşın!"

Aynı anda hızla havaya yükseldik. Lucifer'ın ellerinin altında kızıllaşan toprağa baktık. Kızıllık yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Ritüel çemberini tamamen sarması çok uzun sürmedi. Toprak zaten çoktan kurumaya başlamıştı ama tamamen kuruması saniyelik anda oldu. Lucifer ilahi sözleri tekrar söylemeye

başladı ve sustuğu an büyük bir uğultu etrafa yayıldı. Toprağın üzerinde yer yer şekiller oluştu ve yanmaya başladı.

"Mühürler!" dedi Blake.

"Alastor'ın Cehennem çukuru için yaptıkları mı?" dedi Kevin.

Blake başını salladı.

"Kırılıyorlar."

Lucifer ellerini topraktan çoktan çekmişti ama ritüel çemberi kızıllığını kaybetmedi. Hatta o kızıllık hızla gölün kurumuş zemininde ilerlemeye devam etti. Lucifer yavaşça ayağa kalktı ve gözlerini kapatıp yine ellerini iki yana açtı. Devasa siyah kanatları iki yana açıldı ve sanki enfes bir koku almış gibi burnundan derin bir nefes çekti içine.

"Duyuyor musunuz?" dedi mest olmuş gibi.

Duymuyordum ama ne duyduğunu biliyordum. Kapı açılmadan önce o sesleri ben de duymuştum. Bana ölümcül bir acı veren sesler ona haz veriyordu. Olduğum şeyi reddetmeseydim, muhtemelen bana da onun gibi bir haz verecekti. Aslında o hazzı da kısa bir an dahi olsa tatmıştım.

Kızıllık tüm alana yayıldı ve Cehennem'in kapısı bir bomba patlamış gibi yüksek bir sesle açıldı. Aynı anda benim de içimde bir coşku patlak verdi.

"Mi amor..." dedi Kevin hipnotize olmuş gibi. Ona baktığımda sırıtıyordu. Şeytanların özleri, bedeni olan şeytanlar birer birer dışarı firar ederken, "Birisi bana Cehennem'in kapısı açıldığında böyle mutlu olacağımı söylese ona el hareketi çekerdim," dedi. Güldüm. Hatta kahkaha attım. Ona sıkıca sarıldığımı bile çok sonra fark ettim. Âdeta havada onu döndürüyordum. "Beni..." dedi gülerken. "... bırak da artık gidip şeytanına merhaba de!"

Geri çekilip dolan gözlerimle başımı salladım ama söylediklerini sonra idrak ettim.

"Sen gelmiyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırırken beni Blake cevapladı.

"Bu kadar şeytanın varlığı kalkanın düşmesine sebep olur. Burada kalıp özümüzle onu ayakta tutmalıyız. Diğer yandan Cehennem bize acı verir. Yani sana sadece ayak bağı oluruz."

"Tabii bir de şeytanların üzerimize atlama ihtimali var," dedi Kevin dudaklarını büzerek.

"Hey!" diye bağırdı aşağıdan bir ses. Azazel eliyle gelmemi işaret ediyordu. "Rehberin burada kızım, hadi!"

Kevin'ın yakasını hızla kavrayıp kendime çektim ve yanağına şiddetli bir öpücük bıraktım. Gözleri iri iri oldu.

"Beni değil, diğerini öpeceksin!" dedi şaşkın sesiyle.

"Onu nasıl öptüğümü görmek istediğini sanmıyorum," dedim gülerek aşağı süzülürken.

Ayaklarım zemini bulduğunda Kevin arkamdan edepsiz olduğumu söylüyordu. Sıcaklık ve yoğunlaşan sülfür kokusu yüzüme vurup saçlarımı dalgalandırırken ona gülümseyerek baktım.

"Hadi!" dedi Lucifer ve vakit kaybetmeden ayaklarının tam önünden başlayan derin karanlığa doğru çekildi.

Azazel kaşlarını kaldırdı.

"Biraz sıcak ha! İdare edersin ama sen."

"Ederim," dedim gülerek.

"O halde önden buyur!" dedi ve beni, beklemeden karanlık alana itti. Şiddetle aşağıya çekildim ve coşkulu bir çığlık attım.

Sıcaklık o kadar yoğundu ki nasıl nefes alabildiğime şaşıyordum. Cehennem tünelleri bir karınca yuvasının içini andırıyordu. Sadece o yuva ateşten ibaretti. Zemin, duvarlar kordandı. Yer yer bir yanardağdan fışkırmış gibi görünen lavlar, bir nehir misali yanımızdan akıp geçiyordu. Bazen de bir gösteride gibi zeminden yukarı ateşler püskürüyordu. Zemin ayaklarımı her ne kadar yakmasa da ayakkabılarım artık yerinde yoktu, kıyafetlerimiz bizim gibi ateşe dayanıklı değildi. O yüzden Azazel birkaç kez beni çekip ateşlerden korumuştu.

Uzun süredir yürüyorduk. Artık sıcak beni öyle bunaltmıştı ki üzerimdeki ceketi de içimdeki bluzu da çıkarıp yere fırlattım. Yere değen kıyafetler saniyelik anda yanmış ve geriye külleri bile kalmamıştı. Üst tarafımda kalan atlete dikkat etsem iyi olacaktı çünkü onun da yanması pek hoş olmazdı. Ceketimin cebindeki Damien'ın fotoğrafı sonradan aklıma geldi, onun da yanmış olması canımı sıktı ama bu kısa sürdü. Birazdan o fotoğraftaki kişiye zaten kavuşacaktım.

Benim sıcaktan bunalmış halimin aksine Lucifer da Azazel da bir plajın sahilinde yürürmüş gibi rahattı. Sadece Azazel ara ara nefesi tıkanmış gibi derin nefesler alıyordu. Lucifer içeri girdiğinden beri hiçbirimize bakmamış, sadece yola odaklanmıştı. Ariel dışarı çıkmamıştı ve o, yanımızdan geçen her şeytanı dikkatle inceliyordu. Bazılarının bedeni vardı ama bazıları göz altlarıma sızan görüntülerdeki gibi kordan ibaretti. Onların bedenleri olmayan şeytanlar olduğunu anladım. Dünyaya sadece özleri varabilirken, burada kordan bedenlere sahiptiler. Şeytanlar yanımızdan öylece geçip gitmiyordu elbette, önce Lucifer'ın önünde diz çöküp yeniden kralları olan iblisi selamlıyorlardı. Bu da bizi daha da yavaşlatıyordu.

"Lilith'i de bulursak işimize yarar, değil mi?" dediğimde Lucifer başını yana eğip omzunun üzerinden bana baktı. "Kapanlar konusunda..." diye açıkladım. "Neticede onların anneleri sayılır."

"Yüzlerce şeytan bana hizmet edebilir ama Lilith gibi güçlülerinin hâlâ kendi iradeleri vardır. Hizmet ediyor sanırsın ama beklemediğin bir anda seni arkandan vurur; bunu daha önce yaşadık."

"Ama kapıyı açtın," diye itiraz ettim. "Artık tüm şeytanların sana itaat etmesi gerekir."

"Cehennem'de üç sınıf şeytan vardır çirkin iblis," dedi alayla. "Düşük, orta ve güçlü öze sahip iblisler. Güçsüz öze sahip alt sınıf, Cehennem çukuru açıp yukarı çıkmayı bile başaramaz. Orta sınıftan bunu başaranlar ise yarı yarıyadır. Bu iki sınıfın iradeleri benim gücümün altında kalır. Yine de

eskiden bana itaatsizlik edebiliyorlardı, işte kapı onları bana tamamen itaatkâr kıldı. En üst sınıf iblisler ise iki elin parmağını geçemez ama iradeleri daha kuvvetlidir. Kapının açılması o iradeyi sadece biraz kırdı ama yok edemedi. Lilith de o iblislerden biri. Kapanlar konusuna gelince, yok edildiklerinde aralarındaki bağ da kayboldu. Aralarından onu dinleyen çıkar mı? Belki, ama sonuçta insanların bile kötülükten beslenenleri var. Bu kapanlarda istisna sayılmaz. Bana hizmet etmeleri de bunun kanıtı, Lilith'le bir bağları vardı ama benimle yoktu. Sadece içlerindeki kötülük ağır bastığı için bana hizmet ettiler. Yine de evet, Lilith'i bulmalıyım." Şeytani bir şekilde sırıttığını hissettim. "Tekrar hapsetmek için."

"Tabii hâlâ kasabadan çıkıp kayıplara karışmamışsa," dedi Azazel.

Ona şaşkınlıkla baktım.

"Böyle bir ihtimal var mı?"

"Elbette var," dedi Lucifer. "Sen beni dinlemiyor musun?"

"Sen nasıl bu kadar sakinsin o halde?" diye çıkıştım. "Buradan çıkıp Andras'la birlik olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

Seslice bıkkın bir nefes verdi ama durmadı.

"Bak canım," dedi aşağılar gibi. "Burada yüzlerce şeytan var, benden güçlü olan ise yok. Yine de güçlü olanların fırsatını bulduklarında kaçmaları hep ihtimal dahilindeydi. Kendi başlarına hareket etmeleri ya da Andras'a katılmaları da öyle. Lilith haricinde bunu yapan çıkar mı? Sanmıyorum, diğerleri onun kadar aptal değil. Ha, bu bilgiye kapıyı açmadan önce sahip olduğunu varsay, sırf Lilith'in kaçıp Andras'a katılabileceği gibi bir ihtimal için kapıyı açmamayı göz alır mıydın?" Derin bir nefes aldım ve yoğun sülfür kokusu yine ciğerlerime doldu. Haklıydı, kapıyı her türlü açacaktık. Sessizliğime karşılık, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Hem Lilith'in Andras'a katılması da çok bir önem arz etmiyor. Kapanlar zaten Andras'a hizmet ediyor. Lilith, eskiden de olduğu gibi ancak Andras'ın ayakçısı olur. Ben bile uğraşsam onun kendine yaptığı bu aşağılamayı ona yapamazdım."

"Diğer yandan senden de korkuyor," dedi Azazel bana bakarak. "Bir daha seni karşısına almayı göze alır mı, bilemem."

"Alır," dedi Lucifer gülerek. "Araf'ta da Amy'nin arkasına gizlenip seninle uğraşmaktan vazgeçmemişti. Şimdi de Andras'ın etekleri altına gizlenir ama yine seninle uğraşmaktan geri kalmaz." Yine başını yana çevirip göz ucuyla bana baktı. "Alastor onu hiç yatağa atmadı, sanırım bunun kinini güdüyor. Kimbilir, belki de seni yatağa atamamanın hüsranıdır bu."

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

"Ariel'a kafayı takmadığına göre belli ki sen onu yatağa atmışsın."

Omuz silkti.

Dudaklarım aralık kaldı ve midem burkuldu.

"Yaptın mı gerçekten?"

"Tatlım," dedi uzatarak. "Emin ol, yatağa atmadığım bir sen kaldın desem yalan olmaz."

"Ben de varım," dedi Azazel. Ona şaşkınlıkla baktım. "Ne?" dedi dudak bükerek. "Çoğu şeytan biseksüeldir."

Lucifer'a tekrar baktım ve "İğrençsin!" dedim tiksinti dolu bir sesle.

"Ben biseksüel değilim kızım," dedi hemen.

"Hayır, cinsel yönelimin iğrenç demedim. Yönelimin neden iğrenç olsun zaten? Sen... bizzat sen iğrençsin. Lilith mi? Gerçekten mi?"

"Yatakta fena sayılmaz," diyen ise Azazel'dı.

Bu kez ağzım devasa bir şekilde açıldı. "Hadi ama!" diye bağırdım. "Sende mi?" O da omuz silkti.

Kusacaktım. *Kendine hâkim ol, kendine hâkim ol*, diye içimden tekrarlamaya başladım çünkü kusmamam gerekiyordu. Şükür ki ikisi de iğrenç dünyalarını daha fazla konuşmadı ve sessizce yola devam ettik.

Şekilsiz tüneller ara ara birkaç bölüme ayrılıyordu. Azazel son ana kadar Lucifer'ı takip etse de sonunda durdu ve sağa kıvrılan tünele yönelen Lucifer'a seslendi. "Bu taraftan," dedi sol tüneli göstererek.

Lucifer durmadı, bize de bakmadı. İçeri girdiği andan beri sanki görünmez bir ipi takip eder gibi yürüyordu. "Siz devam edin," dedi ilerlemeye devam ederken. "Yukarıda buluşuruz."

Azazel bana baktı.

"Hedefimiz aynı değil," dedim. "Söylediği gibi yukarıda buluşuruz. Sen beni..." Derin bir nefes aldım ve hızlı hızlı atan kalbimi duymazdan geldim. "Beni ona götür sadece."

"Çok yolumuz kalmadı zaten ama..."

Bir şeyin kararsızlığı yaşıyor gibi susunca, "Ama?" diye sordum.

"Kendini onu göreceğin duruma hazırlasan iyi olur," dedi ve benim nefesim kesildi. "Yani..." dedi hemen. "... buraya geldiğim gün biraz kendindeydi ama sonrasında beni görmedi bile. Konuşmadı, sadece sayıkladı."

Yutkundum, bir an ona ne sayıkladığını sormak istesem de bundan vazgeçtim. "Gidelim," dedim sadece.

Başını salladı. Terden neredeyse sırılsıklam olan ve yüzüne yapışan sarı saçlarını eliyle geriye tarayıp sol tünele girdi. Sadece kısa bir an durdum ve nefeslendim, sonra onu takip ettim. Birkaç koridor daha geçtik. Lavlarla dolu çukurlardan atladık. Sıçrayan ateşler ara ara tenimizi yaktı ama hiç yavaşlamadık. Azazel sonunda ikiye ayrılan tünelin sonunda durdu. Bu kez başıyla sağ tarafı işaret etti.

"Orada."

Tünelin girişine baktım. O ana kadar sakinliğimi korusam da artık bedenimin titremelerine karşı koyamıyordum. Ayaklarım benden bağımsızca o yöne döndü ve koştum. Tünele girdim, hızımı bir saniye bile kesmeden ilerledim. Ta ki parmaklıklı bir hücrenin önüne gelene kadar... Ayaklarım bir engele takılmış gibi durdu. Başım yavaşça yana döndü ve kalbim tekledi.

Oradaydı...

"Da..." Sesim kesildi. Kendimi toparlamaya çalıştım. "Damien!"

Hafifçe inledi ve sanki o inilti kalbime bir bıçak sapladı. Başını biraz kaldırırken gözleri hâlâ kapalıydı. Simsiyah saçları

yüzüne yapışmıştı, çıplak göğsü ve yüzü kir ve isle kaplıydı. Her yeri zincirlerle kaplıydı. Zincirler tenini dağlamıştı. Teni korkunç görünüyordu. Yaraları derindi ve kurumuş kanla kaplıydı. Bazı yerlerden hâlâ kan sızıyordu. Gözleri hafifçe aralandı. Tekrar kapandı. Siyah hareleri, sonunda tekrar gözlerimin önüne serildi ve bana baktı. Gülümsediğinde ağladığımın farkında bile değildim.

"Mavi," diye mırıldandı. Gözlerimi kastettiğini daha ilk andan anladım.

"Damien!" dedim neredeyse hıçkırarak. Parmaklarım kordan parmaklıkları sardı, tenim dağlanmadı bile ama kalbim şiddetle acıdı.

"Meleğim," diye mırıldandı.

Daha fazla dayanamadım ve parmaklıkları şiddetle çektim. Sarsılmadı bile. Tekrar ve tekrar denedim, hiçbir işe yaramadı. Azazel'ın birkaç metre ilerimde olduğunu görünce, "Nasıl..." diye bağırdım. "Bu kahrolası yeri nasıl geçeceğim?"

Dudak büktü.

"Onun için de bir ritüel gerekiyor. Biz sadece Cehennem'in kapısını açmaya odaklandığımızdan..."

Şoka uğradım ve sözünü bağırarak kestim.

"Saçmalama!"

Hafifçe güldü ama ifademden sonra dudaklarını hızla birbirine bastırdı.

"Sadece şaka..."

"Tanrı aşkına!" diye gürledim. "Sence şaka kaldıracak durumda mıyım? Nasıl açacağımı söyle bana!"

"Parmaklıklarda da zincirlerde de senin özün var Mara," dedi hemen. "Özünü geri çekersen açılır."

Hızla tekrar parmaklıklara döndüm ve titreyen ellerimle daha sıkı kavradım. Kalbim kavruluyordu artık, ona bu kadar yakınken hâlâ uzağında olmak dayanabileceğimin çok üstündeydi ama Damien'ın başı tekrar önüne düşünce acı bile şiddetini yitirdi. Beni sakinliğe itti, mecbur bıraktı.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı araladım. Önce avuçlarımın arasındaki parmaklıklarda özümü hissettim, ardında bir karadelik gibi onu içime çektim. Parmaklıklar ellerimin altından kısa sürede kayboldu. Gözlerimi açtığımda artık ona ulaşmamı engelleyecek bir şey kalmadığını gördüm.

Koştum ve onu bağlayan zincirlere asıldım bu kez. Parmaklıklara yaptığım gibi özü içime çekmeme gerek kalmadı. Çektiğim an zincirler kopup yere düştü. Damien serbest kaldı ve bedeni zemine çekildi. Onu yakalayıp zemine oturdum. Zemin zift gibiydi, kıyafetlerime yapışmıştı ama ne iğrendim ne de kıpırdadım. Sadece ona baktım, kollarımdaydı. Yüzünü ellerimin arasına alırken ellerim şiddetle titriyordu.

"Damien..." dedim zorlukla. Ne gözlerini açtı ne de kıpırdadı. Ölü gibi, kollarımın arasında durmaya devam etti.

"Bekle!" dedi Azazel. Ona baktığımda yanımıza yürüdüğünü gördüm. Neyi bekleyeceğimi soramadım ama o zaten cevabı hemen ardından verdi. "Özünün beslenmesini engelleyen zincirlerdi. Şimdi ise serbest." Zeminin halini umursamadan o da yanımıza çöktü. "Özü beslenmeye başladı, birazdan uyanır."

Gözlerimi tekrar âşık olduğum yüze çevirdim. Yüzümden birkaç damla, yüzüne doğru düşerken havada buharlaştı. Ancak o zaman yaralarının iyileşmeye başladığını fark ettim. Başımı geriye atıp, "Şükürler olsun!" dedim inler gibi. "Şükürler olsun!"

"Mara..."

Sesi... Tanrı'm! *O kadar güzeldi ki.*

"Buradayım," dedim alnımı alnına yaslarken.

Dudakları yavaşça kıpırdadı ve hâlâ gözlerini açamasa da gülümsedi. "Çok güzel..." dedi sessizce. İç geçirdi. "Bir hayalsin."

"Hayır, hayır!" dedim hemen. "Hayal değil. Buradayım. Yanındayım. Damien..." Dudaklarına dokundu dudaklarım, isli tadı bile muhteşemdi. "Aşkım... Buradayım."

Gözleri yavaşça açıldı. İnanamaz gözlerle bana baktı. Eli sonunda havalandı ve yanağımı buldu. Yüzümü avcuna bastırdım. Kaşları çatıldı.

"Bu, gerçek değil."

"Tokat atmamı ister misin?" dedi Azazel. Ölümcül bakışlarımla karşılaşınca hemen ellerini kaldırdı. "Yani kendine gelmesi için elbette."

"Sen..." dedi Damien. Kaşları daha da çatılmış bir şekilde Azazel'a baktı. "Sen benim hayalimde olamazsın." Kaşları hızla havalandı ve gözleri şiddetle tekrar beni buldu. "Hayır," dedi ve hızla doğrulup geriledi.

Hâlâ hayal olmadığımızı anlamaması beni çileden çıkarmak üzereydi.

"Damien, benim!" dedim neredeyse bağırarak.

"Sensin," dedi o da. Sesli bir nefes verirken kaşları öylesine çatıldı ki gözleri küçücük kaldı. "Sensin... Ama kapı... Kapıyı nasıl açmış olabilirsin?" Sonunda kendine geldiğini anlayarak rahatladım ve ona sorusunun cevabını vermek için dudaklarımı araladım. Hiç konuşamadım çünkü şiddetli küfrü izin vermedi. "Hayır! Konuşma! Konuşma!" dedi art arda. Afalladım. Hem fiziksel hem de hayallerinde ona ettiğim işkencelerin artık beni istememesine neden olduğunu düşününce içimi derin bir korku sardı ama o kollarımı yakaladı ve beni öylesine şiddetli bir şekilde kendine çekti ki göğsüne sertçe çarptım. "Kahretsin! Konuşma!" dedi yine. "Seni öpmek istiyorum sadece. Seni öpemezsem delireceğim!"

İçimdeki korku yerini devasa bir coşkuya bıraktı. Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı ve Damien beni nefessiz bırakacak bir şekilde öpmeye başladı. Öylesine güzeldi ki ne Azazel'ın homurdanmalarını duydum ne de etrafımızdan gelmeye başlayan diğer sesleri. Sadece kendimi ona bıraktım ve derin öpücüğünün tadını çıkardım.

8

Beklenen Yüzleşme

Şeytanlar gölün etrafında serbestçe dolaşıyordu. Bazılarının insan bedenleri vardı ama bunlar oldukça azdı. Çoğunun formu; beden bulamamış, siyah bir duman gibi havada süzülen özleriydi. Dışarısı âdeta siyah bir sisle kaplanmış gibiydi. Yine de bir Cehennem'e göre gözüme az görünmüşlerdi. Bu belki de bedensiz olanların daha çok olmasındandı. Esaretten kurtulan her varlık gibi coşkulu, aynı zamanda ürkütücü sesleri barakadan içeri doluyordu. Kalkan üyeleri her ne kadar etraflarında olsa da şeytanların en ufak bir saldırısında onlar da şanslarının olmadığını biliyorlardı ama şeytanlar saldırmıyordu. Liderleri izin vermeden ne saldırganca davranabiliyor ne de gölün etrafından ayrılabiliyorlardı. Liderleri ise hâlâ ortalıkta yoktu.

Babam ve Evan, buna rağmen şeytanların kendilerine bir beden bulmak için kasaba insanlarının bedenlerini istila etme ihtimalini göz önünde bulunduruyor ve tedbiri elden bırakmıyorlardı. Damien'ın geri dönmesine rağmen babamın yanımda olmamasının nedeni buydu. Şimdi barakada sadece Kevin, Blake, Mavi, Hermon, Iria, ben ve Damien vardı. Tanrı'm! Damien şu an yanımdaydı. Geniş koltukta sadece ikimiz oturuyorduk ve o bana sarılıyordu. Dokunuşunu, nefesini hissediyordum. Kalp atışlarının güzel melodisini duyuyordum. Öylesine hızlıydı ki...

"Sen beni dinliyor musun?" diye çıkıştı Azazel. Olanları anlatma görevini ona vermiştim çünkü ben sadece Damien'ın sıcaklığının tadını çıkaracaktım. Öyle de yapıyordum ama Damien da Azazel'ı pek dinliyor görünmüyordu. Çenesini boyun girintime yaslamış yüzünü saçlarıma gömmüşken, "Evet," diye mırıldanır gibi bir cevap verdi.

"Öyle mi?" dedi Azazel. "Ne dedim mesela en son?"

Damien burnunu boynuma sürtünce, içimde baş gösteren karınca istilasıyla kıpırdandım ve neredeyse küçük bir kız gibi kıkırdadım.

"Kapan," dedi Damien aynı mırıltılı sesiyle ama gülümsediğini biliyordum. Evet, Azazel kapanları anlatıyordu en son. Damien saçlarımdan derin bir nefes çekti içine ve "Kapanlar..." dedi yine. "Çok güzel kokuyorlar." Ama kapanlar güzel falan kokmuyordu. En azından Azazel böyle bir şeye hiç değinmemişti.

Mavi güldü. Blake göz devirdi. Kevin en başından beri yaptığı şeyi yapmaya devam etti. Yani sırıtmaya...

Azazel başını barakanın tavanına çevirip gözlerini kapattı ve iç geçirdi.

"Savaş kapımızda ama ihtiyacımız olan tek adamı kurtarmış olmamıza rağmen daha ilk andan kaybettik."

Damien sonunda başını boyun girintimden geri çekti ama çekmeden önce de boynuma ufak bir öpücük bırakıp beni hafifçe titretti. Belime sardığı koluyla bedenimi daha sıkı sarıp kendine yaklaştırırken Azazel'a baktı.

"Kalkanı tekrar aktif ettiniz. Kara Kitap'ın kopyalarını, en azından gerekli olan kısmı, çözüp Cehennem'in kapısını tekrar açtınız. Andras kapanları geri getirdi ve size de bir tercih yapmanız için bir haftalık bir süre tanıdı. Özet olarak böyle değil mi?"

Azazel onu gerçekten dinlediğini düşünmemiş olmalı ki şaşırdı.

"Evet, öyle."

"O zaman lafı neden uzatıyorsun?" dedi Damien sertçe. "Daha altı günümüz var." Sanki yerinden hayli memnun küçük

bir çocuğu rahatsız etmiş gibi huysuz davranıyordu. Buna gülmek istedim.

"Altı günümüz var, evet," dedi Blake kaşlarını çatarak. "Ama hiçbir planımız yok. Dahası Lucifer hâlâ geri dönmedi. Cehennem ona hizmet ediyor ve o hiçbir güven vermiyor. Bizi her an sırtımızdan vurabilir, daha önce yapmadığı şey değil."

"Cehennem'in tüm katmanları açılmadı," dedi Damien. "Siz ilk katmandaki mührü kırdınız. Diğer katmanların açılması zaman alacak."

"Katman mı?" dedim anlamayarak.

"Cehennem katman katmandır," diye açıkladı Azazel. "Yedi katman var." Yüzünü buruşturdu.

"Her katmanı ayrı ayrı mühürledin mi yani? Neden?"

"Daha az şeytanla muhatap olmak için olabilir mi?" dedi alayla Blake. Azazel yine ona bakmadı ama ona cevap verenin o olmasının canını sıktığı belliydi. Blake ise onun bu tavrını her zamanki gibi görmezden geldi. "Ne de olsa hepsi esaretlerinden onu sorumlu tutup soluğu parmaklıklarının önünde bulurdu." Öne doğru eğildi ve Damien ona kısık gözlerle bakarken ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Bu denli rahat olmanın nedeni bu mu? Lucifer'ın tüm Cehennem'i hâkimiyeti altına almasının zaman alacağını bilmek, öyle mi? Öyleyse onu bir kenara at..." Çenesiyle beni işaret etti. "Sence Andras onu almadan duracak mı?"

Söyledikleri son ana kadar haklı olsa da yine de beni öfkelendirmişti.

"Daha tam anlamıyla toparlanamadı bile," dedim dişlerimin arasından. "Yaraları yeni iyileşti ama izleri hâlâ bedeninde. Dahası aylardır biz burada gökyüzünü görebilirken, temiz havayı solurken o işkence altındaydı. Peki, durum bundan ibaretken sen onu nasıl rahat olmakla suçlayabilirsin?"

Söylediklerimin Blake'i öfkelendirdiğini görebiliyordum ama Damien hâlâ sakindi. Şakağıma bir öpücük bırakacak kadar sakin... Tanrı'm! Dikkatim çok kolay dağılıyordu, hele de onun dudaklarının sıcaklığını hissedince. Öfkeli halim bile

anında kaybolmuştu. Neredeyse bir kedi gibi onun kollarına kıvrılacaktım.

"Sakin ol," dedi bana yumuşakça. Artık yanımda olan varlığıyla bunun nasıl zor olduğunu keşke anlayabilseydi. Kalbim yine hız rekoru kırmaya uğraşıyordu. "Bilmiyor," diye devam etti.

"Neyi bilmiyor?" dedim az önceki halime zıt, yumuşak bir sesle. Herkese karşı bir aslan olabilecek o kız onun karşısında bir kediye çok kolay dönüşebiliyordu işte.

"Her ne olursa olsun seni bir daha bırakmayacağımı," dediğinde sonunda yüzümü ona çevirdim. Simsiyah gözleri çok güzeldi. O çok güzeldi.

"Boş laflara karnımız doydu bizim," dedi Blake. Gözlerimi kısa bir an kapatıp iç geçirdim. Onu öldürmek isteyen yanım yine şahlanmıştı.

"Ah, sen sussan mı artık?" Sözler Kevin'a ait gibi dursa da Mavi'dendi. Hatta Kevin bile buna öylesine şaşırmıştı ki gözleri irileşmiş bir şekilde manasız bir noktaya bakakalmıştı.

"Doğru söylüyor," dedi Hermon huysuz yüzüyle. Aslında yüzü Mavi'nin Damien'ı gördükten sonra yaptığı sevinç gösterisinden beri böyleydi. Damien'a birazdan midesine indirmek ister gibi bakıyordu, Blake'ten bile daha beterdi.

Mavi tam ona çıkışmak için ağzını açmıştı ki, "Çok garip," dedi Iria. Herkesin gözleri ona döndü. O ise yine elbisesinin kolundaki beyaz tüllerle oynuyordu. Elini kaldırıp parmaklarını açtı ve parmaklarının arası birden şeffaf, perdeli bir hal aldı. "İnsanlar benim yüzgeçlerimden elbise yapmış."

Üzerindeki bakışların birkaç saniye sonra farkına vardı. Dudakları aralandı ve şaşkın bir şekilde etrafına baktı. "Ne-neden hepiniz bana bakıyorsunuz?" dedi çekingen sesiyle.

Kevin kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü şu an kavga ediyoruz ve sen elbise diyorsun."

"Niye kavga ediyorsunuz ki?" dedi Iria aynı şaşkın bakışlarıyla. "Siz aynı tarafta değil misiniz?"

"Öyle ama..." dedi Kevin, sonra sustu. Önüne dönerken kısa bir an düşündü. Ardından yumruk yaptığı elini diğer avcuna indirdi. "Söyleyecek bir şey bulamadım! Söyleyecek bir şey bulamadım!"

Blake ona göz ucuyla baktı ve gözleri Iria'ya döndü. "Bazen aynı tarafta olanlar da kavga eder," dedi.

Kevin işaretparmağını hızla Iria'ya çevirdi.

"Hah! Aynen öyle! Ben de öyle diyecektim."

Damien aniden ayağa kalktı ve kavradığı elimden beni de kaldırdı. Ne olduğuna anlayamasam da yine ona sokuldum. Zaten yanından ayrılmaya niyetim yoktu.

"Gece yarısı buluşup konuşalım," dedi Blake'e bakarak. "O zamana kadar..." Bana baktı ve gülümsedi. Bakışları aniden tekrar önündeki grubu bulunca yüzü tehlikeli bir ifade kazandı. "Biz hiç var olmamışız gibi davranın!"

Beni kapıya doğru çekiştirirken kimsenin cevap vermesini beklemedi.

"Peki, Lucifer gelirse?" diye sordu Azazel arkamızdan.

Damien durdu ve başını ona çevirdi.

"Muhtemelen bugün gelmez," dedi. Anlamayarak ona baktığımda tek kaşını kaldırdı. "Ariel'ı bulduğunu farz ederek söylüyorum, onun yeni halini hazmetmesi biraz sürecek."

"Yeni hali nasıl..." demiştim ki kaşlarını kaldırıp, "O konuya şu an sakın girme bebeğim, vakit alır," dedi. "Vakit almayacak sorular sor. Benim tavsiyem hiç soru sormaman yönünde çünkü her sorunun cevaplanması biraz vakit alır."

Söylediklerileyle sırıtışım tüm yüzüme yayıldı ve Damien bir an beni öpecek gibi göründü ama yapmadı. Sadece beni yine peşi sıra çekiştirdi ama kapıdan çıkmadan arkamızdan gelen soruyla yine durdu. Tıslarcasına bir ses çıkardı.

"Andras gelirse ne yapalım?" diye sordu Kevin. Ona bakmasam da sırıttığı sesinden belliydi.

"Gelmez," dedi Damien dişlerinin arasından.

"Ama ya gelirse?" dedi Kevin.

"Cazibeni kullan Kevin!" dedi Damien, ona baktı ve gülümsedi. "Cazibeni kullan!"

"Kapanlar gelirse?" dedi Mavi sırıtarak. Bilerek yapıyorlardı ve hiçbiri benim uyarıcı ve öfkeli bakışlarımı umursamıyordu. Bundan keyif alıyorlardı.

"Gelmezler!" dedi Damien ve derin bir nefes aldı. "Gelirlerse de canınız pahasına bizi unutun!"

Önüne döndü ve kapı koluna uzandı.

"Peki, şerif gelirse?" dedi Azazel.

Damien bir küfür savurdu.

"Kahrolası varlığımızı unutun, dedim size!" Kapı kolunu çevirirken, "Şerif gelirse kim olduklarını bilmiyoruz der..." demişti ki babamın yüzü açılan kapıyla önümüzde belirdi. Dudağımı sertçe ısırdım ve Damien bir küfür daha savurdu.

Babam kısılan gözlerini Damien ve benim aramda dolaştırırken başını önce sağa, sonra sola eğdi ve zerre samimiyet içermeyen bir şekilde gülümsedi.

"Demek kim olduklarını bilmiyoruz diyecekler," dedi yavaşça. "Kızımın elini tutan birinden daha zekice bir yalan beklerdim."

"Baba..."

"Şimdi!" diye sözümü sertçe kesti babam. Dudağımı daha sert dişledim. "İçeri geçip hepimiz güzelce konuşuyoruz." Gözleri Damien'ın kavradığı elime, sonra onun hâlâ çıplak göğsüne kaydı. "Ama ondan önce sen kızımın elini bırakıp şu üzerine bir şey giyiyorsun."

On sekizinci yaş günüme günler kalana kadar normal bir insan hayatı sürmüştüm. Her ne kadar diğer çocuklardan biraz daha farklı olsam da neticede onlar gibi yaşamıştım. Onlar gibi büyümüş, onlar gibi dolaşmış, onlar gibi yiyip içmiştim.

Damien, Blake, Sophia, Kevin kasabaya gelene kadar fantastik hiçbir hikâyeye de inanmıyordum. Ben mutlu sonlu çocuk masallarına bile hiç inanmamıştım ki zaten, kaldı ki

fantastik hikâyeler... Evet, bir yaratıcı olduğuna hep inanmıştım ama o kadardı. Ne melekler ne de şeytanlar benim, üzerinde çok düşündüğüm bir konu olmuştu. Sonra ise birden bir şeytan çocuğu olduğumu öğrenmiştim, nefilim özü taşıyan bir cambiondım ben. İnanmadığım tüm mistik olayların bir kahramanı olmuştum birden. O kahramanlık uzun da sürmemişti, ölmüştüm. Araf'ta tam tamına altı yıl geçirmiştim. Her ne kadar dünyaya geri dönmüş olsam da hâlâ on sekiz yaşımın görünümüne sahiptim ama görünüşümün aksine bir insanın hiçbir zaman edinemeyeceği yüzlerce tecrübeye sahiptim artık. Ama hâlâ babamın gözünde bir çocuktum.

Damien ile koltukta yan yana otururken o da artık tam karşımızdaki koltuktaydı. Kevin ve Blake sırtlarını barakanın duvarına yaslamış susuyorlardı. Iria hâlâ elbisesinin tülleriyle oynuyordu. Azazel parkelerin ne kadar eskidiğiyle ilgileniyordu. Mavi ve Hermon birbirlerine düşmanca bakışlar atıyorlardı. Evan masadaki kâğıtları inceliyor gibi yapıyordu. Babam ise gözlerini bile kırpmadan Damien'a bakıyordu. En azından Evan, Damien'a ceketini vermişti de babam yüzünü buruşturmadan artık ona bakabiliyordu.

"Kendimi bildim bileli..." diye sonunda lafa girdi. "Bu kasabayı şeytanlardan korumaya çalışıyorum." Başıyla sanki dışarıyı görebilecekmiş gibi yan tarafı işaret etti. "Şimdi dışarısı şeytan kaynıyor." Çenesiyle bu kez Damien'ı işaret etti. "Hatta birisi kızımın yanına oturmuş, onun elini tutuyor."

"Hatta o birisi..." dedi Damien rahat bir tavırla arkasına yaslanarak. "Kızını seviyor."

Babamın gözleri kısıldı. Bana baktı, sadece kaşlarımı kaldırdım. Müdahale edecek değildim, babam Damien'ı önünde sonunda tekrar kabullenecekti. Babam gözlerini yine Damien'a çevirdi.

"Sevgi öldürmez."

Söylediğiyle tüm neşem kaçtı, dudaklarımı itiraz için aralamıştım ki Damien avcundaki elimi hafifçe sıktı. Bu, *sözü bana*

bırak, demekti. Öyle yaptım. Damien elimi, bırakmadan kucağına çekti ve öne doğru eğildi.

"Seninle bunları tartışmayacağım, Şerif. Neden biliyor musun? Çünkü sen neyin ne olduğunu çoktan anladın zaten. Sadece tekrar onu kaybetmekten korkuyorsun, ben ise sana o kaybı tekrar yaşayacağının korkusunu yaşatıyorum. Travma sonrası stres bozukluğu... Sorun değil, zaman geçtikçe sen de anlayacaksın."

"Neyi?" dedi babam kasılan yüzüyle.

"Onu tekrar kaybetmene izin vermeyeceğimi," dedi Damien. "Ve kimse..." dedi üzerine basarak. "Bundan sonra onu benden alamaz. Hiç kimse... O yüzden sen de onu benden uzak tutmayı aklından bile geçirme!"

"Ben..." dedi babam da üzerine basarak. "Onun babasıyım. Kızımın hayatında ona zarar vermeyecek kişilerin olmasını istiyorum ve sen o kişilerden biri değilsin."

"Baba!" dedim sonunda sertçe. "Bunu seninle konuşmuştuk."

"Bize yardım edecekse kalabilir Mara!" dedi üzerine basarak. "Ama sen ve o bir daha olmayacak. Buna daha önce izin vererek o hatayı bir kez yaptım ben. Bir daha buna izin vereceğimi sanıyorsan yanılıyorsun." Biraz daha yumuşadığını sanırken yanılmıştım, basbayağı beni kandırmıştı. Hâlâ o eski katı haliyleydi.

"Şerif! Şerif! Şerif!" diye tekrarladı Damien. İç geçirdi. "Senin ya da herhangi birinin iznine ihtiyaç duyabilecek biri gibi mi geldim sana?"

Bu sözler babamı daha da öfkelendirdi. Hızla ayağa kalktı.

"Onu tekrar kaybetmene izin vermeyeceğim, diyeli sadece saniyeler oldu ama bir şeytan için yalan söylemek çok doğal, değil mi? İzin vermezsem kızımı benden koparacak mısın? Bunu mu ima ediyorsun sen?"

"Matt biraz sakin olmayı denesen," dedi Evan ama babam sakin olacak noktayı Damien'ın sözleriyle çoktan geçmişti.

Damien başını iki yana sallarken elimi bıraktı ve sonunda ayaklandı. Babamın karşısına yürürken gerildim ama ona müdahale etmedim. Babama zarar vermezdi.

"Hayır," dedi babamın tam karşısında durduğunda. "Yalan söylemedim. Onu kaybetmene izin vermeyeceğim. Aramızı da düzelteceğime inancım tam ama şu an bana gerçekten vakit kaybettiriyorsun. O yüzden hızlı bir çözümüm var."

"Neymiş o?" dedi babam geri durmayarak.

Damien başını Evan'a çevirdi.

"Beni seviyorsun, değil mi ihtiyar?"

Evan neden birden ona böyle bir soru sorduğunu anlayamasa da, "Bayılıyorum diyemem," dedi.

"Benim için yeterli bir cevap," dedi Damien. "Beni vurmazsın da sanırım."

"Garanti veremem," dedi Evan.

"Bu cevap da yeterli," dedi Damien ve başını tekrar babama çevirdi. Babam hâlâ çatık kaşlarla ona bakarken Damien'ın gözbebekleri kızıla büründü. Ardından kızıllık aklarına da dağıldı. Evan bunu ilk kez gördüğünden bir küfür savurdu. Damien babamın gözlerinin içine bakarken, "Beni seviyorsun," dedi.

Babamın bakışları donuklaştı ve "Elbette," dedi.

"Senin için ideal bir damat adayı değilim belki ama en iyisiyim."

Dudaklarım söylediklerıyle şaşkınlık içinde aralandı. Saçma bir heyecan dalgasına kapılıp neredeyse titredim.

"Abart biraz daha," dedi sonunda Kevin. Dayanamamış olmalıydı. "En iyisiymiş. Şeytanların yalanlarının da bir sınırı olsun artık."

Damien onu dikkate almadan babama bakmaya devam etti.

"Kızın benimle güvende ve sen bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi babam.

"Aslında onun yanında güvende olmayan benim, bunu da biliyorsun."

"Ne?" dedim hayret içinde.

"Biliyorum," dedi babam ve Damien bana omuz silkti.

"Kalbime zararsın kızım," dedi bana göz kırparak. "Sakın inkâr etme!"

İçimdeki coşku dışarı taşınca gülmeye başladım. Kevin ise bir kusma sesi çıkardı. Damien ona kısılan gözlerle baktı.

"Seni öldürürüm."

"Tabii canım, tabii," dedi Kevin alayla. "Eminim yaparsın ama sana fark etmediğin bir şey söyleyeyim." Yüzü en fazla bir çocuğa ait olabilecek kibirli bir ifade kazandı. "Sen asıl bana âşıksın. Farkına vardığında gelip kapımda sakın ağlama. İkinci tercih olabilecek biri değilim ben çünkü."

Damien gözlerini kapatıp kısa bir an burun kemerini sıktı. Babam kendine gelir gibi gözlerini kırpıştırmaya başlayınca açılan gözleri hızla yine onu buldu.

"Dinle Şerif! Daha bitmedi!" İşaretparmağıyla kapıyı gösterdi. "Şimdi şu kapıdan kızınla çıkıp gideceğim ve sen gülümseyerek 'İyi eğlenceler çocuklar!' diyeceksin."

"Bu kadarı çok fazla ama," dedi en başından beri onu sırıtarak izleyen Mavi. Damien ona da göz kırpınca sırıtışı daha da genişledi. Hermon'dan bir homurtu yükseldi. Azazel güldü. Blake ifadesizdi.

Babam yine onaylarken Damien'ın gözleri normale döndü ve geriye çekildi. Bakışları, gözleri iri iri olmuş bir şekilde ona bakan Evan'ı buldu yine.

"Teşekkürler ihtiyar."

"Ne... ne için?" dedi Evan üzerinde hâlâ hüküm süren şaşkınlığıyla. Sessizliği şoka uğramış olmasındandı.

"Beni vurmadığın için elbette."

"Ölmüyorsun ki zaten," dedi adam. "Yara bile almıyorsun."

"Ama kalbim kırılabilirdi."

"Senin gerçek bir kalbin yok," dedi Evan yüzünü buruşturarak. *Bu bir yalandı.*

Damien'ın yüzü acı çekermiş gibi buruştu. Eli kalbine gitti.

"Bak işte, kırıldı."

Evan'ın şaşkın ifadesi sonunda yumuşarken babam da yavaşça koltuğa geri oturdu. Evan ona baktı.

"Şimdi söylediklerini yapacak mı yani?"

"Ne?" dedi babam ona bakarak.

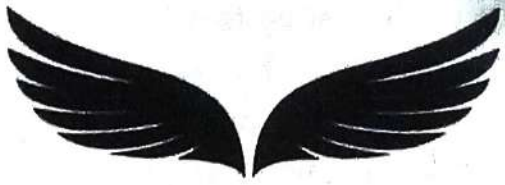
"İzle de gör!" dedi Damien dudak bükerek. Elini bana uzattı yine. Gülümseyerek kavradım ve ayağa kalktım. Babam bize baktı ve rahat bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Ee, biz gidelim o zaman," dedi Damien babama bakarak.

"Tabii," dedi babam. Bana gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

"Gece yarısı döneriz," dedi Damien odadakilere tek tek bakarak. Tekrar babama döndü. "Bir sorun yok, değil mi şerif?"

"Elbette yok," dedi babam. Damien omuz silkti ve tuttuğu elimle beraber kapıya yürüdü. Kapıyı açıp çıkarken babam arkamızdan seslendi. "İyi eğlenceler çocuklar!"

Ve Evan bir küfür daha savurdu.

9

Bir Damla Kan

Daha bir gün önce kapısından içeri girdiğim evin önündeydik. İkimiz de eski eve baksak da benim bakışlarımın tekrar onu bulması uzun sürmedi. Ona baktığımı anladığında o da gözlerini bana çevirdi. Yüzümü uzun uzun inceledi ve iç geçirdi. Hâlâ bedeninde zincirlerin soluk izi duruyordu, sanırım izlerin geçmesi biraz daha zaman alacaktı. Bu tadımı kaçırsa da ona belli etmeyerek gülümsedim. Eli yanağımı buldu ve hafifçe okşadı.

"Gel," dedi ve adımları verandanın merdivenlerini buldu.

Adımlarını takip ederken, "Nereye istersen," dedim.

Eli kapı kolunda kaldı ve başını bana çevirdi.

"Çok itaatkârsın, bu korkutucu."

Bakışları kesinlikle aynı şeyi söylemiyordu.

"Hiç ürkmüş gibi durmuyorsun."

Şeytani sırıtışı yüzüne serildi ve kapıyı açmasıyla kavradığı belimden beni hızla içeri çekti. Sırtım aynı hızla evin yıpranmış duvarını buldu. Gözlerindeki ateş gözlerime yayıldı.

"Bu evde hiç eşya yok," dedi gözlerimin içine bakarken.

"Eşyaya neden ihtiyacımız olsun ki?" diye sordum anlamamış gibi.

"Bir yatağımız yok yani," dedi yüzünü bana yaklaştırırken.

Ben de yüzümü ona yaklaştırdım, bana doğru eğildiğinden artık dudaklarımız karşı karşıyaydı.

"Bir yatağa da ihtiyacımız yok."

Hırıltılı nefesi yüzüme vurdu. Dudakları da dudaklarıma... Derin derin beni öpmeye başladığında kollarında titriyordum artık. Öptü, öptü, öptü. Bir an öpücüğü hiç bitmeyecekmiş geldi. Şikayetçi de değildim ama ben daha fazlasını istiyordum. O ise bunu uzatmayı seçiyordu. Sabrımı sınıyordu sanki.

Geri çekildiğinde alnını alnıma yasladı ve nefes nefese, "Hâlâ itaatkâr mısın?" diye sordu. Sesinde buna rağmen kışkırtıcı bir ton vardı. Benimle oyun oynuyordu. Ona ayak uydurdum. Kolları arasından hızla sıyrıldım ve merdivenlere yürüdüm. Pürüzlü tırabzanları kavrarken başımı çevirip ona baktım, hâlâ olduğu yerdeydi ama bakışlarındaki arzu daha da artmıştı.

"Öpücüğün beni kendime getirdi," dedim ve dudaklarımı aşağı büktüm. "Sanırım artık itaat edilen olmak istiyorum."

Bana doğru yürüdü. Merdivenin ilk basamağında olmama rağmen boyum hâlâ onunla aynı seviyede değildi. Ta ki tek dizinin üzerine çökene kadar...

"Kraliçem nasıl isterse!"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Hoşuma gitti, hadi bana evi gezdir köle."

Bunu beklememişti. Kaşları çatıldı.

"Evi mi gezdireyim?"

Omuz silktim.

"Kraliçem nasıl isterse demedin mi? Evi merak ettim." Yalandı, evi zaten daha öncesinde gezmiştim. Sadece onun her mimiğini çok özlemiştim ve görmek istiyordum.

Ayağa kalkarken kolunu hızla belime sardı ve bedenimi bedenine doğru çekti. Başını hafifçe omzuna eğdi ve gözleri yine dudaklarımda dolaşmaya başladı.

"Yakarım bu evi."

"Sebep?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Bana vakit kaybettirecek çünkü."

"Abartıyorsun," dedim dudaklarımı ağır ağır ıslatırken. "Sonuçta bir evi gezmek..."

Beni hızla kucakladığında kelimelerim havada asılı kaldı. Kanatları iki yanında belirdi.

"Alt katı gördün zaten," dedi ve hızla havalanıp üst kata çıktı. "Burası da üst kat." Etrafına öylesine bir göz gezdirdi. "Seç şimdi."

"Neyi seçeyim?" dedim sırıtarak.

"En çok hangi odayı beğendiğini."

"Ama hiçbirini görmedim ki. Bana sadece kapılarını gösterdin."

Dudak büktü.

"Fark etmez ki, her oda bizi aynı yere çıkarmayacak mı?"

Omuzlarındaki ellerim boynuna kaydı ve başımı hafifçe kaldırıp, "Nereye çıkacağız?" diye fısıldadım.

"Yıldızlara," dedi o da fısıltıyla.

Kanımın akışı daha da hızlandı. Hissettiğine emindim, ben de onun kalp atışlarının yüksek ritmini hissediyordum çünkü. Yine kalp atışlarımız birbirine karışmıştı ve bizim müziğimiz tekrar birleşmişti.

"Titanik'ten alıntı mı yaptın sen?" dedim ama sesim alaycı çıkmaktan çok, susuz kalmış gibi çıkmıştı.

"Hiç izlemedim," dedi dudak bükerek. Doğru mu, yalan mı söylediğini anlamadım; önemi de yoktu.

"O halde..." dedim ve gözlerimle yukarıyı işaret ettim. "Çatı katına ne dersin?"

Hiçbir şey söylemedi. Beni yavaşça yere bırakıp elimi tuttu ve açık merdivenlere yöneldi. Sadece merdivenleri çıkarken elimi bıraktı. Yukarı çıktığım an yine bir eli elimi, diğeri belimi kavramıştı. Gözlerimdeki gözleri yavaşça yere çevrildi. Fotoğraflara baktı. Kevin'ın geride bıraktığı benim fotoğraflarıma...

"Burada sensiz çok zamanım geçti," dedi ve derin bir nefes aldı. Belimdeki eli çekildi ve eğilip bir fotoğrafı eline aldı. Beş yaşımda gittiğim bir lunaparkta çekilmiş bir fotoğrafımdı. Nefret ettiğim pembe elbisem ve kırmızı ayakkabılarımla bir

atlıkarıncanın üzerindeydim ama yüzüm asıktı. Kameraya da bakmıyordum. Muhtemelen annem yine canımı sıkacak bir şey yapmıştı, aklıma başka bir neden gelmiyordu. O günü de hatırlamıyordum, mutsuzluğuma bakınca hafızamdan silinip giden bir anı olduğuna şükrettim.

"Hâlâ gerçekten yanımda olduğuna inanamıyorum," dedi başparmağıyla fotoğraftaki yüzümü okşarken. "Çok uzun süre sadece hayalinle yaşadım ve sonsuza kadar da o hayalle yaşayacağımı düşünüyordum."

"Kralım beni kurtardı," dedim.

Bana baktı ve elimi kavrayan elini çözüp yüzüme yasladı. Yüzümü avcuna bastırdım. Onun tarafından sevilmek çok güzeldi. Gülümseyerek fotoğrafın arkasını çevirdi. Arkasında *"Somurtkan Beyaz Bela!"* yazıyordu. Yüzümdeki gülümseme ufak bir acı barındırsa da daha çok keyifliydi artık.

"Kraliçem de beni kurtardı," dedi. "Akıttığı son kanla canımı delice yaktı ama o kan da beni Cehennem'den çıkarıp tekrar ona kavuşturdu."

Bir an sözlerini anlamadım ve kaşlarım çatıldı.

"Ne?"

Yazıdan gözlerini çevirip yine bana baktı.

"Bu kan..." dedi ve kısa bir an acı çeker gibi yüzü buruştu. "Senin Mara."

Boğazım bir anda kupkuru oldu.

"Be-benim mi?" dedim zorlukla.

"Kimin kanı olduğunu hiç düşünmediniz mi?"

"Senin sanmıştık," dedim hâlâ kanlı yazılara bakarken.

"Mara benim kanım akmıyordu," dediğinde dudaklarım aralandı ve gözlerim yine onu buldu.

"Ben yara almıyordum, ben ölemiyordum. Bu kan senin... Cehennem lordu bendim belki ama lordun kanlı mürekkebi sensin. Senin kanın..."

Göz ardı ettiğimiz en önemli detayın o an farkına vardım. Bunu hiç düşünmemiştim, bunu hiçbirimiz düşünmemiştik çünkü odaklandığımız tek şey Cehennem'in kapısını açmaktı.

Kara Kitap tamamen bir bilinmezlikti ama artık içindekilerin sabit kalmadığını düşünmeye başlamıştım. Ritüel bizim hayatımıza göre şekil almıştı âdeta.

"Göğsünü delen kılıç..." dedi ve gözleriyle odanın karanlık bir köşesini işaret etti. "Orada... çok kez onunla kendi kalbimi de delmeyi denedim ama olmadı. Üzerindeki kan senindi ama benim kanım o kana hiç karışmadı. Ben bu evle senin ölümünün ağırlığını paylaştım. Ben bu evle ölümsüzlüğümün ağırlığını paylaştım." Sessiz bir nefes aldı. "Ben bu evle imkânsız bir aşkı paylaştım."

Kollarımı aniden beline doladım ve başımı göğsüne yasladım.

"Özür dilerim," dedim gözlerim dolarken. "Özür dilerim. Yaşadığın her şey için özür dilerim."

Eli çenemi buldu ve yüzümü yukarı kaldırırken dudaklarıma bir öpücük bıraktı.

"Dileme," dedi yavaşça. "Neden, biliyor musun?" Başımı hafifçe iki yana sallarken sağ gözümden bir damla yüzüme süzüldü. Parmakları o damlayı hızla bertaraf etti ve tuttuğu elimden beni pencereye doğru götürdü. "Dışarıya bak!" dedi, anlamasam da gözlerim evin yüz metre kadar ötesinden başlayan ağaçlarda dolaştı. Ne göstermek istediğini anlamadığımı anlamış olacak ki, "Ağaçların arasından bak," dedi. Dikkatle ağaçların aralarını kontrol ettim. Yine bir şey görmeyince Damien tuttuğu elimi havaya kaldırdı ve ağaçların arasından bir noktayı gösterdi ama gösterdiği şey sadece kuru topraktı. "O toprak..." dedi başını bana çevirerek. "Eskiden senin çiçeklerinle süslüydü." Ben de başımı ona çevirdiğimde eli yine yanağımı buldu. Hafifçe okşadı. "Bu evi o yüzden seçtim. Mezarına gelemesem de arada sırada buraya gelip ağaçların arasından az da olsa görünen çiçeklerini izlerdim." Gözlerim yeni yaşlarla dolarken, "İşte bu yüzden özür dileme!" dedi. "Artık çiçeklerin yok ama sen buradasın. Kaç gece bunu diledim, biliyor musun? Kaç gece bu tozlu tavan arasında benimle olduğunu hayal

ettim. Bazen..." Yutkundu. "Bazen seni gördüğümü bile sandım." Fotoğrafı geldi gözümün önüne. Cehennem'de bunalıp attığım ceketin cebinde yok olmuştu. Arkasına benim kanımla yazdığı yazıyı hatırlamam canımı artık daha fazla yakıyordu. Yok olması ilk defa canımı yakmadı. "Şimdi buradasın," dedi usulca. Parmakları yüzümü sevdi yine. "Yanımdasın. Yanındayım. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yok o yüzden." Yanağımdaki eli boynuma doğru inerken yüzü de boyun girintimi buldu. Dudakları boynuma hafif bir öpücük bırakırken gözlerim istemsizce kapandı. "Kraliçem beni kurtardı," dedi yine. Nefesi boynumu okşarken kokumu içine çekti. "Kraliçem öylesine muhteşem ki..."

Boynumda çizdiği öpücük çizgisi önce çenemi sonra dudaklarımı buldu. Elimi elinden çekerken kollarımı boynuna doladım. Damien kavradığı belimden beni yükselttiğinde bacaklarımı beline doladım ve ona karşılık verdim. Tek bir farkla... Onun öpücükleri alabildiğine yumuşakken benim öpücüklerim vahşiydi. Öyle ki dişlerim dudağını kesti. Kanının tadı damağıma yayılırken onun dudak kıvrımları yukarı hareket etti.

"Kanım sonunda akıyor."

"Bu güzel bir şey değil," dedim sıklaşan nefeslerimle yüzüne bakarken.

"Benim için nasıl güzel olduğunu bilemezsin," dedi aynı sırıtışıyla. "Bana kimi kızdırmamam gerektiğini hatırlatıyor."

Sonunda ben de sırıttım.

"Ne o? Dişlerimle seni parçalamamdan mı korkuyorsun yoksa?"

"Tek temennim bu desem," dedi ve beni tekrar öpmeye başladı. Bu, son uzun cümlesi oldu. Zaten kısa süre içinde ne üzerimizde tek parça kıyafet kaldı ne de söylenecek uzun bir cümleye ihtiyaç... Dudaklarımızda yeni bir hayat can buldu. Bize ait... beraber yaşayacağımız bir hayat.

Dudakları bedenimde dolaşmadık yer bırakmadı. Beni sevdi ve sevgisi büyüleyiciydi. Özlemimiz birbirimizin teninde kayboldu. Defalarca...

Hava çoktan kararmıştı. Şimdi pencereden, gökyüzünde birer noktadan ibaret olan yıldızlar görünüyordu. Bir de tepeleri görünen birkaç ağaç... Onlar da rüzgârla iki yana sallanıp duruyorlardı.

Üzerimdeki kolu kaldırmadan yavaşça arkama döndüm ve benim gecemi parlatan en güzel yıldızın yüzüne baktım. Uyuyordu. Bir şeytan uyurken bir melek kadar güzel nasıl olabilirdi? Elimi yüzüne uzattım ve işaretparmağımı yüzünde dolaştırmaya başladım. Tüm yüz hatlarını parmağımla tekrar çizdim sanki. Sonunda dudaklarının üzerindeki sus çizgisinde durdum. Önce üstdudağını hafifçe okşadım. Sonra parmağım altdudağına indi ama birden dudakları aralandı ve parmağımı dişlerinin arasına kıstırdı.

"Lezzetli," diye mırıldandı. "Resmen parmakların bile lezzetli."

Dudaklarım yine yukarı kıvrıldı. Parmağımı geri çekip yerini dudaklarımın almasını sağladım. Onu öptüğümde belimi sıkıca sardı ve bedenimi kendi bedenine yasladı. Keyifli bir mırıltı çıkardı. Eli üzerime giyindiğim iki giysiden biri olan sutyenimin arka kopçasını bulurken geri çekildim.

"Hayır, o bir daha çıkmayacak!"

Huysuz bir çocuk gibi dudaklarını büzdü.

"Bir kere daha..."

Başımı hafifçe salladım. Ona karşı koymak çok zordu ama tekrar yumuşarsam da bir kez daha geç kalmış olacaktık. Gece yarısı buluşup bir plan kuracağımız üzerine sözleşmiştik ve Damien yüzünden biraz da gecikmiştik. Damien yüzünden mi demiştim? Ah, kesinlikle ben de suçsuz değildim, kandırılmaya dünden hazırdım. Hâlâ da öyleydi ama bu kez kararlı duracağıma dair kendimi teskin ettim.

"Duş alıp çıkmalıyız artık," dedim kollarından zorlukla kurtulup doğrulurken. "Umarım bu evin suları akıyordur."

"Akıyordu en son," dedi ve sonunda o da doğruldu. Dudakları bu kez düşünceli bir şekilde büzüldü ve yine onu öpme isteği ile dolmama neden oldu. "Tabii suyu açmak için iki kişi gerekiyor. Musluklar... şey..." Omuzlarını söylediklerinin gerçekliğini artıracakmış gibi kaldırdı. "Bilirsin işte, ev biraz eski. Musluklar da haliyle paslanmış." Kaşlarını kaldırdı. "Merak etme ama, suyu açmanda sana yardım edeceğim."

Yapmacık bir şekilde göz devirdim. "Ben bir arabayı kaldıracak güçteyim Damien."

"Kahretsin," dedi ilk kez idrak ediyormuş gibi. "Keşke başka bir şey öne sürseydim."

Eğilip onu hafifçe öptüm ve gülümseyerek ayağa kalktım. Gözleri yine beni arsızca süzerken, "Önce ben giriyorum," dedim.

"Neden sen?" dedi, tam ona istiyorsa kendisinin girebileceğini söyleyecektim ki huysuz sesi sözlerimi başlamadan sonlandırdı. "Neden biz değil?" Sanırım beni yıkamayı özlemişti. Ya da artık yıkama işiyle pek de ilgilenmiyordu.

"Çünkü..." dedim ve hafifçe eğilip fısıldadım. "Vakit alır."

"Vaktimiz var," dedi dudaklarıma bakarak.

"Hayır, yok."

"Yaratırız o zaman," dediğinde Araf'taki ilk gecemizi hatırladım. Yine aklımı çelmeye çok yakın olduğunu fark edince kendimi hızla toparladım.

"Mızmızlık yapma Damien," dedim geri geri iki adım atarak.

"Araf'taki ateşli kızı özledim ben," dedi yüzünü buruşturarak.

"Tam bir baş belasıydı!" diyen ses ikimize de ait değildi. Aşağı kattan gelmişti. Lucifer'ın sesiydi ve Damien öyle hızlı doğrulup yanıma gelmişti ki, artık üzerimde Evan'ın devasa ceketi vardı. Ona gözlerimi kısarak baktım ama o çatı katının girişine bakıyordu artık. Lucifer'ın siyah dalgalı saçları çatı katının loş karanlığında bile görünmüştü.

"Geri döner dönmez bizi görmek istemenden ne anlamalıyız Lucifer?" dedi Damien sertçe. Önüme geçmişti. Tanrı aşkına!

Zaten Evan'ın devasa ceketinin içinde kaybolmuştum ben, gereksiz bir duyarlılıktı bu.

Lucifer odanın ortasına bir kıyafet yumağı fırlattı.

"Önce şunları giyin," dedi Damien'a. "Yarı çıplak görmek istediklerim listesinde değilsin." Başını yana eğip bana bakarken, "Ve sen..." dedi. "Aşağı kata bir çanta bıraktım. Senin yaratık gönderdi. Gidip banyo yap. Odadaki yoğun şeytani hormon kokusu burnumu sızlatmaya başladı."

Göz devirdim ve Damien'ın arkasından çıktım. Zaten ne konuşurlarsa konuşsunlar duyacaktım, o yüzden uzatmadan Lucifer'ın yanından geçip aşağıya indim. Lucifer'ın Ariel ile konuşmasının iyi geçmediği her halinden belli olurken ve bunun esas sebebi benken yanında durmak en son isteyeceğim şeydi. Önünde sonunda bunu yüzüme vuracaktı zaten, en azından şu anki keyifli halimde yapmamasını tercih ederdim.

Alt kattaki çantayı aldım. Banyonun yerini bilmesem de araladığım ikinci kapıda bulmuştum. İçeri girip kapıyı kapattığımda Lucifer'ın sesi kulaklarıma ulaştı.

"Gerçekten Cehennem'in her katını ayrı ayrı mühürleyecek kadar aptal olmanı beklemiyordum! Tüm katların mührünün kırılması kaç ayı alır, üç mü?"

"Ne bekliyordun?" dedi Damien. "Hapsedildiğim o parmaklıkların ardından şeytanların bana küfürlerle şarkı söylemesini izlememi mi? Ben sadece acımla baş başa kalmak istedim, kaybettiklerimin yanında buna hakkım vardı. Yani bir süre elindekilerle idare et ve bana sitem etmeyi bırak!"

"Elimdekilerle idare etmek mi?" dedi Lucifer öfkeli bir gülüşle. "Kahrolası ilk kat kendine geldikleri an bana isyan edebilecek her türlü güçlü şeytanı barındırıyor, elimde şu an sadece bir avuç orta dereceli şeytan var. Bir avuç şeytan, anlıyor musun?"

"O bir avuç şeytanın içinde Ariel de var ama, değil mi? En azından buna şükretmelisin. Sahi o nerede?"

"Gelmedi."

"Neden?" diye sordu Damien.

Lucifer kısa bir an sustu.

"Gelmemesini ben istedim. Nedenini sormayacak kadar zekân olduğunu umuyorum."

Ariel'ın onu dinleyeceğini düşünmemiştim, Damien'ın söylediklerinden sonra itaatkâr bir Ariel fikri aklımdan bile geçmemişti ama sonra başka bir şey fark ettim. Lucifer Cehennem'in kapısını açmıştı. Tüm iblisler artık ona hizmet ediyordu. Buna Ariel da dahildi. Damien'ın ona itaat etmediğini varsayarsam bu hükümdarlık hâlâ güçlü iblisler üzerinde etkili değildi. Ariel melekken güçlüydü ama sanırım, şeytan olarak o güce erişmesi biraz daha zaman alacaktı. Lucifer ona âşıktı ama Ariel artık ona sadece efendi-köle bağıyla bağlıydı. Lucifer'ın yerinde olmak bile istemezdim. Bu filmi ben daha önce bizzat izlemiş, dahası yaşamıştım. Her ne kadar hisli olan taraf onların hikâyesinde efendi, bizim hikâyemizde köle olsa da ana hikâye aynı sayılırdı. Aslında Lucifer'ın onu bulduğu an önüme getireceğini düşünmüştüm. Ariel şu an burada değilse bunun sadece bir açıklaması olabilirdi. Lucifer onun tamamen karanlık tarafa geçtiğini düşünüyordu. Bu durumda ben ona sadece yok oluşu getirirdim. Tıpkı Amy gibi... Lucifer onun içinde bir parça iyilik ya da duygu kırıntısı görene kadar onu bana getirmeyecekti. Bunun için de uğraşacağına emindim, sadece şu an önceliklerine Andras'ı almıştı. Sonrası Ariel'ın meleksi yanını bulmaya çalışmak olacaktı.

"Anladım," dedi Damien sadece.

"Bir bok anlamadın," dedi Lucifer sertçe. Öfkesi sesinden belli oluyordu ama sesinden belli olan bir şey daha vardı. Acı...

"Öyle mi dersin?" dedi Damien. "Mara şeytanlaştığında ne yaşadıysam sen de şu an onu yaşıyorsun. Yani en son söyleyeceğin şey seni anlamadığım olur."

Üzerimdeki kıyafetleri kararmış fayansların bir köşesine çıkarıp atarken, "Her neyse," diye kestirip attı Lucifer. "Şimdilik konumuz başka. Cehennem'in tüm hâkimiyetini almam için mühürlerin hepsinin kırılıp tüm şeytanların serbest kalması gerek. Bu da zaman alacak gibi. Andras için sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Kapanların nasıl öldürüleceğini söylemene bağlı," dedi Damien. "Çünkü Jeremiel'ın soykırımında ben yoktum. Sadece hepsinin yok edildiğini öğrendim. Nasılını da sormadım çünkü..."

"Siz sorgulamazdınız falan..." diye araya girdi Lucifer. "İşin aslı şu," diye devam etti. "Onlar yüzyıllar önce de güçlü bir türdü ama ölümsüz değillerdi. Bir insan gibi yaşar ve bir insan gibi ölürlerdi. Sıradan bir silah, hayati bir darbe... Bu kadar."

Musluğu çevirirken eski duş başlığından kirli, rengi bozulmuş su zemine dökülmeye başladı.

"Ama belli ki bir şeyler değişmiş," dedi Damien.

"Kısmen," dedi Lucifer. Tavan arasında dolaşmaya başladığı, zeminde bıraktığı ayak seslerinde gizliydi.

Temiz su akmaya başlayınca çantadan temizlenmem için gerekli malzemeleri çıkarıp yavaşça suyun altına geçtim ama aynı anda dondurucu ısısı ile birkaç küfür savurdum. Elbette sıcak su akmasını beklemiyordum ama bu kadar soğuk olmasını da beklemiyordum. Eski yarı hissiz halimi özleyeceğim aklıma bile gelmezdi ama şimdi o özellik çok işime yarardı. Aslında şimdiki halim de biraz iş görürdü. Duş başlığını kavradım ve ısınan avuçlarımın metali de ısıtmasına izin verdim. Sonrası en azından biraz daha ısınan suyla güzel bir duştu.

"Daha da güçlenmişler," diye devam etti Lucifer. "Ama hâlâ yok edilemez değiller. Senin kızın çirkin yaratığı, bir tanesini mideye indirdi mesela. Sindirdiğinden yola çıkarsak muhtemelen hayati bir darbe ile hâlâ ölebilirler."

"Sorun ne öyleyse?" diye sordu Damien.

"Sorun kahrolası ışık halatlarıyla kendilerini bir kozaya tıkmaları. Anladığım kadarıyla bunu bilinçli de yapmıyorlar, saldırı algılayan bir sensörleri var gibi. Bu da bizi bir hayli zorlayacak." Bir şeye hafifçe vurdu. "Bir de, sana söylediler mi bilmiyorum ama, kalkan onlar için bir engel değil."

"Elindeki şeytanlar onları ne kadar engelleyebilir?" diye sordu Damien.

"Çoğunun bir bedeni bile yok. Kasabadan beden edinmeme konusunda sevgilin katı. Dışarı çıkarlarsa da kalkanı aşıp tekrar içeri giremezler. Senin de anladığın üzere pek etki etmezler. Kalkanı kaldırıp onları içeri soksak bile riskli olur. Hem sayıları çok değil hem de Andras'ın da şeytanlarıyla içeri girmesi durumu oluşur ama..." Son kelimeyi uzattı ve birkaç saniye sessiz kaldı. "Meleklerle desteklenirlerse biraz daha etkili olabilirler. Araf'tan Cennet'e dönenlerden bahsediyorum. Andras'ın elinde olanlar ne durumda, bunu hâlâ bilmiyoruz. Cennet'te ne kadar melek var peki? Onu da sen çağırdığında göreceğiz."

Damien'ın iç geçirdiğini bile duydum.

"Araf'ta meleklere hükmetmiş olmam bunun hâlâ işe yarayacağını göstermez."

"Elbette o kadarla sınırlı kalsa göstermezdi ama melek generali olman kesinlikle gösterir." Kısa bir sessizlik oldu. Sonunda Damien gülmeye başladı. Haberi olmadığını Lucifer söylemişti ama ben en azından biraz ihtimal verdiğini düşünmüştüm. Şimdi tam aksinin olduğunu anlıyordum.

"Komikti," dedi Damien. "Başka şakaların da var mı? Bugün iyi günümdeyim, biraz daha buna katlanabilirim."

"Oradan bakınca şaka yapma gününde gibi mi görünüyorum?" diye çıkıştı Lucifer. "Yaklaşık yarım saat öncesine kadar beni ruhsuzca öpen kordan bir bedene bakıyordum. Âşık olduğum kadına... Onun bambaşka bir suretine... Emin ol, şu an bir şey yapacak olsam bu aptal bir şaka olmazdı."

Temizlenmeye devam ederken Damien sessiz kaldı. Lucifer'ın söylediklerinin ciddiyetini hazmetmeye çalışıyor olmalıydı.

"Yani..." dedi bir süre sonra. Sesinde hâlâ kararsızlık vardı. "Meleklerin yeni generali ben miyim?" Sesi birden bir ton yükseldi. "Tanrı aşkına! Ben bir şeytanım!"

"Senin yerinde olsam buna artık bu kadar emin olmazdım," dedi Lucifer.

"Ne demek istiyorsun?"

"Cehennem'in kapısının açıldığı gün," dedi Lucifer. "Melekler geldi, değil mi? Çünkü onları sen çağırdın."

"Onları Jeremiel getirdi," dedi Damien sertçe, o günü hatırladığını biliyordum. Sesinde bunun öfkesi vardı. "Muhtemelen Uriel'ın çağrısı üzerine."

Tamamen temizlendiğime emin olduğumda suyu kapattım ve Mavi'nin getirdiği çantadan bir havlu çıkarıp bedenimi kurularken onları dinlemeye devam ettim.

"Hepsi senin çağrın üzerine gelmiş," dedi Lucifer. "Uriel'ın değil, senin çağrın üzerine."

"Saçmalık," dedi Damien.

"O halde bana şunu açıkla. Jeremiel neden ölü bir bedeni alıp seni deliye çevirmiş ve yüzlerce meleği senin gazabına bırakmış olabilir? Halbuki seni durdurmak için sana sadece Mara'nın bedenini vermesi yeterdi, değil mi? Ama yapmadı. Neden?"

"Çünkü..." dedi Damien düşünceli bir sesle.

"Çünkü özün arınıyordu," dedi Lucifer.

"Bir dakika! Bu... Kahretsin! Jeremiel Mara'nın bedenini bu yüzden benden aldı. Hissettiğim öfkeyle şeytanlığımı canlı tutmaya çalıştı."

"Tebrikler ahmak!" dedi Lucifer. "Nasıl da hemen olayı çözdün?"

"Ve sen..." dedi Damien. "Bunu bilip bu zamana kadar benden saklama nedenin neydi?"

Lucifer umursamazca konuştu.

"Senin melekleşmen emin ol Araf'ta pek bir işimize yaramazdı. Bu bilgiyi sana söylemem sadece işimizi zorlaştırırdı. Bana şeytan tarafın lazımdı."

"Şimdi ise melek tarafım, öyle mi?"

Üzerimi giyip banyo kapısını açtığımda, "Şu suçlayıcı bakışlarını üzerimden çek!" diye çıkıştı Lucifer. "Ben Cehennem'in efendisiyim. İyiliksever bir insancık değil. İşimize ne yarıyorsa onu kullanıyorum sadece."

Koridoru sessizce adımlarken kulağıma dolan hırıltıyla olduğum yerde kaldım. Bu sesi tanıyordum. Bu ses ile şu an içinde bulunduğum dünyaya adım atmıştım. O günü hatırlayınca irkildim ve Cehennem köpeği tahta merdivenlere pençelerini geçirerek korkunç bir sesle karşıma atladı. Tıpkı yıllar önce gördüğüm gibiydi. Kordan gözleri vardı ve bedeni yer yer kesiklerle doluydu. O kesiklerden lav gibi sıvılar akıyordu. Bana dişlerini göstererek hırladığında ağzından akan asidik sıvı parkeyi deldi.

"Bak canım!" dedim geriye doğru bir adım atarak. "Bu kez olmaz, biliyor musun? O yüzden ne sen zarar gör ne de ben. Eğer ben zarar görürsem sen ölürsün çünkü."

"Yavaş ol! Yavaş ol oğlum!" dedi Lucifer çatı katının merdivenlerini inerken. Cehennem köpeğinin yanında durup başını okşadığında köpek uysal sesler çıkardı. Lucifer gözlerini ondan bana çevirdi. "Nerede senin hayvanseverliğin kızım?"

Köpeğe bakarken yüzümü ekşittim.

"Seni seviyoruz ya!"

Tamamen doğrulurken kaşları çatıldı.

"Sen bana hayvan mı demek istedin?"

Damien merdivenlerden inerken kısa bir an ona baktım.

"Onu sevdiğini mi söyledin?" dedi iğrenir gibi.

"Bir dakika!" dedi Lucifer. Kaşları bu kez havalandı. "Beni sevdiğini mi söyledin?"

Damien yanıma yürürken, "Şeytanlar yalan söyler Lucifer," diyerek sırıttım. Homurdandı.

Damien yanımda durdu ve çenemi hafifçe kavrayıp dudaklarıma bir öpücük bıraktı. "Temizlenip geliyorum," dedi ve banyoya girdi.

Lucifer köpeğin başından elini çektiğinde Cehennem köpeği hızla aşağıya inip geldiği gibi ortadan kayboldu. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve karşısında durdum. Alaycı haliyle kamufle etmeye çalıştığı acı çeken yüzünü inceledim.

"Kes şunu!" dedi sertçe.

"Neyi?" dedim anlamazdan gelerek.

"Bana acıyarak bakma! Sinirlerimi bozuyorsun!"

"Hazır lafı açılmışken..." dedim biraz tereddütle. "Ariel'la nasıl gitti?"

"Lafı falan açılmadı," diye çıkıştı. "Sen lafı ona getirmek istedin sadece. Araf'ın intikamını alıyorsun."

İç geçirdim ve iki yanımda duran ıslak saçlarımı arkaya attım.

"Huysuzluk etme hemen! İçin rahatlayacaksa seninle aynı değilim. Yani bazen... Yaşadığın acı beni keyiflendirmiyor." Dudaklarımı büzdüm. "Yani bazen..."

Sesli bir nefes verirken aramızdaki kısa mesafeyi de kapattı ve neredeyse dibime kadar sokuldu. Cehennem kokuyordu âdeta. Yanık, is, sülfür...

"Sana bir şey soracağım?"

Meraklandım.

"Dinliyorum."

"Azazel..." dedi sanki sır verir gibi sessizce. "Özünün temizlenebileceğini anlamış mıydın?"

"Evet," dedim nereye varmak istediğini anlayarak.

"Nasıl?"

"Aşk ve acı," diye cevapladım onu. "Hâlâ ölen sevgilisine âşıktı ve onun için acı çekiyordu. Bu şeytani bir duygu değildi."

"Meleksi bir duygu da değil," diye itiraz etti.

"Olabilir ama içinde arınma isteği vardı. Şeytani yönü ağır bassaydı böyle hissetmezdi."

Mantıklı gelmiş olmalı ki bu kez itiraz etmedi. Derin bir nefes alırken göğsü yükselip alçaldı.

"Bu..." dedi ve duraksadı. "Bu hep mi vardı? Araf'a düştüğünden beri onu görüyordun. Aşk ve acı... onda hep var mıydı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ona göre şeytan olduğunda âşık olduğu kadını da acısını da unutmuş. Ona sevgilisini hatırlatan ben olmuşum."

"Hmm..." dedi düşürmüş gibi. "Anılardan gideceğim o halde."

"Yardım lazımsa..."

Düşünceli ifadesini aniden öfke bürüdü.

"Değil," diye böldü sözümü. "Tüm bunların nedeni senken, sadece onu sana getirdiğimde işime yara yeter."

Öfkeli olması doğaldı, bana kin gütmesi de. O yüzden sadece omuz silktim.

"Nasıl istersen."

Cehennem köpeğinin hırıltısı içeriyi doldurduğunda Lucifer sanki onu görebilecekmiş gibi başını yana çevirdi. Kaşları çatıldı. Vücudu dikleşti.

"Dışarıda biri var!"

"Bizimkilerden biridir," dedim hareketlerine anlam veremeyerek.

Başını yine bana çevirdi ve küçümseyici bakışları gözlerimi hedef aldı.

"Bizimkilerden biri olsaydı anlardım. O yaratığın adımlarının sesinden bile ne hissettiğini anlarım ben."

Bileğindeki bileklik bir yılan gibi avuçiçine süzülüp Cehennem silahı şeklini aldı ve simsiyah kanatları iki yana açıldı. Benim iki bileğimde farklı silahlar vardı. Biri Cennet biri Cehennem silahı, kısa sürede benim de elimde belirdi. Lucifer'ın ardında önce alt kata sonra da kapıya ulaştım.

Evin iki yüz metre ilerisinde ağaçlar uzanıyordu ve şimdi o ağaçlık alanın hemen önünde birisi vardı. Cehennem köpeği ona atılmak üzereymiş gibi birkaç adım önünde hırlıyordu. Adam ise tepkisizce ona bakıyordu. Korkusuz duruyordu ki nedeni kısa sürede açığa çıktı. Göğsü bir bıçakla yarılmış gibi açıldı ve ışıklı halatlar Cehennem köpeğini hedef aldı. Köpeği sarıp havaya kaldırdı. Lucifer o an elindeki Cehennem silahını hızla ileri savurdu. Silah adamın göğsündeki ışıltıya çarpıp yere düştü ama adamın gözleri artık bize dönmüştü. Kaşlarım yavaşça çatıldı çünkü onu tanımıştım.

"Zayden..."

Lucifer başını bana çevirdi.

"Ne?"

Zayden köpeği hızla bir köşeye savurdu ve bize doğru adımlamaya başladı. Hareketleri ağır ama güçlüydü. Lucifer elimdeki Cehennem silahını hızla alırken havalandı ve Zayden'ın önüne indi. Kılıcı onun çenesinin altına dayadı.

"İlkinde özüm güçsüzdü ama şu an... seni temin ederim kapan, Cehennem'in ateşiyle doluyum."

Zayden'ın dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı.

"Beni hatırlamadın mı yüce Cehennem lordu?"

Lucifer'ın gözleri kısılırken ben de kanatlarımı açıp yanlarına süzüldüm ve tam karşılarında ayaklarım toprağı buldu. Zayden bana baktı. Yavaşça yüzümden ayaklarıma kadar beni süzdü. Başını yana yatırdığında atardamarlarının üzerinde bozuk para büyüklüğünde bir damga ortaya çıktı. Damgadaki işaretler ise belirgin değildi.

"Mara Kingston," dedi ağır ağır. "Ölümün alt edemediği melez."

"Sizi de alt edememiş gibi görünüyor," dedim.

Tek kaşıyla omuzlarını da hafifçe kaldırdı.

"Bize de sürpriz oldu."

"Ne istiyorsun?" dedi Lucifer. "Sadede gel!"

"İşbirliği teklif etmeye geldim," dedi Zayden.

Şüpheyle, "Nasıl bir işbirliği?" diye sordum.

"Biliyorsunuz, halkın ve ben..." Gözleri yine yüzümde dolaştı. Bakışları rahatsız ediciydi. "... babana hizmet ediyoruz ama bu değişebilir."

"Ne karşılığında?" dedi Lucifer sertçe.

"Bir kız..." dedi Zayden. Lucifer'a bakmamıştı bile. Gözleri hâlâ bendeydi. "Adı Keira. Onu bana getirmenizi istiyorum. Karşılığında ben ve halkım bu savaşta sizin yanınızda yer alacağız."

Çok aptalca bir teklifti. Kalkan'dan çıktığımız an kolay hedef olurduk. Ne kadar güçlü olursak olalım, hatta Cehennem'i açmış dahi olsak, kapanların neler yapabileceğini, ne oranda güçlü olduklarını tam olarak bilmiyorduk. Geçmişte belki Lucifer'a hizmet etmişlerdi ama tekrar dirildiklerinde neredeyse onu öldürüyorlardı.

"Bir kız," dedim alayla. "Ciddi misin?"

Gülümsedi. Eli yukarı doğru kalkarken, "Emin ol, en az senin kadar güzel bir kız," dedi.

Lucifer'ın eli onun bana dokunmasını engellemek ister gibi havalansa da başka bir şey hızla Zayden'a uçtu ama çarpmanın şiddetini Zayden'ın göğsünden yine fırlayan ışıklı halatlar engelledi. Damien kısa süre içinde onunla aramda duruyordu. Zayden onu da bir tehdit görmüş olmalı ki ışıklı halatların biri Damien'ın çıplak göğsünü hedef aldı. Kısa bir an onu durdurmak için hareketlensem de halat zaten Damien'ın göğsüne çarpıp geriye savrulmuştu. Damien başını omzuna doğru eğip birazdan parçalara ayırmak ister gibi Zayden'ı süzdü. Saçları ıslak ve ayakları çıplaktı. Altında sadece siyah bir kot pantolon vardı. Zayden'ın yüzünde artık temkinli bir ifade vardı. Büyük silahı belli ki ilk defa birinde işe yaramamıştı. Bu da onu hem öfkelendirmiş hem de tedirgin etmişti.

"Sen de kimsin?" dedi sertçe.

"Az önce dokunmak üzere olduğun meleğin kölesi," dedi Damien. Sesi ürkütücü bir hale büründü. "Ölümcül bir köle..."

Zayden anlamamıştı, kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

"Eksik bilgi mi aldınız?" diye sordum gülümseyerek. Keyifli olma sırası bendeydi. Belli ki direkt buraya uğramıştı ve hâlâ Cehennem'in kapısının açıldığından haberi yoktu ya da... Bilmiyorum, belki Damien'ın varlığından bile haberi yoktu. "Andras size en büyük düşmanını anlatmadı mı yoksa?"

"En büyük düşmanı mı?" dedi Zayden kaşlarını çatarak. Bakışları Lucifer'a döndü. "En büyük düşmanı sen değil misin?"

"O da benimle yarışır..." dedi Lucifer ve adını hatırlamak ister gibi duraksadı. "Jayden..." dedi birkaç saniyenin sonunda.

"Zayden," diye düzeltti Zayden. Gözleri bu kez Damien'ın üzerindeydi. Onun ne olduğunu çözmeye çalışıyor gibiydi. "Bize senden bahsedilmedi," dedi memnuniyetsiz bir ifadeyle.

"Bize Andras'la ilgili bilgi verirsen istediğin bilgiyi alırsın," dedi Lucifer. Ona şaşkınlıkla baktım. Zayden'a güvenmesi bir yana ona Damien ile ilgili bilgi vermeyi teklif etmesi akıl alır gibi değildi. Damien ise sessizdi, sadece Zayden'ı inceliyordu.

"Neyi bilmek istiyorsunuz?" diye sordu Zayden. Merakı ağır basmıştı.

"Mesela ne planladığını," dedi Lucifer.

Zayden başını iki yana salladı.

"Henüz aynı safta değiliz, buna cevap vermem aptalca olur."

"O halde şunu söyle," dedi Damien. Onun da Lucifer'la aynı fikirde olması daha da şaşkınlık vericiydi. "Meleklerin tümünü dönüştürdü mü?"

"Binlerce melekten bahsediyoruz," dedi Zayden yüzünü buruşturarak. "Elbette ki dönüştüremedi ama bilmek istediğiniz size karşı yetecek bir şeytan ordusu kurup kurmadığıysa..." Omuzlarını kaldırdı. "Yeter de artar bile."

"Kaç kişisiniz?" dedi Lucifer.

"Yasaklı soru," dedi Zayden. "Zaten soru sırası bende." Damien'ı tekrar süzdü. "Sen nesin?"

"Sizden sonra ortaya çıkan bir tür," dedi Lucifer. "Onlara *yiyici* deniyor."

"*Ne?*

"Yiyici mi?" dedi Zayden yine yüzünü buruşturarak. "Yiyici de ne demek?"

"Ne bulursak yiyoruz," dedi Damien. Dişlerini gösterdi. "Her şeyi..."

Neredeyse kahkaha atacaktım. Zayden'ın yüzü daha da buruştu.

"O yüzden özüne ulaşamadım," dedi. Gerçekten inanmıştı. Buna daha da çok gülmek istedim.

"Özüm yok," dedi Damien. "Ben sadece bir köleyim." Başını hafifçe yana çevirip bana baktı. "Hepimiz ona hizmet ediyoruz."

"Kaç kişisiniz?" dedi Zayden merakla.

"Soru sırası bizde," dedi Lucifer. "Şu şansa bak ki ben de sana aynı soruyu soracağım."

"Yüzlerce..." dedi Zayden. Çenesiyle yine Damien'ı işaret etti. "Peki ya siz?"

"Binlerce," dedi Damien da. "Üstünlük kimde tekrar düşün!"

"Ha, eğer bunu Andras'a söyleyeceksen," dedim dudak bükerek. "Size böyle bir bilgiyi neden vermediğini düşün önce." Gözleri kısılırken Lucifer ve Damien'ın yalanını sürdürdüm. "Sizi zaten harcayacaktı."

"Kolay hedef değiliz biz," diye çıkıştı hemen.

"Ama biz ölümsüzüz," dedi Damien yapma bir sırıtışla. "Siz ise..." Dudak büktü. "Ölümden dönen ama tekrar öldürülebilen varlıklar."

"Yerinde olsam tarafımı şart öne sürmeden tekrar gözden geçirirdim," dedim.

Zayden bunu düşündü. Gözleri zemini bulurken içine yerleşen kuruntular yüz ifadesinden belli oluyordu ama ifadesi birden değişti. Gülmeye başladı. Başını kaldırdığında hâlâ gülüyordu. Lucifer'ın kaşları çatıldı. Damien ve benim de.

"Siz..." dedi hâlâ gülerken. Başını iki yana salladı. "... gerçekten Andras'ı nasıl alt ettiniz? Aklım almıyor. Yiyiciler ha!" Başını hafifçe eğip Damien'a selam verdi. "Cehennem'in eski lordu Alastor. Geri döndüğünü görmek ne hoş!"

Ona oyun oynadığımızı sanırken bize oyun oynadığını anlamanın şaşkınlığı hepimizin yüzüne yansıdı. Lucifer birden sırıttı.

"Ah, rahatladım," dedi şaşırtıcı bir sakinlikle. "Düşmanın bu kadar aptal olduğunu görmek gururumu incitmişti."

"Merak etme," dedi Zayden. "Aklının alamayacağı bir şekilde akıllı ve güçlüyüz. Şimdi esas konuya geri dönelim..." Gözleri Lucifer'dan Damien'a kaydı. "Şu anlaşmaya..."

Damien'ın gözleri kısıldı.

"Anlaşma?"

"Bizden bir kızı ona getirmemizi istiyor," dedi Lucifer, elindeki kılıcı omzuna dayayarak. "Karşılığında Andras'ın karşısında bizimle savaşacakmış."

Damien güldü.

"Kalkandan dışarı çıktığımız an bir ordu askerle karşımıza dikileceğinizi bilirken seninle gerçekten bir anlaşma mı yapmamızı bekliyorsun? Oradan bakınca aptala mı benziyoruz?"

"Farkında mısın, bilmiyorum ama hâlâ bir ordu askerle karşına dikilebilirim," dedi Zayden. "Sizin kalkanınız bizi engelleyemiyor. Sadece Cehennem'in kapısını açmanıza izin vermem bile bana güvenmeniz için yeter de artar."

"Haberiniz yoktu," dedim gözlerimi kısarak. "İçeride olmadığınıza eminim. Yalan söylemen anlamsız."

Bu kez kahkaha attı.

"Toprak bizim habercimizdir. Her titreşimi bir anlam içerir. İçeride olmama gerek yok, yakınlarda olmam yeterliydi."

Lucifer onaylar gibi gözlerini kapatıp açtı. Ona hayret eder gibi bakmaktan kendimi alamadım. Bunu bana söylememişti. Damien da ses çıkarmadığına göre bundan onun da haberi vardı.

"Bu yine de sana güveneceğimiz anlamına gelmiyor," dedim öfkelenerek. "Hâlâ bize tuzak kurma ihtimalin var. Daha az kişiyle daha kolay av oluruz. Belki de sessiz kalışının..." Ellerimi havaya kaldırıp havada bir tırnak işareti bırakırken, "Sessiz kalışlarınızın," diye düzelttim. "... nedeni budur, kimbilir?"

"Ah, saçmalamayı kes kızım," diye çıkıştı.

"Tekrar et," dedi Damien tehditkârca. "Ve ben de seni uyandığın o ebedi uykuya geri göndereyim."

Zayden alaycı ifadesini silerken çenesi gerildi. Ona cevap vermek yerine bana baktı.

"Andras'ın haberi olsaydı, sence böyle bir şeye izin verir miydi? Eğer ona itaat etseydik, o kapının önüne gittiğinizde göreceğiniz ilk yüz benim yüzüm olurdu. Ama ona ötmedik, değil mi? Halkım onun kölesi değil, hepsi bana bağlıdır. Ben ise önce kendi hesabımı görürüm. O yüzden buradayım zaten."

İkna olmanın yakınından bile geçmedim. Söyledikleri mantıklı mıydı, evet ama o kadardı. Bu hâlâ bizi bir pusuya düşürme ihtimallerini yok etmiyordu.

Ağzımı açmıştım ki Lucifer, "Tamam," diyerek kabullendi ve ona şaşkınlıkla bakmama neden oldu. Damien sessizce Lucifer'ın ifadesini süzdü. İtiraz edeceğimi anladığında ise kolunu

belime sarıp beni kendine çekti. Bu *tepki verme* demek oluyordu. Sessiz kaldım ama bu kabullendiğimden değildi, sadece açıklamalarını merakla bekliyordum. Kararımı ona göre verecektim. "Kabul etmekten başka çaremiz yok," dedi Lucifer dudak bükerek. "Zaten bir hafta sonra kapımızda biteceksiniz ne de olsa, denemekten zarar gelmez ama bana şunu söyle! Kızın ne gibi bir önemi var?"

"Sizi ilgilendirmiyor," diye kestirip attı Zayden. "Kızı bana getirin, yeter."

"Sen neden bulmuyorsun?" diye sordum bu kez.

"Doğru," dedi Lucifer. "Zombi gibi topraktan bitiyorsunuz. Senin için kızı bulmak bizim bulmamızdan çok daha kolay."

Zayden bıkkın bir nefes verdi.

"Boş verin!" dedi bunalmış bir sesle. "Sizinle uğraşmak çok baş ağrıtıcı. Buraya hiç gelmemeliydim."

Toprak titremeye başlayınca, "Bekle! Bekle!" dedi Lucifer. "Tamam, soru yok. Sana kızı bulacağız."

"İşte bu kadar!" dedi Zayden. "Tek söylemeniz gereken buydu." Zayden cebinden çıkardığı bir kâğıdı bana uzattı. Bir sayfadan yırtılmış ufak bir kâğıttı bu. Üzerinde siyah bir kalemle yazılmış bir adres vardı. "Buradalar."

Bana tam adres vermişti. Kızı aramıyordu, aksine nerede olduğunu biliyordu. Peki, o halde neden kendisi gidip almıyordu? Cevap vermeyeceğini bilerek sadece çoğul konuşmasına odaklandım.

"Buradalar?"

"Tek olacağını düşünmedin, değil mi?" dedi alayla. "Kapanlar iki soydan gelir." Lucifer'a baktı. "Yüce lord bunu çok iyi bilir."

"Alınma canım ama," dedi Lucifer alayla. "Senden sonra yüzyıllar yaşadım ben. Kaç kadınla yattığımı bile hatırlamazken önemsiz bir türü hatırlamam saçma olur."

"Öyle olsun," dedi Zayden hafifçe gülerek. Yine bana baktı, Damien'ın belimdeki eli gerildi. "Benim halkım benimle beraber..." diye devam etti Zayden. "... Keira'nın halkı onunla.

Keria uzun boylu, açık kumral saçları var. Gözleri sarımsı bir kahverengi. Hemen dikkat çeker zaten ama daha da ayırt edici olmak gerekirse..." Kendi boynunu işaret etti. "... boynunda bir yanık izi var."

"Seninki gibi mi?" diye sordum. Lucifer'ın gözleri boynunu incelercesine kısıldı.

Zayden gülerek başını salladı.

"Kızgın bir bıçak yanığı."

Anladığımı belirtir gibi başımı salladım ama içim şimdiden huzursuz olmuştu.

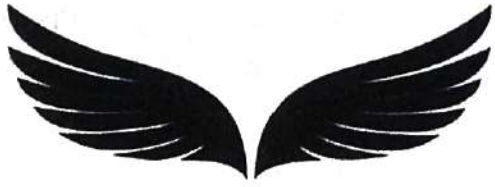
"Kızı bulduk diyelim, sana nasıl ulaşacağız?"

Gülümseyişi yine yüzüne yayıldı. İçinde hiçbir iyilik barındırmayan bir ifadeydi bu.

"Toprağa bir damla kan hediye et ve adımı seslen." Andras'ın onu çağırmadan önce bir şişeden yere döktüğü kırmızı sıvıyı hatırladım. Büyülü bir şey olabileceğini düşünürken sadece kan olduğunu şimdi anlamıştım. Anlaşılan, çağrıları bu şekilde oluyordu. Zayden yine arsızca beni süzdü. "Ben sana ulaşırım güzelim."

Damien'ın gözleri kızıla büründü. Yüzü kaskatı kesildi. Beni bıraktı ve ona doğru atıldı ama onu yakalayamadı. Zayden çoktan toprağa çekilmişti. Buna rağmen gitmeden önce söylediği sözler duyulmuş ve Damien'ı deliye çevirmişti.

"Ya benim kızı bulup bana getir ya da senin kızı alacağımız günü bekle!"

10

Tehlikeli Yolculuk

Aylardır kardeşim gibi gördüğüm o meleğin, içindeki acıyı biraz olsun atmasını istemiştim. Belli etmemeye çalışsa da nasıl üzüldüğünü ve kendini içten içe tükettiğini izlemiştim. Ve o aylar boyunca onun için tek istediğim şey eskisi gibi mutlu olduğunu görmekti. Neşesinin içten olduğu anları o kadar özlemiştim ki... Tekrar aynı neşeyle gülebileceği bir an gelecek, mi diye çok düşünmüştüm. Geçmişi düşünürken şimdi yerde kahkahalarla kıvranan halini izliyordum.

"Demek..." dedi karnını tutarak. "Demek sizi oyuna getirdi ha!" Kahkahaları kesilmezken Lucifer artık her an boğazına sarılacakmış gibi görünüyordu. Damien tepkisizdi, ben de öyle ama diğerleri, Blake hariç, en az Kevin kadar gülüyorlardı. "Siz üç usta yalancıyı..." dedi Kevin gülmekten nefes nefese. "Tanrı'm! Öleceğim!"

"Doğru," dedi Lucifer sertçe. "Biraz daha gülmeye devam edersen gerçekten öleceksin."

"Yiyici!" dedi Kevin gülmeye devam ederken. "Yiyici mi dediniz gerçekten? Yiyici demişler!"

"Ne deseydim?" dedi Lucifer. Damien'a baktı, ardından gözleri beni buldu. "Saatlerdir şu iblisi yemedi mi?"

"Ne?" dedi Kevin boğuk gülüşleri arasından. "Aman Tanrı'm! Bu... bu daha komik!"

Blake gözlerini ikimiz arasında dolaştırırken, "Kes şunu artık!" diye Kevin'a çıkıştı. "Burada bir plan kurmak için toplandık. Topla kendini!"

"Bu hep keyfimin içine ediyor!" dedi Mavi buruşturduğu yüzüyle. Azazel onaylarcasına başını salladı.

Kevin aniden sustu ve bir o kadar hızlı ayaklanıp Mavi'ye baktı.

"Kızım sen artık benim laflarımı çalmasan mı? Çok korkutucu oluyor bu!"

Mavi ona sırıttı. Hermon'ın kendisine baktığını fark edince başını ona çevirip hırlar gibi bir ses çıkardı. Hermon ilk defa çekingen bir şekilde değil, umursamaz bir şekilde başını başka yöne çevirdi. Bu, Mavi'yi öyle şaşırttı ki kaşları havalandı ve dudakları aralanıp öylece Hermon'a baktı ama Hermon artık ona bakmıyordu. Farklı bir taktik deniyordu ve bu benim hoşuma gitmişti.

Kevin koltukta yanımdaki boşluğa oturunca Blake karşı koltukta öne doğru eğildi.

"Hâlâ meleklerin ne kadarının özünün kirlendiğini bilmiyoruz ama Alastor yine de çağrı yapabilir," dedi.

"Yapsa bile etki edeceğini sanmıyorum," dedim. "Fark ettiniz mi bilmem ama, şeytani özü Cehennem'de bir hayli beslendi. Temizlenen kısmı da dahil."

"En iyi sen bilirsin tabii," dedi Lucifer yüzünü ekşiterek. "Ne de olsa o özü ilk sana sergiledi."

"Biraz daha konuşursan," dedi Damien yavaşça. "Sana da o özü gösterebilirim."

Lucifer'ın yüzü daha da buruştu.

"Şu an kusabilirim, biliyor musun?"

Blake bıkkın bir nefes alıp, "Yine de bir çağrı yapmadan bunu anlayamayız," dedi.

Damien'ın ona dönen bakışlarına şeytani pırıltılar yerleşti. Melek dilinde ona sadece tek kelime söyledi.

"Sus!"

"Anlamadım," dedi Blake de gözlerini kısarak.

"Hâlâ konuşabiliyorsun," dedi Damien başını omzuna eğerek.

Blake başını kısa bir an tavana çevirip derin bir nefes aldı ve tekrar ona baktı.

"Sana söylemediğim için tepkilisin, anlıyorum ama bunu şahsi algılamana gerek yok. Sadece o an işimize yarayan şey bilmemen..."

"Ah!" dedi Damien alaycı bir öfkeyle sözünü keserek. "Gerçekten bunun için sana tepkili olacağımı mı düşünüyorsun? Biz seninle hiçbir zaman dost olmadık, bu ben melekken de böyleydi. O yüzden bana söylememiş olman, inan bana, umurumda bile değil. Asıl söyleseydin garip olurdu çünkü bu beni generalin olarak kabul ettiğini gösterirdi. Kabul etmedin ama değil mi? Az önce sadece seni denedim. Eğer emrime karşı sussaydın, beni kabul etmiş olurdun." Samimiyetsizce gülümsedi. "Zoraki de olsa. Tıpkı Mara için melekleri çağırdığımda bana itaat ettiğin gibi emrime itaat ederdin." Blake, anladığından mı yoksa söyleyecek bir söz bulamamasından mı bilinmez, sessizliği seçerken Damien herkese yavaşça göz gezdirdi. "Yani anlayacağınız, şu an meleklerin en son itaat edeceği kişi benim. Ha, aksi olsaydı da..." Güldü. "... gerçekten meleklerin hâlâ Jeremiel sandıkları varlığın Andras olduğunu anlamadıklarını mı sanıyorsunuz?"

"Anladıklarını mı söylüyorsun?" dedi Kevin kaşlarını kaldırarak.

"Aksi çok aptalca olurdu," dedi. "Diyelim ki Andras şeytana çevirdiği melekleri onlardan uzak tuttu ama sürekli ortadan kaybolan melekler olduğunu düşünün. Bu herkesin dikkatini çeker. Yüksek ihtimalle Andras yeterince şeytan oluşturduktan sonra geri kalanları abluka altına aldı. Diğer yandan Araf'tan geri dönen melekler Cennet'e gitti, yani Andras'ın ele geçirdiği melek karargâhına değil. Evet, belki Jeremiel sanılan varlık Andras'tı ve bunu geri dönenlerden bilen sadece birkaç melekti

ama neticede geri döndüklerinde bunu diğerlerinin öğrenmesini sağlamaları gecikmemiştir. Andras melek karargâhlarının birinde ama Cennet'e gidemez. Melekler de generalleri olmadan ona saldırmayı göze alamaz. Andras'ın elinde güçlü bir tür var neticede. Asıl söylemek istediğim şey şu: Melekler şu an iki gruba ayrılmış durumda. Bir kısmı Andras'ın elinde ve şeytana dönüştürülmeyi bekliyor ya da ölmeyi. Diğer kısım ise sessiz çünkü ne yapacaklarını bilemiyorlar."

Bugüne kadar tek amacımız kalkanı güçlendirmek ve Cehennem'in kapısını açmak olduğu için hiçbirimiz bu kadar derin düşünmemiştik ama Damien'ın söylediği her şey oldukça mantıklıydı. Yine de Lucifer'a bakmaktan kendimi alamadım.

"Şeytani kafan eskisi kadar iyi çalışmıyor ha, ne dersin?"

Bana küçümseyici bir bakış atsa da, "Kendini neden es geçiyorsun canım?" dedi. "Sen de az zeki değilsin." Ellerini iki yana açtı. "Ama cevap basit, değil mi? İkimizin kafasını da uzun süredir sadece iki şeytan kaplıyor."

Sırtını koltuğun arkasına yaslarken tek kelime etmedim çünkü o da haklıydı. Hermon Blake'in arkasına geçti ve kollarını koltuğun arka kısmına dayadı. Mavi, gözlerini kısmış artık onu izliyordu. Kevin ise memnuniyetsiz bir ifadeye bürünmüştü.

"Sonuç olarak melekleri çağıramıyoruz," dedi.

"Öyle görünüyor," dedi Lucifer. "En azından kaç kapan dirildiğini bilseydik..."

"Eskiden ne kadarlardı?" diye sordum.

"Binlerce," dedi Lucifer. "İnsanlar gibi bir türdü onlar da."

"Hepsi dirilmiş olabilir mi?" diye sordu Azazel.

"İhtimal dahilinde," diye cevap verdi ona. "Zayden denen kapan kendine bu kadar güveniyorsa az kişi değiller."

"Bu da bizi şu anlaşmaya getiriyor," diye gözlerimi kısarak araya girdim. "Neden böyle aptalca bir anlaşmayı kabul ettiğini bize artık açıklamaya ne dersin?"

"Bu, uzun bir hikâye." Yüzünü buruşturdu. "Biraz da sıkıcı. Zayden ve Keira..." dedi Lucifer. "... yüzyıllar önce kapanların başındaki iki soyun devamıydılar."

Ona bakarken kaşlarım çatıldı.

"Onu tanımıyor gibi görünüyordun."

"Ne kadar az bilgiyi hatırladığımı düşünürse o kadar rahat olur," dedi Lucifer. "Zayden bela biriydi. Kıza da takıntılıydı. Neden onu aradığı ortada."

"Neden kendisi bulmuyor o zaman?" diye sordu Kevin.

Damien dudaklarını yavaşça ıslattı.

"Yüksek ihtimalle kız onu öldürebilecek güçte. Bu durumda bizim etkisizleştirip ona teslim etmemiz daha iyi bir seçenek olur." Omuz silkti. "Ya da o öleceğine bizim ölmemiz..."

Lucifer başını iki yana salladı.

"Zayden'ın soyu hep daha güçlü olan taraftı."

"O halde kız, onun bile bulaşmak istemeyeceği bir belaya sahip," dedi Damien.

Lucifer başını iki yana salladı.

"Başka bir şey olmalı." Başını havaya kaldırıp hatırlamak ister gibi durdu. "Ah, gerçekten yaşlandım sanırım," dedi sonunda.

"Ciddi misin?" dedim sinirlenerek. "Onunla bir anlaşma yaptın ve şimdi burada durmuş en önemli kısmı unuttuğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

"Bak canım," dedi öne doğru eğilerek. "Aradan yüzyıllar geçti ve inan bana, o sıralarda kapanların hayatı ya da soykırımı en son dert edeceğim şeydi çünkü Seraphiel Cehennem'in kapısını gizlemişti. Ben de doğal olarak öfkemden melek doğramakla meşguldüm. Aksi halde kapanlar gibi tiksindirici bir türle çalışmazdım bile. Zayden'ı hatırlamam bile mucize çünkü ben hep birileriyle ittifak kurdum ve senin tahmin edemeyeceğin kadar da savaşa katıldım. Yüzyıllar boyunca emrimdeki her türü hatırlamam saçma olur, ben emrimdeki şeytanların isimlerini bile bazen unutuyorum. Diğer yandan kapanların kontrolü de o zamanlar babasındaydı. Ben hep onunla muhatap oldum. Bu pisliğin de derdi hep şu kızdı zaten. Sonra birden ortadan kayboldular. Ardından Seraphiel'ın hepsini kılıçtan geçirdiğini öğrendim." Dişlerini göstererek samimiyetsizce sırıttı. "Geride

gidip başsağlığı dileyeceğim bir kapan bile kalmadığından doğal olarak ne olduğunu da öğrenemedim. Neden öldürüldüklerine gelirsek... O konuyu zaten hepimiz artık biliyoruz değil mi?"

Damien bıkkın bir nefes verdi.

"O halde ne bok yemeye anlaşmayı kabul ettin? Bize sunduğun mantıklı bir nedenin bile yok!"

"Mantıklı neden tam yanında," dedi Lucifer beni işaret ederek. Damien'ın gözleri kısılırken Lucifer sırıttı. "Sen bu iblis için neler yaptığını ne çabuk unuttun? Olay aynı işte. Zayden da senin gibi Keira denen kız için her şeyi yapar. Kız için babasına bile kılıç çekti. İnan bana, onu o zaman görseydin gerçekten neden anlaşmayı kabul ettiğimi anlardın."

"Yani bizi bir tuzağa çekmeyeceğinden eminsin," dedi Damien sorar gibi.

"Hayır, değilim," dedi Lucifer ve arkasına yaslandı. "Ama bunu şimdi de yapabilir. Yapmasa dahi ona da söylediğim gibi, zaten birkaç gün sonra kapımıza dikilecekler. Ne kaybederiz ki?"

"Canımızı..." dedi Kevin sırıtarak.

Kavradığım şeyle dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Atladığınız başka bir şey var."

"Neymiş o?" dedi Lucifer.

"Evet," dedi Damien, tehditkâr bakışları Lucifer üzerindeydi. "Sen. Seni kaybederiz."

Lucifer göz devirdi.

"Bu kıza senin ne kadar ihtiyacın varsa benim de o kadar ihtiyacım var."

"Anlamadım," dedi Damien gözlerini kısarak.

Lucifer durdu ve kaşlarını çattı. Birden ellerini kaldırdı.

"Tamam, bu tanımlama çok yanlış oldu," dedi. "Senin ihtiyaç duyduğun şekilde değil." Midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Her neyse. Ariel için ona ihtiyacım var yani. Durum buyken, neden onu güvenmediğim bir plana sokayım?"

"Ah, beni bir dinler misiniz artık?" diye araya girdim. Hepsi sustu ve bana baktı. "Kız, bir kapan değil mi?" Lucifer başını

sallayınca devam ettim. "Ve Zayden'ın yanında da değil." Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Bu durumda..." dedi Damien ne kastettiğimi anlayarak. "Kapanların hepsi Andras'ın tarafında değil. İki soy dedin, diğer soy ayrılmış."

Blake sonunda tepkisizliğini bozup neşesiz bir şekilde gülümsedi ve alkışlamaya başladı.

"Bravo! Açığı bulmuşsunuz ama bu hâlâ kapanın kendi türünü bize neden buldurduğunu açıklamıyor. Lucifer'ın da bizi aydınlatamayacağı açık. Bu durumda kapan meselesi bir tuzak olabilir. Hatta Andras'ın tuzağı olma olasılığı da çok yüksek. Cehennem'i açtık, Alastor'ı çıkardık. İlk katmandaki şeytanları da kendi safımıza aldık ama o hâlâ sessiz. Mantıklı mı bu sizce?"

"Birlikte ilerlemiyorlar," dedi Damien.

"Öyle mi?" dedi Blake alayla. "Nasıl anladın? Hadi aydınlat bizi!"

Damien onun tavrını görmezden geldi ama sinirlendiğini de gözlerinden okuyabiliyordum. "Andras kapanları hükmü altına alamamış," dedi. "Zayden bize, tamamen ona itaat etmediklerini de söyledi. Bu tamamen kızla ilgili de değil, kapanlar şüphesiz sizin, daha çok da Mara'nın neler yapabileceğini kestiremiyorlardı. Andras'ın sizi görmeye gelmesi bu yüzden. Kapanlara sizin ne kadar kolay bir av olduğunuzu ispatlama çalışıyordu. Hâlâ saldırmadığına göre, bunun için onları ikna etmeye çalışıyor."

"Hayır," dedi Blake. "Sadece bizimle oynuyor. Bu bir haftalık süre de..."

Ben de Damien tekrar konuşana kadar Blake gibi düşünüyordum ama o, "Yanılıyorsun," dedi. "Andras bizim güçlenmemizi bekleyecek biri değil. Hele verdiği sözlerin arkasında duran biri hiç değil. Kapanlar tamamen ona çalışıyor olsaydı, bir gece ruhunuz bile duymadan içeri sızar ve işinizi bitirirdi. Neticede kalkan kapanları engellemiyor, değil mi?"

Blake ise aydınlanmış gibi kaşlarını kaldırmıştı.

"O halde Zayden denen kapan ile gerçekten bir anlaşmazlık yaşıyorlar," dedi Hermon.

Damien başını ağır ağır salladı.

"Muhtemelen. Anlaşamadıkları konulardan bir diğeri de şu kız. Keira... Kıza Andras da ulaşamamış olmalı ki Zayden son çareyi bize gelmekte buldu."

"O halde kızı biz bulacağız," dedi Lucifer kötücül bir gülümsemeyle.

Gözlerim yavaşça kısıldı.

"Tuzak ihtimalini bir kenara atsak bile, kızı bulup Zayden'a verdik diyelim, bu yine de bizimle işbirliği yapacağı anlamına gelmiyor. Yalan söylüyor da olabilir. Bize karşı gösterdiği oyunculuktan sonra güven verenler listesinde olduğu söylenemez."

"Sorun değil," dedi Lucifer. "Kızı elimizde tutarız ve Andras'ı alt ettikten sonra ona veririz."

"Bunu kabul edeceğini sana düşündürten nedir?" dedi Blake.

"Âşık olduğun kadın birinin elindeyse," dedi Lucifer ve ona yapma bir şekilde sırıttı. "... her boku kabul edersin."

"Atladığın bir şey yok mu?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Kız belli ki ona âşık değil."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Bunun ne önemi var, Tanrı aşkına?"

"Var," dedim sertçe. "Kız onu sevmiyorsa onu yakalayıp öylece Zayden'a veremeyiz."

Lucifer yüzünü buruşturdu.

"Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Bu doğru değil," diye çıkıştım.

"Doğrular kimin umurunda!" diye sesini yükseltti.

"Benim!" diye ben de sesimi yükselttim. "Zayden'ın takıntılı olduğunu sen söyledin. Kız onu sevseydi belki bu işin oluru olurdu ama bu şekilde hiçbir oluru yok."

Lucifer hayretle bana bakan gözlerini Damien'a çevirdi.

"Kahrolası sevgiline saçmaladığını söylemeyi düşünüyor musun?"

"Hayır," dedi Damien dudak bükerek. "Çünkü saçmalamıyor. İkinci olarak da kendisi benim emir verdiğim bir askerim değil. Haklı olduğu her an onu desteklerim ve o çoğunlukla haklı oluyor."

Lucifer hayret eder gibi bir ses çıkarırken ben Damien'a sokuldum. Şeytan beni olur olmadık her an kendine daha da âşık ediyordu.

"Başka bir yönden bakamaz mıyız?" dedi Kevin.

"Ne gibi?" dedi Lucifer öfkeli bir sesle.

"Kapanların ayrıldığını siz söylediniz. Bu durumda kızı neden yakalıyoruz ki? Ayrılan kapanların başında o varsa onları da bizimle savaşmaya ikna edebiliriz."

Aylar sonra, aslında yıllar sonra demek daha doğru bir tabir olurdu, kalkandan dışarı çıkmıştık. Mavi arka koltukta, kulağında kocaman pembe bir kulaklıkla müzik dinlerken, Kevin kulağını onun kulaklığına dayayıp böylesine neşeli bir şekilde ne dinlediğini duymaya çalışıyordu. Hermon ise Mavi'nin sıkıştırmasıyla arabanın sağ köşesine sinmişti ama bana sorarsan halinden hiç de şikayetçi değildi. Damien ise yanımda, çaldığımız arabayı kullanıyordu.

Blake, Iria, Azazel ve Lucifer geride kalmıştı. Iria, uzun süre karada kalamıyordu, o yüzden bize yarardan çok zarar getirirdi. Lucifer şeytanlarını kontrol altında tutmak için mecburen kalmıştı. Azazel'ı biz zorunlu bırakmıştık, kontrol edip bize rapor vermesi gereken bir iblis ve ilgilenmesi gereken bir insan vardı. Blake ise kalkanı ayakta tutmak için özünü kullanmak zorundaydı, hatta bunu eskisinden bile daha fazla yapması gerekiyordu çünkü içerisi artık şeytan kaynıyordu. Bu da kalkanın çökme tehlikesiyle baş başa kalması demekti. Tek melek özü kalkanı uzun bir süre ayakta tutmaya yetmeyecekti elbette ama Iria da ona ara ara destek verecekti. Yine de kapanı en kısa sürede ikna edip geri dönmeliydik. Andras'ın ne zaman

ne yapacağını kestirmek güçtü, kalkan çökerse kapanları bir kenara itip elindeki diğer güçlerle saldırabilirdi çünkü.

Kasabadan gün doğmadan çıkmıştık. Çıkmadan önce ise babamı Seraphim sığınağına bırakmıştık. Yokluğumuzda Andras'ın, dahası kapanların ne yapacağını hâlâ kestiremiyorduk ve Andras'ın babamı hedef alıp bana karşı kullanması riskine giremezdik. Şeytanlar sığınağa giremiyordu, Lucifer'ın söylediğine göre kapanlar da. O yüzden bu yolu seçmiştik. Elbette babam bunu öylece kabul edecek biri değildi ama o konuda da sevgilimin şeytani bakışları bize yardımcı olmuştu. Azazel'ın ilgilenmesi gereken insan oydu işte.

Çıkış için ne ana ne de yan yolları kullanmıştık. Tehlikesiz bir bölgeden sessizce çıkmıştık, o yüzden yanımıza herhangi bir araba da almamıştık. Şu an içinde bulunduğumuz bu aracı da bir benzinciden çalmıştık. Gerçi Damien sahibini kızıl gözleriyle biraz etkilemiş olabilirdi ama bu yine de çaldığımız gerçeğini değiştirmiyordu.

Cehennem bekçileri şu an çok işimize yarardı ama Lucifer onların ikinci katmanda olduğunu söylemişti. İkinci katman ise hâlâ mühürlüydü. Diğer yandan mührü kırılsa bile o yaratıkların evleri olan lav çukurundan çıkıp işe yarar duruma gelmesi de biraz vakit alıyormuş. Bizim ise bekleyecek vaktimiz yoktu, her türlü bu yolu kendimiz gitmek zorundaydık.

Cebimden Zayden'ın verdiği kâğıdı çıkarıp artık ezbere bildiğim adrese tekrar baktım. Kısa araştırmamız sonucu kâğıtta yazan kasabanın bir madenci kasabası olduğunu öğrenmiştik. Küçük bir yerdi. Adı ise yaptıkları iş dolayısıyla Black Silver'dı.

Bilmediğimiz bir kasabaya bilmediğimiz bir kızı bulmaya gidiyorduk. Hatta kızın elimizde bir fotoğrafı bile yoktu, zaten yüzyıllar önce ölmüş ve yeniden dirilmiş birinin bir fotoğrafı olduğunu da düşünmüyordum. Muhtemelen hâlâ bulundukları döneme adapte olmaya çalışıyorlardı. Onların da hikâyesi bambaşkaydı ve ben içten içe o hikâyeyi merak etmeden duramıyordum. Nasıl taraf değiştirmişlerdi? Bir gecede nasıl tüm tür katledilmişti? Ve Keira ile Zayden'ın hikâyesi... En çok da bunu merak ediyordum.

Damien elimi tutunca başımı ona çevirdim. Elimi avcunun arasına alıp aşağıya indirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yoldan gözlerini ayırmadan.

"Hiç," dedim. "Sadece..." Sesli bir nefes verdim. "Kızı bizimle birlikte savaşmaya nasıl ikna edeceğimizi düşünüyorum."

"Meleğim," dedi yavaşça. Artık bana melekçik demiyordu ama meleğim deyişi kesinlikle daha fenaydı. İç organlarım eriyor gibi hissettiriyordu. Kısa bir an bana bakıp gülümsedi. "Biz ölümden döndük, bizim için zor diye bir şey yok. Hem bu onun için de bir fırsat."

"Fırsat?" diye sordum anlamayarak.

"Eğer düşündüğümüz gibiyse... Yani Zayden kıza takıntılıysa kız ondan kurtulmak isteyecektir. Kim olsa ister. Biz ona bu fırsatı sunacağız işte."

"Zayden ona ulaşamıyorsa, ki durum bunu gösteriyor, umursamayabilir de."

"Bugün ulaşamaması vazgeçeceği anlamına gelmiyor. Ben, öldüğünde bile senden vazgeçmemiştim mesela ve seni bulmanın bir yolunu yine bulmuştum."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Bu benzetmeden hoşlanmamıştım.

"Kendini Zayden ile bir tutma!"

Kavradığı elimi kaldırıp üzerine bir öpücük bıraktı.

"İstesem de yapamam. Bu yakışıklılığa karşılık onun o iğrenç suratı... Mümkün değil."

Asık yüzüm düzeldi ve dudaklarım yukarı kıvrıldı. Ona doğru kayıp dudağının kenarına bir öpücük bıraktım. Elimi hızla bıraktı ve kolunu belime sarıp beni daha da kendine çekti. Dudakları dudaklarımı bulduğunda, "Hadi ama!" diye bağırdı Kevin. "Hareket halindeyiz, hepimizi öldürecek misiniz siz?"

Geri çekilip koltukların arasından ona baktım.

"Araba kazası seni öldürmez mi amor!"

Burnunu havaya dikti.

"Ama canımı yakar vicdansız kadın."

Uzanıp burnunu sıktığımda elime huysuzca vurdu.

"Elleme beni! Az önce gözümün önünde aldattın bu adamı sen!" Sıkışık durumundan ötürü kıpırdandı. "Şu halime bak ya! Hem aldatılmış hem de sıkıştırılmış bir adamım ben. Bilmem farkında mısınız ama..." dedi ve isyankâr bir şekilde sesini yükseltti. "... bizim kanatlarımız var. Kanat! Uçmaya yarayan bir uzuv hani!" Yıllar önce de Blake'e böyle sitem ettiğini hatırlayınca güldüm.

"Dikkat çekeriz!" dedi Hermon.

"Sen sus!" dedi Mavi.

Hermon şaşırarak ona baktı.

"Sen müzik dinlemiyor muydun?"

Mavi kulaklıklarını çıkarıp boynuna bıraktı.

"Sana ne?"

Hermon'ın garip bir ifadeye bürünen yüzü bana döndü.

"Müzik dinlerken bile benim konuşmama tahammülü yok! Ne yapsam batıyor kıza."

Sırıtışım genişledi. Mavi'nin ona yan yan bakan ekşittiği yüzüne bakarken, "Buna sevinmelisin," dedim. "Demek ki sürekli seni takip ediyor."

"Genelde..." dedi Damien sonunda lafa girerek. "Ya bunu nefret ettiklerimize ya da âşık olduklarımıza yaparız. Bazen ikisi birlikte de olur."

"İlki işte," diye atıldı Mavi hemen. Yanakları kızarmaya başlamıştı yine.

"Sanmıyorum," dedi Damien. "Çünkü nefret ettiğimiz için takip etsek bile, nefret ettiğimiz biriyle sürekli konuşmak istemeyiz. Sen ise onunla sürekli konuşmak istiyorsun."

Hermon'ın yüzü aydınlandı âdeta. Artık dikkatle Mavi'ye bakıyordu. Mavi'nin ise dudakları şok içinde açık kaldı. İşaretparmağını Damien ve benim aramda dolaştırdı ve bağırdı.

"Siz kimden yanasınız?"

"Aşktan," dedim sırıtarak.

"Aşk..." dedi Hermon, daha da sırıttı.

Mavi hızla onun karnına dirseğini geçirdi. Hermon yüzünü buruştururken ona öldürecek gibi baktı.

"Saçma sapan hayaller kurma! Seni çirkin yaratık!"

"Yanacaksın!" dedi Kevin. O da keyifle onları izliyordu artık. Mavi öfkeli gözlerini ona çevirince eliyle Hermon'ı işaret etti. "Bak şu adama kızım! Tanrı aşkına! Adam bir melek kadar güzel. Hatta daha güzel."

Hermon'ın keyifli ifadesi yerine gelirken gözleri arabanın tavanında dolaşıyordu artık.

"Güzel," diye tekrarladı Kevin'ı.

"Yaşlı bir bunak gibi saçları var!" diye atıldı Mavi.

Hermon'ın kaşları çatıldı ve ona baktı. Çenesiyle hemen onun saçlarını işaret etti.

"Senin saçların da..."

Susunca, "Eee," dedi Mavi sertçe. "Ne varmış benim saçlarımda?"

Hermon dalgınlaştı ve gözleri onun mavi saçlarında dolaştı.

"Çok..." dedi mırıldanır gibi. "Çok parlakmış."

"Sen benim saçlarıma ne dedin?" diye bağırdı Mavi ama sadece çıkışmak için çıkıştığı hızla değişen ifadesinden belliydi. Hermon'ın söylediği sözler beynine ancak birkaç saniye sonra iletilmiş gibi, "Parlak mı?" dedi. Yanakları daha da kızardı.

Hermon onun saçlarının bir tutamını parmakları arasına alıp hafifçe okşayınca kalakaldı.

"Çok da yumuşakmış," diye mırıldadı Hermon.

Mavi yutkundu ve ona baktı. Hermon da ona baktı. Kevin başını eğip ikisine baktı.

"Şunların suratlarına bak ya! Acayip tatlı değiller mi? Favori çiftim artık sizsiniz."

Mavi'nin gözleri irileşirken Hermon'ı hızla itti. Hermon sırtını arabanın kapısına çarpıp suratını buruştururken, Mavi bedenini Kevin'a doğru çevirdi. Kulaklıklarını hemen kulaklarına çekti.

"Çift mi?" dedi yüzünü ekşiterek. "Beni öldürseniz dahi onunla çift olmam. İğrenç yaratık!"

Hermon'ın neşesi hızla söndü. Hiçbir şey söylemeden cama doğru döndü ve yoldan dışarıyı izlemeye başladı. Mavi ona göz ucuyla baktı, bir an söylediklerinden pişman gibi göründü ama bu çok kısa sürdü. Dinlediği müziğe sesiyle ve hareketleriyle eşlik etmeye başladı.

Kevin bana baktığında Mavi'ye göz atıp başımı *iflah olmazsın,* der gibi iki yana salladım ve önüme döndüm. İkisinin arasındaki ilişkiye karışmayacaktım çünkü Mavi üzerine gidildikçe daha hırçın bir yapıya bürünüyordu. O yüzden onun duygularının farkına varmasını bekleyecektim. Umarım bu süre çok uzun sürmez, Hermon da daha fazla hırpalanmazdı.

Gözlerim tekrar Damien'ı buldu. Mavi benim yaratığımdı ama Damien'a benden daha çok benziyordu. O da duygularını kabul edene kadar beni hırpalayıp durmuştu. Sonunda ise hırpalanan taraf olup çıkmıştı ama eğer taraflar değişirse Hermon'ın Mavi'yi hırpalayacağını hiç sanmıyordum. En azından fiziksel olarak bunu yapacak bir yaratık değildi ama sözler... bazen sözler fiziksel her yaradan daha acı verici olabilirdi. Mavi bunu anladığında umarım Hermon ona ondan daha insaflı davranırdı.

"Anlayacak," dedi, ne düşündüğü anlayarak. "İhtiyacı olan tek şey birazcık kaybetme korkusu."

Kaybetme korkusu...

İkimizi de kabullenmeye iten bu olmuştu. Yıllar önce o, benim yok olacağımı anladığı an kabullenmişti. Ben ise onun benim için kendini ateşe atmasıyla...

Araba ani bir frenle, tekerleklerin çıkardığı tiz sesle yolda kayarak dururken takılı olmayan emniyet kemerim yüzünden ön cama savrulmamı Damien'ın önüme uzattığı kolu engellemişti. Hızlı hızlı nefes almaya başladığım için yükselip alçalan göğsüm hâlâ koluna çarpıyordu. Yüzüme serilen saçlarımı kenara çektiğimde arabanın yaklaşık elli metre önünde duran dört kişiyle karşılaştım. Siyah gözleri şeytan olduklarını anlamama yetmiş de artmıştı.

"Anlaşılan..." dedi Kevin koltuğun arasından öne doğru eğilerek. "Mavi ihtiyacı olan o şeye çok erken sahip olacak."

"Mara," dedi Damien, bana bakmıyordu. Gözleri önündeki şeytanlara kilitlenmişti âdeta. "Kaç kişiler?" Onun sesiyle kendime geldim ve gözlerimi kapattım. Gözkapaklarımın altına sızan ilk görüntü her zamanki gibi onun bedeni olmuştu ama eskisi gibi değildi. Şimdi kor kızılı bedeni sanki yer yer çatlaklara ev sahipliği yapıyor ve o çatlaklardan dışarı gözalıcı bir ışık çıkıyordu. Bu beni öylesine afallattı ki gözlerimi açıp hızla ona döndüm. Bunu iyi yorumlamamıştı şüphesiz. Bana baktığında, "Kaç kişi? On? Yüz?" dedi.

"Ne?" dedim istemsizce.

"Ne?" dedi o da yüzünü ekşiterek.

"Ah, tamam," dedim, sonunda asıl sorunumuza geri dönen beynimle tekrar başımı yola çevirdim ve gözlerimi kapattım. Damien'ın mükemmel siluetini yok saymak zor olsa da başardım ve dışarıya odaklandım. Önümdeki şeytanlar hariç, yolun iki yanındaki virane yapıların arkasında altı şeytan daha saydım.

"Dokuz," dedim gözlerimi açarak. "Andras göndermemiş, muhtemelen sadece eğlence arayan birkaç şeytan."

Damien bana gözlerini kısarak baktı.

"Merak ediyorum da..." dedi yavaşça. "... az önce tam olarak neye bakmıştın?"

"Sana," dedim ve dudağımı dişledim.

"Bana?" dedi, kaşları havalandı.

Omuzlarımı kaldırıp dudaklarımı büzdüm.

"Çok güzelsin."

Başını hafifçe tavana kaldırıp iç geçirdi ve "Ah Tanrı'm!" dedi. "Bu kız işimi hiç kolaylaştırmıyor."

"Şey..." dedi Mavi başını Kevin'ın yanından çıkararak. "Artık insek mi? Benim karnım acıktı."

Başımı ona çevirdim ve dışarıyı işaret ettim. Sırıtarak, "Gidip karnını doyur o zaman kızım," dedim. Başımı yana çevirip Damien'ın yakasını hızla kavradım ve onu kendime çektim. Kaşları havalanırken, "Ben de benim ruhumu doyurayım," dedim ve onu sertçe öptüm.

"Ah, hadi ama!" dedi Kevin. Onun da Mavi'nin ardından dışarı çıktığı tekrar açılıp kapanan kapının sesiyle belli oldu.

Daha dudaklarımız bile ayrılmadan Mavi'nin dışarıdan gelen ürkütücü sesi kulaklarıma doldu. Hermon'ın kükremesi onu takip etti. Damien geri çekildi ama hemen ardından dudaklarıma ufak bir öpücük daha bıraktı.

"İşimi hiç kolaylaştırmıyorsun kızım."

Yan cama biri vurdu. Başımı çevirdiğimde Kevin kapıyı açtı.

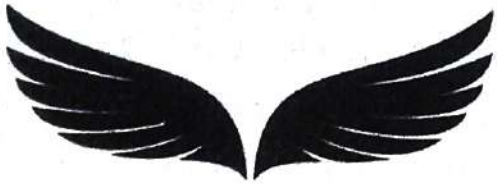
"Bitti mi?" dedi sitemle.

"Hayatın mı?" dedi Damien. Sesi tehdit içeriyordu. "Birazdan bitecek."

"Evet, evet!" dedi Kevin ve kızgın bir biçimde başını aşağı yukarı salladı. Sonra işaretparmağını yola çevirdi. "Eğer yeni ergenliğe girmiş veletler gibi davranmaya devam ederseniz şu kahrolası ölüler gerçekten hayatımı bitirecek."

"Ölüler?" dedim anlamayarak. İşaretparmağını bak der gibi salladı. Başımı işaret ettiği yere çevirdiğimde Damien emniyet kemerini çözüyordu. Nedenini de anladım çünkü şeytanlar yalnız değildi. Artık önlerinde birkaç tane de kapan vardı.

"Anlaşılan artık yalnız gezmiyorlar," dedi Damien hızla dışarı çıkarken.

11

Sanrılar

Arabadan öylesine hızlı indim ki ayaklarım yere basar basmaz zemin artık şiddetle titriyordu. Sarmaşıklarım zemini deldi ve teker teker geride kalan şeytanlara saplandı. Kapanları ise iki yana savurdu. Halatlardan kaçmaya çalışırken Hermon da Mavi de yere serildi ve zemin tekrar titredi.

"Sen onlara bak," dedi Damien kanatlarını iki yana açarken. "Kapanlar bende."

Başımı salladım ve Mavi'ye doğru koştum. Devasa Mavi bedeniyle yolun ortasında yatıyordu artık. Kevin da Hermon'a yönelmişti ama Hermon iyiydi. Başını kaldırıp Mavi'ye baktı ve kükredi. Mavi'nin yanına koştum ve hızla dizlerimin üzerinde yanına eğildim. Ellerimi mavi tüylerine uzatırken, "Mavi!" diye seslendim. Kıpırdamadı. Bu kez kükrercesine bağırdım. "Mavi!" Tiz bir ses çıkardı ve koca gagası hareket edip elime sürtündü. Bu *iyiyim* demekti. Nitekim kısa sürede insan formuna büründü ve küfrederek doğruldu. Derin bir nefes verirken diğerlerine bakmak istedim. Başımı kaldırdığım an bir şey Mavi'ye doğru uçup onu yere devirdi. Bir an onu şeytanlardan ya da kapanlardan biri sandım ama değildi. Hermon'dı. Koca aslana benzeyen yaratık hali ile artık Mavi'nin üzerindeydi.

Hırıltılı hafif bir ses çıkardı. Mavi ona yüzünü ekşiterek baktı. "Kemiklerimi kırıyordun, aptal yaratık!" Hermon tekrar kükredi ve beklenmedik bir şekilde dilini çıkarıp Mavi'nin yüzünü yaladı. Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Mavi ise çığlık atıp onu elleriyle itmeye çalıştı ama Hermon yüzünü tekrar yaladı.

"Mara!" diye bağırdı bu kez Mavi. "Al şunu üzerimden."

Omuz silkip ayağa kalktım.

"Benden duymuş olma Mavi ama şu an ilk öpüşmeniz gerçekleşti."

"Ne?" diye bağırdı.

Başımı çevirip etrafıma baktım. Bir kapan ona göğsünden fırlayan ışıktan halatını savurdu. Halat Damien'ın göğsüne çarpıp geriye sekti, sanki bir metale çarpar gibi. Kapan afallarken Damien başını hafifçe aşağı eğip göz devirdi. Kapanın ikinci denemesinde ise göğsüne çarpan halatı hızla kavrayıp eline doladı ve şiddetle çekti. Kapan ona doğru savruldu, Damien onu boynundan kavradı. Kapanın ışıklı halatları art arda Damien'ın göğsüne çarpsa da etki etmiyor ve kapan onun elinde çırpınıyordu. Damien elini onun parlayan göğsünden içeri itti. Saniyeler sonra artık elinde kapanın kalbini tutuyordu. Gözlerim yavaşça kısıldı. Lucifer ölümsüz olmadıklarını söylemişti belki ama kalplerini sökebilmek için bir kapana bu denli yaklaşabilen sadece Damien olabilirdi çünkü ışıklı halatları bir tek ona etki etmiyordu.

Kevin'ı görmek için gözlerimi çevirip etrafı taramaya devam ettim. Onu yol kenarında şeytanlarla şiddetli bir çarpışmada buldum. Cennet silahını aktif ederek ona doğru koştum. Sarmaşıklarım bir şeytanın göğsünü art arda delerken artık onun yanındaydım ama bana pek de ihtiyacı kalmamıştı artık. Yerde üç ölü beden vardı.

"İyi işti," dedim sırıtarak.

Kibirli bir edayla göğsünü şişirdi.

"Bebeğim ben bu iş için yaratılmışım." Bundan daha doğru bir cümle olamazdı.

Bize doğru koşturan bir şeytanı fark ettiğimde sarmaşıklarım hedefine kilitlendi ve onun da göğsünü parçaladı. Kevin'a dönüp sırıttım.

"Ben de pek boş değilim bebeğim."

"Ah, işte o andayız!" diye bağırdı.

"Hangi an?"

"Öpüşeceğimiz an!"

"Damien seni öldürür!" dedim gülerek.

"Ondan korktuğumu..."

"Ambriel!" diye gürledi Damien.

Kevin beni itti.

"Mesafe diyoruz hayatım. Biraz kişisel alanıma saygın olsun! Ah, bu kahrolası çekiciliğim benim sonum..."

"Ambriel!" diye gürledi yine Damien. Kapanları haklama işini iyi başarıyordu, bizi dinlemeyi de...

Kevin bana doğru eğildi ve fısıldadı.

"Yakışıklılığımı kıskanıyor."

Başımı salladım.

"Çok belli."

"Değil mi?" dedi kirpiklerini kırpıştırarak. "Aşkımız aramızdaki sır olarak kalsın, tamam mı? Onu bir şekilde ortadan kaldırdığımızda..."

Bir Cehennem silahı Kevin'ın yanındaki asfalt yola saplandı. "Ambriel!" dedi yine Damien.

Gülerken Damien'ın gözleri bir noktaya takıldı. Çenesi sıkılaştı. Dudakları hafifçe aralandı ve birbirine kenetli dişleri göründü. Bakışlarına kızıllık çöktüğünde hızla döndüm. Hermon'ın devasa bedeni ışıklı halatlarla kaplı bir şekilde havada süzülüyordu ve onu yakalayan kapan bize bakıyordu. Onu tanıdım, Andras geldiği gün Zayden'ın arkasında duran cılız çocuktu.

"Hayır!" dedim dehşete uğrarken. Aynı cümleyi tekrarladığımda artık sesim en az Mavi'nin yaratık sesi gibi yüksekti. "Hayır!"

Kapan başını yana eğip sinsice gülümsedi. Hermon'ın özü hızla halatların arasına sıkıştı ve Hermon'ın bedeni soyutlaşarak özü açığa çıktı. Mavi tiz bir haykırışı serbest bıraktı. Tekrar yaratık halini alan bedeni kapana doğru süzüldü. Onu da ışıklı halatlar aynı anda sardı. Halatların sahibi bu kez, o gün Zayden'ın arkasındaki sarışın kızdı.

Kararsız kalmadım, Mavi'ye doğru bedenim çoktan harekete geçmişti. Hızla koşmaya başladım ve sarmaşıkları tam oraya yönlendirdim. Kapan hepsini bertaraf etti ve Mavi'nin açığa çıkan özünü içine çekti.

Olduğum yerde kalırken, "Mavi!" diye haykırdım. "Hayır! Hayır!" diye art arda bağırdığımda biri hızla beni kendine çevirdi.

"Mara!" dedi Kevin.

"Mavi!" dedim dehşetle. Gözlerimi bürüyen yoğun öfke o an dışarı taştı ve onu ittim. Hızla döndüm ve kapana baktım. Yoktu. Kapan da Mavi de yoktu. Bu kez tam karşıya baktım. Oradaki kapan da yoktu. Hermon da... "Mavi!" dedim tekrar. "Hermon!"

Kevin kolumu kavrayıp beni sarstı. Bana art arda seslendiğinin o an farkına vardım. "Kendine gel!" dedi bağırarak.

"Ne?" dedim ve tekrar Mavi'yi son gördüğüm yere baktım. Neler olduğunu anlamıyordum. Mavi orada yoktu, kapan da yoktu. Ama bu nasıl olabilirdi?

"Mara!" diyen sese çevirdim hızla başımı. Şaşkınlıkla ağzım açıldı çünkü Mavi tam aksi yöndeki çalılıkların arasından çıktı. Hermon da hemen arkasından... İyiydiler, yaşıyorlardı. Öylesine rahatladım ki aramızdaki mesafeyi aşarak hızla boynuna atıldım. "Tanrı'm iyisin!" dedim. Yanıma gelen Hermon'ı da diğer kolumla sardım. "İyisiniz."

"Şey..." dedi Mavi, sesi şaşkın çıkıyordu. "Evet, iyiyim. Neden panikledin böyle? Bize saldırmadılar bile!"

Geri çekilip yüzüne baktım.

"Ne?"

"Damien tüm kapanların işini bitirdi," dedi yanıma gelen Kevin, kaşlarını kaldırdı. "Şeytanları zaten biz halletmiştik. Diğer kapanlar da kaçtılar. Sonra sen bağırıp koşmaya başladın."

Göğsüm daraldı. İçimdeki huzursuzluk daha da arttı.

"Nasıl? An-anlamıyorum."

Damien aralarına grilerin serpiştirildiği kanatlarıyla karşıma indi ve Kevin'ın geri çekilmesiyle ellerini yüzümün iki yanına yasladı.

"İyi misin sen?" dedi endişeyle yüzüme bakarken.

"Ne?" dedim yine.

"Mara, iyi misin?" dedi üzerine basarak. "Neden bağırdın? Neden birden koşmaya başladın?"

"Çünkü..." dediğimde yaşadığım karmaşadan artık başım dönmeye başlamıştı. "Kapan..." Gözlerimi Mavi'ye çevirdim. Hâlâ burada olması inanılır gibi değildi. "Kapan; Hermon ve Mavi'yi yakaladı ve Mavi'nin özünü içine çekti."

Mavi yüzünü buruşturdu.

"Hayır, çekmedi."

"Mavi!" dedim neredeyse bağırarak. "Seni gördüm. Kapan seni sıkıştırdı ve özünü aldı."

"Meleğim," dedi Damien. Gözlerimi ona çevirdim. "Neyin var senin? Mavi o tarafta bile değildi."

Kevin'a baktım, dudaklarını büzdü. Mavi ve Hermon da başlarıyla onayladılar. Ya delirmiştim ya da... Ya da diye bir seçenek yoktu. Delirmemden başka seçenek yoktu. Delirmiş ve olmayan şeyler görmeye başlamıştım ama anlamadığım şey şuydu: Neden onlarca korkunç şey yaşamışken en olmadık zamanda delirmiştim? Yoksa bu yine Andras'ın bir oyunu muydu? Gözlerimi kapatıp etrafı taradım. Bizden başka kimse yoktu. Gözlerimi açtım ve "Tamam!" dedim sıklaşmaya başlayan nefeslerimle. "Tamam, bana biraz zaman tanı..." Başımın dönüşü daha da arttı ve gözlerim kısa bir an kapandı. Tekrar açıldığında artık Damien'ın kucağındaydım. Endişeyle bana bakan yüzüne bakarken, "Andras yok. Bu kez gerçekten kafayı yedim galiba," dedim. Güldüm. "Ama neden şimdi? İşte bunu anlamıyorum."

"Sakin ol!" dedi yumuşacık bir sesle. Bir zamanlar ondan bu ses tonunu duysam şaşkına dönerdim ama şimdi beni huzurla dolduruyordu. "Sadece her şey çok üst üste geldi. Biz insanüstü yaratıklar olsak da, hatta muhteşem bir direncimiz olsa da sonunda..."

"Kafayı mı yiyoruz?" dedim yine gülerek. Başımı omzuna yasladım ve yüzüne baktım. Yüzü gözümün önünde dalgalanıyordu.

"Hayır Mara," dedi çıkışır gibi, buna rağmen sesi hâlâ nasıl bu kadar yumuşaktı, anlamıyordum. "Biz de yorulabiliyoruz."

Başını kaldırdı ve diğerlerine baktı. Artık hepsinin bana endişeyle baktığını zar zor fark ettim.

"Ambriel," dedi Damien. "Yakınlarda bir motel var mı diye bak hemen!"

"Biz bir tane biliyoruz," diyen sesle Damien hızla döndü.

Sürekli dalgalanan görüntüm iki kişiyi zor bela seçti. Başımı iyice Damien'ın boynuna yasladım. Onları daha net görmeye çalıştım ama başaramadım. Kevin'ın elindeki Cennet silahıyla ileri doğru adımladığını gördüm. Onu Hermon ve Mavi takip etti. "Kim olduğunuzu söyleyin?" dedi Damien. "Ya da ölün!"

"Ama alınırım," dedi bir kadın sesi. Birinin kadın olduğunu o an anladım çünkü hâlâ onları net seçemiyordum.

"Seni o kadar Ariel'ın çekilmez muhabbetinden kurtaralım ama sen bizi tanıma," dedi adam.

"Marphas!" dedi Damien derin bir nefesle. Rahatlamıştı, beni tutan kollarındaki gerginlik azalmıştı.

"Ve Abaddon," dedi kadın. "Kendimize bir beden bulmak için kaçtık?"

"Çünkü bir duman gibi süzülürken pek öpüşemiyorduk," dedi Marphas.

Seslerinden onları tanımamam bundandı. Yeni bedenler ve yeni seslere sahiplerdi artık.

"Geri de döndük ama kalkan dışarı çıkmamıza izin verse de bizi tekrar içeri almadı."

"Sonra sizi gördük ve takip ettik," diye devam etti Abaddon. "Film çok iyiydi ama şu deli iblis bağırıp koşmaya başlayınca... Film orada koptu. Ne olduğunu anlamadık işte. Biz de size soralım dedik."

"O kısmı biz de anlamadık," dedi Hermon.

Mavi onun omzuna vurdu.

"O konuyu ikinci emre kadar açmıyorsun!"

Hermon sessiz kaldı. Kevin'ın endişeli bakışlarının tekrar bana döndüğünü fark edince ona gülümsedim. Hâlâ bana ne olduğunu anlamamıştım ama artık kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Her şeyden önemlisi Mavi ve Hermon yaşıyordu ve ben tekrar Mavi'nin ölümüyle, hatta bu kez yok oluşuyla karşı karşıya kalmamıştım.

Baş dönmem biraz durulunca, "Beni indirir misin?" dedim Damien'a.

Bana dönen gözlerinde yine endişeli pırıltılar belirdi.

"Bu iyi bir fikir değil. Rengin bembeyaz olmuş. Önce şu lanet moteli bulup biraz dinlenmeni..."

"Damien, iyiyim," dedim tekrar. "Gerçekten iyiyim. Kendime de geldim. Bırak da şu iki çatlakla kucaklaşayım."

Derin ve bunalmış bir nefes verdi. Beni yere indirip ayaklarımın tekrar asfalt yolla buluşmasını sağlasa da belimdeki eli varlığını hâlâ koruyordu. Netleşen görüntüleri ile Marphas ve Abaddon'a baktım. Abaddon artık otuzlu yaşlarının başlarında gibi duran sarışın bir kadının bedenine sahipti. Gözlerinin eski rengi neydi, bilemezdim ama şimdiki rengi siyahtı. Belirgin elmacıkkemikleri ve iri gözleri vardı. Dudakları dolgun ve kırmızıydı. Kırmızı olmasının nedeni yüksek ihtimalle öpülmektendi çünkü Marphas'ın da ince olduğuna emin olduğum dudakları şiş ve kızarmıştı. O Abaddon'dan daha genç bir bedeni sahiplenmişti. Bedeni yirmilerinde olmalıydı. Saçları yine simsiyahtı. Gözleri gibi... Boyu ise Abaddon'dan hayli uzundu. Bir basketbolcu bedeni araklamış bile olabilirdi çünkü kol ve bacaklarındaki sporcu kasları görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim onları görmenin sevinciyle. Kollarımı iki yana açıp ellerimle gelmelerini işaret ettim çünkü aramızdaki mesafeyi aşacak gücü hâlâ bulamamıştım.

İkisi de güldü ve bize doğru hızlı adımlarla geldiler. İkisine aynı anda sarıldım. "Teşekkür ederim," dedim tekrar. "Ve özür dilerim."

"Ah!" dedi Marphas geri çekildiğinde. "Bu, sanırım bize nasıl bir hapishaneye düşeceğimizi söylememenin özrüydü."

"Teşekkür de Alastor için olmalı," dedi Abaddon dudak bükerek.

"Hadi ama uzatmayın artık," dedim alayla. "Sizi dışarı çıkaran da bendim."

"Nasıl?" dedi Abaddon. Yüzü buruştu. "Liderimiz Lucifer. Kapıyı o açtı."

"Kapıyı açmasını ben sağladım ama," dedim kibirli bir tavırla.

Marphas Abaddon'a, Abaddon Marphas'a baktı. Marphas dudak büktü.

"Hafifletici bir neden gibi geldi bana."

"Beni tam hafifletmedi," dedi Abaddon. "Ama seviyorum hâlâ bu iblisi. O yüzden uzatmayacağım."

Omzuma hafifçe vurdu ve olduğum yerde sallandım. Damien belimi sıkıca destekledi.

"Tamam," dedi hızla. "Bu kadar konuşma ve özlem giderme yeter! Şu motel nerede tam olarak?"

Marphas da Abaddon'ın belini kavradı ve onu kendine çekti.

"Hadi onlara aşk yuvamızı gösterelim bebeğim."

Abaddon ondan ayrılmasa da bize doğru eğildi ve sır verir gibi fısıldadı.

"Bayılacaksınız."

"Hayatımda bundan daha boktan çok az yer gördüm," dedi Kevin donuk bir sesle. Gözleri şaşkınlıkla etrafı tarıyordu.

Ona hak vermiyor değildim çünkü bu yer gördüğüm en kötü yerler sıralamasında Alevler Şehri'nden sonra geliyordu artık. Duvarların sıvaları dökülüyordu. Yer yer küfle kaplı duvar köşeleri tiksindirici görünüyordu. İki penceredeki kir ve tozdan dışarısı seçilmiyordu bile. İçerisi ise yoğun sigara ve idrar kokuyordu.

Lobi bile denmeyecek bu yerdeki tek masanın ardında bir adamla kadın dikiliyordu, adam kısa boylu ve tıknazdı. Yanında dikilip dikkatle bizi dikizleyen kadın da öyle. Kardeş olmaları muhtemeldi çünkü benzerlikleri sadece bedensel de değildi. Mimikleri bile aynıydı.

Kimse odadaki tek tük eşyadan olan ahşap bacaklı iki eski sandalyeye oturmadı çünkü kirden onlar da iğrenilesi duruyordu. O yüzden Damien hızla kadın ve adamdan odaların anahtarlarını aldı. Elbette bunu para ödeyerek yapmadı, onları etki altına almıştı. Eğer gerçekten birkaç bozukluğa bile değeceğine inansaydım belki onu para vermesi konusunda ikna edebilirdim ama hem bu yer bir dolara bile değmezdi hem de biz birer şeytandık. Abaddon ve Marphas'ın zaten kendi odaları vardı ve onlar buranın ne halde olduğunu da pek umursamıyorlardı. Abdaddon'ın *bayılacaksınız,* demesinden bile belliydi bu. Diğerleri tek olan odalara yerleşirken, Damien bize çift kişilik olanı almıştı. Burada çok kalmayacaktık zaten, sadece birkaç saat dinlenmek için durmuştuk. Daha çok da benim dinlenmem için... Aslında biraz uykusuzluk hissetsem de artık kendimi eskisi kadar kötü hissetmiyordum. Yine de odaya girdiğim ana kadar gördüğüm sanrı kafamı kurcalayıp durmuştu.

İçerisi rutubet kokuyordu. Duvarlardan birinin bir kısmı sararmıştı. Tek pencere ise koyu mor perdesinden dolayı görünmüyordu ve perdenin bir ucu çıkmış aşağı sarkıyordu. Odada bir kapağı yere düşmüş iki kapaklı bir dolap, bir komodin ve abajur ile yatak haricinde bir şey yoktu. Yatağın karşısındaki kapı en azından bir banyosu olduğunu haber veriyordu ama ne kadar kullanılabilir olduğu tartışılırdı. Yine de emin olmak için kapıyı açmak istemediğime emindim. Tanrı'm! Oda resmen dökülüyordu.

Damien yatağı kontrol ettiğinde şükür ki "Temiz," dedi. O ana kadar tek iyi şey buydu ve ben de bu fırsatı geri tepmeyerek kendimi yatağa bıraktım. O da ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandı. Yavaşça saçlarımı okşamaya başlarken hissettiğim uykusuzluk daha da yoğunlaştı. Gözlerim yarı yarıya kapandı ama hâlâ onun yüzündeki endişeyi görebilecek kadar ayıktım.

"İyi misin meleğim?"

"Sen yanımdayken mi?" dedim yarım bir gülümsemeyle. "Mükemmelim."

"Mara, ciddiyim," dedi, sesi de yüz ifadesi de bunu kanıtlıyordu. "Benden bir şeyler gizlemiyorsun değil mi?"

"Ne gibi?" dedim ona yaklaşıp burnumu boynuna sürterek.

Geri çekildi.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Konuyu böyle değiştiremezsin."

Konunun ne olduğunu dahi bilmiyordum. Benim esas konum uzun zamandır sadece oydu. Yatakta kayıp yine ona sokuldum ve kokusunu derin derin içime çektim.

"Öpüşelim mi?"

"Neyin olduğunu bana..." Aniden sustu. "Ne?"

"Öpüşelim," dedim başımı yukarı kaldırırken.

Dudaklarımı ona doğru uzattım. O da hemen bana doğru eğdi başını ama birden iki yana sallayıp yine geri çekti.

"Öpüşmek falan yok. Konuyu değiştirmek için beni yoldan çıkaramazsın."

"Konu ne, bilmiyorum ama..." dedim gülümseyerek. "Önce öpüşelim, sonra yoldan çıkalım, sonra konuya geri..."

Sertçe nefeslendi ve sözümü kesti.

"Hayır, öpüşmeyi unut! Yoldan çıkmayı da. Önce konuşacağız."

"Çok zor," dedim dolgun dudaklarına bakarken.

"Mara!" diye çıkıştı.

Hüsranla iç çektim.

"Tamam, konu ne?"

"Beni Cehennem'den çıkarmandan bahsediyorum. Kendine bu uğurda zarar verecek bir şey mi yaptın?"

Onu neyin huzursuz ettiğini anlayınca kaşlarım çatıldı.

"Ne?" Yüzüm buruştu. "Elbette ki yapmadım."

"Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedim hemen. "Artık hayatımızda yalan olsun istemiyorum zaten. Aksi olsaydı da sana bunu söylerdim. Seni Cehennem'den çıkarmak için yaptığımız her şeyi sana dosdoğru anlattım. Başka bir şey olmadı." Hâlâ şüpheyle bana baktığını fark edince, "Damien," dedim sesimi sertleştirerek. "Eğer seni dışarı çıkarmak için zarar görmem gerekseydi, bunu yine de yapardım. İnkâr edecek değilim ama böyle bir şey sözkonusu olmadı. Hem abartıyorsun! Sadece küçük bir sanrı gördüm. Yorgunluktan olmalı. Değilse bile, ilk kez garip şeyler yaşamıyoruz ki."

"Abartmıyorum," dedi ve elini yanağıma yasladı. Başparmağı yanağımı hafifçe okşarken, "Ben tekrar seni kaybedemem sevgilim," diye devam etti. "Bir daha olmaz. O yüzden, inan bana, abartmıyorum."

Benim de elim onun yüzünü buldu. Güzel yüzünü izlerken yine gülümsedim. "Kaybetmeyeceğiz, ikimiz de artık birbirimizi kaybetmeyeceğiz ama ondan önce artık bu korkuyu yenmemiz gerekiyor. Böyle devam edemeyiz Damien. Bu bizi yıpratır."

"Kolay olmayacak," diye itiraf etti. "Önümüzde büyük bir savaş varken üstelik."

Güldüm.

"Kazanırız. Tüm savaşları kazanmadık mı? Bak, yine yan yanayız. Bunu da kazanırız."

Sonunda o da gülümsedi.

"Kazanırız."

Dudaklarımı yavaşça ıslattım ve yine aramıza koyduğu küçük mesafeyi azalttım. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım.

"O zaman bunun şerefine öpüşelim."

Dudaklarıma baktı ve altdudağını sertçe dişledi.

"Bunu bir daha söylersem beni vur ama öpüşmeyeceğiz."

"Neden ama?" dedim huysuzca.

"Çünkü öpüşmekle kalmayacağımızı ikimiz de biliyoruz." Üzerimden uzandı ve örtüyü kaldırıp üzerime örttü. "Ve senin biraz uyuyup dinlenmen gerekiyor." Homurdandım. Burnuma hafifçe vurdu, sonra eğilip vurduğu yere bir öpücük bıraktı. Ona doğru uzattığım dudaklarımı ise yine görmezden geldi. "Uyu!" dedi bir çocuk azarlar gibi.

Yine huysuzluk etmek istedim ama beni kendine çekip başımı göğsüne yaslayınca yerini bulmuş bir bebek gibi gözlerim tekrar kapanmaya başladı. Çok gecem uykusuz geçmişti, onu kurtarmak için çabalarken uykunun pek bir önemi olmamıştı. Normal insanlara göre uykuya karşı çok dayanıklıydık belki ama bizim de bir dayanma sınırımız vardı. Ben sanırım o sınırı çok zorlamıştım. Öyle olmasa bile ben zaten Damien'ın kokusunu soluduğum her an mayışıyordum, şimdi kokusuna sıcaklığı, nefesi ve kalbinin güzel sesi de eklenmişti.

Örtüyü üzerimden iterken, "Kanatlarını örter misin?" diye mırıldandım. Kanatlarının yumuşak dokusu çok geçmeden üzerime kapandı. Tüyleri en yumuşak yataktan bile daha güzeldi. Ellerimi üzerinde dolaştırırken ne ara uykuya daldırdığımı bile anlamamıştım.

Gözlerimi tekrar açtığımda ise artık yüzümde güçlü bir gülümseme vardı. Uykusuzluğum dinmişti ve tamamen dinç hissediyordum artık. Yavaşça yana dönerken Damien'ı bulmayı umdum ama gördüğüm yüz ile neredeyse sıçrayarak oturur konuma geldim.

Zayden başını bir eliyle desteklemiş bir şekilde yanımdaydı.

"Günaydın uyuyan güzel," dedi diğer elini kaldırıp parmaklarını oynatarak.

Yeni gelmiş olmalıydı, yoksa varlığını sezerdim ama bu kahrolası yine neden gelmişti. Yavaşça nefeslendim ve başımı kısa bir an tavana kaldırıp sakinleşmeye çalıştım. Tekrar ona baktığımda, "Seni öldürürüm," dedim gülümseyerek. "Bir daha bu şekilde seni yanımda bulursam seni öldürürüm Zayden."

"Bak güzelim," dedi doğrulurken. "Şu konuda anlaşalım. Birbirimize yapamayacağımız şeyleri söylemeyi bırakalım artık. Bir yere kadar müttefik sayılırız, değil mi?" Derin bir iç geçirdim. Neden benim müttefiklerim hep öldürmek istediğim varlıklar oluyordu? "Bir de şu var," dedi elini havaya kaldırarak. "Bir daha insanlarımı öldürürsen bu anlaşma başlamadan biter. Siz de boşuna yola çıkmış olursunuz."

Etrafıma bakıp Damien'ı ararken, "İnsanların bize saldırdı," dedim.

Damien odada yoktu.

"Sevgilini arıyorsan," dediğinde tekrar ona baktım. "Son on dakikadır dışarıdaki makineden kahve almaya çalışıyor." Bu şeytan ne yapmaya çalışıyordu? Kahvenin sırası mıydı şimdi?

"Diğer konuya gelirsek..." dedi Zayden. "İnsanlarım size elbette saldıracak. Andras'a hizmet ediyorlar."

"Andras'a hizmet etseler şu an kalkanı geçip kasabayı talan ediyor olurlardı," dedim alayla. "O yüzden bana aptalmışım gibi muamele etmekten vazgeç. Diğer konuya gelirsek..." dedim onun gibi. "Bize bir kez daha saldırırlarsa sen de anlaşmayı unut. Sana mecbur olduğumuzu düşünmek gibi bir hataya düşme sakın!"

"Değil misin?" dedi alayla.

Güldüm.

"Ben Araf'ı yok ettim. Gücümün nelere yeteceğini tahmin bile edemezsin." Dudakları muhtemelen itiraz için aralanmıştı ki konuşmasına izin vermedim. "O halde neden senin kızın peşinden gidiyoruz değil mi? Cevap basit, senin yardımın işimize yarar. Aksi bizi zorlar mı peki?" Başımı usulca salladım. "Elbette ama emin ol, hiçbir işimiz kolay olmadı. Şimdi, otur ve düşün!" Samimiyetsizce gülümseyerek ona doğru eğildim. "Sen bizim düşmanımız olmayı hâlâ göze alabiliyor musun?"

Sırıttı, hatta öylesine sırıttı ki neredeyse tüm dişleri açığa çıktı. Ellerini yavaşça birbirine vurdu ve alkış sesi odayı doldurdu.

"Her geçen gün Andras'ın seni neden bu kadar istediğini daha iyi anlıyorum. Mükemmel bir tehdit içeren konuşmaydı." Alkış kesildi ve o başını omzuna doğru eğdi. Artık alaya alır gibi gülümsüyordu. "Ama bu sözler, inan bana, beni etkilemez. Anlaşma basit..." Kapı açıldı ve gözlerimiz o yöne döndü. Damien elindeki karton kahve bardağıyla bize bakıyordu artık. Gözlerini öfke bürürken, "Adamlarımı öldürme ve bana en kısa sürede kızı getir," diye sözlerini tamamladı Zayden.

Damien öfkeyle gülümsedi.

"Sen öldün."

"Sana da merhaba eski iblis kral!" dedi Zayden. Artık ayaktaydı ve son sözleri de bunlar oldu. Çökük olduğunu yeni fark ettiğim zemine çekildi ve gözden kayboldu.

Damien kahve bardağını yere savurdu. "Neden..." dedi ve kısa bir an susup ellerini belinin iki yanına dayadı. Başını tavana kaldırıp sesli nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı ancak tekrar bana bakıp konuştuğunda bunun işe yaramadığı ses tonundan açıkça belli oluyordu. "Bu kahrolasıyı seni her yalnız bıraktığımda senin yanında buluyorum."

Omuz silktim.

"Bana âşıkmış."

"Ne?" dedi yanlış duymuş gibi.

"Yüzük getirdi; evet, dedim. En kısa sürede evleniyoruz."

Dudakları aralandı ve bana öylece baktı. Güldüğümde öfkesi yine yüzüne yerleşti.

"Komik değildi. Hiç komik değildi. Tanrı aşkına! Sen..."

"Tamam," dedim ayağa kalkıp ona doğru yürürken. "Sakinleş biraz! Çok gerginsin. Sadece adamlarını öldürdüğümüz için bizi uyarmaya gelmiş. Hem bana şunu söyler misin? Kahve almak için, sayamadığı kadar düşmanı olan sevgilini uyurken odada tek mi bıraktın sen?"

Dilini ağzının içinde dolaştırdı.

"Gerçekten mi?" dedi çıkışarak. "Kahve almak için seni neden yalnız bıraktım, öyle mi?" Yüzünü bana doğru eğdi ve öfkeli nefesi yüzüme vurdu. "Çünkü uyuduğun süre boyunca sürekli kahve diye sayıklayıp durdun."

Yüzümü buruşturdum.

"Ben?"

"Evet, sen."

"Ben kahve sevmem Damien," dedim iğrenerek.

"Evet Mara!" diye sesini yükseltti. "Sen kahve sevmezsin, bunu ben de biliyorum ama aynı zamanda sen, kahve sevmediği halde uyurken kahve diye yakaran o kızsın!"

Sustum ve söylediklerini düşündüm. Bir de kahveyi... Ve kahveyi düşünürken hâlâ iğrendiğimi fark ettim. Kahve diye yakarmış olmam mümkün değildi, ben bugüne kadar sadece bir yiyecek için babama yakarmıştım. O da domates soslu makarnaydı. Artık yemek yeme ihtiyacı hissetmesem de onun için babama hâlâ yakarabilirdim ama bir kahve için... İşkence etseler dahi yakarmazdım.

"Sen iyi değilsin," dedim şaşkınlıkla.

"Ben mi iyi değilim?" dedi o da şaşkınlıkla. "Asıl iyi olmayan sensin!"

"Sorun ne?" diyen sesle Mavi açık kapıda belirdi. Meraklı gözleri ikimiz arasında dolaşıyordu artık.

Damien'la aynı anda birbirimizi işaret ettik ve aynı şeyi söyledik.

"O!"

Kevin da Mavi'nin yanında belirdiğinde kolunu onun omzuna attı.

"Çift kavgası. En sevdiğim!"

Abaddon ve Marphas'ın gelmesi de uzun sürmedi. Artık ikisi de Mavi ve Kevin'ın yanından başını uzatmış bize bakıyordu. Aynı zamanda sırıtıyordular.

"Muhtemelen Alastor Mara'nın..." Ellerini Kevin ve Mavi'nin üzerine kaldırıp havada bir tırnak işareti bırakırken, "... büyük savaşta..." dedi. "... geri planda kalmasını istiyor."

"O da kabul etmiyor," dedi Marphas.

Damien işaretparmağını onlara doğrulttu.

"O konuya daha gelmedik!"

Ona daha da büyüyen şaşkınlığımla baktım.

"Bunu düşündün mü gerçekten?"

Sanki saçma bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu.

"Elbette düşündüm."

"Nasıl bunu düşünebilirsin?" diye sesimi yükselttim. Öfkelenmiştim. "Neyin var senin böyle?"

"Senin neyin var?" diye atıldı o da. "Olmayan şeyler görüyorsun. Yorgunsun. Uykunda kahve, diye yalvarıyorsun. Kahrolası kapan'dan bahsetmiyorum bile. Tüm bunlara rağmen bir de savaşta mı yer almak istiyorsun? Senin neyin var asıl?"

"Kahve mi?" dedi Kevin ve Mavi aynı anda.

İkimiz de eşzamanlı başlarımızı onlara çevirdik ve aynı şeyi bağırarak söyledik.

"Evet, kahve!"

"Kapan mı, diye soracağım ama alacağım tepkiden korkuyorum," dedi Abaddon.

"Hepimize kahve aldım!" diye neşeyle bağıran ses eksik tek kişi olan Hermon'dı. Mavi ve Kevin iki yana ayrıldı. Abaddon ve Marphas da öyle. Hermon elindeki tepsinin üzerindeki kahve bardaklarıyla açığa çıktı. Herkesin gözleri onu bulunca dudağını ısırdı ve kaşlarını kaldırdı. Tekrar konuştuğunda ses tonu oldukça düşmüştü. "Ne? Yola çıkmadan önce içeriz, diye düşündüm. Kahve sevmiyor musunuz yoksa?"

"Hayır!" dedi Damien dişlerinin arasından.

"Evet!" dedim onunla aynı anda.

Bana hayretle baktı. Ben de ona öfkeyle. Tekrar kapıya dönüp birkaç adım atmıştım ki o benden önce davrandı. Önce gidip ona bakan gözleri yok sayarak kapıyı kapattı. Sonra dönüp beni kendine doğru çekti. Sakin olmaya çalıştığı nefes alış verişinden belli oluyordu.

"Az önceki konuşma olmamış gibi yapalım ve senin teklifine geri dönelim."

"Hangi teklif?" dedim gözlerimi kısarak.

Sessiz bir nefes aldı ve kendini gülümsemeye zorlayarak cevap verdi.

"Öpüşelim."

12

Eski ve Acı Bir Hikâye

Sözkonusu kasabanın tabelasının önünde artık iki kişi duruyorduk. Marphas ve Abaddon da bizimle gelmek istemişti. Elbette ki buna karşı çıkmadık. Güçlü müydük? Evet ama hâlâ ne ile karşılaşacağımızı bilmiyorduk. O yüzden ne kadar fazla olursak o kadar iyiydi.

Biz Damien'la geldiğimiz araba ile yola koyulurken Mavi, Hermon ve Kevin; Abaddon ve Marphas'ın arabasıyla gelmişti. Daha doğrusu Marphas ve Abaddon'ın çaldıkları arabayla... Kanatlarımız olsa da Kevin'ın gücüne rağmen hiçbirimiz uçmayı mantıklı bulmamıştık. Kevin bizi insanların görüşünden silebilirdi belki ama şeytanlara ve meleklere hâlâ görünebilirdik. Bir de kapanlara tabii...

Onlar arabayı gözden uzak bir yerde durdurup içeriye gizlice gireceklerdi. Biz ise açık açık... Bunu hem bizi fark ettiklerinde büyük bir tehdit olarak görmemeleri ve rahat davranmaları için hem de bir saldırı ihtimaline karşı temkinli olmak için kararlaştırmıştık.

Tabela eskiydi. Yazıları bile zar zor okunuyordu:

Black Silver...

Damien bana baktığında ben de ona baktım. Ondan dikkatli olmamla ilgili bir cümle beklerken, hatta buna göz

devirmeye kendimi hazırlamışken o, "İyi miyiz?" diye sordu. Ettiğimiz saçma kavgadan bahsediyordu ama ben o konuyu hallettiğimi sanıyordum.

"Öpüştük ya," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Evet ama..." dedi ve dilini şaklattı. "İyi miyiz? Aramızda bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır, yok," dedim bu kez de kaşlarımı çatarak. "Yani sen beni geri planda tutmak istemedikçe yok."

Direksiyondaki elini uzatıp elimi tuttu.

"Meleğim, güçsüz olduğun ya da seni kendimden güçsüz gördüğüm için bunu düşünmedim. Ne kadar güçlü olduğun tartışmaya kapalı zaten ama eğer ki kendini kötü hissetmeye devam edecek olursan..."

"Damien," diye araya girdim. Diğer elimi, tuttuğu elimin üzerine kapattım. "Ben iyiyim. Bunu seni rahatlatmak için söylemiyorum. Gerçekten iyi olduğum için söylüyorum. Bir aptal da değilim, eğer size ayak bağı olacak kadar kötü olsaydım size söylerdim."

Derin bir nefes aldı ve başını bana doğru eğip dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Sonra bir tane daha...

"Sen mükemmel bir kadınsın."

"Sen de mükemmel bir şeytan," dedim gülümseyerek. "Ama artık içeri girelim. Dikkat çekeceğiz. Tabii hâlâ çekmemişsek."

Başıyla onayladı ve aynı anda kapıyı açıp aşağıya indik. Tabelanın yanından geçip bozulmuş yolu takip ederek yürümeye başladık. Damien etrafı tararken ben de üstün duyuş özelliğimi devreye soktum. İki katlı, terk edilmiş kasaba evlerini inceleyerek yürümeye devam ettik ama etrafta ne bir hareket ne de tek ses vardı. Buna hayvan sesleri de dahildi.

Zayden'ın buraya neden kendisinin gelmediğini ve bizi gönderdiğini hâlâ anlamamıştım. Elbette büyük bir sürpriz bekliyordum, hepimiz bunu bilerek gelmiştik ama yarım saattir yürümemize rağmen hâlâ görünürde bir şey yoktu. Bu da beni zaman geçtikçe daha çok geriyordu.

"Hiçbir şey yok," dedi Damien sessizce. "Burası sanki yıllardır uğranmamış gibi."

"Şu kapanlar..." dedim ben de sessizce. "... toprağın içinde yaşamıyorlar, değil mi?"

Göz ucuyla yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Hayır Mara, yaşamıyorlar. Toprak onlar için sadece bir yol. Şey gibi..."

"Köstebek," dediğimde daha da buruşturduğu yüzünü bana çevirdi.

"Hayır, güzelim. Bir geçiş kapısı, diyecektim."

Omuz silktim.

"O da olur tabii."

Toprak birden ayaklarımın altından kaymaya başladı. O kadar hızlı bir şekilde oldu ki bu, birden kendimi aşağıya süzülürken buldum. "Mara!" diye bağırdı Damien. Kanatlarımı açmaya çalıştım ama toprak tünel onları kullanabileceğim kadar geniş değildi. Dahası ben düştükçe üzerimdeki yol aynı hızla kapanıyordu. Bir küfür savurdum. Yere çakıldığımda ise ikinciyi...

Paslanmış metal raylarıyla, bir vagon yolunun tam üzerine düşmüştüm. Daha kötü olanı ise etrafımdaki kalabalığı fark etmemdi. Vakit kaybetmeden aktive ettiğim Cennet ve Cehennem silahlarıyla doğrulmayı denedim ama silahlara hızla vurup elimden savrulmasına neden oldular. Ben doğrulamadan iki kişi kollarımdan kavrayıp beni şiddetle yerden kaldırdı. Tepki vermedim çünkü bu bir saldırı değil daha çok savunmaydı. Aksi halde o ışık halatları göğsümü hedef alırdı.

Yüzüme dağılan saçlarımın izin verdiği ölçüde etrafıma bakındım. Etrafım kapanlar tarafından çevrilmişti. Bir kadın ise tam karşımda duruyordu. Açık kumral saçları vardı ve loş ortamda kararsa da sarıya dönük kahverengi gözleri... Boynunda bir metalin bıraktığı yanık izi seçiliyordu. Tüm bunlara rağmen bu kız, yirmi yaşında bile durmuyordu. Uzun boyluydu belki ama yüzünden yaşının küçüklüğü belli oluyordu.

"Diğerinin işini bitirin!" dedi o da beni incelerken.

Nefes nefese kalmışken, "Önce beni dinlemeni tavsiye ederim," dedim.

"Seni zaten dinleyeceğim," dedi kız. "Özünü yemeden hemen önce şeytan."

"Keira," dediğimde sarı gibi duran açık kahverengi gözleri kısıldı. "Adın bu değil mi?"

"Adımı bilen ilk şeytan değilsin," dedi sertçe. "Andras'ın gönderdiği ilk şeytan da değilsin." Döndü ve kalabalığa kısaca göz gezdirdi.

"Özünü kim yemek ister?"

Kalabalıktan heyecanlı büyük bir gürültü yükseldi. Açık kumral saçlı ve Keira'nın kehribar gözlerinden daha koyu kahverengi gözlere sahip bir kız güldü.

"O şerefe beni layık gör kardeşim."

Göz devirdim.

"Beni Andras göndermedi."

Keira güldü.

"Zayden mı?" Gülüşü bıçak gibi kesildi. "O halde senin özünü ben alacağım."

"Bak canım..." dediğim an eli boynumu buldu. Nefesimi keserken göğsünden fırlayan ışıklı halat ise benim göğsümden içeri süzüldü. Canım fena acıdı.

İyi kız rolü buraya kadardı. Şeytan Mara geri döndü. Zemin sallandı ve o benim özümü çekemeden kordan sarmaşıklarım zemini delerek önce ona çarptı ve şiddetle savurdu. Sonra ise kalabalığı hedef aldı. Âdeta bir ahtapot gibi hepsini bir köşeye savurdu. Buna beni tutan kapanlar da dahildi. Parlayan halatlar her bir yandan üzerime yağarken kendime sarmaşıklarımdan bir kalkan inşa ettim.

"Nesin sen?" diyen ses kızın kısık sesiydi. Çok büyük olmayan açıklıkta öylesine bir gürültü vardı ki artık, şüphesiz keskin duyuş özelliğim olmasa onu duyamazdım. Etrafımı göremediğim için nerede olduğunu göremiyordum. Hepsi küllü bir toprak siluetindeydi. Bir çocuk çığlığı duyduğumda sesler aniden kesildi. "Durun!" dedi, bu Keira'ydı.

Saldırıların geri çekildiğini anladığımda ben de sarmaşıklarımı geri çekmiştim ama hâlâ tetikteydim. Kalabalığın iki yana açılmasıyla kucağında çırpınan, en fazla beş yaşında bir kız çocuğuyla Damien görüş açıma girdi. Çocuk kollarında debelenmeye devam ederken o bana çatık kaşlarla bakıyordu. Çocuğun, kucağındaki çırpınışlarına bir çığlık daha eklenince benim de kaşlarım çatıldı. Aslında onları ilk gördüğüm andan beri ifadem değişmişti.

"Sakince oturup konuşalım mı?" dedi ve kızıla bürünen gözleri Keira'yı buldu. "Yoksa ben burada bir katliam çıkarmaya bu çocuktan mı başlayayım?"

İstemsizce yutkundum. Darla'nın küçük bedenini kucaklayan ve ona gülümseyen hali gözümün önüne geldi. Onu tamamen şeytan haliyle bir çocukla görmüştüm. O yüzden kucağındaki o küçük çocuğa zarar vereceğini düşünmüyordum. Beni ürküten farkındalıktı. Damien'ın benim için yapabileceği şeyleri düşünmek beni gerçekten ürkütmüştü. Onun için yapabileceğimi fark ettiğim şeyler beni bundan daha da çok korkutmuştu.

Çocuk bir çığlık daha atınca irkildim.

"Damien..." demiştim ki, "Canını yakma!" diye bağırdı Keira. Kardeşim dediği kız da tetikteydi artık. Keira'nın aksine o, her an saldıracak gibiydi.

Küçük kızın çırpınışları aniden durdu, Keira'ya baktı ve birden gülümseyerek Damien'a döndü.

"Çok korktu değil mi?"

Damien da sert ifadesini sildi ve küçük kıza gülümsedi.

"Söylemiştim."

İçimdeki huzursuzluk geldiği gibi geri gitti. Damien gözlerini kızdan bana çevirdiğinde gülümsemesi soldu. Ona gülümsesem de bana aynı şekilde cevap vermedi. Şaşkınlık içeren seslerle küçük kızı yere bıraktı. Kız neşeli bir şekilde Keira'ya doğru koştu. Keira onu hemen kucaklayıp siyah saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Sana oyun oynadık," dedi kıkırdayarak kız.

Keira sesli bir nefes verirken Damien'a bakarak konuştu.

"Gerçekten canını yakabilirdi Elly. Sana yanımızdan ayrılmamanı söylemiştim."

Küçük kız suçlulukla başını eğerken ben bana tehditkârca bakan ama artık saldırmayan kapanlara göz gezdirdim. Damien yanıma yürürken kapanlar aynı anda kıpırdandı ama belli ki Keira'dan herhangi bir komut gelmeden saldırmayacaklardı.

Elly başını kaldırıp tekrar Keira'ya baktı.

"Aslan'ı bulmaya gitmiştim. Hem..." Damien'a bakıp dişlerini göstererek gülümsedi. "... o benim arkadaşım."

"Şeytanlarla arkadaş olamazsın Elly!" diye çıkıştı diğer kız. "Ve sana daha önce de söyledim. Buradaki tek hayvan fare..."

Raylar boyunca uzayıp giden koridorun derinliklerinden gelen kükremeyle kız sustu. Bu Hermon'dı.

"Aslan!" diye bağırdı Elly.

"Aslan?" dedi Keira kaşlarını çatarak.

Koridorda Hermon'ın devasa gerçek formu göründü. Kükreyerek bulunduğumuz alana doğru geliyordu. Ve üzerinde Abaddon ve Marphas vardı. Tüm kapanlar yine saldırı pozisyonu aldı.

"Bizdenler!" dedi Damien. Yanıma geldiği halde bana bakmıyordu. Dokunmamıştı da, sadece yanımda duruyor ve kapanları inceliyordu.

Hermon'ın devasa bedeni kapanların açtığı alanı doldururken Marphas ve Abaddon yere atladı. Keira'ya kardeşim diyen diğer kapan kız onları incelerken, "Sizden olmaları hâlâ tehlike vaat ettikleri gerçeğini değiştirmiyor," dedi. Yine bize baktı. "Tıpkı sizin gibi."

"Sadece konuşmak istiyoruz," dedim, ona değil Keira'ya bakmıştım. "Aksi halde zaten çoktan size saldırmış olurduk, öyle değil mi?"

"Bize zaten saldırdın!" dedi kapanlardan biri tiksinti dolu bir sesle.

Hangisinin konuştuğunu görmediğim için hepsine göz gezdirerek konuştum.

"Önce siz başlattınız ama."

"Aslan!" dedi Elly yine ve Keira'nın kucağından atlayıp Hermon'a koştu.

Keira onu tutmak istese de küçük kız daha hızlıydı. Panikleyip ona doğru koştu ama küçük kızın sarıldığı, en azından sarılmayı denediği, Hermon başını kızın yanağına sürtünce durdu. Kaşları bu kez şaşkınlıktan çatıldı. "Bu bir Cennet yaratığı mı?" derken sesindeki tiksintiyi almamak imkânsızdı. Bizimle bile bu tonda konuşmamıştı.

"Araf," dediğimde bana baktı.

"Araf?" diye sorguladı. Anlamamış görünüyordu ama kaşları birden havalandı. Beni daha dikkatli incelemeye başladı. "Sen..." dedi yavaşça. "Sen Andras'ın öldürdüğü kızısın."

Yanımda dikilen Abaddon dirseği ile beni dürttü.

"Namın her yere yayılmış."

"Ünlü olmak zor," dedim sırıtarak. Damien'a baktım yine, kaşlarım çatıldı. Bu adamın derdi neydi? Suratı kaskatıydı. Elimi koluna koyduğumda gözlerini sonunda bana çevirdi. "Sorun ne?"

"Bir sorun yok," diye kestirip attı ama bu bile bir sorun olduğunu bas bas bağırıyordu.

Bulunduğumuz durum sorgulamama izin vermediği için üstelemedim ama fırsat bulduğum ilk an onunla konuşacaktım.

"Hey!" diyen sesle yine herkes koridora baktı. Mavi yanında Kevin ile koridorun görünen kısmının ortasında dikiliyordu. "Savaş çıkmadığına göre geliyoruz."

Kapanların gözlerinin ondan Kevin'a doğru döndüğünü gördüm.

"Melek!" diye bağırdı birisi.

Ortam birden karıştı. Hermon'a olan tepkilerinin nedenini de o an anladım. Onları öldürenler meleklerdi. Kapanların meleklere duyduğu nefret, şeytanlara duyduklarından fazlaydı. Keria hızla titremeye başlayan Elly'yi kucakladı. Etrafımız

birden yine sarılırken bir grup da koridoru kapattı. Hermon hırıltılı bir ses çıkardı ama bir şey yapmaması için onu uyardığımda uysallaştı.

"Biz..." diyen tereddütlü ses Kevin'ındı. "Biz de onlardanız."

Sanki koordine edilmiş gibi yine tüm başlar bize döndü. Artık bize de en az onun kadar tiksinerek bakıyorlardı.

Abaddon yanımda gergince sırıttı.

"Onu hayatımda ilk kez gördüm."

"Yanınızda bir melek mi getirdiniz?" diye bağırdı diğer kapan kız.

"Ah, gerçekten sıkıldım," dedi Damien. "Meleklere olan düşmanlığınız umurumda değil ama bilmek isterseniz..." İşaretparmağıyla kalabalıktan görünmeyen Kevin'ı işaret etti. "O melek, türünüzü yok eden generalle Araf'ta savaştı." Bu kez hepimizi işaret etti. "Hepimiz gibi. İçiniz rahatlayacaksa..." Sonunda belimden kavrayıp beni kendine çekti. "Bu şeytan da onu yok oluşa yolladı."

Aslında o başarı Ariel'a aitti ama dolaylı olarak bunu üzerime alınıp keyiflenebilirdim. Tabii Damien bana *bu şeytan,* demeseydi. Ona öfkelenmeden edemedim. Ben *bu şeytan* değildim.

"Biz de vardık," dedi Marphas sırıtarak.

"Hepimiz derken bizi de kastetti zaten," dedi Abaddon.

"Haklısın bebeğim," dedi Marphas ve onu kendine çekip öptü. Her durumda keyfi yerinde olabilecek birileri varsa o da bu iki şeytan olabilirdi.

Keira hâlâ bizi şüpheyle süzerken Elly başını kaldırıp ürkmüş gözlerle ona baktı.

"Yine canımızı mı yakacaklar?"

İçim acıyla doldu. Bu zamana kadar belki bunu düşünmemiştik ama Seraphiel tüm kapanların sonunu getirirken elbette ki çocuklara da acımamıştı. Meleklerin kuralları katı ve tekti. Esnetilemezdi. Görev bilinci ile küçük büyük ayırt etmeden tüm ırkı yok etmişlerdi. Belki bu, diğer meleklerin yine de özünü kirletebilirdi ama Seraphiel başta olmak üzere Seraphim

meleklerinin özü kirlenmiyordu. Bunu bana Araf'ta kendisi söylemişti.

Damien belimi bıraktı ve kıza doğru yürüdü. Kapanlar hareket edince Keira başını durmaları için iki yana salladı. Damien ikisinin önünde durdu ve ellerini Elly'ye uzattı. Keira biraz tereddüttün ardından kollarını gevşetti, diğer kapan kız homurdandı ve Elly Damien'ın kucağına geçti. Damien onun gece karası saçlarını nazikçe arkaya itti ve gülümseyerek açık yeşil gözlerine baktı.

"Sana biri dokunacak dahi olursa..." Başıyla Hermon'ı işaret etti. "Aslan onları yer!" Hermon onaylar gibi kükredi.

Elly'nin korkmuş ifadesi hızla kayboldu ve bu sefer de Damien'ın kucağından çırpınarak inip yine Hermon'a koştu.

"Aslan!" dedi yine coşkuyla ona sarılarak. "Teşekkür ederim aslan!"

Keira ona bakarken uzun, sesli bir nefes verdi ve "Pekâlâ," dedi uzatarak. "Konuşalım, bakalım."

Yer altından çıkıp kasabanın dökülmüş evlerinin birine gelmiştik. Burası eski maden ocaklarının olduğu dağın arkasında kalıyordu. Damien'la dolaşırken bu kısma geçememiştik. Belli ki kapanlar bir tehlike sezmedikleri zamanlarda kasabanın girişinden ziyade bu tarafta yaşıyorlardı.

Geniş salondaki mobilyalar eski ama sağlamdı. Birbirleriyle uyumsuz olmalarına bakılırsa içeriyi sağlam eşyaları toplayarak dizayn etmişlerdi. Odanın ortasında eski iki gri kanepe, pencerenin olduğu duvarın sağ köşesinde bir ahşap sehpa ve iki sandalye, diğer köşede ise bir ahşap kitaplık vardı. Kanepelerin hemen önünde ise orta boylarda bir dokuma halı vardı. Salondan görünen holden yukarı tahta merdivenler yükseliyordu. Merdiven yer yer yeni tahta parçalarıyla güçlendirilmişti.

Evin içi hâlâ taze boya kokuyordu. Kısa süre önce boyanmış olmalıydı. Duvarlara da yer yer eski tablolar asılmıştı ama onlar da birbiriyle uyum içinde değildi.

Damien kitaplıktaki sararmış kitaplara bakarken Kevin, Mavi ve ben bir koltukta otururken; Marphas ve Abaddon diğer koltukta oturuyordu. Dışarıdan Elly'nin neşeli sesleri geliyordu. Başka çocuk sesleri de onun seslerine karışıyordu. Hermon'ın kokutucu olmaktan uzak hırıltıları ara ara kulağıma çalınıyordu. Mavi sesleri duydukça yanımda homurdanıyordu.

İki kapan holün girişinin iki yanında bizi izliyordu. Diğer ikisi ise pencerenin yanındaydı. Biri ara ara pencereden bakıp dışarıda oynayan çocuklarla Hermon'ı kontrol ediyordu. Halbuki dışarıda daha fazla kapanın tetikte beklediğine emindim ama o yine de tedbiri elden bırakmıyordu. Diğer kapan kız da öyle. Adı Savina'ydı ve Keira'nın kardeşiydi ama Keira'nın aksine o, daha çok kavgacıydı. Bizi öldürecek gibi bakıyordu ki fırsat verilse ışıklı halatlarını özümüzden önce boynumuza dolardı.

Keira arka tarafta kalan mutfaktaydı. Birazdan geleceğini söyleyip gideli birkaç dakika oluyordu. Kapanlara herhangi ters bir durumda bize saldırmalarını tembihledikten hemen sonra tabii. Bunu daha çok da Savina'ya yapmıştı. Kız buna hevesli olduğunu açıkça belli ederek genişçe sırıtmıştı.

Yavaşça yerimden kalkıp Damien'ın yanına yürürken odadaki kapanlar beni izliyordu, Savina gözlerini kısmış her hareketimizi inceliyordu ama hiçbirini umursamadım. Elindeki eski kitabın sararmış ve yer yer küflenmiş yapraklarını çeviren Damien'ın yanında durdum. Bana sadece göz ucuyla baktı ve hiçbir şey olmamış gibi kitabın sayfalarını çevirmeye devam etti. Elimi yanağına yaslayıp bana bakmasını sağladım. Siyah gözlerini zorda olsa üzerime çevirebilmiştim artık.

"Sorun ne Damien?"

"Bir sorun yok Mara, sana daha önce de söyledim," dedi soğuk bir sesle.

"Bir sorun olduğunu ikimiz de biliyoruz. Söyle bana!"

Pencereden dışarı baktı ve gözleri yine beni buldu. Söyleyecek gibi oldu ama başını hafifçe iki yana sallayıp, "Boş ver," dedi.

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. "Boş falan vermiyorum. Sorunun ne olduğunu bana..."

"Mara..." diye sözümü kesti. Derin bir nefes alıp gözlerini tavanda dolaştırdı. "Orada..." dedi ve dudaklarını ıslatıp bana baktı. "Aşağıda bana olan bakışların..."

Gözlerim kısıldı. İlk başta anlamadım, sonra Elly ile geldiğinde hissettiğim endişeyi hatırladım. Dudaklarım aralandığında, "Ben..." demiştim ki, "Sen bana korkuyla baktın," dedi. "Korku ve endişeyle... Seni ilk tanıdığım zamanlardaki gibi bir ifade bile değildi bu. Ben bir şeytanım, hâlâ öyleyim ve sen bana o an bunu en derinden hissettirdin. Bir çocuğa zarar verebileceğimi düşünerek yaptın bunu."

Ellerimi yüzünün iki yanına koyarken geri çekilmek istedi ama ona daha da yaklaştım ve buna izin vermedim.

"Özür dilerim," dedim derin bir pişmanlıkla. "Sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim ama o an için hissettiğim şey bu değildi."

"Neydi o halde?" dedi hâlâ soğuk ama biraz daha sert bir sesle.

"Ben sadece benim için yapabileceklerinden korktum Damien. Benim için yine şeytani özünün içinde kaybolup gitmenden korktum. Senin için yapabileceklerimden korktum." Gözlerine derin derin bakarken başımı iki yana salladım. "O çocuğa zarar vermeyeceğini biliyordum. Beni Elly'e zarar verme ihtimalin değil, birbirimiz için yapabileceklerimizin düşüncesi korkutmuştu. Birbirimiz için yapabileceklerimizden zarar görecek insanlar korkutmuştu."

Sert ifadesi yumuşadı ama soğukluğu tamamen dağılmış sayılmazdı. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki kırılan parçalarını yine benimle tamamlamak ister gibiydi.

"Senin için yapabileceklerim beni de korkutuyor. Hep korkuttu ama hiç engelleyemedi."

"Biliyorum," dedim başımı boyun girintisine yaslayarak. "Bu çok daha korkutucu. Bu bizi bambaşka bir şeye dönüştürebilir."

"Meleğim," dedi yumuşayan sesiyle. Geri geldiğinden beri bana melekçik dememişti, onun artık meleğiydim. "Biz şeytanız ama bir gün senin için şeytanlığımı bile korkutacak şeyler yapmam gerekirse hiç düşünmem, yaparım. Bunun bir çözümü yok, biz buyuz. Biz birbirimiz için dünyayı yakabilecek bir aşka sahibiz. Bunun adı bencillik mi? Kötülük mü?" Güldü. "Söyledim sana, biz şeytanız. Benciliz ve kötüyüz."

Ben de güldüm.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedi saçlarımdan öperken. Geri çekildim ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. O da beni öptü. "İyi miyiz?" diye sordu, artık sırıtıyordu.

Ben de sırıttım.

"Öpüştük ya."

Güldü.

"Bence bunu bir öpücükle daha destekleyebiliriz."

Keira üzerinde bardaklar olan elindeki tepsiyle içeri girdiğinde Damien istediği öpücüğü alamadığı için biraz homurdandı.

"Kahve," diye açıkladı Keira ve kapanlardan birinin çektiği sehpanın üzerine tepsiyi bıraktı. "Şeytanlar ne içer bilmem," dedi ve Kevin'a öldürücü bir bakış attı. "Melekler ise umurumda değil zaten. Evde sadece kahve var ama başka bir şey olsaydı da ikram eder miydim, şüpheli. Sadece zoraki bir nezaket gösteriyorum, bu nezaket söyleyeceğiniz şeylerden sonra kalmayabilir de."

Kevin homurdandı.

"Nezaketin bana çok ağır geldi."

"Sana değildi zaten," dedi Keira'nın kardeşi Savina, duvara yaslandı. Kevin'ı iğrenircesine süzdü. "Melekler umurumda değil, cümlesinin tam olarak hangi kısmını anlamadın?"

Kevin sustu. Bu kez Mavi çıkıştı.

"Seni yerim kızım, ona düzgün davran!"

Odadaki kapanlar kıpırdandı. Ellerimi kaldırarak onlara doğru ilerledim.

"Sakince konuşalım. Kimse kimseyi yemeden."

Kevin'ın yanına oturduğumda Damien da yanıma oturdu. Kevin'ın diğer yanında da Mavi olunca koltukta biraz da sıkışmıştık ama bu Damien'ın hoşuna gitmiş gibiydi. Aramızdaki soğukluğun dağılmasıyla kolunu belime sarıp beni kendisine iyice çekmişti.

Keira köşedeki sandalyelerden birini karşımıza çekti. Oturup bir kahve bardağını eline aldı. Sehpada beş bardak kalmıştı, gerçekten Kevin'a kahve yapmamıştı. Öfkelenmeden edemedim. Konuşmaya başlamadan önce eğildim ve bardaklardan birini alıp Kevin'ın eline tutuşturdum. Kevin'ın gözleri samimiyetle ışıldarken Keira'ya baktım ve ben de samimiyetten yoksun bir gülümseme sundum.

"Sakın yanlış anlama. Bunun yaptığın ırkçılıkla ilgisi yok. Sadece kahve sevmiyorum."

Bana bakan öfkeli gözleriyle, "Irkçılık?" dedi. "Sana yaşadıklarımız basit bir şey gibi mi geliyor?" Kevin'ı işaret etti. "Evet, belki Araf denen bok çukurunda Seraphiel ile savaştı ama ondan önce ona hizmet ediyordu. Çıkarları ters düşünce herkes karşı karşıya gelebilir. Araf'ta yaptığı şeyin bizimle ilgisi yok yani. Öyleyse öfkemizi neden dindirsin?"

Öne doğru eğilirken kollarımı dizlerimin üzerine dayadım.

"Lucifer'la işbirliği yapıp melekleri arkasından vuran siz değil miydiniz? Bu durumda meleklerin de size kin gütmesi gerekmez mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu onlardan birine soralım istersen." Başımı eğip Kevin'a baktım. "Kapanlardan nefret ediyor musun Kevin?"

Yüzünü buruşturdu.

"Hayır." Kirpiklerini ağlayacakmış gibi kırpıştırdı. "Sadece az önce tatlı kalbim biraz kırıldı, o kadar."

Başımı yine Keira'ya çevirdim.

"Görüyorsun ya, onlar senin gibi düşünmüyor."

"Lucifer'la işbirliği yapan biz değildik," dedi Savina. Keira da kardeşine bakıp onaylarcasına bir baş hareketi yaptı. "Bizim toplumumuz değildi. Zayden'ın toplumuydu."

"Yani zaten size kin gütmesi saçma olurdu, neticede siz aynı türden olsanız da melekleri öldürenlerden değildiniz. Bir dakika!" dedim bedenimi dikleştirirken. Gözlerimi Keira ve Savina arasında dolaştırdım. Sonra Kevin'a baktım. "Seraphiel'ın soykırımında sen var mıydın Kevin?"

"Seraphim melekleri vardı sadece," dedi Kevin.

Dudaklarımı büzerek Keira'ya baktım.

"Ah, yani sen de kapanları öldürenlerden değildin. Şu işe bak!"

Keira'nın dudakları aralandı ve birkaç saniye öylece durdu. Sonunda hafifçe güldü. Savina yine çıkışacak gibi olunca elini kaldırıp onu susturdu ve "Anladım," dedi Kevin'a dönerek. Birkaç saniye derinlemesine inceler gibi ona baktı. Oluşan sessizliği ise kimse bozmaya çalışmadı. Sonunda kendi oluşturduğu sessizliği kendisi bozdu. "Ben halkımın ölümünü gördüm. Acı çığlıklarını dinledim. Çocukların korkularını, annelerin ağıtlarını... Hepsi sustuğunda göğsüme saplı bir Cennet silahıyla kanla yıkanmış toprakta yatıyordum. Son gördüğüm yüz ne annemin ne babamın ne de kardeşlerimin yüzüydü. Onların hayatı için endişelenirken öldüm. Bir meleğin ilahi güzelliğini izlerken öldüm, bir meleğin ellerinden oldu ölümüm. Ben o meleğin yüzünü hâlâ ezberimde tutuyorum. Adını da..." Dişlerini sıktı. "Adriel."

Bu ismi duyup duymadığımı anımsamaya çalıştım ama başarısız oldum. Benim aksime Kevin onu tanıdığını hemen ele verdi. "Adriel," diye mırıldandı, gözleri irileşmişti. Damien'ın belimdeki elinin sıkılaşması onun da bu ismi tanıdığını ele verdi ama o Kevin gibi bunu yüzüne yansıtmadı. "Ah, şey..." dedi Kevin hemen. "Adını hiç duymadım."

"Sorun değil," dedi Keira soğuk bir gülümsemeyle. "Onu tanımanın önemi yok artık. Ben az önce kendime geldim. Bunun için..." Bana baktı. "... sana teşekkür ederim." Başımı anlayışla salladım. Onu gerçekten anlıyordum, belki ben de onun yerinde olsaydım aynı şekilde davranırdım. Yaşamadan

bilemezdim bunu. Savina bu kez sessiz kaldı. Keira ise acı çeker gibi soluklandı. "Geri geldiğimde, yani Andras bizi tekrar dirilttiğinde ilk sorduğum soru ne bunun nasıl olduğuydu ne de karşımdakinin kim olduğu. İlk sorduğum soru Adriel'dı. Elbette sizin gibi herkes onu tanımıyordu ama Seraphim meleklerinin öldüğünü herkes biliyordu. O yüzden artık intikam alamayacağımı biliyorum ama yine de unutamıyorum."

"Üzgünüm," dedi Kevin gerçekten içten bir sesle.

"Ben de," dedi Keira. "Hepinizi bir tutmak aptallıktı ama kendini benim yerime koymanı istiyorum senden. Beni anlamanı istiyorum. Bu öfkeyi üzerimden atmak kolay değil."

"Anlıyorum," dedi Kevin. "Ben de öldüm." Bana baktı, sonra Damien'a. "Benim de uzun yıllar sonra ailem diyebileceğim kişiler oldu. Ben de ölürken onların hayatı için endişelenmiştim. Yani seni en iyi ben anlarım."

Damien kolunu arkamdan uzatıp onun omzunu dostça sıktı. Kevin sadece gülümsedi. Keira ise anlayışla başını salladı. Kevin'ın elindeki kahve bardağına baktı, ardından bana.

"Sana da bir kahve getireyim."

Başımı gülümseyerek iki yana salladım.

"Gerçekten kahve sevmiyorum." Damien ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Dikkatim onda olsaydı duyabilirdim. Duyamadığım için ona baktım. "Ne?" dedim kaşlarımı çatarken.

"Hiç," dedi dudak bükerek. İyice arkasına yaslandı. "Hiç."

"Babana benzemiyorsun," dedi Keira.

Dikkatimi yine ona verdim. Elbette Andras'tan bahsediyordu.

"O babam değil," dedim sertçe.

Gülümsedi.

"Geri döndüğünde onun yanında yer alacağına emindi ama bizim peşimize gönderdiği şeytanlardan öğrendiğime göre işler onun umduğu gibi de gitmemiş. Buraya da ne için geldiğinizi biliyorum."

Yine öne doğru eğildim.

"Ne içinmiş?"

O da öne doğru eğildi ve yüzü sertleşirken tek kaşı havalandı.

"Beni Zayden'a götürmek için. Sizi gönderen Andras değil, Zayden." Kız gerçekten zekiydi.

Savina sadece güldü. Sanki *sıkıysa deneyin*, der gibi... Ben ve Damien hariç diğerlerimiz olduğu yerde kıpırdandı.

"Ve bunu anlamana rağmen bize saldırmadın çünkü?" diye sorguladım.

Tekrar sırtını sandalyenin ahşap yüzeyine dayadı.

"Eğer beni Zayden'a götürmek için gelmişseniz siz neden bize saldırmadınız?"

"Bu teoriyi öne süren sendin," dedim. "Ben değil."

Güldü.

"Ama bunun için geldiniz. En azından Zayden öyle sanıyor, değil mi?"

"Evet," dedim kötücül bir gülümsemeyle. O da bana benim gibi gülümsedi.

"Aslında benimle ittifak yapmak için buradasınız."

"Öyle de denebilir."

"Sadece bir yeri anlamıyoruz," dedi Damien. "Neden kendisi buna yeltenmeyip bizi gönderdi? O bizden çok daha hızlı burada olabilirdi. Üstelik yanında bizden çok adamı varken..."

"Gelemez," dedi sessizliğini bozan Savina.

Anlamamış bakışlarımıza karşılık Keira derin bir nefes aldı ve göğsü yükselip alçaldı.

"En başından anlatayım size."

"Müthiş bir fikir," dedi Mavi sonunda sessizliğini bozarak.

"Bu kasaba..." diyerek anlatmaya başladı Keira. "... yüzyıllar önce bizim yaşadığımız yerdi. Meleklere hizmet ederdik, daha doğrusu bunu asker olarak yetiştirilenlerimiz yapardı. Diğerlerimiz normal insanlar gibi yaşardı. İki köklü aileydik. Yani kapan soyu iki kişiden başlayıp iki soydan ilerledi. Zayden'ın ve benim ailemin soyu uzun yıllardır beraber yaşıyordu. Ta ki onlar şeytanlara hizmet etmeye başlayana kadar..." Kahvesinden bir yudum alarak devam etti. "Bunu çok sonradan öğrendik. Babam öğrendiği an Zayden'ın babası Hector'ı uyardı.

İşe yaramadı. Babam bunun üzerine başka bir yola başvurdu." Sessiz bir nefes aldı. "Zayden bana âşıktı, aslında bunun aşk değil de saplantı olduğunu söylemek daha doğru olur. Babam hiçbir zaman beni onunla evlendirmeye sıcak bakmamıştı ama yaşayabileceklerimizin düşüncesiyle onlara bir teklif sundu."

"Zayden ile evlenmen karşılığında şeytanlarla kurdukları ittifakı bozmaları," dedim, başını salladı. "Sen ne yaptın peki?"

Yutkundu.

"Babam belki yaşayabileceklerimizin bilinceydi ama ben değildim. Bana olabilecekleri anlatsa da..." Derin bir iç çekti. "Zayden'la evlenme düşüncesi öylesine korkunçtu ki kaçtım. Büyük bir bencillikti belki yaptığım ama o zamanlar bunları düşünebilecek yaşta değildim."

"Ve haklıydın," dedi Savina. "Babam halkı için kızını harcamayı seçti."

Keira sessiz kaldı. Bakışlarını yere indirdi.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Kevin.

"Evlendirilmek istediğimde mi?" dedi Keira. İsterik bir şekilde güldü ve gözlerini ona dikti. "On altı. Öldüğümde ise on yedi. Bir yıl ailemden uzakta sürekli bir yerlere sığınarak yaşadım. Sizin yaşantınıza hâlâ ayak uydurmakta zorlanıyorum ama bu yüzyılda en sevdiğim şeylerden biri daha özgür olmamız. Bizim yaşadığımız çağda... kadınlar... değil özgür olmak değer bile görmezdi, bilirsiniz işte. Sokakta yaşayan bir kadın her türlü tehlikeyi yaşardı."

"O hâlâ tam olarak değişebilmiş değil," dedim yüzümü buruşturarak.

"Eskisi gibi de değil, emin ol," dedi. "Ben yine de dayanabildim çünkü her ne kadar kadınlarımız asker olarak yetiştirilmese de babam benim daha güçlü olmamı istemişti. O yüzden kendimi savunabilecek kabiliyete sahiptim. Biz kapanlar insan türünden daha dayanıklıyızdır zaten. Yine de buna ancak bir süre daha dayanabildim, sonunda geri döndüm. Tam bir yıl sonra geri döndüm. Hâlâ korkuyor muydum, sonuna kadar

ama dışarıdaki hayatta da artık dayanamayacağımı biliyordum. Zayden'la evlenme düşüncesi eskisinden de berbattı ama en azından nefes alırdım. Tabii onunla ne kadar nefes alınabilirse."

"Zayden..." dedim yavaşça. "Bu kadar kötü biri mi?"

Güldü. Hatta hem Savina hem de Keira aynı anda güldü.

"Eğer onun bir kapan olduğunu bilmeseydim ona şeytan derdim," dedi Savina. "Zorba, sadist, pislik herifin tekiydi."

Keira'nın gülüşü sonunda soldu. Yüzünün iki yanına dökülen saçlarının sol kısmını geriye attı ve boynundaki yanık izini açığa çıkardı.

"Bunu o yaptı. Bana onu hatırlatacak bir işaret bıraktı. Amacı da buydu zaten."

Damien'ın boynumu elleriyle kızartışı aklıma geldi. Gerildim, o anı hatırladığım için değildi bu. Onun da hatırladığını bildiğim içindi, gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Gerçekten bir şeytan olabilirmiş," dedi sessizce. "Aynı şeyi ben de bir ara yapmıştım."

Yutkunduğumda Keira onun üzerinde olan gözlerini bana çevirdi.

"Ve sen de onu affettin, öyle mi?"

Sesindeki öfke ve tiksinti beni kendime getirdi.

"Beni bir uçurumdan attı. Zebanilerin arasında bırakıp gitti, göğsüme bir hançer sapladı," dedim sertçe. "Araf'ta ise onlarca yaratığın beni parçalayışını izledi." Her söylediğim şeyle yüzünden şaşkınlık okundu. "Ama..." diye vurgulayarak devam ettim. "... o bir şeytandı. Bir şeytanı şeytanlık yaptığı için yargılayamayacağımı, şeytanın kızı olduğumu öğrendiğimde değil; ben de onu parçalamak istediğimde anladım. İçgüdülerim sadece vahşi hislerle dolmuştu. O an istediğim tek şey birilerinin parçalanışını izlemekti."

"Ne değişti peki?" diye soran bu kez Savina oldu, sesi hâlâ sertti. "Hâlâ o bir şeytan, değil mi? Güvendiğin şey senin de şeytani özünün olması mı?"

"Benim insani bir yanım da var," dedim. Damien'a döndüm ve içindeki huzursuzluğu atması için gülümsedim. "Onun da artık insani bir yanı var."

"Çok kişiyi kapsamıyor," derken o da sonunda gülümsedi. Önce Savina'ya sonra Keira'ya baktı. "Ben hâlâ bir şeytanım ama Zayden bir şeytan değil. Kapanlar doğaüstü güçle donatılsalar da insan soyundan gelirler ve inan bana; insan soyu, bazen bir şeytanı bile yaptıklarıyla şaşkına uğratabilir. Sonra da şey der: *Şeytana uydum.*"

Abaddon ve Marphas birbirine baktı ve aynı anda güldüler.

"Biz onlara kibriti ateşle deriz," dedi Abaddon. "Onlar evi yakar."

"Sonra da kibrit çöpünü bizim elimize tutuştururlar," dedi Marphas.

"Doğru," dedi Keira sadece. "Ama Zayden böyle biri değildi. O, evi yakıp *ben yaktım,* diye gururla bağıracak biriydi; bu gururu(!) şeytana bile bırakmazdı. Bu yüzden dirildikten sonra kaçtım, ondan kaçtım. Halkım da beni takip etti ve işte buradayız." Herkes heyecan verici tarihi bir hikâye dinlemenin büyüsüne kapılmışken Keira elini havada yavaşça salladı ve konuya geri döndü. "Geri döndüğümde hiçbir şey eskisi gibi değildi artık. Zayden'ın babası Hector artık tamamen Lucifer'a hizmet eder olmuştu. Bu yüzden babam çareyi Seraphiel ile konuşmakta bulmuş. Sizlerin kutsal kitaplarınızdaki, hangisi olduğunu bilmiyorum, bir ritüelle kasabayı mühürlemişler."

Lucifer'ın bilmediği kısım burasıydı demek ki.

"Bu yüzden mi kasabaya giremiyor?" diye sordu Kevin. Keira başıyla onayladı. "Ama biz girdik."

"Ritüel sadece Hector'ın, yani Zayden'ın soyunu ve onun halkını kapsıyor," dedi Savina.

"O halde neden Andras size saldırmıyor?" diye sordu Damien. "Yani Zayden'ın ona hizmet etmesini sağlamak için seni alıp ona vermesi yeterli sonuçta."

"Saldırmadığını nereden biliyorsun?" dedi Keira tek kaşını kaldırarak.

Damien'ın gözleri kısıldı.

"Ve sağ kurtuldunuz, öyle mi?"

"Tüm şeytanlarını göndermese de, büyük bir grubu göndermişti ama hepsi ile büyük bir ziyafet çektik. Bir daha da buna

yeltenemedi çünkü daha fazla neferini kaybederse Zayden ondan daha güçlü bir duruma geçiyordu. Bu riski göze alamadı."

"Zayden da ona bu yüzden tam olarak itaat etmiyor o zaman," dedi Kevin.

"Zayden sadece çıkarlarına göre ilerler," dedi Keira. "Ama göze alabilseydi, Andras'ı yolundan çekerdi."

"Göze alamıyor çünkü ikisi arasında oluşan bir savaş yine kayıplara neden olur ve bu kez de siz onlardan daha güçlü konuma geçerdiniz, değil mi?" diye sordu Kevin.

"Aynen öyle," dedi kız. "Fırsatını bulduğum an Zayden ona saldıracağımı bilir. İkisi mecburi bir ittifaktalar o yüzden ama bana soracak olursanız eğer, sen Andras'a bağlı bir şekilde geri dönmüş olsaydın, senin de desteğinle bir şekilde tüm kapanları yok ederdi. Zayden onun ne kadar müttefiki olsa da bir o kadar da kurtulmak istediği bir bela oldu çünkü."

"Beni bir şekilde etkisiz hale getirebilecek, en azından bunu deneyebilecek fırsatı hep oldu," dedim düşünceli bir sesle. "Ama buna hiç yeltenmedi. Demek bu yüzdendi. Andras'ı daha fazla güçlendirme riskine de girmedi ama beni öldürmeye de çalışmadı."

"Çünkü..." dedi Keira uzatarak. "Bu kez de zorunlu ittifakı açık bir düşmanlığa dönüşürdü. Andras yüksek ihtimalle artık şeytani ordusunu tamamen onları yok etmeye adardı."

Her şey yerli yerine oturmuştu.

Keira soğuk bir şekilde gülümserken, "Nerede kalmıştık?" diye sordu. "Ah, bize yapılan soykırımı anlatıyordum." Sessiz bir nefes aldı ve kaldığı yerden anlatmaya başladı. "Hector ve halkı topraklarımızdan sürgün edilirken Seraphiel onları uyarmış ve eğer tek bir melek özünün daha sonu olurlarsa öldürüleceklerini söylemiş, elbette bizi es geçmemiş. Aynı şeyi babama da söylemiş. Halkımızdan herhangi biri bile aynı yola saparsa bizi de aynı son bekliyordu yani. Yanlış anlaşılmasın, sürülmekten bahsetmiyorum. Öldürülmemizden bahsediyorum. Seraphim melekleri bir aradaysa onlara karşı koymamız olanaksızdı."

Ortadan kayboldukları kısım da tam olarak burasıydı.

"Ne oldu peki?" diye sordu Marphas.

Keira acı bir şekilde gülümsedi. Konuşan bu kez Savina oldu.

"Zayden ve emrindeki askerleri Seraphiel'ın tüm uyarılarına rağmen bir gece melek avına çıkmış. Olan bu."

"Emri Lucifer mı vermiş?" diye sordu Damien. Benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Eğer emri Lucifer vermişse sürüldüklerini de bilmesi gerekiyordu.

"Olabilir ama olmayabilir de," dedi Keira. "Zayden'ın sırf sadistçe bir zevk için bile bunu yaptığı biliniyordu. Lucifer genellikle babasıyla görüşüyormuş zaten. En azından benim duyduğum bu."

"Sadece sadist bir zevk için böylesine bir riske girebilir mi sence?" dedim şüpheyle.

"Kulağa çok aptalca geliyor değil mi?" dedi Keira alaycı bir gülüşle. "Ama onu tanımıyorsunuz." Eli boynundaki yanık izine gitti. "Öfkelendiğinde yaptıklarının sonuçlarını düşünmez."

"Zayden'ın bu yaptığı onların sonunu getirmiş olabilir ancak sizin değil," dedim. "Seraphiel'ın uyarısı böyle değil miydi? Sözünden mi döndü yoksa?"

"Melekler sözünden dönmez," dedi Kevin kaşlarını çatarak. *Ah, Tanrı'm!* Araf'ta kendisini öldürecek bir varlığı bile savunabilecek biri varsa bu ancak melekler olabilirdi.

Keira aşağı eğdiği başını iki yana salladı.

"Hayır, sözünden dönmedi. Melek avında bizden biri de vardı." Başını kaldırıp hepimize tek tek baktı. "Hepimiz bir gece sadece bir kişi yüzünden kılıçtan geçirildik. Bizi öldüren Seraphiel'ın ordusu bile değildi üstelik. Meleklere, aslında Seraphiel'a öfkem size hâlâ garip gelebilir, sonuçta bizi olabilecekler hakkında uyarmıştı ama bu yine de yaptığı şeyin canilik olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Biz..." Derin bir nefes aldı. "Biz..." dedi tekrar ama bu kez üzerine basarak. "... birbirimizi öldürdük. Seraphim meleklerinin büyük gücü buydu işte." Bize de yapmışlardı, o anları hatırlamak bile öylesine

berbattı ki ona hak vermemem mümkün değildi. "Üstelik masumduk, halkım masumdu. Çocuklarımız masumdu ama hiçbirimize merhamet gösterilmedi," dedi Savina. Yüzü de sesi de cayır cayır yanan bir öfkeye sahipti.

"Melekler sadece görev bilinciyle hareket ederler," dedi Kevin yine savunma ihtiyacı hissederek ama artık sesinde biraz çekince vardı. Ona susmasını söylemek istedim çünkü şu an söylediği şeyler olayı hiç de yumuşatmıyordu ama sessiz kaldım. "Yani bizim için gri yoktur. Siyah ya da beyaz vardır ve siyah olan yok edilir."

Savina'nın yüzündeki öfke ateşi daha da alevlendi.

"Bunu gözlerimin önünde öldürülen çocuklara..." Gözleriyle pencereyi işaret etti. "Onlara da anlatmak ister misin? Elly'e mesela. Ben..." dedi elini göğsüne sertçe vurarak. "... küçücük bir çocuğun göğsüne bir kılıç sapladım. O çocuğu hemen hemen her gün görüyordum, ona gülümsüyordum, bazen saçlarını karıştırıyordum. Ben o çocuğun göğsüne bir kılıç sapladım. O çocuk kimdi, biliyor musun?" Başını dikleştirdi ve ilk kez yüzünde acı emareleri belirdi. "Elly'ydi. Şimdi git ve ona siyah ve beyazı anlat! Ona görev bilincini anlat!" Kevin derince yutkundu ama Savina susmadı. "Geri döndük, evet. Hatta geri döneli birkaç ay oluyor ama o gün dün gibi hafızamızda. Ve ölen tüm kapanlar dirilmedi. Bizler şanslı olanlardık. Elly döndü ama kardeşleri yok, annesi yok, babası yok. Dışarıdaki o çocukların çoğu için de bu geçerli. Artık onlar için sadece bizler varız."

"Ben..." dedi Kevin artık tamamen tereddütlü bir sesle. "Ben size yapılan şeyi küçümsemek için söylemedim bunu. Sadece..." Derin bir nefes aldı. "Boş ver. Haklısın."

Ortam birden sessizleşti. Sessizlik bir süre uzayıp gitti. Keira iyice arkasına yaslanırken üzerindeki gerginliği atmaya çalıştı, bunu zor da olsa başararak gülümsedi.

"En azından yine hayattayız. Tekrar nefes alıyoruz. Hepimiz olmasa da."

"Bu olanları unutturmuyor! Unutturmayacak!" dedi Savina sertçe.

Keira ona baktı.

"Yeter Savina! Kimse senden unutmanı istemiyor zaten ama öfkeni biraz dizginlemeyi dene! Öfke hatayı da beraberinde getirir."

Savina isterik bir şekilde güldü ama bu kez ona cevap vermedi. Keira kardeşinin konuşmayacağına emin olduğunda tekrar bize döndü.

"Konuya geri dönelim. Andras bizi geri getirdiğinde ona hizmet edeceğimize emindi. Sanırım ona bağlı olacağımızı düşünüyordu, kendi iradelerimize sahip olmamız onu da hazırlıksız yakaladı. Zayden olmasa belki ona yardım bile edebilirdim, yalan değil. Sonuçta ona bir hayat borçluydum, ona birçok hayat borçluydum ama..."

"Ama?" dedim devam etmediğini görerek.

"Hem Zayden vardı hem ben..." Kevin'a imalı bir şekilde gülümsedi. "Görev bilincinde bir melek değilim. Benim duygularım var. Andras ise tıpkı bize yapıldığı gibi masum insanları öldürmekten çekinmiyor. Elbette bir şeytandan güzel şeyler yapmasını bekleyemem." Bu kez de Kevin hariç diğerlerimize baktı. "Sizi tenzih ederek söylüyorum."

Sesi hiç de öyle demiyordu. Özellikle de gözleri Damien'ı bulduğunda...

"Gerek yok," dedi Damien gayet sakin bir sesle. "Tenzih etmene yani. Hâlâ masum insanları öldürebiliriz."

Savina'nın bedeni gerildi. Keira'nın da gözleri kısılınca, "Sadece şaka yapıyor," dedi Kevin sırıtarak. "Biz konuya dönelim. Zayden da kasabaya hâlâ giremiyor çünkü..."

"Kasabanın mührü bozulmadı," dedi Keira, hâlâ kısık gözleri Damien'ın üzerindeydi. "Ritüel düşündüğümüzden daha güçlüymüş."

"Taşlar şimdi yerine oturdu," dedi Damien sessizce.

"Ne?" dedi Kevin anlamayarak.

Damien yere eğdiği başını kaldırıp hepimize tek tek baktı. Sesli bir nefes verdi.

"Zayden'ın Cehennem'in kapısını açmanıza neden izin verdiğini, bunu neden Andras'a anlatmadığını hiç anlayamamıştım," dedi düşünceli bir sesle. "Ama şimdi nedenini anlıyorum."

"Andras kapanların kontrolünü tam olarak alamadığı için," dedim ben de. Bunda bu denli şaşıracak ne vardı, anlamamıştım. Bunu zaten biliyorduk.

"Hayır Mara," dedi başını hafifçe iki yana sallayarak. "Andras'ın kapıyı açmaya çalıştığınızdan haberi bile yok, açtığınızdan da. Zayden bilerek ona haber vermemiş."

"Damien," dedim bıkkınlıkla. "Aynı şeyi söylüyoruz zaten."

"Aynı şeyi söylemiyorsunuz," dedi Keira. Gözlerimi ona çevirdim. O da artık düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. "En azından tamamen. Zayden ne yaptığınızı biliyordu ve buna göz yumdu. Şimdi şöyle düşün. Eğer beni ona götüremezseniz, Andras'ın emrine girecek ve kapanlarla beraber kasabanıza saldıracak ama artık daha çok şeytanla savaşmak zorunda kalacak. Neden böyle bir risk alsın? Sorun bunu Andras'a haber vermesi bile değil, sorun bu riske girip size hiçbir müdahalede bulunmaması."

"Çünkü kasabanızı onlara kapatan ritüel ile Cehennem'i kapatan ritüelin aynı olduğunu düşünüyordu," dedi Kevin. Ben de o an bunu anladım. "Bize izin verdi çünkü bulduğumuz çözümün işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu."

"Aptal mı bu?" dedi Abaddon sırıtarak. "Kutsal kitaplarda yüzlerce ritüel var. Elbette aynı olamaz."

Keira gülmeye başladı.

"Sizin kutsal kitaplarınız. Bizim değil. Kutsal kitaplarınız hakkında bilgimiz sizin onda biriniz kadar bile değil. En azından denemiş. Ama bu yine de aptal olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Lord olarak kendini görmüş olmalı," dedi Kevin da gülerek. "Kanıyla ritüeli denemiş olması bile muhtemel."

Lordun kanlı mürekkebi...

Hiçbirinin hâlâ farkına varamadığı şey o mürekkebin benim kanım olmasıydı. Bu yüzden Kara Kitap'ın kendi kendini değiştirdiğini bile düşünüyordum. Ritüel aynı olsa bile Zayden yine de kasabanın mühürlerini kıramazdı. Bu kasabanın mührünün kırılış şekli bile değişmiş olabilirdi.

"İşe yaramayınca da..." dedi Savina. Soğuk gözlerle hepimize teker teker baktı. "Son çare olarak sizi bize göndermiş."

"Ya da..." dedi Mavi kelimeleri uzatarak. "Ritüeli denemek için bizi de buraya çekmeyi hedeflemiş. İşe yaradığını düşünün! Bir taşla iki kuş."

"Sanmıyorum," dedi Keira. "İşe yarasa bile sizinle daha güçlü olacağımızı bilecek kadar zekâsı vardır."

"Bir soykırıma neden olacağını bilerek melek avına çıkan bir manyak için ben olsam bu kadar emin konuşmazdım," dedi Abaddon.

Keira bunu birkaç saniye düşündü, sonra Savina'ya baktı. Savina sırtını hızla duvardan ayırdı ve bedenini dikleştirdi.

"Askerleri toplayıp sınırları denetleyin," dedi Keira. "Şeytanlar ile dikkat dağıtabilirler. Tetikte olun!" Savina hızla onaylayıp diğer kapanlara komut verdi ve odadan çıktılar. Onların gidişinin ardından Keira bize döndü. "Haklısınız, sözkonusu olan kişi Zayden. Tedbirli olmakta fayda var. Çocukları güvenli alana götüreceğim."

"Yardım lazım mı?" dedi Kevin. Hafifçe gülümsedi. "Sınır kontrolü ya da çocuk bakıcılığı falan."

Keira da gülümsedi.

"Hâlâ bizi küçümsüyor gibisin ama inan bana, düşündüğünüzden fazla güce ve askere sahibiz. Hallederiz. Siz ben geri dönene kadar keyfinize bakın. Geldiğimde şu savaş konusunu da konuşuruz."

Kevin ağzını açtı ama tekrar kapatması uzun sürmedi. Aslında bunu onları küçümsediği için değil de naif özünden yaptığı söyleyecekti belki de ama daha fazla da üstelemek istememişti.

Keira'yı onayladığımızda kız kapıya yöneldi ama kısa bir an durup başını çevirdi. Bana garip bir bakış attı, buna anlam

veremesem de uzatmadı ve odadan çıktı. Ardında kontrol için hiçbir kapan bırakmaması ya bize güvenmeye başladığının ya da kendilerine gerçekten çok güvendiklerinin göstergesiydi. İkincisinin olmayacağını düşünüyordum çünkü Keira zeki bir kızdı, kardeşi gibi öfkeyle hareket etmiyordu. Önce düşünüyor ve buna göre hareket ediyordu. Düşmanını ya da güvenmediği herhangi birini hafife alacak biri de değildi.

Başımı Damien'a çevirdiğimde omzuna doğru eğdiği başıyla onun da beni dikkatle izlediğini fark ettim. Dudaklarını büzmüş ve kaşlarını çatmıştı. Kaşlarım havalandı.

"Ne?" dedim ifadesini anlamayarak.

"Hiç," dedi yine, dudaklarını daha da büzdü. Diğer yanımda oturan Kevin'ın da bana aynı garip bakışlarla baktığını o an fark ettim. Aslında şu an odada kalan herkes bana çok garip bakıyordu. Tıpkı Keira'nın giderken baktığı gibi...

"Ne?" dedim yine. "Neden öyle bakıyorsunuz?"

Damien'a döndüğümde bakışlarıyla göğsümü işaret etti. Yüzüm daha da buruşurken bakışlarımı aşağı indirdim. Göğüs hizamda duran bardağı da o an fark ettim. Bardağı tutan ellerin benim olduğunu da... Fark ettiğim diğer şey ise ağzımdaki iğrenç kahve tadıydı. Bardaktaki kahve ise artık yoktu.

"Benim kahvemi içiyorsun," dedi Kevin. "Son birkaç dakikadır."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve yine Damien ile göz göze geldim.

"Bu iğrenç," dedim istemsizce. Gerçekten iğrençti, ağzımdaki kahve tadı mide bulandırıcıydı.

"Belli oluyor," dedi Damien alayla. Eğildi ve bardağın içine baktı. "Bardakta bir yudum bile kahve kalmamış."

"Gerçekten..." demiştim ki, "Her aldığın yudumda yüzünde oluşan o muhteşem ifadeyi biz yatakta yaşıyoruz kızım," diye sözümü kesti Abaddon.

Marphas sırıttı.

"Kesinlikle."

Mavi yüzünü tiksintiyle buruştururken, "Tamam susun!" dedim ve elimdeki bardağı zehirli bir yılan tutuyormuşum gibi sehpanın üzerindeki tepsiye bıraktım. Ayağa kalkıp hiç kimseye bakmadan mutfağa yöneldim. Daha çok da Damien'a... "Benim biraz... Ah, Tanrı'm! Suya ihtiyacım var. Ağzımdaki bu iğrenç tattan kurtulmalıyım."

Mutfak küçüktü. Eski ahşap dolaplar nemden yer yer şişmişti. Birkaç kapağın ise menteşeleri gevşemişti. Mutfak tezgâhı bir o kadar eski ve sararmıştı ama içerisi temizdi. Musluktan, bulduğum bir bardağa su doldurdum ve küçük masanın yanındaki sandalyeyi çekerek oturdum. Suyu yavaş yavaş yudumlarken dilimdeki tattan kurtulmaya çalışıyordum. İçeriden konuşmalar kulağıma çalınmaya başladı. Hepsi gülerek az önceki olayı konuşuyorlardı. Damien hariç... O sessizdi ama peşimden de gelmemişti. Neden böyle bir şey yaptığıma anlam veremedim. Kahve sevmiyordum, kahrolası şeyi neden istemsizce içmiş olabilirdim. Dahası bunu içerken nasıl fark edememiştim?

Gülme sesleri canımı sıkınca dışarıdaki seslere kulak kesildim. Kapanların kendi aralarındaki konuşmaları kulaklarıma çalındı. Keira'nın çocuklara söylediği şeyler de hemen ardından geldi. Onun sesi diğerlerinden daha azdı. Güvenli yer dediği yer her neresiyse bulunduğumuz yerden biraz uzak olmalıydı. Keira, kapan askerlerine çocuklara dikkat etmelerini tembihlerken içeriden Mavi'nin homurdanmaları duyuldu. Hermon'ın içeri girdiğini anlamıştım. Bardaktaki su ağzımdaki tadı götürmeye yetmeyince bir bardak daha aldım. Damien o an içeri girdi. Yavaşça yanıma yürüyüp kalçasını mutfak masasına dayadı. Kollarını göğsünde bağlarken ben de ona baktım.

Kulaklarımda Elly'nin neşeli sesi yansıdı.

"Will!" Muhtemelen arkadaşlarından biriydi.

Damien konuşunca seslere kulaklarımı kapattım.

"Keira bize yardım edecek gibi."

Kahve konusunu açmaması beni rahatlatırken, "Öyle görünüyor," dedim. Bardaktaki suyu bitirince bardağı evyenin içine bıraktım.

"İyi misin?"

Birden yine aynı konuya geldiğimizi fark edince derin bir iç çektim ve arkama döndüm. Ben de kalçamı onun gibi mutfak tezgâhına yasladım.

"Sadece bir bardak kahve içtim Damien. Neden kötü olayım?"

"Bir bardak kahveyi farkında olmadan içtin, ikisi arasında fark var."

Omuz silktim, onun bu endişeli hali bunaltıcıydı.

"Bu hâlâ kötü olmam için bir neden değil." Yüzümü buruşturmadan edemedim. "Kahve içmem hariç, tadı hâlâ damağımda."

Yaslandığı yerden ayrılıp bana doğru geldi ve önümde durdu. Elini yanağıma yaslarken yüzümü avuçiçine daha da bastırdım. Bana dokunuşu hep hoşuma gitmişti ama şimdi... Tekrar yanımda olduğunu hissettiriyordu.

"O kadar garip şey yaşadık ki," dedi yavaşça. "Ama bu... Şu an yaşadığımız bu şey..."

"Kahve," dedim gülerek.

"Evet, kahve," dedi o da. Gülümsedi. "En garibi."

"İyi tarafından bak. Artık olmayan şeyler görmüyorum."

"Bu hâlâ olmayan şeyler gördüğün gerçeğini değiştirmiyor."

"O zaman öpüşelim," dedim aniden.

Çok kısa bir an durdu ve kaşları çatıldı.

"Ah, yapma ama şunu!" diye yakındı. "Sürekli sana olan aşkımı kullanıp dikkatimi dağıtıyorsun."

Kahkaha attım.

"İşe yaramasına bayılıyorum." İçeriden Keira'nın sesi geldi. Yüzümdeki elini kavrayıp onu peşimden çektim. "Hadi gidelim de şu konuyu konuşalım."

"Ama öpüşecektik," dedi mızmız bir çocuk gibi.

Sırıtışım yine yüzüme yayıldı.

"O sadece dikkatini dağıtmak içindi."

"Tam bir şeytansın," dedi memnuniyetsizce.

"Onur duydum," dedim ve mutfaktan çıktık.

Keira yine sandalyesine oturmuştu. Biz de eski yerimize geçtik. Oturduğumda, "Bir sorun yok değil mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Görünürde ritüel yapan bir kapan sürüsü yok. Önceden denemiş olmalı. Sorun yok. Askerler tedbirli ve çocuklar da güvende."

"Elly çok tatlı," dedi Hermon. Abaddon ve Marphas'ın yanına oturmuştu. Yüzünde bir çocuğun mutluluğu vardı sanki.

Keira ona döndü ve uzun uzun ona baktı. Kaşları çatıldı.

"Sen kimsin?"

Elbette; o, Hermon'ın sadece yaratık halini görmüştü. İnsan halini ise ilk kez görüyordu. Şaşırması ve sorgulaması oldukça doğaldı.

Hermon'ın kaşları havalandı. Mavi güldü.

"Şu yaratık işte."

"Yaratık?" dedi Keira anlamayarak.

"A-aslan," dedi Hermon, dudakları ağlayacakmış gibi büzüldü.

Keira'nın kaşları çatıldığı gibi havalandı.

"Bu senin insan formun mu?" Hayret eder gibi güldü. "Tanrı'm! İnsan formunuz olduğunu bile bilmiyordum ama sen..."

"Ben?" dedi Hermon. Mavi'nin kaşları çatıldı.

"Çok güzelsin," dedi Keira. "Hatta... sen hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey bile olabilirsin. Bir melek yaratığı nasıl olur da meleklerden güzel olabilir."

Kevin homurdandı.

Mavi'nin dudakları aralandı ve birkaç saniye öyle kaldı. Sonunda Hermon'ın sırıtışına kızgın gözlerle bakıp, "Sırıtma!" dedi sertçe. "O sadece zevksiz. Ve sen hâlâ çirkinsin!"

Hermon'ın yine yüzü düştü. Damien bıyık altından güler-ken, Marphas ve Abaddon da sırıtıyordu.

"Tanrı'm!" dedi Keira, Mavi'ye hayret eder gibi bakıyordu. "Senin gözlerin mi bozuk? Bu çocuk..." Başını hızla iki yana salladı. "Yaratık... Ah, her neyse! Muhteşem bir şey."

Mavi'nin küçük dudakları yine aralandı ama ona attığım uyarıcı bakışlardan sonra aralanan dudakları öfkeyle kapandı. Keira yine Hermon'a döndü.

"Elly de seni sevdi. Aslında çok uyumlu bir çocuk değildir. Pek arkadaşı da yok ama senin sayende diğer çocuklarla da biraz kaynaştı. Hatta onu ilk defa başka bir çocukla el ele gördüm. Normalde diğerlerine karşı çok mesafelidir."

"Evet," dedim ben de gülümseyerek. "Adı Will, değil mi?"

Keira birden kalakaldı. Ardından başı hızla bana döndü.

"Anlamadım, ne?"

"Will," dedim ben de tepkisini anlamayarak. "Onun adını sesleniyordu, şu senin güvenli yer dediğin yerde."

"Nasıl?" dedi yine. Yüzünün rengi mi atmıştı?

"Sesler," dedi Damien. Onun da kaşları çatılmıştı, belli ki Keira'nın tepkisini anlamaya çalışıyordu. "Belli bir mesafedeki sesleri duyabiliyor."

Keira hızla ayağa kalktı.

"Hayır, sormak istediğim şey o değildi." Sesi yükseldi. "Will, dedin. Will dediğine emin misin?"

"Elbette," dedim yüzümü buruşturarak.

Damien yavaşça ayağa kalktı.

"Sorun ne?"

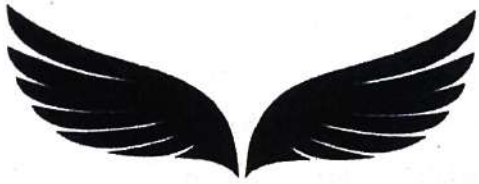
"Will benim ikiz kardeşim!" diye bağırdı Keira. "Hepimizin ölmesine sebep olan kardeşim ve o geri gelenler arasında değildi."

Son sözleri bunlar olurken kapıya koştu. Telaşlı haline karşılık biz de ayağa kalkıp peşinden koştuk. Hermon'ın kükreyişi dış kapıdan çıktığımız an etrafa yayıldı ve iki kapan hızla önümüzü kesti.

"William," dedi biri nefes nefese.

"Kahretsin," diye bağırdı Keira onu önünden iterek. "Geri geldi, biliyorum ve Elly elinde."

"Hayır Keira!" diye bağıran bu kez diğeriydi. "Elly artık Zayden'ın elinde. Sınırın ardında seni bekliyorlar."

13

Tutarsız Görü

Will benim kardeşim. Hepimizin ölmesine sebep olan kardeşim...

Elly Zayden'ın elinde...

Zihnimde tekrar eden kelimelere bir ses daha karıştı.

"Mara!"

Bu Damien'ın yüksek sesiydi. Gözlerimi sadece saniyelik anda kapatıp açtım ve arkama dönüp ona bakmak istedim ama gördüğüm şey bambaşkaydı. Gördüğüm şey sadece bir odaydı. Keira'nın bizi getirdiği oda. Başımı çevirdiğimde Damien'ı koltukta otururken buldum. Herkes bana bakıyordu, ben ise ayakta duran tek kişiydim. Elimde bir kahve bardağı vardı.

"Nasıl?" dedim şaşkınlıkla.

"Ne?.." dedi Damien tereddütle. "Nasıl?"

"Biz buraya nasıl geri döndük?" dedim sesimi yükselterek.

"Mi amor," dedi Kevin. Onun da sesinde tereddüt vardı. "Biz son bir saattir buradayız zaten."

Dudaklarım daha büyük bir şaşkınlıkla aralandı.

"Ama..."

"Zayden'ın ritüeli denemesinden bahsediyorduk," dedi Mavi. "Ve sen birden ayağa fırladın."

"Elly, dedin," dedi Keira. O diğerlerinin aksine bana kısık gözlerle bakıyordu.

Elly Zayden'ın elinde...

Kahve bardağını sertçe sehpaya bıraktım ve pencereye koştum. Bu hareketim duvara yaslanmış Savina'nın irkilmesine neden olurken eskimiş pencereyi açmaya çalıştım. Bozuk olmalı ki açılmadı, ben de çekip kırdım ve yere fırlattım. Görüş açıma ilk giren Hermon'ın devasa yaratık bedeniydi. Hâlâ çocuklarla oynuyordu. Gözlerim Elly'yi aradı. Bulamayınca, "Hermon!" diye bağırdım.

Koşturan devasa bedeni yerde kayarak durdu ve başını bana çevirdi. "Elly nerede?"

Elbette yaratık haliyle bana cevap veremezdi, zaten verebilecek gibi de durmuyordu. Etrafına bakınırken gözleri bir yerde durdu.

"Bu-buradayım," diyen şaşkın, düşük ses Elly'nindi. Gözlerimi sesin yönüne çevirdiğimde onu evin önündeki yolun karşısında bulunan çalılıkların arasından çıkarken gördüm. Ne olduğunu anlamamıştı ama suçluymuş gibi parmaklarıyla oynuyordu. "Sadece gizleniyordum, oyun oynuyorduk. Yanlış... yanlış bir şey yapmadık."

Rahatlayarak derin bir nefes verdim ve biri bedenimi çevirdi. Gözlerim siyah gözleri bulduğunda Damien'ın bana endişe ile baktığını gördüm. Artık herkes ayaktaydı. Savina artık temkinli duruyordu. Keira ise bir adım uzağımda bana dikkatle bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Damien.

Keira'nın üzerinde olan gözlerimi ona çevirmedim.

"Will," dediğimde bedeni gerildi. "İkiz kardeşin..."

"Zayden mı söyledi bunu?" diye öfkeyle atıldı. "Ve siz de bana bilmiyormuş numarası..."

"Hayır, sus ve beni dinle!" diye sesimi yükselttim. "Kardeşin geri gelenlerin arasında mıydı?"

"Hayır," dedi gözleri kısılırken.

"Ama geri gelseydi kasabaya girebilirdi, değil mi?"

"Evet, ama neden bunu konuşuyoruz? O geri gelmedi. Şükür ki gelmedi."

"Keira!" diye inlercesine konuştum. "Kardeşin muhtemelen geri geldi ve yine muhtemelen şu an kasabanın içinde."

Savina isterik bir şekilde güldü.

"İmkânsız. Eğer öyle olsaydı, daha önceden burada olurdu."

"Ah, kahretsin!" diye bağırdım. "Sadece tedbirli olun ve çocukları koruyun, tamam mı?"

Savina irkildi ama başka bir şey söylemedi. Keira'ya baktı. Keira başıyla onaylama işareti yaptığında Savina odadaki kapanlara komut verdi. Onlar dışarı çıkarken Damien'ın eli çenemi buldu ve yüzümü kendisine çevirdi.

"Ne gördün?"

"Bekle!" dedi Keira hızla. Artık yanımdaydı. "Senin görü gücün mü var?"

"Hayır, yok," dedi Kevin garip bir sesle.

"Evet, yok," dedi Mavi de.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama eğer kardeşin Elly'yi yakalayıp Zayden'a verirse olmuş olacak."

"Ne?" dedi dehşete uğramış bir ifade ile. Başka bir şey söylemedi ve koşarak dışarı çıktı.

Abaddon'ın gülme sesi odaya yayıldı.

"Kız dur durak bilmiyor, her gün yeni bir güç keşfediyor."

"Konuşarak vakit kaybedemeyiz," dedim Damien'a dönerek. "Biz de onlara yardım edelim."

"Gidelim," dedi Kevin. Mavi onayladı ve odadan beraber çıktılar.

Marphas ve Abaddon kısa bir an birbirlerine baktı ve hızla dudaklarını birleştirerek birbirlerine birer öpücük armağan edip onları takip ettiler. Ben de hareketlenmiştim ki Damien bileğimi kavrayıp beni eski yerime geri çekti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu yüzümü süzerek.

Derin bir nefes aldım.

"Damien ben iyiyim."

"Daha önce de bunu yaşadık Mara," dedi sertçe. "O yolda... ve sen o zaman iyi olmanın yakınından bile geçemezdin."

"Damien," dedim sesimi yumuşatarak. Ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirdim. Belli ki onu rahatlatmadan bu odadan çıkmama izin vermeyecekti. Verse bile sürekli gözü üzerimde olacaktı. Benim için endişelenmesini anlıyordum ama bunun beni bunalttığını da onun anlaması gerekiyordu. "Sürekli aynı şeyi konuşmaktan sıkıldım, gerçekten sıkıldım ve artık seninle bunu tartışmak istemiyorum. İyiyim ve iyi olacağım. İyi olacağız."

"Tamam," dedi sadece. "Ama eğer kötü hissedersen..."

"Sana söylerim," dedim ve dudaklarından öptüm. "Gidelim hadi."

Elimi bırakmadı. Zaten geri geldiğinden beri sürekli bana dokunuyordu ama bu kez dokunuşunun amacı beni gözünün önünden ayırmamaktı. Bunu anlamıştım ama ses çıkarmadım. Beraber dışarı çıktığımızda artık çocuklar yolda oynamıyordu. Hermon da yoktu. Yolun başında üç kapan aceleci tavırlarla konuşuyordu sadece. Mavi'nin yüksek sesi üzerimizden yayılınca irkilip yukarı baktılar ve savunma durumuna geçtiler.

"Bizden!" diye bağırdım onlara. Bana dönen şaşkın bakışlarına karşılık tek elimle saçlarımı işaret ettim. "Şu mavi saçlı kız."

Şaşkınlıkları daha da artarken gözlerini tekrar gökyüzünde kanat çırpan Mavi'ye çevirdiler. Kevin beyaz kanatlarıyla onun yanında yerini aldığında onlara bir asker selamı gönderdi. Diğer taraftan Abaddon'ın yüksek sesi alana yayıldı.

"Burada bir hareketlilik var!"

Mavi ve Kevin eşzamanlı onların olduğu tarafa yönelirken ben de kanatlarımı gözler önüne serdim. Havaya yükseldiğimde Damien peşimden geldi. Söylediği şey ise göz devirmeme neden oldu.

"Yanımdan ayrılma!"

Hareketliliğin olduğu kısma varmadan Mavi'nin gürleyen sesini tekrar duydum ve içten içe sarsıldım. Bu acı bir bağırıştı.

Oldukça da tanıdıktı. Havada süzülen bedeninin yanına gitmek için hızımı artırdım ama birden gördüğüm şeyle durdum. Onlarca kapan topraktan yükseliyordu. En önde ise Zayden vardı. Bir yanında yine sarışın kız, diğer yanında cılız oğlan... Önemli olan onların kim olduğu değildi, önemli olan şey cılız oğlanın yarılmış gibi duran ve parlayan göğsünden etrafa dağılan ışıklı halatlarla Hermon'ı sarmış olmasıydı. O, buraya gelirken yolda Hermon'ın özünü saran cılız kapan çocuktu. O, Keira ve Savina'nın kardeşi Will'di. Sarsıldım. Yaşadığım şey bir dejavu hissinden çok daha fazlasıydı çünkü ben bu sahneyi saatler önce görmüştüm.

Tam karşılarında ise Keira duruyordu ve kollarında ağlayan Elly'yi sıkıca sararken karşısındaki yüzlere bakıyordu. Onun yanında ve arkasında da onlarca kapan vardı. İki grup arasında sulama kanalı gibi duran bir çöküntü bulunuyordu. Sınır buradan başlıyor olmalıydı.

Eğer Mavi yine kükreyip onlara doğru süzülmeseydi, bunu ben yapacaktım ama onu durdurmak için istemsizce hareket etmiştim. Hızla süzülüp yolunu kestiğimde koca gagası aralandı ve bana öfkeli bir sesle karşı koydu ama bunun acılı bir sese dönüşmesi uzun sürmedi, saatler önce gördüğüm o görüntünün bir parçasının daha gerçekleşme ihtimaline karşılık beni yemesine bile razıydım. Onu tekrar kaybedemezdim.

Hermon'ın devasa bedeni dağıldı. Artık parlak bir ışıktan ibaret olan özü ışıklı halatların arasındaydı. Bu da çok kısa sürdü. Öyle ki Damien müdahale bile edemeden onu tutan kapan Hermon'ın özünü içine çekti. Göğsümde derin bir sıkışma hissettim ve Mavi acı bir şekilde tekrar gürledi. Gözünün beni bile görmediğini beni yana itip geçerken fark ettim. Onu durdurmak için tek çarem kalmıştı ve bu ne yazık ki biraz canını yakacaktı. Sarmaşıklarım toprağı deldi ve onun etrafını bir kafes gibi sardı. Benim kordan sarmaşıklarım onu yakmazdı belki, tıpkı onun alevinin beni yakmadığı gibi, ama bir süre engelleyebilirdi. Sesi o andan itibaren daha da arttı ve kurtulmak için debelenmeye başladı. Ateşini elbette kapanların

üzerine yayabilir ve onları yakabilirdi ama bunun için sınırı geçmesi gerekiyordu. Bu da yakalanma tehlikesini beraberinde getiriyordu. Hermon'ın kaybı canımı ölesiye yaksa da onu da kaybedemezdim.

Damien sınırı geçmek için ileri doğru atıldı ama aynı anda hareket eden birkaç kapan onu aynı hızla tutup geriye çekti.

"Sakin ol," dedi Keira başını ona çevirerek. "Senin özüne saldıramasalar da bu kadar kapanla baş edemezsin."

Ben ederdim ve bunun için sınırı geçmeme de gerek yoktu. Onların aksine benim sarmaşıklarım sınırı geçmeden de kapanların sonu olabilirdi. Zeminden filizlenen sarmaşıklar art arda kapanlara saldırmaya başladı. Zayden ona yönelen sarmaşıktan hızla hareket ederek kurtulsa da Hermon'ın özünü alan kapan, Will, o kadar şanslı değildi. Bir sarmaşık ona yöneldi ve o, ışıklı halatlarıyla kendini bir kozaya tıksa da bu metrelerce öteye savrulmasını engellemedi.

"Eğer o yaratığı tekrar görmek istiyorsan..." diye bağırdı Zayden. "Durmanı tavsiye ederim."

Mavi durulduğunda gözlerim Keira'yı buldu. O da başını yukarı kaldırmış bana bakıyordu. "Doğru mu?" diye bağırdım. "Geri gelebilir mi?"

Keira başını çevirip önündeki üçlüye baktı; en son, gözleri Will'de durdu.

"Bana boynunu göster!" Will alaycı bir ifadeyle güldü ve kıyafetinin yakasını aşağı çekerek boynunu tamamen açığa çıkardı. Keira'nın ne aradığını anlamasam da tekrar bana döndüğünde sorumu, "Evet," diyerek cevapladı. Elly'yi Savina'nın kollarına bıraktı ve hızla kendi halkına ve bize baktı. "Sakin olun sadece! Onu..." Bir küfür savurdu. "Onu dinleyelim önce."

"Yerinizde olsam söylediklerini dikkate alırdım," dedi Zayden. Sarmaşıklarımın saldırısı yüzünden kıpırdayamayan ve ışıklı birer top gibi duran kapanlarına göz gezdirdi. "Şunu kes de konuşalım, ha!"

Kısa bir an durup Mavi'ye baktım. Artık sessizdi. O da onu hapsettiğim kafeste kanat çırparak bana bakıyordu. "Onu geri getireceğim," dedim mavi bir alevle yanan gözlerine bakarak. Gagası açıldı ve yine tiz sesini alana yaydı. Hâlâ acı doluydu o ses ama artık umut da vardı. Onu tanıyordum.

Sarmaşıklarımı geri çektiğimde Zayden sırıtışını genişletti. Mavi'nin herhangi bir atak yapmayacağına emin olunca ben de Damien'ın öfkeden kasılan bedeninin yanına süzüldüm. Ayaklarım yanında toprağı bulduğunda bana kızıl gözleriyle baktı. Sonra ise Keira'ya...

"Sınırı geçmesine nasıl izin verirsin?" derken sesi yükselmemişti ama öfkesi oluk oluk bedeninden akıyordu âdeta. Hermon kısa sürede onun için de önemli olmuştu şüphesiz.

"Will..." dedi. Artık eski yerine dönmüş ve Zayden'ın yanında koyu kahverengi gözlerini ona dikmiş kapana öfke dolu bir bakış attı. "Elly'yi almak isteyince Hermon ona saldırdı. Elly'yi kurtardı ama..."

"Bir yaratık için birbirimizi kırmayalım," dedi Will pis bir sırıtışla. "Ama hakkını yemek istemem, özü çok lezzetliydi." Mavi yine tiz sesiyle ona öfke dolu bir cevap verdi. Will ona da aynı sırıtışla baktı. "Sıranın sana gelmesini istemiyorsan sesini kes yaratık!"

"Senin..." dedi Damien ve dudaklarını ıslattı. "Kalbini sökeceğim ve ona vereceğim. Tadına bakmaya önce kalbinden başlayacak ve iğrenç leşini de paramparça edecek."

Will başını boynuna eğerek ona baktı ama sırıtışı yavaşça solmuştu.

"Hey hey hey!" dedi Zayden ellerini havaya kaldırarak. "Şu birbirimize laf sokma olayına son verip esas meseleye gelebilir miyiz?"

"Konuş!" dedim tiksintiyle.

"Öncelikle selam eski dostlarım!" diye bağırdı. Gözleri Keira'yı buldu. "Ve aşkım!"

"Yaratığı geri ver!" dedi Keira dişlerinin arasından.

"Sadede gel, diyorsun yani," dedi Zayden ve dilini şaklattı. "Ah, sen oldum olası uzun konuşmaları sevmezdin zaten."

"Severdim," dedi Keira. "Sadece seninle konuşmayı sevmezdim. Uzun veya kısa... O yüzden ne istediğini hemen söyle!"

Zayden gülmeye başladı.

"Ne istediğim..." derken hâlâ gülüyordu ama birden gülüşü bir bıçak gibi kesildi. Gözleri Keira'nın üzerindeyken artık yüzünde sadece sinsi bir gülümsemenin izleri vardı. "... açık değil mi?"

"Seninle gelmeyeceğim," dedi Keira ona iğrenerek bakarken. "Eğer isteğin bu ise..."

"İsteğim," diye kaşlarını kaldırarak sözünü kesti Zayden. "Senden mi?" Yine güldü. "Bebeğim, ben seninle bir anlaşma yapmak için burada değilim." Dudak büktü. "Aslında ilk planımız oydu, kabul. Elly ile seni takas edecektik ama o plan biraz bozuldu. Sorun değil, artık başka bir planımız var." Gözleri Damien ve benim aramda dolaştı. Sonra başını kaldırıp havada kanat çırpan Mavi'ye baktı. Sırıtışı yine genişledi, tekrar konuştuğunda hedef aldığı kişiler ben ve Damien'dık. "Anlaşma şu: Bana..." Gözleriyle Keira'yı işaret etti. "... onu verin, ben de size yaratığınızı."

Keira'nın halkından homurtular yükseldi.

"Nasıl?" dedi Kevin derin bir nefret okunan sesiyle. "Onun özüyle beslendi."

"En güçsüz özün bile sindirilmesi birkaç saati alır. Sizin yaratığınızın özünün biraz daha güçlü olduğunu varsayarsak..." Düşünür gibi dudaklarını büzdü. "... buna ortalama bir gün diyelim. Yani kararınızı vermeniz için bir gününüz var. Belki de çok daha az. Düşünün!" Tek elini havaya kaldırdı. "Ve kararınızı verin. Daha da iyisi..." Sırıttı. "... bana kızımı verin!"

Havadaki elinin parmaklarını kapattığında kapanlar teker teker toprağa geri çekilmeye başladı. En sonunda ise Zayden ve Will...

Zayden'ın anlaşmasını sindirecek ya da düşünecek zamanı bile bulamadık. Onların gittiği an etrafımız hızla Keira'nın kapanları tarafından çevrildi.

Damien beni hızla yanına çekti ve etrafındaki kapanlara göz gezdirdi. Artık sarı bir ışıkla parlayan gözleri Keira'nın üzerinde durdu.

"Bize olan nezaketinin sonuna mı geldik?" dedi sert bir sesle.

Keira derin bir nefes aldı ve kısa bir süre gözlerini kaçırdı. Tekrar üzerimize çevirdiği açık kahverengi gözlerinde mahcubiyet belirdi ama o da aynı hızla kayboldu.

"Sevdikleri sözkonusuysa insanların neler yapabileceğini en yakından gördüm. Üzgünüm. O yaratık için gerçekten üzgünüm ama onu kurtarmak pahasına yapabileceğiniz şeylere kayıtsız kalamam."

"Onu kurtarmak pahasına seni ona vermemizden bahsediyorsun," dedim gözlerimi kısarak.

"Bunu düşünmediğinizi söyleyemezsiniz!" dedi Savina suçlarcasına. Elly hâlâ kollarında ağlıyordu.

"Eğer Mara size Will'den bahsetmeseydi," dedi Kevin. "Muhtemelen Hermon olaya dahil olmayacaktı. Şimdi Zayden'ın elinde olan da senin halkından biri olacaktı. Öyle bir durumda sen ne yapardın?"

Savina dişlerini sıkarak sustu. Damien bana baktı. Bu, görü gücünü sorguladığı andı işte. Bunu ben de hâlâ sorguluyordum çünkü son gördüğüm şeyi engellemeye çalışmasaydım ilk gördüğüm şeye sebep olmayacaktım. Hatta ilk gördüğümde Mavi de o kapana yem oluyordu. Bu da gerçekleşmemişti. Bu durumda doğru düzgün çalışan bir görü gücüm yoktu. Ama bu, bir şeyler görebildiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Birden bir beden önümden hızla geçti ve Keira'nın bluzunun yakasını sertçe kavradı. Mavi saçlarından alevler çıkan Mavi'nin hâlâ mavi bir alevle parlayan gözlerinde öfke ve acı vardı. Hermon'a bugüne kadar hep berbat davranmıştı belki ama ben bunun nedenini biliyordum. Mavi onu sevmekten hep korkmuştu, Hermon'ı her seferinde dışlaması bu yüzdendi. Ben de aynı şeyi Damien'da yaşamıştım, onu en iyi ben

anlardım. Hikâye aynıydı. Kaybetme korkusu baş gösterdiğinde her şey önemini yitiriyordu ve sonunda reddetmeye çalıştığın şeyleri kabullenmeye başlıyordun. Bazen bu kabullenme o kadar ani ve hızlı oluyordu ki seni aptala çeviriyordu. Bazen de tam olarak bambaşka birine... Belki de aslında tam olarak olduğun şeyi gözler önüne sermeni sağlıyordu. Tıpkı Mavi'nin şu an yaptığı gibi... Gözlerindeki alev dışarı taşsa hepimiz küle dönebilirdik.

Savina Elly'yi bir kapan kızın kollarına hızla bıraktı ve göğsünden fırlayan halat Mavi'yi hedef aldı ama Damien benden önce davranarak hızla onun yolunu kesti. Halat Damien'ın göğsüne çarpıp geriye sekti. Savina şaşkına uğradı. Bunu gören ve bilen sadece Zayden'dı çünkü. Etrafımızı çeviren kapanlardan da şaşkınlık sesleri yükselirken Keira elini kaldırarak onları bir şey yapmama konusunda uyardı ve Mavi o an kükrercesine bağırdı.

"Ne o? Korkuyor musun?" Kızı şiddetle sarstı. "Kendi canından mı korkuyorsun, Kapan? Halbuki o sizden birini korumak istediği için yine sizden birine yem oldu. O kendi canını düşünmedi ama sen şimdi kendi canını mı düşünüyorsun?"

Keira başını iki yana salladı, konuştuğunda Mavi'nin aksine ses tonu düşüktü.

"Kendim için değil, emin ol, kendim için değil. Halkım için. Hatta senin halkın için. Sizin için."

"Bizim için?" dedi Mavi isterik bir gülüşle.

Keira başını onaylarcasına salladı.

"Zayden beni alırsa, halkım da peşimden gelir. Sonra ne olacak sanıyorsunuz? Ona itaat etmesem bile beni öldüremez, en fazla işkence eder ama artık Andras ile hareket etmemesi için hiçbir neden kalmaz." Bana baktı. "İlk önce onu alırlar sizden. Sonra hepinizi. İtaat etmezsenin ölürsünüz. İtaat ederseniz de dünyayı, insanlığı öldürürsünüz."

"İnsanlık falan umurumda değil!" diye bağırdı Mavi. "Kahrolası halkın da ama sen..." İşaretparmağını onun göğsüne bastırdı. "... onu geri getireceksin. Onu geri getireceksin, anladın mı? Yoksa..."

"Yoksa?" diye bağırdı Savina.

"Ölürsünüz," dedi Damien başını omzuna doğru eğerek. Ortamdaki gerilim öylesine yoğunlaştı ki elimi uzatsam sanki somut bir varlığa dokunurmuş gibi temas edecektim.

"Şey..." diye araya girmeye çalıştı Kevin. "Hepimiz biraz sakin mi olsak?"

Kimse ne onu duydu ne de sakinleşmek adına bir şey yaptı.

"Gerçekten bu kadar kişiyle bizi alt edeceğiniz mi düşünüyorsunuz?" dedi Savina. Sesindeki aşağılayan ton bariz ortadaydı.

Marphas ve Abaddon'ın gülüşü kulaklarıma ulaştı.

"Alınma ama," dedi Abaddon da aşağılayan bir sesle. Beni işaret etti. "O kız Seraphiel'ı..." Havada bir tırnak işareti bırakırken, "... sizi ölüme götüren melek generali olur kendileri," diye belirterek devam etti. "... yok etti. Hatta Araf'ı da. Ölümü alt etti."

"Şu şeytan da..." dedi Marphas, Damien'ı işaret ederek. Sustu ve muhtemelen ne söyleyeceğini düşündü. Ardından gülümsedi. "... öldürülemiyor. Bu tek başına bile oldukça yeterli bir neden gibi geldi bana."

"Keira!" dedi sertçe, orta yaşlarda bir kadın. "Bizi tehdit etmelerine göz mü yumacağız?"

"İkinci bir seçeneğiniz daha var elbette," dedi Damien. Başını çevirip omzunun üzerinden Keira'ya baktı. "Oturup beraber güzel bir plan kurabiliriz. Tercih sizin."

Keira önce Damien'a, sonra Savina'ya baktı. Ardından ise halkına göz gezdirdi. Derin ve sesli bir nefes verdi. O da ne yapacağını kestiremiyor gibiydi. Bu doğaldı da. Yüzyıllar önce yaşamış ve yüzyıllar önce ölmüştü. Her ne kadar geri gelmiş dahi olsa nefes aldığı süre yine de çok uzun sayılmazdı. Tecrübesizdi.

"Tamam," dedi sonunda. Mavi hâlâ onun bluzunu kavramışken ona baktı ve "Beni bırak artık da konuşalım," dedi.

Sabırlıydı, aslında onu anlıyor gibiydi ama onun da yapamayacağı şeyler vardı. Söylediklerinde haklıydı ama onun da

söylediği gibi, sevdiğin biri sözkonusuysa kimin haklı ya da kimin haksız olduğu önemini yitiriyordu.

İki adım atıp Mavi'yi kavradığım kolundan geri çektim, aksi halde onun Keira'yı bırakmaya niyeti yoktu ama onu tuttuğum elimi de sertçe itti ve bana da öfke dolu bir bakış attı. Yanımdan hızla geçip Kevin'ın yanına yürüdü. Kevin ondan gözlerini bana çevirdi ve kırgınlığıma karşılık dudaklarını sarkıttı. Ne o ne Mavi ne de ben bir şey söyledik. Sadece Keira'nın ardından sessizce tekrar ilk girdiğimiz eve ilerledik.

Eve girene kadar da bir daha hiçbirimiz konuşmadık. Yine koltuklara oturduğumuzda bu kez odada eskisinden daha çok kapan vardı. Hatta odanın her bir köşesini çevrelemiş, sanki bizi hem göz hapsinde hem de abluka altında tutmaya çalışıyorlardı. İçimdeki sıkıntı zaman geçtikçe daha da büyümeye başladı. Bunun odadaki sayıların artmasıyla da ilgisi yoktu. Andras tehlikesi hâlâ devam ederken bir de Zayden faktörü devreye girmişti.

Keira bu kez sandalyesine oturmamıştı, odanın ortasında ileri geri yürüyordu. Artık düşünceliydi. Aniden durup bize döndüğünde, "Ben on sekiz yaşındayım," dedi. "On sekiz. Yüzyıllardır ölüyüm belki ama yaşadığım süre sadece on sekiz yıldan ibaret. Toplumumuzun lideri babamdı ama o da geri dönmeyi başaramadı." Eliyle etrafını gösterdi. "Şimdi bu insanlara liderlik eden kişi benim çünkü başka çarem yok. Beni anlamanızı beklemiyorum ama en azından bulunduğumuz durumdan da mutlu olduğumu düşünmeyin. Eğer Zayden beni aldığında tüm bunların son bulacağını bilseydim, emin olun, hiç düşünmeden giderdim ama son bulmayacak. Size anlatmak istediğim şey bu."

Mavi burnundan öfkeli soluklar alırken Kevin bir çıkış yapmaması için onun elini hafifçe sıktı.

"Seni anlamadığımızı nereden çıkardın?" dedim sonunda. "Seni en iyi anlayan kişi benim belki de."

"Doğru," dedi Damien dalgın sesiyle. "Bir zamanlar sadece bir melek kurtulsun diye kendini feda etmişti."

Keira sıkıntılı bir nefes aldı.

"Kurtuldu mu?"

"Evet," dedi Damien. "Sonra kendi isteği ile ölümü kabullendi. O yaratık... Hermon, onun yaratığı."

Keira sessizliği seçerken, "Anlamıyorum," dedi Kevin. "Madem kardeşin içeri girebiliyor, neden o halde seni değil de Elly'yi almaya çalıştı."

"Will çok güçlü bir kapan sayılmaz," dedi Savina. Sesinde en ufak bir yumuşama yoktu ama açıklama yapması bile bir ilerleme sayılırdı. "Liderler hep erkeklerimiz olur, ailenin en büyük erkeği ama Will de o yetenek yok. Keira'nın lider olması da bu yüzden."

Keira onu başıyla onayladı. Sonunda gelip sandalyesine oturdu ve öne doğru eğilip Kevin'a baktı.

"Bana gücü yetmez. Aslında buradaki çoğu kapana gücü yetmez. Onun gücü ancak çocuklara yeter işte. Pusu kuracak kadar zekâsı da yoktur. Hep birinin kontrolünde ilerlerdi zaten. Elly'yi kullanmak da muhtemelen Zayden'ın aklına gelmiştir." Sözlerini tiksintiyle bitirdi ve derin bir nefesle arkasına yaslandı. "Benim aklıma gelen tek plan savaşmak ama..."

"Aması ne?" diye dayanamayarak atıldı Mavi. "Savaşmak gerekiyorsa savaşırız. İncinirsin diye mi korkuyorsun?"

Savina tıslar gibi öfkeli bir ses çıkardı ama o konuşmadan sözü Keira aldı.

"Hayır," dedi sertçe, ona karşı olan sabrının sonuna gelmiş gibiydi. "Savaş benim alışkın olduğum bir konu. Sorun savaşmak değil, sorun buna yeltenmemiz halinde Zayden'ın yapacağı ilk şeyin Will'i öldürmek olması. Onun için kimsenin önemi yoktur çünkü. Canı sıkılırsa canınızı almaktan çekinmez."

"Şu kardeşin," dedim. "Onu bir şekilde buraya çekebilir miyiz?"

Keira başını iki yana salladı.

"Beni dinlemez, aramızdan hiç kimseyi dinlemez. O hep Zayden'ın izinden gitmişti zaten."

"Neden?" dedi Damien. "O da Zayden gibi miydi?" İmayla gülümsedi. "*Şeytani* yani."

Keira onun imalı cümlelerini duymazdan gelmeyi seçti.

"Aslında eskiden daha uysaldı. Zayden onu nasıl bu denli kendisine bağladı, Will nasıl onun köpeği oldu, inanın, bilmiyorum. Aramız hiçbir zaman çok iyi olmadı."

"Ne yapacağız o halde?" dedi Kevin. "Bir fikri olan var mı?"

Damien yavaşça dudaklarını ıslattı ve Keira'ya baktı.

"Basit," dedi durgun bir sesle. "Çok yakın bir zamanda biri şöyle demişti: Âşık olduğun kadın birinin elindeyse her boku yaparsın." Keira bedenini dikleştirirken kapanlar da omuzlarını dikleştirdi. En çok gerilen ise yine Savina oldu. En ufak bir şeyde saldıracak gibiydi artık. "Sakin olun," dedi Damien gülerek. Gözleriyle Keira'yı işaret etti. "Ondan bahsetmiyorum."

Keira gibi benim de gözlerim kısıldı.

"Kim o halde?"

"Zayden'ın yanındaki kız," dedi Damien. Kaşlarını kaldırıp öne doğru eğildi. "O kimdi?"

"Zayden'ın üvey kardeşi Olivia," dedi Savina şüpheci bir sesle. "Âşık olduğu kadın değil yani. Kardeşi olarak onu ele geçirip Zayden'a karşı kullanmayı düşünüyorsan onu da unutmanı tavsiye ederim. Bunu başardığını varsaysak bile Zayden ailesine çok düşkün biri sayılmaz. Olivia için sizinle uzlaşacağını sanmıyorum. Bir keresinde onu boğuyordu neredeyse. Kızın onun peşinden gitmesinin nedeni, aslında gidecek başka yerinin olmamasından ziyade onun gibi sadist oluşu. Zayden'ın yaptıkları ona haz veriyor. Yani ondan bir şey çıkmaz."

Damien art arda cık cıkladı.

"Size yeni bir bilgi daha vereyim," dedi yavaşça. "Olivia için her şeyi yapabilecek kişi Zayden değil." Gözleri Savina ve Keira arasında dolaştı. "Kardeşiniz Will."

"Anlamadım," dedi Keira.

"Will Zayden'ın peşinden gitmiyor. Olivia'nın peşinden gidiyor. Bu durumda Olivia kardeşinizin âşık olduğu kız oluyor."

Keira susup düşündü. Savina ise güldü.

"O kıza hiç dikkatli baktın mı? Belli ki hayır ama sana şunu söyleyeyim. Olivia gücü sever ve kardeşime de hep böcek gibi davranmıştır. Will ona bakmaya bile çekinirdi, kaldı ki âşık olmak."

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordu Damien hemen.

"Bunun konumuzla bir alakası yok," diye çıkıştı kız.

"Olmamışsın," dedi Damien. "Olsaydın kardeşinin o zorlama güç kokan her cümlesinden sonra göz ucuyla kıza baktığını, kızın ise dudaklarının kur yapan bir edayla kıvrıldığını görürdün."

Abaddon güldü.

"Birisi yataktan önceki yüz ifadelerini iyi analiz etmiş."

Damien onu duymazdan gelip, "Kız belki kardeşine âşık değil ama emin ol, onu elinde oyuncak etmiş," diye devam etti. "Kardeşin ise onun onayına ihtiyaç duyacak kadar ona âşık. Bizim hedefimiz zaten o, Zayden değil. Olivia denen kapan için her şeyi yapacak kişi Will."

"Haklı olabilir," dedi Keira. "Will'in ona olan bakışları bir ara benim de ilgimi çekmişti."

Savina sesli bir nefes verip bir sandalyenin arkasını kavradı ve onu çekerek önümüze getirdi. Oturup tüm dikkatini Damien'a verdi.

"Diyelim ki öyle, bu hâlâ Olivia'yı nasıl yakalayacağımızı açıklamıyor. O kız Zayden'dan habersiz adım bile atmazdı. Aksi olsaydı bile tek başına karşımıza çıkmaz."

"Ama belli ki şeytanları seviyor," dedi Damien.

"Doğru," dedi Keira kaşları havalanırken. Belli ki o da benim gibi böyle bir tahmine şaşırmıştı. Aslında Damien bunu tahminden daha çok, eminmiş gibi söylemişti. "Söylemiştim, o güce âşıktır."

Başımı Damien'a çevirirken kaşlarım çatıldı.

"Bunu tam olarak nasıl anladın?"

Dudak büktü.

"Şeytani bir öngörü diyelim."

"Demeyelim," dedim ona samimiyetsizce gülümserken. "Bence gerçeği söyleyelim."

"Sanırım biri hayran bakışların farkındaymış," diye mırıldandı Marphas. Ona baktığımda hızla bakışlarını kaçırdı.

Damien dudaklarını birbirine bastırıp bıraktı.

"Mara kıskançlığın hoşuma gitmiyor değil ama sırası da..."

"Hayır, hayır," dedim sırıtmaya başlarken. "Bu işimize yarayacak güzel bir bilgi."

"Yani kıskanmadın mı?" dedi Damien. Sesinden hafif bir hüsran seziliyordu.

"Aşkım," dedim ve elimi yüzüne yaslayıp tıraş olmamış pürüzlü tenini hafifçe okşadım. "Biz o safhayı çoktan geçmedik mi sence de? Hem zaten Olivia'yı çekmek için öne süreceğimiz kişi sen bile değilsin?"

Tüm gözler Marphas'a dönünce onun kaşları havalandı. Abaddon ise kaşlarını çattı.

"Hayır, o olmaz."

"O da değil," dedim bu kez.

Gözler bu kez Abaddon'ı buldu. Bu kez kaşlarını çatan Marphas oldu. Abaddon onu dirseğiyle hafif bir şekilde dürttü ve kaşları havalandı.

"Belki birlikte bu baştan çıkarma olayını bir deneriz ha!"

Kevin yüzünü buruşturdu, Mavi tiksindiğini belli eden bir ses çıkardı. Ben ise göz devirip, "İkiniz de değilsiniz," dedim.

"Kim o halde?" diye sordu Kevin. Birden hızla ellerini kaldırdı. "Ben şeytan olmam, o konuda anlaşalım. Bu yüz bir şeytana yakışmayacak kadar bebeksi."

"Meleksi," diye onu düzeltti Mavi.

Kevin dudak büktü.

"O da var tabii."

"Hayır Kevin, sen de değilsin," dedim.

"Kim o halde?" dedi kafası karışmış gibi.

Sırıtışım daha da genişledi.

"Lucifer." Andras'ın kapımıza dikildiği gün Olivia denen kızın ona nasıl baktığını görmüştüm. O yüzden, eğer biri Olivia'nın ilgisini çekmeye çalışacaksa o, Lucifer'dan başkası olamazdı.

"Anlamadım!" dedi Keira hızla ayağa kalkarken. "Siz..." Hepimize tek tek baktı ve sonunda öfkeli bakışları bende durdu. "... Lucifer'la işbirliği içinde misiniz?"

"Ah, tabii ya!" dedi Savina da öfkeyle. "Bu, sürpriz olmamalı."

Lucifer olayının bizi zorlayacağını hepimiz bekliyorduk zaten ama bunu da sonsuza kadar gizleyemezdik. Önünde sonunda öğreneceklerdi.

Mavi sonunda derince ofladı ve o da ayağa kalktı.

"Bakın kızım!" dedi kabaca. "Şu an sizinle kim dost, kim düşman tartışması yapamayacak kadar büyük çıkmazdayız. Lucifer'dan da nefret ettiğinizi biliyoruz, işin gerçeği biz de kendisine bayılmıyoruz ama şu an..." Ellerini iki yana açtı. "Evet, bizimle çalışıyor."

"Siz..." Keira derince bir iç çekti. "Tanrı aşkına! Siz ona nasıl güvenebilirsiniz?"

"Çünkü bana ihtiyacı var," dedim hızla. "O yüzden bana herhangi bir yanlış yapamaz." Savina öfkeyle atılacaktı ki elimi hızla kaldırdım. "Güvenilmez olduğunu söyleyeceksen hiç yorulma. Evet, Lucifer güvenilecekler listesinde en son sırada bile yer almıyor belki ama söylediğim gibi, bana ihtiyacı var. Bunu sizi rahatlatmak için söylemiyorum. Gerçek bu olduğu için söylüyorum."

Keira dişlerini sıktı ve bir küfür savururken arkasına döndü. Kabullenmesi zordu, muhtemelen kabullenmeyecekti de ama şu durumda başka bir şey söyleyemeyeceğinin de bilincindeydi. Onun aksine Savina susacak gibi durmuyordu. Tabii Keira onu, başını iki yana sallayıp uyarmasaydı.

"Bana sadece şu kadarını söyle," dediğimde Keira bana bakmadı ama dinlediğini biliyordum. "Şu Zayden şüpheci biri midir?"

"Evet," dedi sertçe. "Hastalıklı derecede. Babasına onunla ilgili haber uçurduğundan şüphelendiği birinin boğazını kesmişti. Çocuk suçsuzdu, bunu da çok geçmeden öğrendi ama umurunda bile olmadı."

"Güzel," diye mırıldandım.

Başını omzu üzerinden bana çevirdi ve hayretle baktı. Savina öfkeyle çıkıştı.

"Tam olarak bunun neresi güzel? *Çocuk masumdu* kısmını mı kaçırdın yoksa?"

Altdudağımı sertçe ısırdım.

"Ah, elbette bu şey... çok acı... Güzel olan..." Derin bir nefes verdim. "Boş verin!"

İkisi de kızgın bakışlarını üzerimden çekince etraf sessizleşti, ben de cebimden artık varlığını unuttuğum telefonumu çıkardım.

"Önce bir plan yapmamız gerekmiyor mu?" dedi Damien.

Lucifer'a görüntülü aramayı başlatırken gülümsedim.

"Yapmadığımı kim söyledi?"

Gülen sesi en güzel müzik gibi kulaklarımı okşadı ve Damien kolunu belime sarıp beni yine iyice kendine çekti. Belimdeki eli tişörtümden içeri sızdı ve tenimi yavaşça okşadı. Boynuma bir öpücük bıraktı ve kulağıma fısıldadı.

"Sana bayılıyorum."

"Ah, hadi ama!" diyen yüksek ses benim kıkırtıma karıştı. "Sizin iğrenç hallerinizi göreyim diye bir daha beni sakın aramayın!"

"Sakın kapatma!" diye atıldım ve telefonu kaldırdım. Lucifer'ın buruşturduğu yüzü ekrandaydı. Arkasındaki koltukta ise Blake vardı. Uyuyordu. Yorgunluğu her halinden belliydi. Kalkanı ayakta tutmak için sürekli özünü kullanmak onu çok yıpratıyordu ve ne olursa olsun onu böyle görmek hep canımı sıkıyordu.

"Bir akıllılık yapıp şu uzlaşma kısmından vazgeçtiğinizi ve kızı aldığınızı söylerseniz neden kapatayım?" dedi Lucifer, gözlerimi Blake'ten ona çevirdim ama başını aniden bize çeviren ve

kaşlarını şiddetle çatan Keira ile yine gözlerimi ondan çektim. Ekranı Keira'ya çevirdim. O da ekrandaki Lucifer'ın görüntüsüne baktı.

"Burada," dedim. "Sana sevgilerini gönderiyor."

Keira dolu dolu bir öfkeyle dudaklarını yukarı kıvırdı.

"Cehennem'e git!"

"Zaten oradan geliyorum canım," dedi Lucifer. Keira tıslama benzeri bir ses çıkarıp yine başını çevirdi. Savina'nın yumruklarını sıktığını fark ettim. Ekranı tekrar kendime çevirdiğimde artık Lucifer'ın da kaşları çatıktı. "Beni muhatap ettiğin tiplere bak! Oturmuş kahve mi içiyorsunuz bir de?"

Dudaklarım istemsizce aralandı. Benim yerime Damien cevap verdi.

"Nereden anladın?"

"Sizden utanıyorum," dedi Lucifer tiksintiye bulanan ifadesiyle. Başını çevirip uyuyan Blake'e baktı ve bize döndü. "Çocuk yeni uyudu, yine nasıl bir belaya bulaşmışsanız hızlı anlatın da uyanmasın." Ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Uyanık olduğu zamanlarda sesine tahammül etmek beni çok zorluyor çünkü."

Blake'in uyuyor olması ilk defa o an içimi rahatlattı. Hermon'a olanları ona bakarak söylemem zordu.

"Bir belaya bulaştığımızı..."

Sözümü alayla kesti.

"Ah, elbette bir belaya bulaştınız ve beni de toparlamam için arıyorsunuz."

"Tamam," dedim uzatarak. "Tam da öyle oldu." Lucifer kibirli bir edayla hafif ve alaycı bir gülme sesi çıkardı. Kibrine küçümsercesine baktım. "Bunda senin müthiş gaz veren sözlerinin etkisi de yok değil ama, çünkü tuzağa düştük."

"Ve kahve içiyorsunuz," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Kahve ondan sonra geldi," dedim hemen. Lafı daha fazla uzatmadım. Kısaca olanları ona anlattım ve en sonunda, "Yani Hermon'ı kurtarmak için sana ihtiyacımız var," dedim.

Büzülü dudaklarıyla başını salladı ama sonra burnunu kırıştırdı.

"Çok önemli bir kayıp değil, kızı alıp gelin. Kapatıyorum!"

"Seni öldürürüm!" diye bağırdı Mavi.

"Buna ne oluyor?" dedi Lucifer yüzünü buruşturarak. "Nefret ediyordu o yaratıktan."

Mavi'ye göz ucuyla baktım. Yine gözlerini kaçırdı. Sesli bir nefes verip, "Acele etmemiz lazım," dedim. "O yüzden..."

"O yüzden kızı alıp gelin! Öpüyorum hepinizi! Pardon, tiksiniyorum hepinizden diyecektim."

"Lucifer!"

Göz devirdi.

"Ah, tamam. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bir kız var," dedim uzatarak.

"Hep bir kız vardır. Yani?"

Kevin eğilip kameraya baktı ve sırıttı.

"Ama o kız sana hayran bir kapan kız." Onun da o gün kızın bakışlarını fark etmesine şaşırmadım. Asıl, fark etmemesi saçma olurdu çünkü kız Lucifer'ı âdeta gözleriyle yemişti.

Lucifer'ın gözleri kısıldı.

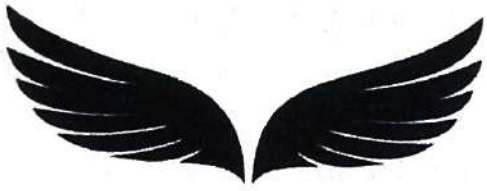
"Hmm..." dedi. "Kulağa garip ve bir o kadar da tiksinç geliyor."

Kevin'ın sırıtışını takındım ve derin bir nefes alıp dilimin ucundakileri hızla söyledim.

"Onu tavlaman gerekiyor."

Lucifer'ın gözleri daha da kısıldı ve üçümüzün de ekranda görünen yüzlerimizi yavaşça süzdü. Telefonu yüzümüze kapatmadan önce sadece iki kelime söyledi.

"Yanlış numara!"

14

Hesapta Olmayan Planlar

Uzun süredir plan kurmadan geçirdiğimiz bir zaman dilimi olmamıştı. Yıllar önce hayatım sadece ev ve okul arasında sürüp giderken hayatıma, avuçlarının arasında tuttuğu ateşiyle bir şeytan girmişti ve benim hayatım o andan itibaren bambaşka bir yola girmişti. O zamanlar bunu hayatın bana kestiği bir ceza olarak görürdüm ama şimdi benim için nasıl büyük bir şans olduğunun bilincindeydim. O olmasaydı yine o yola girecektim ve bu kez tek başıma yürüyecektim ama şimdi yalnızlığın yakınından bile geçemezdim.

Meleklerle dost olmuştum, meleklerle düşman olmuştum; şeytanlarla düşman olmuştum, şeytanlarla dost olmuştum. Bir şeytana âşık olmuş ve onun için ölmüştüm. Şimdi ise onun için, bizim için yaşıyordum. İkimiz için yeni bir gelecek kurmak için yaşıyordum ve bunu ne pahasına olursa olsun başaracaktım.

Elimdeki telefonla başımı kararmaya başlayan gökyüzüne kaldırdım. Gözlerimi kapatıp derin derin temiz havayı soludum. Ta ki belime dolanan kollarla, boynuma bir öpücük bırakılana kadar...

Gülümsedim. O bana her dokunduğunda şeytani özüm bile kendini kar kadar beyaz hislere bırakıyordu.

Burnunu boynuma sürterken, "Halledebildin mi?" diye sordu.

Lucifer'ı ikna etmemden bahsediyordu. Zor olmuştu ama başarmıştım. Tabii bu bana büyük bir söze mal olmuştu. Keira'yı alacağıma dair bir söz vermiştim ona. O sözün içinde *zorla* ya da *kanlı bir şekilde* diye bir ibare yoktu. Eh, Keira bizden taraf olup savaşta yer alınca bir nevi sözümü de tutmuş olurdum, değil mi?

Telefonu cebime tıkıp Damien'a doğru döndüm ve kollarımı boynuna doladım.

"Bunu sorman bile hata."

Güldü. Siyah gözleri, gülünce daha bir parlak oluyordu sanki.

"Haklısın, ikna kabiliyetin her zaman muhteşemdi."

"Artık o başka bir şeye evrildi," dedim dudak bükerek.

"Hmm..." dedi yalancı bir merakla.

"Tehdit!" derken sırıtıyordum. "Birkaç yıl öncesine kadar rüyalarıma sızan ve beni delice korkutan o şeytanı tehdit edebiliyorum artık. Düşünebiliyor musun?" Lucifer'la ilk başlangıcı tehditler eşliğinde yaptığımız doğruydu. Tabii bu yol bizi pek bir yere götürememiş ve beni içeriğini açıklamadığım bir söze doğru itmişti.

Gülerken dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Ve tüy kadar hafif bir öpücük daha...

"Muhteşem olduğunu söylemiştim. Sürekli yeni güçlerinin ortaya çıkması beni sana daha da hayran bırakıyor." Hafif bir nefes aldı. "Biraz da korkutuyor."

"Korkutuyor?" diye sorguladım. Aniden huzursuz olmuştum.

"Korkutuyor, evet," dedi. "Bir cambionın yapabileceği şeylerin sınırı olmadığı söylenmişti hep ama bu, aynı zamanda sence de korkutucu değil mi?"

"Neden korkutucu olsun," dedim hemen. "Bu işimize yarar. Daha fazla gücün kime zararı dokunur ki? Üstelik buna şu an çok daha fazla ihtiyacımız var."

"Meleğim," dedi yumuşakça. "Güç sorumluluk ister. Sorumluluklar ise yorucudur. Yani haddinden fazla güç sana yardımcı olmaktan çok seni zora sokar."

Anlayarak başımı hafifçe salladım.

"Doğru ama..."

"Ama?"

Gözlerimi yavaşça yere indirdim.

"Bilmiyorum," dedim düşünceli bir sesle. "Bu görü gücü... Benimmiş gibi hissettirmiyor zaten."

"Anlamadım," dedi kaşlarını çatarak. "Benimmiş gibi hissettirmiyor da ne demek?"

"Mesela şu topraktan gelen ve Cehennem'e dayanan sarmaşıklarım," dedim yüzüne bakarak. "Benim bir parçam gibi. Bir uzvum... Ya da şu iyileştirici gücüm... Tüm bunları anlayacak ya da nasıl kullanmam gerektiğini düşünecek durumum olmadı. Hepsinin nasıl işlediği beynimde kodlanmış gibiydi." Dudak büktüm. "Tıpkı bir problem çözmek için zihnini ya da bir şeyler almak için elini kullanmak gibi. Araf'ta bir geçit açmak için ne yapmam gerektiğini bile düşünmemiştim ben. Sanki birisi beynime bir çip yerleştirmiş gibi her şey zihnimde belirmişti. Ama bu güç... Nasıl işlediğini bilmiyordum. Hâlâ da anlamış sayılmam. Bana çok yabancı."

"Hmm..." diye mırıldandı. Kaşları hâlâ çatıktı. Gözlerini yere çevirdi. "Garip."

"Benim için korkutucu olan bu işte," dedim. "Ne yapmam gerektiğini bilememek, nasıl işlediğini bilememek... Bunu ilk kez yaşıyorum çünkü."

Bakışlarını bana çevirdi. Omzumdaki saçlarımı geriye attı ve elini yine yüzüme yasladı. Yüzümü iyice eline bastırdım.

"Biz de bunu beraber öğreniriz," dedi yumuşakça. Göz devirdi. "Ama lütfen, artık bununla sınırlı kalır mısın? Senin güncellemelerini takip edemiyorum artık."

Bir an söylediği şeyi algılayamadım ama sonrasında gür bir kahkaha attım.

"Güncelleme mi?" dedim hâlâ gülerken.

"Evet, güncelleme," dedi. Ben gülerken altdudağımı kavradı ve ısırdı. Ardından yumuşakça ufak bir öpücük bıraktı.

İçim yine onun bana her dokunduğundaki o muhteşem hisle dolarken, "Bir şey soracağım sana," dedim. Bunu hem merak ediyordum hem de az önceki konunun huzursuzluğunu üzerinden atmak istiyordum.

"Soyunmam gerekiyor mu?"

"Ah, hemen edepsizleşme!" diye çıkıştığımda güldü.

"Soyunmam gerekseydi, iki tane bile sorabilirdin halbuki. Hatta üç bile olabilirdi. Boş versene! Sonsuz soru hakkı verirdim sana."

"Damien!"

"Meleğim!" dedim uzatarak. Ciddi durmama karşılık o da ciddi bir ifade takınmaya çalıştı. "Tamam, sor hadi!"

"Şu öpücük..."

Yüzünü eğip beni yine aniden öptü. Ve bir kez daha...

"Bu mu?"

"Damien!" Dikkatimi dağıtıyordu ve işin kötü yanı ben bundan delice hoşlanıyordum.

"Tamam, devam et."

"Beni her öptüğünde..." İstemsizce gülümsedim. "... hep ikincisi oluyor. Çok hafif, belki de meleksi bile denilebilir. İlkinden beri bu böyle. Neden?"

Düşünürmüş gibi dudak büktü ama düşünmediğini biliyordum. Sadece söyleyeceği sözleri kafasında toparlıyordu.

"Seni ilk kez öptüğümden beri hep ikinci kez öpmek istedim çünkü, ama sonra bu değişti."

"Ne gibi?" dedim kaşlarımı sorgularcasına çatarak.

"Aslında değişti demek yanlış bir tabir olur," diye kendini düzeltti. "Buna daha büyük nedenler eklendi diyelim."

"Ne gibi?" diye tekrar sorarken bu kez kelimeleri uzatarak söylemiştim.

"Seni tanıdıktan bir süre sonra, bir şeytanken ilk kez kaybetme hissi ile tanıştım ve seni her öptüğümde bir kez daha öptüm. Nazikçe... Bu kendime seni bir daha incitmemem gerektiğinin bir hatırlatmasıydı. Bunu ben bile çok sonra anladım.

Şeytanlığım bana canını yakmamı söyledi ama bir tarafım da bana gelmen için sana bir sebep bırakmamı fısıldadı. Sevdiğin bir şeyi kırdığında onu tamir etmek istersin. Eskisi gibi olsun istersin. O öpücük avcumda tuttuğum bir yapıştırıcıydı işte." Dudak büktü. "Ama bilirsin, yapıştırsan bile kırılan şey hiçbir zaman eskisi gibi olmaz. Şu an karşımda hâlâ sağlam duruyorsun belki ama sana yaptıklarımın izleri de hep zihninde. O yüzden artık seni tekrar öpmemin sadece iki nedeni var. Birincisi o izlerin acısını hafifletmek. İkincisi ise seni öpemediğim her anın intikamını almak."

Sözleri sadece insani ruhumda değil, şeytanlığımda, melekliğimde bir yerlere dokundu. İç geçirmekten kendimi alıkoyamadım.

"O izlerin acısı artık yok," dedim içtenlikle. "İzler hâlâ duruyor mu, evet ama bunun nedeni unutamamam değil. Unutmak istememem, ben seninle ilgili hiçbir şeyi unutmak istemiyorum ama unutmadığım o anlar da canımı yakmıyor artık. O izler canımı yakmıyor." İçindeki suçluluk hissini azaltması için ona bunu belli edercesine gülümsedim. "Ama öpemediğin her anın intikamını almak istiyorsan bence öpücük sayısını artırmalısın."

"Reddedemeyeceğim teklifler sunuyorsun beyaz bela," dedi ve sözlerini bitirir bitirmez yüzümün her yerine öpücükler bırakmaya başladı. Sanki hâlâ liseli bir kız gibi kıkırdarken bir ses Damien'ın geri çekilmesine, akabinde ikimizin de başının sola dönmesine neden oldu.

"Gerçekten mi?" dedi Mavi yoğun bir öfkeyle. Mavi saçları elektriklenmişti. Gözlerinin akları hafifçe kızarmıştı, bu ağlamaktan değil öfkesindendi. Zaten son cümlesiyle de mavi gözleri mavi bir ateşle yanmaya başladı. "Hermon yok olmak üzere ama siz... burada aşk mı yaşıyorsunuz?"

Kollarımı Damien'ın boynundan çözüp tamamen ona döndüm.

"Elimden geleni yapıyorum," dedim yumuşak bir sesle. Sözleri acımasızdı ama o bendim, onun varlığı benim özümdü. O

yüzden onu hem anlıyor hem de acısını paylaşıyordum. Belki de çoğu kişiye göstermediğim anlayışı o yüzden ona gösteriyordum.

"Elinden gelen bu mu?" dedi öfkeden titreyen sesiyle. "Burada sevgilinle öpüşmek mi?"

"Mavi..."

"Tam tamına üç saat oldu. Üç!" diye bağırdı. "Özü yok olmuş bile olabilir ve sen *elimden geleni yaptım* mı diyorsun?"

"Mavi dinle..." dedi Damien ama Mavi artık birini dinleyecek durumda değildi.

"Sen aşkına kavuştun ve bitti mi? Geri kalan herkes önemli değil mi artık?"

Sözleri bir tokat gibi yüzüme çarparken şeytani özüm ona aynı acımasızlıkla cevap vermemi istedi ama ben artık onun kölesi değildim. Birkaç adımla yanına ulaştım ve o tekrar dudaklarını araladığında konuşmasına izin vermeden ona sarıldım. İhtiyacı olan şey tam da buydu çünkü.

"Sen benim için değerini biliyorsun," dedim onu sıkıca sararken. "Senin için yapabileceklerimi de biliyorsun. Sadece canın yanıyor, bunu görebiliyorum."

Öfkeden titreyen bedeni ona sarılışıma tepki vermese de bu uzun sürmedi. Onun da kolları sonunda beni sardı, tişörtümün kumaşı avuçlarının içinde ezildi. Başını omzuma yasladı ve hıçkırır gibi oldu. Acısını kendi acım gibi hissettim.

"Ona çok kötü davrandım, çok kötü."

"Biliyorum," dedim sadece.

"Ya bunu telafi edemezsem... Çok korkuyorum Mara?"

"Edeceksin," dedim kesin bir dille. "Sakın aksini aklına bile getirme. Biz birlikte neler başardık, hatırla. Şimdi de onu geri getireceğiz."

"Yaparız, değil mi?"

"Yaparız," dedim ve sesime alaycı bir hava verdim. "Ama bir daha bana bağırmazsan sevinirim. Öyle zamanlarda seni yaratık yahnisi yapmamak için kendimi zor tutuyorum."

Tamamen sıcak bir sesle olmasa da güldü. Başını kaldırdı, gözleri dolmuştu ama ağlamıyordu. Ciddi durmaya çalışarak kaşlarını çattı.

"Bana bir daha yaratık yahnisi dersen sevgilini yerim."

"İnan bana tadım güzel değil," dedi Damien arkamızdan. *Tadı çok güzeldi.* Başımızı ona çevirdiğimizde küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzdüğünü gördük. "Hem bana kıyamayacağını ikimiz de biliyoruz."

Mavi'nin dudakları yukarı kıvrıldı ve aniden kollarımdan sıyrılıp ona koştu. Damien eğer onu tutmasaydı Mavi'nin üzerine atılmasıyla ikisi de yeri boylardı. "Ebeveyni gibi olduk yaratığın," dedi gülerken.

"Şikayetçiysen evlatlık ver!" dedi Mavi ona sıkıca sarılırken.

"Seni kim alır kızım?" dedi Damien. "Sinirlenince herkesi yersin sen."

Omuz silkti.

"Sinirlendirmesinler o zaman."

Damien gülerken arkamızda kalan evin penceresi açıldı ve Kevin çığlık atarcasına bağırdı.

"Bensiz kucaklaşma mı? Bu resmen ihanet!" Başımı arkama çevirdiğim an Kevin bir elini pencerenin alt kısmına bastırıp aşağıya atladı. Damien ve Mavi'ye koşacak gibi dursa da hızla gelip bana sarıldı. "Bu da benim o zaman! Bu kız da benim, tamam mı?"

Damien tehditkârca ona gülümsedi.

"Hiç sanmıyorum."

Kevin kibirli bir edayla dudak büktü.

"Kız bana âşık dostum, bence aramızdan çekilmenin..." Damien ileri doğru bir adım atınca Kevin beni hızla itti ve bu kez kınayıcı bakışları beni buldu. "Sen kimsin ve neden bana sarılıyorsun?"

Sinsice sırıttım.

"Bir öpücük için beni kovaladığın günleri ne çabuk unuttun?"

"Anlamadım," dedi Damien kısık gözlerle.

Kevin hızla ellerini kaldırdı.

"Bu kadını hayatımda ilk kez gördüm."

Art arda cık cıkladım. "Yalan senin gibi bir meleğe hiç yakışmıyor *mi amor.* Hatırlasana! Sen ve ben... Iria'nın yaşadığı o gölde..."

"Yüce Tanrı'm!" diye bağırdı Kevin. "Nasıl yalanlar bunlar?"

"Bence buradan ilerleyemezsin," dedi Mavi. "O yüzden kaç!"

Kevin hızla başını salladı ve evin girişine doğru koştu. Mavi ardından güldü. Onun peşinden ilerlemeden önce, "İçeride-yim," dedi. "Ben boka çevirmeden önceki halinize dönebilirsiniz yani."

"Bari bir özür dileseydin," diye seslendim arkasından.

Verandaya çıkarken, "Tabiatıma aykırı!" diye bağırdı. "Lucifer ararsa haber verin!"

"Huysuz yaratık," dedim ardından gülerken.

Damien tekrar yanıma geldiğinde ona döndüm ama onun yüzünde artık huzursuzluk emareleri gizliydi.

"Plandan emin miyiz?" dediğinde nedenini de anladım. Ona anlattığımdan beri yüzündeki tereddüttü görüyordum ama ilk defa bunu dile getirmişti. "Şu tamamen kafa karıştırmak olan planımızdan..."

Aklımdakileri tamamen dile döksem muhtemelen delirir ve buna asla izin vermedi. O yüzden bazı şeyleri şimdilik sadece ben biliyordum, elbette plandaki ufak detayları paylaşacağım başkaları olmuştu, biri daha olacaktı ama o biri de Damien değildi. Çok kızacaktı. Hem de çok...

"Rahatla biraz," dedim gülümseyerek. "Her şey yolunda gidecek."

"Eğer Mavi başaramazsa başımız daha çok belaya girmiş olacak," dedi Damien. "Üstelik onu da büyük bir tehlikeye atmış olacağız."

"Onu gördün," dedim ve sesli bir nefes verdim. "Biz izin vermezsek kendi başını belaya sokacak. En azından şu anda bizim kontrolümüzde ilerleyecek."

Dudak büktü.

"Bundan emin miyiz? Yani sözkonusu kişi Mavi..."

Hafifçe güldüm.

"Hiçbir zaman tam olarak emin olamayız çünkü sözkonusu olan yaratık Mavi."

O da gülümser gibi oldu ama endişesi buna izin vermiş sayılmazdı.

"Hermon'ın yerinde olsam onun bunu yapmasını istemezdim, o yüzden bu bana yanlış geliyor. Kendimi düşünüyorum, sonra da sensiz kendimi..." Beni daha da kendine çekerek sarıp sarmaladı. "Bana kızıyorsun, biliyorum ama endişelenmeden edemiyorum. Elimde olsa kimse sana dokunmasın, zarar vermesin diye seni cam bir fanusa bile kapatırdım."

"Çok hastalıklı bir düşünce," dedim alaycı bir sesle.

"Şeytanım ben, ondandır," dedi o da bana ayak uydurarak.

Güldüm. Geri çekilip yüzüne baktığımda, "Hiç düşündün mü?" diye sordum. "Tüm bunlar bittiğinde ne yapacağımızı yani?"

Gözleri bir an başka bir yöne dönerken omuz silkti.

"Evleniriz."

Omzuna hafifçe vurdum.

"Biraz ciddi ol."

Bana bakıp genişçe sırıttı.

"Ciddiyim zaten."

"Hayır, değilsin."

"Ne yani? Faniler gibi saçma bir evlenme teklifiyle mi gelmeliyim illaki?"

Ona çatık kaşlarla baktım.

"Evlenmek zaten başlı başına saçmalık."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı, öyle ki ifadesini bir an ciddi zannedecektim.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum." Aslında ciddi değildim ama o da değildi zaten. Yüzü daha da şaşkın bir ifade kazandı. Aslında bu ifade onda çok abes de durmuştu.

"Şu an kendimi evlenme vaadiyle kandırılan fani kadınlar gibi hissediyorum." Elini kalbine bastırdı. "Canım çok yandı."

Yüzümü ona yaklaştırdım, o da öpeceğimi sanıp başını aşağı eğdi. "Ben..." dedim yavaşça. "... seninle sadece takılıyorum. Hâlâ anlamadın mı?"

Dudakları şeytani bir şekilde yukarı kıvrıldı.

"Bebeğim o biraz zor, biliyor musun? Çünkü ben takıntılı bir manyağım ya da şeytan falan."

"Ne yapabilirsin ki?" diye yapma bir meydan okudum.

Dudaklarıma bakıp kendi dudaklarını ıslattı. Artık yüzünde şeytani sırıtışı vardı.

"Tahmin bile edemezsin."

"Hmm..." dedim ben de ona aynı sırıtışla karşılık verirken. "Heyecanlandım."

Bu kez dişleri altdudağını sıyırdı ve başını kaldırıp hızlıca etrafına baktı. Sonra hüsranla yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" dedi art arda. Öfkeli bir soluk verdi. "Seni buradaki evlerin birine kaçırabilirdim ama başımızda Hermon sorunu var."

"Ve Andras sorunu..."

"Ve Andras sorunu," diye acı çeker gibi tekrarladı.

Güldüm.

"O yüzden hadi içeri girelim artık"

Yüzü daha da acılı bir ifade kazandı.

"Önce Hermon'ı kurtaracağım, sonra onu öldüreceğim. Andras'ı zaten öldüreceğim. Sonra da..."

"Sonra da?" diye kışkırtırcasına sordum.

"Seni bir eve kapatacağım." Göz kırptı. "Devamını sürprizi kaçmasın diye anlatmıyorum ama bir ipucu vereyim. Fazla sıcak olacak."

Dudağına ufak bir öpücük bıraktım. Elini kavrayıp arkama döndüm ve evin kapısına doğru yürümeye başladım.

"Güzel hayaller."

"Sen hayal sanmaya devam et," dedi sessizce. "Ha, unutmadan! Kendini ilk şeytani evlilik törenine de hazırlasan iyi olur."

İstemsizce sırıttım.

"Seni duyuyorum ve o son söylediğin hayal olarak kalacak."

"Bak, beni kışkırtıp duruyorsun, sonu hiç iyi olmayacak."

Evin verandasına çıkan merdivenlerde durup ona baktım. Boyumuz artık aynı seviyedeydi. Kaşlarımı çatıp yine yüzümü ona yaklaştırdım. Onun da kaşları çatıldı, muhtemelen yine bir itiraz cümlesi bekliyordu benden.

"Sonu hiç iyi olmayacak öyle mi?"

"Öyle," dedi diklenir gibi.

"Bu bir tehdit mi?"

"Bir şeytanın aşk tehdidi diyebiliriz," dedi önemsizmiş gibi dudak bükerek.

"Güzel," dedim onun gibi dudak bükerek. "Ben de o şeytana âşığım zaten."

"Evet," dedi hemen ama kaşları yine çatıldı. "Beni gafil avladın. Kahretsin! Ben de sana âşığım kızım."

Tam beni yine öpecekti ki cebimde telefon titreyince heyecanla geri çekildim. Lucifer'ın aramasını görünce kaşlarım havalandı. Bu kadar hızlı geri arayacağını düşünmemiştim.

"Bana işkence ettiğinde bile onu bu denli öldürmek istememiştim," dedi Damien dişlerinin arasından.

Söylenmesine istemsizce gülerken telefonu açtım ve Lucifer'ın görüntüsü ekranda belirdi. Gözleri irileşti ve bir korkma sesi çıkardı. Sonra derin bir nefes alıp diğer elini göğsüne bastırdı.

"Ah, senmişsin. Aniden o çirkin yüzünü ekranda görünce... Hayatımda bu kadar korktuğum bir an olmadı."

Göz devirdim.

"Bu iğrenç esprili halini işlerin yolunda gidiyor olmasına yoruyorum."

"Hayır," dedi Lucifer alaycı bir ifadeyle başını hafifçe iki yana sallayarak. "Gitmiyor." Sıkıntılı bir şekilde ofladığımda, "Çünkü işi hallettim," dedi.

"Nasıl hallettin?" dedi Damien telefonu elimden alırken. "Bu kadar kısa sürede üstelik."

Lucifer'ın kibri telefondan dışarı taştı âdeta.

"Beni küçümsemek hiçbirinizin haddi değil."

Arkasından geçen kızla dikkatim ondan tamamen çekildi ve kıza odaklandı. Daha iyi görebilmek için telefonu Damien'ın elinden çektim.

"O kim?"

Kameraya önce kızın kumral saçları, sonra yuvarlak yüz hatları girdi. Lucifer yanına gelen kıza baktı. Sonra yine bize döndü. "Beni tanımamış olman çok üzücü Mara," dedi kız.

Ağzıma acı bir tat yayıldı.

"Ariel..."

"Ta kendisi," dedi şeytani sırıtışıyla.

"Kasabadan hiçbir insana dokunulmayacaktı!" diye içime dolan öfkeyle çıkıştım. Kızı hatırlamıştım, okulun yakınlarındaki markette kasiyerdi.

"Hemen agresifleşme!" dedi Lucifer. "Kız uzun süredir hastaymış. Kanserin son evresindeydi, ölmek üzereydi."

"Ama ölmemişti!" diye bağırdım.

"Bana bağırmayı kes!" diye o da sesini yükseltti. "Kalbi iki kez durdu, üçüncüsü olmazdı. Ariel ona bir hayat sundu."

"Ariel kendine bir hayat sundu," diye düzelttim öfkeyle.

Ariel yüzünü buruşturup arkasına döndü ve arkadaki koltuklardan birine yayıldı.

"Oldum olası sevimsizin tekiydin."

"Teşekkürler," dedim alayla. "Sen pek bir sevimliydin çünkü."

"Mara," dedi Damien, ona göz ucuyla baktım. O da buna sinirlenmişti ama boş ver dercesine başını iki yana salladı. "Uzatma güzelim."

"Katılıyorum," dedi Lucifer. "Sadece uzatma kısmına tabii." Yapmacık bir şekilde sırıttı. "Zamanı geldiğinde yine olaya dahil olurum. Şimdi defol karşımdan!"

Telefonu yine yüzüme kapattığında öfkem daha da arttı. Telefonu avcumun içinde sıkarken diğer elimi havaya savurdum.

"Şu işe bak!" dedim öfkeyle. "Başımızda onlarca bela varken şeytan sevgilisine beden bulmakla uğraşıyormuş!"

Damien önce kırmak üzere olduğum telefonu elimden aldı, sonra diğer elini yüzüme yasladı.

"Öfken manasız."

"Anlamadım," dedim yanlış duymuş gibi.

"Duydun Mara, öfken manasız." Tam itiraz edecektim ki tekrar konuşmasıyla sustum. "Onun yerine kendini koy, sen de aynısını yapardın. Üstelik şeytan sağlıklı bir insanın bedenini vermemiş ona. Lucifer'dan bahsediyoruz. Kötülüğün ta kendisinden ve buna rağmen kurallara sadık kalmış. Ariel'a olan öfkeni anlıyorum ama Lucifer da ona âşık, bunu değiştiremeyiz değil mi?"

Haklıydı. Kahretsin! Neden bu kadar haklıydı ki? Beni kendine daha da âşık ediyordu. Onun etkisine karşı koymak çok zordu, zaten karşı koymak isteyen de yoktu. Hafifçe yanağımı okşarken derin bir nefes aldım ve aniden yakasını kavrayıp onu sertçe öptüm. Geri çekildiğimde, "Şimdi sakinim," dedim.

Öylece yüzüme bakıyordu artık.

"Emin misin?" diye sordu yavaşça. "Hâlâ sakinleşememiş gibi görünüyorsun. İstersen beni tekrar öpebilirsin." Dudaklarını büzdü. "Sadece sakinleşmen için tabii."

Kaşlarımı kaldırdım ve indirdim. Elini tekrar kavrayıp peşim sıra çekiştirdim.

"Zamanımız yok. Hadi!"

Arkamdan bezgince ofladı.

"Beni oyuncağın yaptın resmen. Geçmişin intikamını alıyorsun!"

Hava tamamen kararmıştı. Kasabanın evlerinden gaz lambalarının zar zor sızan ışıkları seçiliyordu. Mutfaktaki buzdolabından elektrik kullandıkları açıktı ama sanırım ışıklandırma konusunda hâlâ kendi zamanlarındaki gibi yaşamayı seçmişlerdi. Yıldızlar şehrin ışıklarından uzakta o yüzden bu denli parlaktı.

Bu gece dolunay vardı. Tıpkı Damien'ın Ariel'a yalvardığı o günkü gibi... Damien ilk o zaman kaybetme korkusunu hissetmişti işte. O güzden sonra da bu korkuyu hep taşımıştı. Şimdi yanımdaki gergin bedeni de, elimi sıkıca tutan eli de o korkuyu oluk oluk bana aktarıyordu. Dikkati, sınırın karşısındaki boş arazideymiş gibi dursa da bendeydi. İçimdeki sıkıntı daha da büyüdü çünkü olacaklar hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Toprak buradan ona haber ulaştıramaz," dedi Keira fısıltıyla.

"Karşı tarafa mı geçmeliyiz?" diye sordu Kevin.

Savina aptalca bir şey söylemiş gibi ona baktı.

"Yakalanmak istiyorsan evet ama birkaç damla kan fırlatıp sadece bağırsan da yeterli olur."

"Ah!" dedi Kevin kaşlarını kaldırarak. "Tabii."

Kevin sustu, Savina da ona cevap vermedi. Arkamızdaki kapan ordusundan da çıkan tek ses nefes sesleriydi. Keira'nın tüm halkı burada değildi. Ne olursa olsun tedbiri elden bırakmamıştık çünkü kasabaya sadece Zayden'ın halkı giremiyordu. Melek ve şeytanlar değil...

Damien derin bir nefes aldı ve verdi. Elimi daha sıkı kavradı.

"Çağır!"

Keira başıyla onayladı ve elini belindeki kemerden çıkardığı ince bir bıçakla kesti. Kolunu sınırdan uzattı. Kan toprağa damladığında birkaç adım gerileyip bağırdı.

"Zayden!"

Sesi gecenin karanlığını deldi âdeta ama su oluğu gibi duran sınırın diğer tarafında hiçbir hareketlilik olmadı. Arkamızda huzursuz kıpırdanmalar oluştu. Onlardan biri de Mavi'ydi. Ona bakmasam da hissetmiştim.

Keira tekrar bağırmak için dudaklarını araladı ama zemin o an hafifçe titredi. Karşımda duran arazideki toprakta onlarca çöküntü oluşmaya başladı. Kapanlar teker teker yukarı çıkarken neredeyse en son Will, Zayden ve Olivia denen kız gelmişti. Şimdi yine aynı sıralamayla karşımızdaydılar. Zayden hepimize gülümsedi ve bize hafifçe başını eğip eski zamanlardan kalma bir selam verdi.

"Biraz daha gecikseydiniz yaratığınızın özüne veda edecektiniz." Güldü, onunla beraber yanındaki iki kapan da güldü. "Aslında Keira'nın hepinizin özünü çoktan sömürdüğünü bile düşünmeye başlamıştım ama hâlâ karşımda olduğunuza göre onu ya ikna ettiniz ya da bir şekilde tehdit."

"İkisi de değil," dedi Damien. Zayden şaşırmış gibi kaşlarını havalandırdı ama bu yapma bir mimikti. "Onunla birlik olmaya karar verdik."

Damien'ın son sözüyle Zayden'ın havalanan kaşları çatıldı. Bunu beklemiyor gibi göründü.

"O yaratığa değer veriyor muyuz, evet," dediğimde gözlerini bana çevirdi. "Ama aptal değiliz. Keira'yı sana vermemiz demek, onun halkıyla beraber daha da güçlenmeniz demek. Bunun sonucunda ise kasabaya saldırmanız kaçınılmaz olur."

"Bunu şu an bile yapabiliriz," dedi Zayden dişlerinin arasından. Artık o keyifli halinden eser yoktu. Güzel rol yapıyordu.

"Halkıma karşılık halkın o zaman," dedi Keira meydan okuyan sesiyle.

Dişlerini sıktı, ardından bir küfür savurdu.

"Kahrolası kasabanız da siz de umurumda değildiniz. Bana sadece kızı verecektiniz sizi aptallar!" Öylesine öfkeli göründü ki bir an sınırı aşıp kendini yok edecek gibi durdu ama birden ifadesi değişti. "Ama en azından birinizin kafası hâlâ çalışıyor."

Koyu kahve gözleri yavaşça yana kayarken bir hareketlilik oldu. Mavi yanında duran Savina'yı şiddetle ileri itti. Kız sınırı geçer geçmez iki kapan tarafından kavrandı. Kimse hareket dahi edemeden Mavi de hızla sınırı geçerek onların yanında yer aldı.

"Mavi!" dedim şoka uğramış bir ifadeyle.

"Üzgünüm," dedi bakışlarını kaçırarak. Zayden'ın kapanlarından kimse ona dokunmamıştı belki ama etrafını da çevrelemişlerdi. Savina ise kapanların elinde çırpınıyordu.

Keira'nın haykırışı etrafa yayıldı.

"Savina!"

Zayden onun aksine keyifli ifadesini gözler önüne serdi.

"Artık sizden biri de elimizde olduğuna göre şu anlaşmayı tekrar düşünmeni tavsiye ederim Keira. Yoksa..." Ve Will Savina'nın boynuna bir kılıç dayadı. Kardeşinin... Ama ne Keira ne de Savina buna şaşırmıştı. İkisi de kardeşlerinden böyle bir muamele görmenin üzerinde bile durmamıştı. Dahası bu, bir rol de değildi. Bu, Will'den tiksinmeme neden oldu. "... hiç hoş şeyler olmayacak," diye tamamladı sözlerini Zayden.

"Hainler!" diye gürledi Savina. "Size güvenilmeyeceğini biliyordum!"

Keira'nın yoğun bir öfke okunan gözleri bizi buldu. Kapanların da aynı anda göğüslerinden ışıklı halatlar firar etmeye başladı. Ben ise hüsran dolu bakışlarımı Mavi'nin üzerinden çevirdim yine, bana bakmıyordu.

"Dinle!" dedi Damien hemen.

"Bunu yapacağını..." dedi Kevin ama Keira konuşmalarına izin vermedi.

"Hepinizi öldüreceğim! Hepinizi!"

Abaddon o an bir küfür savurdu.

"Baylar ve bayanlar başka misafirlerimiz var."

Gözlerimiz gökyüzünden gelen kanatlı şeytan sürüsünü buldu. Damien da bir küfür savurdu.

Sınırın karşısındaki kapanlar teker teker başlarını arkalarına çevirirken, "Kahretsin!" diye bağırdım. "Mavi bunu da yapmış olamazsın!"

"Ne?" dedi şaşkın sesiyle. Şeytan sürüsünü izleyen gözleri hızla beni buldu. "Ben, yemin ederim... Yemin ederim ben söylemedim."

"Andras!" dedi Zayden dişlerinin arasından.

Andras karşımızda duran kapanlar iki yana açılınca şeytanlarıyla o bölgeyi doldurdu. Gözleri benim üzerimdeydi, öyle ki Damien beni arkasına çekene kadar bana bakmaya devam etti. Ancak o an öfkeyle yanan bakışları Zayden'ı buldu. Zayden işte bunu beklemiyordu, yüzündeki şok ifadesi bu kez gerçekti.

"Mavi neden yaptın bunu?" dedi Damien delice bir öfkeyle.

Mavi de bağırdı.

"Kahretsin! Ben yapmadım!"

Andras hâlâ herhangi bir konuşma çabasına girmemişken Zayden'ın gözleri Keira'yı buldu. "Sen..." dedi öfkeyle. "Onu sen çağırdın."

"Kesin şunu!" dedi Andras. "Bana haber veren Lucifer'dı."

Tüm gözler onu buldu.

"Lucifer mı?" dedim şaşkınlık dolu bir sesle.

"Neden şaşırdın?" dedi Andras gülerek. "Cehennem'in kapısını açıp iblis sevgilini çıkardığında dost olduğunuzu falan mı sandın? Sen ona korumalı bir alan bıraktın. Bana Cehennem'den de Zayden'ın ne planladığından da sizden de o bahsetti. Burada bir anlaşma yapacağınızı söylemeyi de unutmadı."

"Demek telefonlarımızı açmamasının sebebi buymuş," dedi Damien dişlerinin arasından. "Bizi satmış. Şaşırtıcı değil." Başını bana çevirdi. "Sana ona güvenmemiz gerektiğini söylemiştim."

"Hayır, hayır," dedim hızla. "Bu çok saçma! Ona ulaşamadık, yani bırak bizim bir anlaşma için buluşacağımızı, burada yaşanan hiçbir şeyden haberi yoktu. Yalan söylüyor."

Lucifer'dan gizli bir anlaşma düşüncesi... Güzel ilerliyorduk.

"Tabii ona biri haber uçurmamışsa..." dedi Kevin. Gözleri Keira'yı buldu.

Keira başını yavaşça iki yana salladı ama artık onun da yüzünde keyif dolu bir ifade vardı. "Ben değildim, halkımdan herhangi biri de. Aksi olsa bilirdim ama önemi de yok. Bu her şeyi değiştirdi çünkü."

Son sözleriyle göğsünden firar eden ışıklı oklar beni hedef aldı. Sırtımdan göğsüme şiddetli bir acı yayıldı.

"Mara!" diye aynı anda iki kişi bağırdı. Biri Mavi'ydi. Diğer bağıran ise Andras. Kanatları hızla açıldı ve Cehennem silahı elinde belirdi. Beni öldüren şeytan benim hayatım için korkmuştu.

Şiddetle geri çekilirken Damien hızla arkasına döndü. Bir an afalladı. Sonra yüzüne dehşet verici bir ifade yayıldı. Aynı ışıklı oklar birer birer Kevin, Abaddon ve Marphas'ın özüne

saldırdı. Hiçbiri bunu beklemediği için hepsi hazırlıksızdı. Sadece Damien'a kimse saldırmamıştı. Cehennem silahı elinde belirdi ve onu Keira'ya fırlatacak gibi göründü. Zorlukla başımı iki yana salladım. O an anladı ve gözlerine başka bir öfkenin daha tohumları yayıldı. Bu bana karşıydı işte.

"Sakın!" diye bağırdı Zayden Damien'a. Sakın ona dokunma... Acı öylesine yoğundu ki onun yüzündeki korkmuş ifadeyi zorlukla seçebildim.

Keira güldü ve özüm hızla bedenimden ayrılıp onun göğsünden içeri doldu. Bedenim yere serildi. Tüm bunları görebilmiştim çünkü hâlâ bedenimde hâkimiyetim vardı. Belki etrafımızdaki çoğu kişi tüm bu hengâmeyi beklemiyordu ama ben de kendimi hâlâ bedenimde bulmayı beklememiştim.

Bitkin, tükenmiş ve yorgun bedenim şimdi sadece yıldızları izliyordu. Kıpırdayacak gücüm bile yoktu. Neden böyle olduğunu anlamamıştım? Halbuki şu an tamamen Keira'nın midesinde olmam gerekiyordu.

Bir çift kol beni çekip sardığında Damien'ın yüzü gözlerimin önüne serildi.

"Kahretsin! Mara!" dedi kükrercesine.

"Bunu..." dediğimde ses tonum duyulmayacak kadar düşüktü ama kasıtlı değildi. Sesim bile daha fazla yükselemiyordu. "... beklemiyordum."

Mavi kapanlardan nasıl sıyrılmışsa artık yanı başımdaydı.

"Mara!" dedi endişeyle. "Özür dilerim! Özür dilerim!"

Damien onu şiddetle itti.

"Dokunma sakın!"

Kısmen rol yapıyordu, bize ayak uyduruyordu çünkü ayak uydurmak zorundaydı ama aynı zamanda hepimize de öfkeliydi.

"Özür dilerim!" dedi Mavi yine, sesi titriyordu. Buna gülmek istedim ama gülebilecek olsaydım bile bu halde başaramazdım.

Damien öylesine öfkeli bir nefes verdi ki yüzüm sıcaklığıyla ısındı. Başını Keira'ya çevirdi.

"Özünü geri ver! Hemen!"

"Sanmıyorum!" dedi Keira, ona bakamasam da sesinde gülümseme olduğunun farkındaydım. "Şimdi şu anlaşmayı tekrar yapalım ha!" Son eklediği isim son sözlerinin kime ait olduğunu da belli etmişti. "Andras!"

"Esiriniz geri verilecek!" dedi hızla Andras. "Sadece onu bana ver ve özünü geri gönder."

"Hayır!" dedi Zayden ve Damien aynı anda. Anlaşmazlıklar başlasın!

"Hmm..." diye mırıldandı Keira. "O halde hepinize düşünmeniz için birkaç dakika veriyorum. Sonrasında melek ve şeytanların özleriyle de halkım ziyafet çeker!"

Damien tıslarcasına bir ses çıkardı.

"Bu çok fazlaydı Mara!" Biliyordum ama daha etkiliydi.

Yoğun sessizlik birden azaldı.

"Alastor!" dedi Andras tıslarcasına. Damien ona öfkeyle baktı. Zordu ama ben de gözlerimi ona çevirebilmiştim. "Eğer kabul etmezsen yok olacak." Gözleriyle beni işaret etti. "Görüyorsun ya, insan yanı da çok idare edemez."

İnsan yanım... Ah, evet. Gözden kaçırdığım yer tam da burasıydı. Benim bir ruhum da vardı.

"Kapa çeneni!" dedi Damien dişlerinin arasından. "Onu sana vermeyeceğim."

Şu kahrolası konuşmaya son verip hainin kim olduğuna odaklanabilir miydik artık! Kahrolası Lucifer'ın şimdi devreye girmesi gerekiyordu ama hâlâ bir hareket yoktu.

"Esir de onlara verilmeyecek!" dedi Zayden.

Andras ona alev alan kızıl harelerini çevirdi.

"Arkamdan çevirdiğin tüm bu işleri seninle sonra konuşacağız. Şimdi kes sesini!"

"Kibrin gözlerimi yaşartıyor ama..." Göz ucuyla Savina'nın kıpırdandığını gördüm. Ardından bir çığlık attı. "Ya Keira bana katılır ya da kız ölür. Senin kızın benim umurumda bile değil."

"Durdur şunu!" diye bağırdı Keira. "Aksi halde artık sözkonusu bir anlaşma olmayacak!"

"Kızın canını yakmayın!" diye bağırdı Andras.

Kahrolası Lucifer! Hangi cehennemdesin?

"Bu iş can sıkıcı olmaya başladı," dedi sessizce Mavi. Kesinlikle...

Ve sonunda bir telefon melodisi etrafa yayıldı. Zayden ve Andras'ın gözleri aynı anda kısıldı. Ve Olivia denen kızın da... İkisinin bakışları da ona dönerken kız cebinden bir telefon çıkardı. Kaşları havalandı ve hızla telefonun sesini kesti.

"Af... Affedersin," dedi Zayden'a. Zayden daha da şüpheci bir ifade kazanırken telefon tekrar çalmaya başladı. Kız öylesine panikledi ki şüphesiz kapatmak isterken telefonu yere düşürdü. Eğilip hızla almak istedi ama Zayden, "Dur!" dedi. İki adımla kızın önünden telefonu aldı ve açtı.

"Selam güzelim! Kolyen bende kaldı!" Kısa bir sessizliğin ardından, "Bir dakika!" dediğini duydum. "Sen ateşli kapan kız değilsin. Jayden değil mi?"

"Ona haber veren sen miydin?" dedi Keira. Ardından gür bir kahkaha patlattı. "Ah, tabii ya! Sen oldum olası onun hayranıydın."

Zayden başını Olivia'ya çevirirken kız ürktü. Zayden telefonu yere atıp ayakkabısının topuğunu hızla üzerine indirdi ve kızın gerileyen bedenini hızlı davranıp yakaladı.

"Sana ikincisi olmaz demiştim!" diye bağırdı.

"Beni... Beni dinlemelisin!" dedi kız. "Yanlış anlıyorsun! Onunla buluştum, evet ama..."

"Sana..." diyerek sertçe vurguladı yine Zayden. "... ikincisi olmaz demiştim."

Will denen çocuk hâlâ bir kapanla Savina'yı tutsa da, "Zayden," dedi. "Onu dinlemen ger..."

Dinleyemediler çünkü Zayden kızı hızla tuttu ve sınırın diğer tarafına, yani bize, doğru şiddetle itti. Olivia sınırı geçti ve sadece saniyelik anda yüzü dehşet dolu bir ifade kazandı. Ardından acı bir çığlık attı ve bedeni küllü bir toprağa dönüştü ve yere döküldü.

Derin bir sessizlik oluştu. O sessizliği Will'in kısık sesi bozdu.

"Olivia..." Kardeşinin öldürüleceğine, hatta boynuna dayalı bıçağa rağmen tepkisiz kalan o kapan dehşete uğramış görünüyordu artık.

"Hiçbir hainlik cezasız kalmaz!" diye bağırdı Zayden.

"Sen..." dedi Will. Gözleri doldu, sesi şiddetle titriyordu. "Sen ne yaptın?"

Zayden ona bakmadı bile, Will ona göre bir piyondu sadece. Daha çok bir kukla... Ama o kukla birazdan tüm taşların yer değiştirmesini sağlayacaktı çünkü onu tutan ipler aslında Zayden'ın değil, Olivia'nın elindeydi. Olivia ölmüştü, Will ise serbestti.

"Son kararına ver Keira!" diye bağırdı Zayden. Olivia'nın ihanetinin, aslında sözde ihanetinin onu deliye çevirdiği her halinden belli oluyordu.

Andras hızla döndü ve eline süzülen hançeri onun boğazının altına dayadı. Zayden yüzünü buruşturdu. Andras'ın şeytanları aynı anda Zayden'ın kapanlarıyla karşı karşıya geldi. Kılıçları artık onlara doğrultulmuştu.

"Eğer benim kızım ölürse senin kızı da alamazsın Zayden!" dedi Andras.

Zayden'ın neredeyse göbeğine kadar açık olan gömleğinin düğmelerinden görünen göğsü hızla yarıldı ve ışıklı halatları dışarı saçıldı.

"Hemen onu çekmezsen özünü zevkle sömürürüm şeytan!" İşler tahmin ettiğimden de iyi ilerliyordu.

Damien'a bakıp, "Tam zamanı," dedim.

Hâlâ bana öfkeyle baksa da başıyla onayladı. Başını Keira'ya çevirdi.

"Çağır onu!"

Keira arkamda kaldığı için onu göremesem de düşük sesle, "Will," dediğini duymuştum. Sınırın bu tarafında fısıltısı diğer tarafa ulaşmazdı. Bana yakın olmasa ben de duyamazdım çünkü artık ne şeytani özüm ne de melek özüm benimleydi ama Will onu duyardı çünkü o bir kapandı ve Keira'nın topraktaki kanı hâlâ kurumamıştı. Toprak ona haber verirdi. "Kardeşim

senin yanın bizim yanımız, gel ve bizimle birlikte intikamını al!" Will'e baktım. Hâlâ kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu ama Savina'yı bırakmıştı. Onu artık diğer iki kapan tutuyordu. Birinin bıçağı, Will'in bıçağının yerini almıştı. "Will!" dedi Keira bir kez daha.

"Bir sorun var!" dedi Zayden.

"Sorun senin beni arkamdan vurman!" dedi Andras tıslarcasına.

"Hayır," dedi Zayden. Gözleri bizi buldu. Daha çok da Damien'ı. "O haddinden fazla tepkisiz."

"Uyanıyorlar," dedi Damien. Küfretti. "Keira ne yapacaksın bilmem ama hızlı ol!"

"Bu bir oyun!" dedi Zayden küfreder gibi.

"Will!" diye bu kez bağırdı Keira. "Hadi!"

Will buzlarından çözüldü. Savina'nın boynundaki bıçağı kavrayıp onu tutan kapanın boynuna sapladı. Diğerine ise bir yumruk çaktı. Andras hızla silahı indirdi, Zayden aynı hızla Will'e döndü ama Will çoktan yanındaki kızla sınırın diğer tarafına geçmişti.

"William!" diye gürledi Zayden. Öyle öfkelenmişti ki onu yakalamak için elini sınırdan uzatınca parmaklarının uçları küllü toprağa dönüşüp havaya savruldu. Gürlercesine küfretti.

Kevin'ın özünü tutan kapan sonunda onu bırakmış olmalı ki bağırdı.

"Bu çok iyiydi, mi amor! Çok iyiydi!"

Andras bir küfür savurdu. Gözleri beni buldu.

"Seni kahrolası iblis!" Ona iltifatlarından dolayı teşekkürlerimi sunmak isterdim ama gülümsemekle yetindim çünkü sesim çok zor çıkıyordu. Damien bunu anlayarak, "Özünü ver Keira!" dedi.

Keira cık cıkladı. Damien'ın kaşları çatıldı. "Kızın özü bende kalacak! Sizin kurallarınıza göre oynamak buraya kadardı."

"Ne?" dedi Mavi şaşkınlıkla.

Benim de kaşlarım çatıldı. Bu da Damien'ın hiç hoşuna gitmeyecekti.

"Saçmalamayı kes!" diye bağırdı Damien. Bir an beni bırakıp ona saldıracak gibi olduğunda güçsüz parmaklarımla kolunu kavradım ama elim hızla kayıp yine kucağıma düştü. Bana baktı, şimdi gözlerinde korku vardı. İçim acıdı.

"Onlara..." dediğimde sesimi bile duymamış olmalı ki yüzüme doğru eğildi. "Onlara da zarar... verebilir."

Onlar... Kevin, Mavi, Abaddon, Marphas... Bir de artık Hermon'ın özü vardı.

Andras gülmeye başladı.

"İşler sizin de planladığınız gibi gitmiyor ha, ne dersin küçük şeytanım!"

"Keira!" diye gürledi Damien. "Bu saçmalığa son ver! Yoksa..."

"Yoksa ne?" dedi Keira alayla. "İçi boş tehditleri bırakalım artık. Kızın özü bendeyken hiçbir şey yapamazsın. Kaldı ki şu an kendisi bir ölümlü. Ufacık bir darbe onu kollarından koparabilir."

Damien gözle görülür bir şekilde sarsıldı.

"Özür... dilerim," diye mırıldandığımda beni göğsüne daha da bastırdı. Bu canımı yakmıştı. Gözlerim kapanmaya başladı. Yorgunluk beter bir hal almaya başladı.

"Will'i götürün," diye bağırdı Keira. Sonunda Andras ve öfkeden deliye dönmüş gözleriyle ona bakan Zayden'ın önüne yürüdü. Tabii arkasında yürüyen bir kapan ordusu ve etrafında dolaşan ışıklı halat yumağıyla birlikte. Herhangi bir saldırıya karşı hep tedbirliydi. Zayden belki sınırı geçemiyordu ama bu Andras için geçerli değildi. Sınırın birkaç adım gerisinde durdu. "Şimdi seninle bir anlaşma yapalım," dedi Andras'a.

"Zevkle bekliyorum," dedi Andras keyif dolu gülümsemesiyle.

"Aslında anlaşma maddeleri gayet basit. Bizi rahat bırakacaksınız, ben de sana kızı vereceğim."

"Öyle bir şey olmayacak!" dedi Zayden dişlerinin arasından.

"Onu öldüreceğim," dedi Damien şeytani sesiyle. Yapabilirdi ama Keira bunu göze alarak bu işe girmişti.

"Alastor bir şey yapmamız lazım!" dedi Mavi öfkeyle. "Hermon'ı götürdüler, Mara ise..."

"Sus Mavi!" diye gürledi Damien. "Sadece sus! Böyle aptalca bir şeye kalkışırken bana karşı nasıl sustunuzsa şimdi de sus!"

"Kesinlikle," dedi Kevin. "Nasıl böyle bir boka kalkışırsınız?"

"Az önce, *bu çok iyiydi, mi amor,* diye tezahürat yapan kimdi?" dedi Mavi öfkeyle.

Kevin bir şey söylemedi, muhtemelen söyleyecek bir şey bulamamasındandı ya da Damien'ın öfkesinden korkmasından.

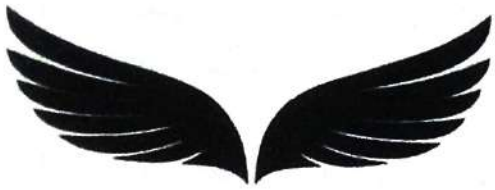
"O halde ben size anlaşıp düşünebilmeniz için bir günlük bir süre vereyim," dedi Keira. Sesi bir anda kulağa aceleci geldi. Yüzü göz yanılgısı gibi saniyelik anda buruştu. "Yarın burada, aynı saatte. Kararınızı bekliyorum." Elini havaya kaldırdı. "Ha, unutmadan... Eğer bize sinsice saldırmaya kalkarsanız Andras..." Başı Zayden'a döndü. "Kızı da kendimle beraber yok oluşa yollarım."

"Fena tehdit yalnız!" dedi Kevin. "Boka battık!"

Damien ona öyle bir bakış attı ki yüzünü göremediğim Kevin, sessizliğe gömüldü. Zaten ben de bundan sonrasını duyamadım. Ne Andras, Zayden ve Keira'nın konuşmalarının devamını ne de başka bir şeyi...

Bilincim beni terk ederken sadece, "Plan," diyebildim.

Damien adımı seslendi. Sonra tüm sesler sustu.

15

Sırlar Ardında Gizlenen Aşk

Rutubet kokusu burnumdan içeri süzülürken yüzümü buruşturdum. Kulaklarıma aynı anda birçok ses ulaşmıştı. Tanıdık sesler, tanımadığım sesler... Buzdolabının tiz sesi bile rahatsızlık vericiydi. Sanki aynı anda kulaklarım tüm dünyaya açılmış gibiydi. Gözlerim de seslerle eşzamanlı açıldı.

Mavi'nin masmavi gözleri gözlerimi buldu. Yüzüme eğilmişti ve dikkatle bakıyordu.

"Uyandın, ha!" dedi yavaşça.

"Suratıma eğilmiş ne yapıyorsun Mavi?" dedim kaşlarımı çatarak.

Kaşlarını kaldırdı.

"Seni öldürme planları desem..."

Ah, evet. Son oyundan Keira hariç kimsenin haberi yoktu. Aslında onu da söyleyebilirdim ama bir kez daha Zayden'ın ya da Andras'ın planı çözmesi riskini göze alamamıştım. Kendimi fazlasıyla iyi hissettiğime ve en kısık sesi bile duyduğuma göre de Keira özümü geri vermişti. Başım büyük beladaydı yani.

Gergin bir şekilde sırıttım.

"Hermon nasıl?"

Damien nasıl?

Damien nerede?

Hızla doğrulurken Mavi geri çekildi. Damien odada yoktu. Abaddon ve Marphas da. Kevin yattığım pejmürde koltuğun arka kısmına ellerini dayamış çatık kaşlarla bana bakıyordu. Aynı Mavi'nin baktığı gibi...

Hermon ise karşı koltukta uyuyordu. Derin bir nefes alırken gergin kaslarım birazcık daha gevşedi.

"Uyanmadı mı hâlâ?"

Damien nerede?

Keira elinde bir kupa ile içeri girdi.

"Özü yıpranmış ama uyanacaktır. Bu arada bu yaratık..."

"Biliyorum, biliyorum," dedim. "Çok güzel bir şey."

Mavi hırıltılı bir ses çıkardı, beni öldürecekti.

Keira yürüyüp Hermon'ın uzandığı koltuğun ayak kısmına oturdu. Hermon cenin gibi kıvrıldığından ona yer bırakabilmişti, aksi halde onun boyu bile o koltuğa sığmazdı. Keira kupayı bana uzattı. Yüzümü ekşittim. Kahve kokusu daha şimdiden rahatsız etmişti.

"Kahve sevmem, bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor."

Soluk dudaklarını büzdü.

"Kahve sayıklıyordun."

Neden bunu sürekli yapıp duruyordum ki? Bu çok can sıkıcı olmaya başlamıştı. Daha can sıkıcı olanı Kevin ve Mavi'nin üzerimdeki öldürücü bakışları ve sessizlikleriydi. Daha da can sıkıcı olanı Damien'ın nerede olduğunu bilmememdi. Sormaya da korkuyordum.

"İçeride," dedi Keira bunu anlayarak, mutfak kapısını işaret etti. İç geçirdi. "Ve sana feci öfkeli."

Ah, kahretsin! Tabii ki öfkeliydi, aksi halde beni bir dakika yalnız bırakmazdı.

"Kardeşin ne durumda?" dedim konuyu değiştirmek için. Daha çok Damien'ın yanına gitmek için cesaretimi toplamak amacıyla.

"Sessiz," dedi Keira sıkıntılı bir ifadeye bürünerek. "Aslında sessiz olması da iyi. Plan dahilinde onu içimize aldık ama ne

halkım ne de ben onu kabullenmeye hazır değiliz. Yine de bir şekilde..." Kısa bir an sustu. "... yolunu bulmaya çalışacağız."

"Anladım," dedim, anlamamıştım. Kafam Damien ile meşguldü. Şu an en son dinlemek istediğim şey ise bir kapan aile sorunuydu.

"Evet," dedi Mavi.

Ona döndüm, Kevin da o an yanıma oturdu ve o da, "Evet," dedi.

Bir Kevin'a, bir Mavi'ye baktım.

"Ne... Neye evet?" diye sordum çekine çekine.

"Evet," dedi yine Mavi. "Tam da o andayız."

Hangi anda, diye sormaktan beni, konuşmaya tekrar dahil olan Kevin kurtardı.

"Bize haber vermeden bizi ölümüne korkuttuğun anda."

Yardım dilenircesine Keira'ya baktım ama o dudak büküp elindeki kahveyi Kevin'ın eline tutuşturdu ve boşalan ellerini havaya kaldırarak ayaklandı.

"Ben planı gizli tutma kısmına kadar vardım, sevgilin bana saldırınca açıklama kısmına da girdim belki ama bundan sonrası sende. Kendi başının çaresine bak!"

Dudağımı dişleyerek onun odadan çıkışını izledim ama sonunda yine iki yanımdaki öfkeli yüzlerle yüzleşmek zorunda kaldım.

"Zayden'ı gördünüz, ilk planı çözmesi zor olmadı," dedim hızla. "İkinciyi de riske atamazdım."

Mavi ağır ağır başını salladı.

"Demek öyle."

"Aksi halde sizi endişelendirmek ister miydim ben?" dedim hemen. "Ama biraz daha gerçekçi olmamız planın işleyişi için doğru olandı."

Bu kez Kevin başını ağır ağır salladı.

"Demek öyle."

"Ah," dedim inlercesine. "Yapmayın ama şöyle. Sonuç olarak her şey yolunda gitti. Hermon'ı aldık ve Keira'yı da yanımıza çektik. Önemli olan da bu değil mi?"

Cümlemi bitirmemle ikisi aynı anda başını aşağı yukarı salladı. Tanrı aşkına! Bu halleri beni daha da tedirgin ediyordu. Boğazıma sarılmaları bile daha iyiydi.

"İyi, tamam," dedi Mavi.

"Bence de..." diye aniden kabullendi Kevin.

"Nasıl..." diye bir soru yöneltmeye çalıştım. Bu kadar hızlı, daha da önemlisi bağırıp çağırmadan ya da saldırmadan kabullenmeleri şaşılasıydı.

"Senin canına..." dedi Kevin ve başıyla mutfak kapısını işaret etti. Kahvesinden bir yudum aldı ve pis pis sırıttı. "... şeytan okuyacak."

Bu kez gerçekten inledim.

"Çok mu kızgın?"

"Çok demeyelim," dedi Mavi dudak bükerek.

"Felaket kızgın diyelim," dedi Kevin.

Damien o an mutfaktan çıktı. Bana baktı, elim ayağım birbirine dolandı. Hızla ayağa kalktım ama o bana baktığı an başını çevirip, "Biraz hava alacağım," dedi. "Hermon uyandığında çıkarız."

"Damien..." dedim, sesim bir kedi mırıltısı gibi çıkmıştı ama o bana bakmadı. Direkt kapıya yönelip çıktı. Derin bir nefes aldım ve peşinden koştum. Onu veranda da yakaladım. Kolunu kavradığımda durdu ama bana bakmadı. "Özür dilerim," dedim en mahcup sesimle. "Özür dilerim. Gerçekten..."

"Dileme," dedi, sesi soğuktu. Bu oldukça doğaldı da ama ardından söylediği şey beni hazırlıksız yakalamış ve kalbimi acıyla doldurmuştu. "Sana olan duygularımı kullanma iznini sana ben verdim çünkü. Sana olan duygularıma aynı şekilde karşılık vereceğini düşünmek de benim aptallığımdı. O yüzden özür falan dilemene gerek yok."

Yutkundum.

"Bunlar gerçek düşüncelerin değil. Canın yandığı için canımı yakmaya çalışıyorsun sadece."

Öfkeli, hafif bir gülüş sergiledi ve aniden bana döndü.

"İşte tam olarak bundan bahsediyorum Mara." Gözlerindeki öfke alevlenip beni yakacak gibiydi. "Ben canım yandığında bile canın yansın istemiyorum artık ama sen... bunu bile isteye yapıyorsun. Yalan yok, diyorsun; yalan söylüyorsun. Seni seviyorum, diyorsun; beni sevginle sınıyorsun. Beni hep insani duygularımdan vuruyorsun, canımı kendi canınla yakıyorsun. Üstüne üstlük tüm bunları benim de yapabileceğimi düşünüyorsun." Ellerini iki yana açtı. "Ama ben yapamıyorum, artık yapamıyorum." Gözlerim yavaşça ıslandı. Canını ne denli yaktığım bir tokat gibi yüzüme çarptı, bu bana çok ağır gelmişti. Bana bile böyle gelmişse ona nasıl gelmesindi? Elimi yüzüne uzattım ama geri çekildi. "Hayır, bu öyle kolayca dinebilecek bir şey değil. Bu yine bana dokunarak yumuşatabileceğin bir olay değil. Sana defalarca söyledim, korkuyorum dedim. Bunu söyleyebilmek benim için ne kadar zor, tahmin edebiliyor musun? Muhtemelen senden başka birine de hiç söylemeyeceğim. Sana söylemekle de yetinmedim, ben bunu sana gösterdim. Ben senin yanında yalın oldum. Sen ise..." İsterik bir şekilde güldü. "... tam da birine bir korkunu söylediğinde yapacağı şeyi yaptın. Beni o korkuyla vurdun. Öylesine birinin yapacağı gibi... Tam da bir şeytanın..."

Sustu...

Gözlerimden düşen damlalar yüzüme akarken, "Tam da bir şeytanın yapacağı gibi," diye onu tamamladım.

Haklıydı ama aynı zamanda çok da haksızdı. Evet, tek korkusunun ben olduğumu biliyordum. Evet, tek korkusunu ona yine yaşatmak üzere olduğumu da biliyordum. Bunu bilerek ondan asıl planı gizlemiştim. Hatta bunu bilerek ikinci kez aynı şeyi tekrarlamıştım ama bazı şeyler tüm korkulara rağmen yapılmalıydı. Ona gerçek planı söyleseydim buna asla izin vermezdi çünkü kaybetme korkusunu iliklerine kadar yaşıyordu. Bu yüzden mantıklı düşünemiyordu, hâlâ da öyleydi. Diğer bir konu ise benim hislerim konusundaki düşünceleriydi. En acı olanı da buydu.

"Benim hislerimden şüphe ediyorsun," dedim acıyla. "Hep ettin, değil mi?" Yalanlamadı, sustu. Dişlerimi sertçe dudağıma geçirdim. "Belki de sen..." Derin bir nefes verdim. "Sen bundan, yani benden emin olana kadar birbirimizden uzak kalmalıyız."

Kaşları çatıldı; iki kaşının ortasında sert, keskin bir çizgi belirdi.

"Bulabildiğin en mantıklı yol bu mu?" dedi hayret eder gibi.

"Ne söylememi bekliyorsun ki?" dedim sessizce. "Duygularımdan emin bile değilsin!"

"O halde emin olmamı sağla!" diye bağırdı. "Beni kendinle sınama!"

"Seni kendimle sınadığım falan yok!" diye ben de bağırdım sonunda. Gözyaşlarım hızını artırmıştı. "Bulabildiğimiz en mantıklı plan buydu, aksi halde işin içinden çıkamazdık. Şimdi geri dönüşümüz güvence altına alınmış durumda, Andras Keira'nın elinde olduğumu düşünürken bir şey yapabileceğimizi de buradan çıkabileceğimizi de düşünmez. Evet, bunu sana söyleyemedim çünkü Keira'ya güvenmezdin. Herkesin beni öldürmeye çalıştığı gibi bir düşünceyle kafayı bozmuşsun."

"Herkes seni öldürmeye çalışıyor çünkü!" diye gürledi.

"O halde ikimizi bir yere kapat!" diye bağırdım. "Kimse beni görmesin, dokunmasın. Tam istediğin gibi!"

"Aynen öyle!" diye karşılık verdi. "Keşke şu kahrolası şeyi yapabilsem! Keşke öyle bir yer olsa! Ödüm kopuyor, anlıyor musun? Sen gidersin ve ben yine yalnız kalırım diye ödüm kopuyor çünkü lanet bir dokunulmazlığım var. Sen verdin. Yok olup gidemem bile. Üstelik bir daha toparlanamam da. Bir kez olsun şu bencilliğini bir kenara bırak ve beni anla artık!"

"Ben seni anlıyorum. Asıl beni anlamayan sensin! Ne yapabilirim, söyle bana! Arkana sinip bundan sonra hayatıma öyle mi devam edeyim? Kabul ettim diyelim. Diyelim ki geri planda kaldım hep... Sonunda ne olacak?" Ellerimi göğsüne dayayıp onu şiddetle ittim. "Sonunda ne olacak, ben sana söyleyeyim:

Geriye benden bir şey kalmayacak çünkü ben bambaşka birine dönüşmüş olacağım. Hiç olmadığım birine. Damien, ben kendimi bir insan bilirken, bir insan kadar güçsüzken bile böyle biri değildim. Korkup bir yerlere sinebilecek biri hiç olmadım. Hem söylesene! Ben bunu kabul etsem bile, sen edebilecek misin?" Soğuk bir şekilde güldüm. "Sen beni bu şekilde sevdin. Başka biri olduğumda değil benim hislerimden, kendi hislerinden bile emin olamayacaksın."

Başını iki yana öfkeyle salladı.

"Konuyu bambaşka yerlere çekiyorsun. Seni olmadığın birine dönüştürmek istemiyorum. Sadece... Kahretsin! Yapman gereken tek şey bana karşı açık olmak. Arkamdan planlar kurmamak. Bu, bu kadar zor olmamalı."

"Beni dinleyeceğini bilseydim, yapardım," diye atıldım. "Ama dinlemezdin. Sana söylediğim her şeyi hemen yapalım demiyorum zaten ama en azından kafandaki *Mara ölebilir* ışığını kapat ve söylediklerim mantıklı mı diye bir düşün. Beni dinle ama gerçekten dinle! Söylediklerime kulak ver. Ben de geberip gitmeye can atmıyorum zaten. Seni tekrar bulmuşken..."

"Seni tekrar bulmuşken..." diye beni tekrarlayarak sözümü kesti ve öldüğüm günden beri sesi ilk defa yalvarır gibi çıktı. "... kaybetmeme izin verme. Seni dinlerim ama kayıplar sessizdir Mara. Kayıpların sessizliği derindir. En dipte ise çığlıkları vardır. Dışarı çıkamasa da parçalar. O sessizliğe beni itip parçalama. Seni kaybetmeme izin verme."

Sustum. O da sustu. Sanki sesindeki yakarış öfkenin ateşine tonlarca su serpip dindirdi. Birbirimize bakarken sessizdik artık. Sadece bakıyorduk.

"Hadi be!" diye bir çıkışla gözlerimizi evin önündeki toprak yola çevirdik. Marphas ve Abaddon sarmaş dolaş bir şekilde bizi izliyordu. Abaddon tekrar konuşmadan önce derince bir nefes aldı. "Bir öpüşme bekliyordum ama siz aptalca birbirinize bakıyorsunuz."

Öfkelenerek hızla gözlerimi kuruladım.

"Siz ne zamandır bizi izliyorsunuz?"

"Yeterince şeyi duyacak kadar," dedi Marphas.

"Ama filmin sonunu beğenmedik," dedi Abaddon. Sarı saçlarını geriye attı. "Böyle ateşli kavgaların sonu şiddetli bir öpüşmeyle biter. Hatta sevişmeyle falan."

"Bu bir film değil," dedim dişlerimin arasından.

"Aynen öyle," dedi Abaddon. Marphas'ın onu saran kollarından sıyrıldı ve verandanın merdivenlerini çıkarak ikimizin arasında durdu. Önce Damien'a baktı, sonra bana. "Eğer bu bir film olsaydı, berbat bir film olurdu."

"Abaddon, bu sizin eğlencenize malzeme olacak bir konu değil," dedi Damien sertçe.

Abaddon göz devirdi.

"Eğlence mi? Bunun eğlenceli bir tarafı yok."

"Tabii, öpüşseydiniz o başka olurdu," dedi hâlâ aynı yerinde dikilen Marphas.

Damien artık öfkeyle çıkışacaktı ki Abaddon'ın tekrar konuşmasıyla sustu.

"Siz ne yapıyorsunuz gerçekten? Farkında mısınız bilmem ama kafayı birbirinizi kaybetmekle bozmuşsunuz!"

"Çünkü bunu ilk kez yaşamıyoruz," diye çıkıştım.

"Sahi mi?" dedi Abaddon alayla. "O halde bir köşeye çekilip küçük insanlar gibi ağlamaya devam edin."

"Çocuk," dedi Marphas. Abaddon kaşlarını çatarak ona baktı. "Onlara küçük insan değil, çocuk deniyor," dedi Marphas.

"Her neyse," dedi Abaddon umursamazca. Tekrar gözlerini Damien ve benim aramda dolaştırdı. "Beni dinleyin şimdi sizi aptal âşıklar!" Damien öfkeli bir soluk verip dişlerini sıkarken Abaddon bunu da umursamadan devam etti. "Bir tek sizin kaybetme korkunuz yok. Biz de o korkuyu yaşıyoruz. Aşk denen illet bu korkuyu zaten beraberinde getiriyor, bir de üstüne bizim gibilerin..." Dudaklarını büzüp, "... şeytani..." diye bir ekleme yaptı. "... hayatını ekle. Bu, korkunuzun seviyesini de birkaç kat artırıyor. Evet, birimiz ölebiliriz. Hatta ikimiz de

ölebiliriz ama burada durup bunu düşünerek hayatımızı mahvetmiyoruz. Ne olacak sanıyorsunuz? Andras'tan bir şekilde kurtuldunuz diyelim, sonsuz hayatınızda başka hiç sorununuz olmayacak mı? Belki çok daha kötüleriyle karşılaşacaksınız ve eğer böyle devam ederseniz de birinizin ölmesine gerek kalmadan birbirinizi öldüreceksiniz. Mecazi bir ölümden bahsediyorum elbette. Böylesine yoğun bir korku sizi öylesine yorar ki aşkınızı da tüketir."

Derin bir nefes aldım ve söylediklerinin doğruluğunu kabullenerek sordum.

"Ne yapacağız o halde?"

"Her gününüzü o gün ölecekmiş gibi yaşayın," dedi Marphas.

"Aynen öyle," dedi Abaddon da. "Her gününüzü o gün ölecekmiş gibi yaşayın. Her gününüzü birbirinizi bir daha göremeyeceğinizi düşünerek yaşayın."

Damien soğuk bir şekilde güldü.

"Zaten öyle yaşıyoruz."

Abaddon onun bu cümlesi üzerine yüzünü ekşitti.

"Ama siz geride keşkeler bırakacak bir şekilde yaşıyorsunuz. İyi kiler değil. Belki de o gün gerçekten ölürsünüz ama geride kalan olursa eğer, iyi ki demeli. Keşke onu hiç üzmeseydim, keşke onunla hiç tartışmasaydım, keşke onu daha çok öpseydim... Keşke, keşke, keşke... Berbat bir kelime, öyle değil mi? İşte ben de bundan bahsediyorum. Keşke demeyeceğiniz bir gün yaşayın. Keşke demeyeceğiniz günler yaşayın. Geriye baktığınızda iyi ki deyin hep." Marphas'a baktı. Gülümsedi. "Biz de ilk başlarda sizin gibiydik. Ama sihirli kelime hayatımıza girdiğinden beri ne olursa olsun anı yaşamaktan vazgeçmiyoruz."

"Sizinle o savaşa biz de gireceğiz," dedi Marphas. "Yani bu şu demek oluyor." İlk defa soğuk bir şekilde gülümsedi. "Biz de ölebiliriz ama bakın, buradayız. Anı yaşamaktan vazgeçmiyoruz. Birbirimizi hep son kez görüyormuş gibi yaşıyoruz. Size de aynısını tavsiye ederiz."

"Neden?" dedim bu kez. Sesim kısılmıştı.

"Ne, neden?" dedi Marphas.

"Neden bizimlesiniz? Bu bizim meselemiz. Birbirinizi kaybetme gibi bir riske girmeyebilirsiniz de. Neden bunu göze alasınız ki?"

"Ah, tatlım," dedi Abaddon. Bir adımla bana yaklaşıp elini omzuma koydu. "Bu da işin adrenalin tarafı. Ne bekliyorsun? Gidip bir sahil kasabasına yerleşip birkaç ot yetiştirmemizi mi? Biz şeytanız. Doğamız kaosla besleniyor."

"Bir de şu var," dedi Marphas tek gözünü kapatarak. "Ya sizin yanınız da oluruz ya da Andras'ın. Andras faktörünü en baştan elersek... Ya sizin tarafınızda oluruz ya da tarafsız."

"Ve tarafsız olmak," diye devam etti Abaddon. "Şeytanların dünyasında av olmak demektir. Müttefik edinmek arkanı sağlama almak demek. Biz de onu yapıyoruz. Ha, yine de bir gün ölürsek bizim için üzülmeyin. Çünkü beraber yaşamış ve sonunda da beraber ölmüş olacağız."

"Bazılarımız o imkâna sahip değil," dedi Damien sessizce. Ona bakamadım.

"O halde," diyerek araya girdi Marphas. "Tekrar ediyorum. Birbirinizi hep son kez görüyormuş gibi yaşayın. Kavga etmek yerine..." Dudak büktü. "... daha zevkli işlere yönelin mesela." İşaretparmağını bize doğrulttu. "Hatta isterseniz bir gün bize katılın ve size nasıl daha zevkli işler yapılır öğretelim."

"Size mi katılalım?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Bunu duymamış gibi yapacağım," diye hızla araya girdi Damien. "Ama ikinci kez olursa kesinlikle duyarım ve sizi öldürürüm."

Abaddon bir kahkaha patlattı. Ancak o an neyi kastettiklerini anladım.

"İğrençsiniz!"

Abaddon daha da çok güldü. Marphas merdivenleri çıkıp onun yine belini kavradı.

"Fikriniz değişirse..." demişti ki, "Bahsettiğin o son günün, bugün olmasını istemiyorsan defol Marphas," dedi Damien şeytani sesiyle.

"Anlaşıldı," dedi Abaddon uzatarak. "Gidip biraz da yeni, tatlı yaratık çiftiyle uğraşalım."

Açık kapıdan içeri girerlerken arkalarından bağırdım.

"Mavi sizi yer! Sakın yapmayın!"

"Güzel," diye seslendi Marphas. "Bu, bize katılacak birilerini bulduk demektir."

Ah, kahretsin! O anlamda söylememiştim.

Başımı çevirdim ve Damien'a baktım. O da bana bakıyordu. Ne diyeceğimi ya da konuya tekrar nasıl gireceğimi bilemedim. O da şüphesiz öyleydi. Yine sessizlik bir girdap gibi etrafımızda dönmeye başladı. Ta ki o aniden küfredene kadar... İşaretparmağını hızla bana çevirdi.

"Bir daha bir şeyler gizlemek yok!"

"Kabul!" dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Ama sen de beni dinleyeceksin, hemen itiraz etmek yok!"

"Kabul!" dedi o da. "Kendini öldürtecek işlere girmek de yok!"

Yüzümü buruşturdum.

"Sen beni dinlemedin mi? Öyle işlere zaten girmiyorum."

"Mara!" dedi başını *gerçekten mi* der gibi yana eğerek.

İç geçirdim, "Tamam, yok," diye onayladım. "Aynı şey senin için de geçerli."

Duygudan yoksun bir şekilde gülümsedi.

"Ben zaten ölemiyorum." Hemen ardından dudak büktü. "Tabii sen beni öldürmek istemediğin sürece."

"Ne demek istediğimi anladın," diye itiraz ettim. "Başına bela açacak işlere bulaşma."

"Onu yapan sensin," diye itiraz etti hemen.

Kısa bir an düşündüm ve başımı salladım.

"Evet, o halde anlaştığımıza göre seni öpeceğim."

Dudaklarını aşağı büküp başını salladı.

"Güzel fikir."

Aynı adımlarla birbirimize yaklaştık ve birbirimizi deli gibi öpmeye başladık.

Karşımdaki yüze şaşkınlıkla bakıyordum. O ise sakindi. Söylediği şeyler normalmiş gibi sakindi. "Anlamadım," dedim bir kez daha. "Sizin için yapabileceklerimiz bu kadar da ne demek?"

Mavi hâlâ bilinci açılmayan Hermon'ın uyanmasını beklese de Keira'ya öfkeli bir bakış attı. "Korkaklar!"

"Bunun korkmakla ilgisi yok," dedi Keira. Açık kumral saçlarını boynundan arkaya itti ve sarımsı bir kahverengi olan gözlerini ona çevirdi. "Bizi ilgilendirmeyen bir savaşta halkımdan herhangi birini kaybetmeyi göze alamam." Gözleri yine beni buldu. "Biz bu hayatı hak ettik ve geri aldık. Elimize geçen bu fırsatı bir daha tepmeye niyetimiz yok."

"Galiba bu iş size çocuk oyuncağı gibi geliyor," dedi Damien dişlerinin arasından.

"İnan bana, gelmiyor," dedi Savina. Mutfak kapısının kirişine yaslanmıştı. Kollarını göğsünde bağladı ve hepimize teker teker baktı.

Kevin duvara yaslanmış onu kısık gözlerle izliyordu. Mavi, dakikalardır Hermon'ın başı kucağında onun uyanmasını bekliyordu. Abaddon ve Marphas diğer koltuktaydılar ve sadece sessizce dinliyorlardı. Ayakta olanlar ben ve Damien'dık. Keira tam karşımızdaydı. İçeri girdiğimiz an bize bomba haberi verdiği için kendimize oturacak yer seçme gibi bir düşünceye hiç girmemiştik.

"Savina haklı," dedi. "Durumunuzun farkındayız ama..."

"Ama durumumuz sizi ilgilendirmiyor," diye onu tamamladı Kevin.

"Zayden ve Andras şu an bir anlaşmazlık içindeler," dedi Keira. "Bu sizin için bir avan..."

"Ah! Kes şunu!" diye araya girdim. "O ikisinin tekrar birleşmesinin uzun sürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz, değil mi? O yüzden bize aptal muamelesi yapma!"

"Kısaca şey de," dedi Mavi. "*Ne haliniz varsa görün* falan."

"Peki, siz söyleyin," dedi Keira öfkelenerek. "İnsanlarımı nasıl ikna edeyim? Onlara ne söyleyeyim mesela. *Tekrar nefes*

alıyorsunuz ama hemen mutlu olmayın çünkü sizi yine ölümcül bir savaşa sürükleyeceğim, mi?'" Kaşları şiddetle çatıldı. "Benim buna hakkım yok."

"Evet, size yardım ettik," dedi Savina. Tüm gözler yine ona döndü. "Çünkü sizden biri bizden birinin hayatını kurtarmıştı ama biz de onun hayatını kurtardık."

"Ödeştik diyorsun yani," dedi Kevin dudak bükerek.

Onun bu tavrına karşılık, "Size en başından beri hiçbir şeyin sözünü vermedik," diye çıkıştı Savina.

Keira, "Savina!" diye onu uyardı ama Savina dinlemedi.

"Elly tehlikeye düştü, evet ama bu yine sizin yüzünüzden oldu. Varlığınız bizi dışarıya karşı biraz daha tedbirsiz olmaya itti çünkü sizinle uğraşıyorduk. Buna rağmen size yine de yardım ettik. Bu kadarına bile müteşekkir olmanız gerekir."

Mavi başını iki yana salladı ve "Ben bu kızı yerim," dedi dişlerinin arasından.

Hafif bir inleme sesi odadaki tüm konuşmaların sonu oldu. Mavi az önce öfkeyle konuşan o değilmiş gibi hızla yüzünü aşağı eğdi. Hermon'ın, kucağında olan başı hafifçe kıpırdadı. Sonra ise gür, açık renk kirpikleri... Gözkapakları sıkıştı. Sonra ise gözleri aralandı, açık mavi gözleri direkt olarak Mavi'yi buldu. Kaşları havalandı, dudakları onu görmenin şaşkınlığıyla aralandı.

"Mavi..." demişti ki Mavi beni şaşkına uğratarak onun başını hızla kucağından itti ve hiçbir şey olmamış, onun için delice endişelen o değilmiş gibi ayaklandı.

Ona bakmadan, "İyi, uyandın sonunda," dedi.

Ona kızgın bakışlarımı yolladığımda dudağını ısırıp benden de bakışlarını kaçırdı. Hermon doğrulurken Kevin sırtını duvardan ayırıp onun yanına yürüdü. Koltuğa oturup elini onun omzuna koydu.

"Hey dostum! İyisin, değil mi?"

Hermon önce Mavi'ye baktı. Sonra başını tuttu ve yüzünü buruşturdu.

"Kafamda sürekli *uyan, uyan,* diye bağıran birisi var."

Kapanlar dahil hepimizin gözleri Mavi'yi buldu. Hermon geri geldiğinden beri onun delice uyanmasını bekleyen ve sürekli uyanmasını tekrarlayan ondan başkası değildi. Her ne kadar şimdi eski ahşap parkeleri ayağıyla eşeliyormuş gibi yapıp bundan hiç haberi yokmuş gibi davransa da...

Başını kaldırıp üzerindeki bakışları fark ettiğinde, "Ne?" dedi. Sanki sebebini bilmiyormuş gibi... "Gitmemiz gerekiyordu ve bu yaratık kendine gelmek nedir bilmiyordu."

"Sen..." dedi Keira hayret edercesine. "İnanılmazsın."

"Ya da aptal," dedi Savina.

Mavi öfkeyle atılacaktı ki, "İkincisi," dedim. Bana şaşkınlıkla baktı. Kaşlarımı kaldırdım ve gülümser gibi yaptım. "Evet, Mavi. Aptalsın."

"Ona öyle söyleme," dedi Hermon. Başı ağrıyor gibi duruyordu çünkü gözleri kapalıydı ve şakaklarını ovuyordu.

Mavi kalakaldı ve ona baktı.

"Sen..." dedi kısık sesle ama sesi aniden yükseldi. "Sen karışma çirkin yaratık!"

"Mavi!" diye çıkıştı Damien. "Ben bile bu kadar değildim kızım."

Mavi sustu ve yine bakışlarını kaçırdı. Savina sessizlikten faydalanarak ellerini bir kez çırptı ve odanın ortasına, Keira'ya doğru yürüdü. Hepimize tek tek baktı.

"Yaratığınız da kendine geldiğine göre artık sizi uğurlayalım. Malum anlaşma saatinde her şey ortaya çıkacak ve siz de o zamana kadar evinize dönmüş olmak istersiniz."

Onu dikkate almadan Keira'ya döndüm.

"Seninle yalnız konuşabilir miyiz?"

"Hayır," dedi Savina samimiyetsizce gülümseyerek. İşte tam da bu yüzden onunla yalnız konuşmak istemiştim. Bu kız gerçekten... *Ah Tanrı'm! Öldürülesiydi.*

"Savina yeter!" dedi Keira.

"Ne yani!" diye çıkıştı Savina. "Seni bir iblisle yalnız mı bırakmamı istiyorsun?"

"Bir şey yapacak olsalardı çoktan yaparlardı," diye tersledi Keira. O da Savina'nın aşırı korumacı tavrından bunalmış görünüyordu. Onu o kadar iyi anlıyordum ki... Savina tam yine itiraz edecekti ki Keira'nın uyarıcı bakışlarından sonra göz devirerek sustu. Keira bana tekrar baktığında, "Konuşalım bakalım," dedi ama devamında kurduğu cümle konuşmamızın da kararına bir etki etmeyeceğini kanıtlar gibiydi. "Sonra gideceksiniz ama."

Başımı salladım. Keira salondan çıkarken arkasından ilerledim. Tabii ki Damien elimi bırakmadı. Ta ki Savina tekrar konuşana kadar... Bu kız hiç susmaz mıydı?

"Sen burada kalıyorsun."

Keira son anda durup ona baktı. Kısa bir an bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. Belki de ona tekrar çıkışmayı... Ama yapmadı.

"Sanmıyorum," dedi Damien, dudaklarını birbirine bastırıp yukarı kıvırdı.

Keira döndü ve kollarını göğsünde bağladı. Bu kez Savina'ya hak vermiş gibiydi.

"O halde şimdi kasabamı terk edin. Konuşacağımız bir şey kalmadı."

Kaşlarım çatıldı. İkisinin bu tepkisini anlamaya çalıştım ama Damien elimden çekip diğerlerine dönünce dikkatim dağıldı.

"Toparlanın! Gidiyoruz."

"Hayır, hayır!" dedim hemen. Neden sadece benimle konuşmak istediğini anladığımda Keira'ya bakıp, "Tamam, sadece ben geleceğim," diye ekledim.

Damien öfkeli bir nefes verdi.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun! Sürekli konuşuyoruz ama bir yere varamıyoruz çünkü sen hep başının dikine gidiyorsun!"

Tamamen ona dönüp ellerimi omuzlarına koydum.

"Başımın dikine gittiğim falan yok. Göremiyor musun? Sen nasıl benim için endişeleniyorsan onlar da liderleri için endişeleniyorlar. Benden değil, senden korkuyorlar çünkü sana güçleri etki etmiyor."

"Ama sana ediyor, değil mi?" dedi sertçe.

"Onunla konuşmak isteyen benim," dedim hemen. "Bunu bir tuzak olarak da görebilirdi ama yapmadı. Aynı durumdayız, bunu gör en azından."

Uzun ve sıkıntılı bir nefes verdi. Hâlâ ikna olmuş sayılmasa da uzatmak istemediğini, "Tamam," diyerek belli etti. Şeytani sırıtışıyla önce Savina'ya sonra Keira'ya bakması ise sürpriz değildi. "Konuşun bakalım."

Onları uyaracak, daha çok tehdit edecek sansam da o, sadece iki kelime etmekle yetinmişti ama o iki kelime her ne kadar normal dursa da başlı başına bir tehditti zaten. Yine de bu da bizim için bir gelişme sayılırdı. Her şeye itiraz eden şeytan sevgilim biraz daha kendini dizginlemeye çalışıyordu. Dudaklarından hafifçe öptüm ve Keira'nın arkasına dönmesiyle elimi elinden kurtarıp onun ardından gitmek için bir adım attım. Damien son anda beni tekrar çekip öptüğünde içeriden homurdanmalarla birlikte gülüşme sesleri yükseldi.

"İçimde feci bir öldürme isteği var," diye fısıldadı Damien.

Dizginlemek, demiştim değil mi? Bunu düşünmek için çok erken davranmıştım.

"Damien!" diye çıkıştım. "Uslu dur!"

Küçük bir çocuk masumluğuna bürünerek kirpiklerini kırpıştırdı. Bir şeytan olarak bunu gerçekten başarması şaşılasıydı.

"Acayip usluyum!"

"Hadi!" dedi Keira sabırsızca.

Damien'ın beni sıkıca tutan kolundan sıyrılmak için biraz çaba harcasam da peşinden yürüdüm. Hole çıkıp soldaki ilk kapıdan girdi ve kapıyı benim geçmem için tuttu. Ardımdan kapıyı kapatıp bana döndü ve kollarını yine göğsünde bağladı.

"Bak..." diyerek söze girdim ama sözümü anlamsız bir cümleyle kesti.

"Sende garip bir şeyler var."

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Özün..." dedi hemen. "Özünde garip bir şeyler var. Konuşmayı aslında bu yüzden kabul ettim."

Onu ikna etmek için planladığım her cümle yavaşça zihnimden uzaklaştı. Yerini sorular aldı. "Nasıl bir gariplikten bahsediyorsun?"

Derin bir nefes verdi.

"Özün bölünmüş."

Yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım.

"Özüm bölünmüş mü?" Hafifçe güldüm. "Keira bende iki öz var zaten. Ben şeytan özü ve nefilim özü taşıyorum. Buna üç bile diyebiliriz çünkü nefilim özü demek melek özü demek bir nevi. Bunda şaşılacak bir durum yok."

Başını iki yana hafifçe salladı.

"Bahsettiğim şey bu değildi. Senin bir cambion olduğunu zaten biliyorum. Bahsettiğim daha garip bir durum."

"Ne gibi?" dedim daha çok ayrıntı isteyerek.

Sesli bir nefes aldı ve gözlerini tavana dikti. Nasıl açıklayacağını düşünüyordu muhtemelen. Tekrar bana baktığında çatık kaşlarla onu izliyordum.

"Bizim hakkımızda ne kadar bilginiz var, bilmiyorum," diye başladı. "Ama biz, melek veya şeytan özü fark etmeksizin, özleri aynı anda ne içimize alabilir ne de sindirebiliriz. Özler art arda içimize çekilir, aynı anda değil ve bazı özler saatler içinde sindirilebilir ama bazılarının sindirilmesi uzun sürer."

"Özün gücüne bağlı bir durum," dedim. "Bunu söylemiştiniz ama bunun konumuzla ne alakası var?"

"Alakası şu," dedi. "Senden bölünmüş, yani iki parça öz aldım. Melek ve şeytan özü olarak değil, onlar zaten iç içe. Birbirinden bağımsız değil, bir arada. Bir örgü gibi... Bahsettiğim bambaşka bir şey. Özün bu şekilde ikiye bölünmüş ama aynı zamanda birbirine bağlı da. İki özü de kendime çekebilmem bu yüzdendi. Ve özlerinle beslendiğimde..." Sıkıntılı bir ifadeye büründü. "Bölünmüş kısım beni içten içe yakmaya başladı, bedenimi parçalayıp sana geri dönmeye çalıştı. Yoğunluğu fazla değildi ama çok güçlüydü. Eğer orada biraz daha kalsaydık şüphesiz beni öldürürdü."

Dudaklarım aralanmış ve kaşlarım hâlâ çatılı bir şekilde onu izlesem de sonunda, "Keira..." dedim. "İnan bana, söylediklerinden tek bir kelime bile anlamadım."

"Sende yok edilmesi gereken bir güç var," dedi sonunda sertçe. "Bizi öldürebilecek düzeyde bir öz var. Bunu nasıl yaptın, bilmiyorum ama..." Kollarını çözdü ve bana doğru birkaç adım attı.

Belli etmesem de tüm algılarımı ondan ya da herhangi bir yerden gelebilecek bir tehlikeye karşı açtım. Söylediklerinden çok, tedirginliği beni tedbirli olmaya itmişti. Ona güvenmiştim belki ama asla tamamen değildi.

Önümde durdu.

"Şu şeytan sevgilin bizim için yeterince tehlike arz ediyor ve sen... sen de artık en az onun kadar tehlikelisin. Evet, seni ilk gördüğümde de fazlasıyla güç ve tehlike arz ediyordun ama alt edilemez değildin. Şimdi ise..."

"Korkuyorsun," dedim sözünü keserek. Hâlâ ne anlatmak istediğini tam olarak anlamamıştım, özümün bölünmesinden kastı neydi mesela? Bilmiyordum, sanırım onlar gibi olmadan da bunu anlayamayacaktım. Yine de korktuğunu biliyordum, korkuyu hissederdim.

"Beni yanlış anlamanı istemiyorum," dedi sakin bir sesle. "Sizi gerçekten sevdim ama..." Omuzlarını kaldırdı. "... sizler şeytansınız. Size tam olarak güvenmem hiçbir zaman mümkün olmayacak. Yine de sana yardım etmek istememin asıl nedeni bunlar da değil. Siz Lucifer'la işbirliği içindesiniz. Asıl sebep tam da bu." Başını iki yana salladı. "Size bir şekilde yardım etmeyi kabul etsem bile, Lucifer'la olmaz. Onun olduğu bir işe ne halkımı sokarım ne de kendim girerim."

"Lucifer size zarar vermez, buna izin vermem!" diye itiraz ettim hemen. "Sen de gördün, planda bize uyum sağladı çünkü ben ne istersem yapmak zorunda."

Güldü.

"Anlamıyorsun, değil mi? Sözkonusu olan kişi Lucifer. Türümün soykırımında Seraphiel ne kadar sorumlu ise Lucifer da

o kadar sorumlu. Siz ise onunla müttefiksiniz. Daha da ötesi dostsunuz."

"Ne? Hayır," dedim hemen.

"İnkâr etmen bunun doğru olduğu gerçeğini değiştirmez. Seni yadırgamıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Belki biraz yadırgıyorum. Tanrı aşkına, Lucifer'dan bahsediyoruz. Dost kabul edilecek son şeytandan... ama sonuç olarak sizler de şeytansınız, değil mi? Sadece bizi rahat bırakın çünkü biz..." dedi son kelimenin üzerine basıp vurgulayarak. "... sadece yaşamak istiyoruz artık. Halkım sadece yaşamak istiyor."

Yüzümü ekşittim. Hangi yaşamdan bahsediyordu?

"Bak, seni anlıyorum. Emin ol, yaşamak istemene de saygı duyuyorum. Bizimle savaşmanız için sizi zorlayamam, bu bizi sadece başka bir çıkmaza götürür zaten ama düşün! Farz edelim ki, bizimle birlik olmayı kabul etmediniz. Biz de Zayden ve Andras'a karşı savaştık. Kazanırsak size zaten bulaşmayız ama ya kaybedersek?"

Kaşları çatıldı.

"İntikam..."

Başımı hızla iki yana salladım ve sözünü kestim.

"Andras'ın beni ele geçirmesinden bahsetmiyorum. Gerçi beni ele geçirirse Damien'ı da ele geçirmiş sayılır ve bana olmasa bile, beni kullanarak ona her istediğini yaptırabilir. Tüm bunları es geç, bizi boş ver. Ütopik olacak ama Andras'ın, savaşı kazandıktan sonra size hiç bulaşmadığını düşün. Peki ya Zayden? Zayden varken gerçekten normal bir şekilde yaşayacağınızı mı sanıyorsun?"

"Sizinle savaştık ve kazandık diyelim," dedi o da. "Akabinde sizin de bizi yok etmek istemeyeceğinizin garantisi var mı? Biz her türlü bu savaşta kaybeden taraf olacağız. En azından şimdi yaşamak için bir şansımız var. Zayden meselesine gelirsek..." Kısa bir an sustu. Birden dudaklarını büzüp başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Biliyor musun, haklısın. Zayden varken yaşadığımız zamanlar bile huzurlu olmayacak. O yüzden seninle bir anlaşma yapalım."

Anlaşmalar... Anlaşmalar... Anlaşmalar... Kime veya neye dair olduğu artık önemsiz bir konu olmuştu. Melekler, şeytanlar ve daha bilmediğimiz her türlü yaratığın kol gezdiği bir dünyada elbette karşılıksız bir şey olmuyordu.

"Dinliyorum," dedim merakla.

"Aslında bizim yaşayacağımız şeylere ve kayıplara göre yapman gereken şey çok basit."

Bu kez dudaklarını büzen ve başını sallayan bendim. Tek bir farkla... Benimki oldukça alaycı ve *saçmalama,* der gibiydi.

"Eminim öyledir. Duyalım şu işi."

"Zayden'ın özünle beslenmesine izin ver," dedi, sanki *ona kahvaltı hazırla,* der gibi önemsiz bir ses tonuyla.

Yanlış duymuşum gibi, "Ne?" dedim.

"Sana az önce söylediklerimi hemen unutmuş olamazsın. Özün beni parçalıyordu. Bunu sadece ben biliyorum, Zayden böyle bir şeyi aklına bile getirmez zaten, kimse getirmez. Onu kışkırt, beni bunun için kullanabilirsin. O da özünü alsın." Hafif bir patlama sesi çıkararak ellerini iki yana açtı. "Ve puf! Zayden'dan kurtulalım."

Ben on sekiz yaşındayım. On sekiz. Yüzyıllardır ölüyüm belki ama yaşadığım süre sadece on sekiz yıldan ibaret.

Bize bunu söyleyeli çok olmamıştı. Anlatmak istediği şey ise tecrübesiz biri, daha çok da tecrübesiz bir lider olduğuydu. *Hepsi roldü.* Keira on sekiz yaşında bir sinsilik ve zekâ abidesiydi. Tüm bunları planlamıştı, belki onunla konuşmak istemeseydim o benimle bir şekilde bunları yine konuşacaktı. Belki de beni çözmüş ve onunla konuşacağımı zaten anlamıştı. Sorun ise Damien'dı. Yanımda olmamasını bu yüzden istememişti. Yani Savina'da bu işin içindeydi.

"Zayden özümü tıpkı senin yaptığın gibi bana geri verebilir."

"Veremez," dedi hemen. "Onun boynunda bir damga var, belki fark etmişsinizdir. Bu acımasız grubunun hepsinde vardı. Bir *Kara Damga*... Vicdan yapıp aldıkları özü geri vermesinler diye bir tür kilitleme işareti. Lilith'in atalarıma armağanıydı(!).

Özü ruhuna hapsediyor ve uzun bir süre boyunca o özü sömürüyor. Azar azar... Bu özün sahibi varlığın, delice bir acı çekmesine neden oluyor. Bazı kapanlar onların yalvarışlarını, çığlıklarını duyduğunu söylemişti. En azından güçlü olanlarının..."

"Bu," dedim yüzümü buruşturarak. "... damgaya sahip kapanı delirtmez mi?" O damgayı Zayden'ın boynunda gördüğümü hatırlıyordum. Will'in boynuna bu yüzden bakmıştı, damgayı aramıştı.

Dudak büktü.

"Eğer sadistlik, damarlarına işlemişse hayır. Bundan zevk aldıklarını gördüm ama delirenler de yok değil. Bu yüzden kullanılması yasaklandı ve damganın yapılışını bilen kimse kalmayana kadar hiç kimse bu konudan bahsetmedi. Damgaya sahip olanlar da ya delirdi ya da delice şeyler yaptıkları için idam edildi."

"Neden?" diye sordum bu kez. "Damgayı yok etmenin... ne bileyim, silmenin bir yolu yok muydu?"

"Bize damgayı Lilith armağan etti," dedi. "Yok edebilen tek kişi de o ama kendisi Lucifer tarafından hapsedildiği için damgalanan her bir kişinin sonu hazin oldu. Gerçi hapsedilmeseydi de bence damgayı yok etmek yerine, oturup kapanların delirmesini izlemeyi tercih ederdi." Lilith sözkonusuysa son söylediği kesinlikle doğruydu. "Zayden nasıl yaptı bilmiyorum ama damgayı yapmayı başarmış," diye devam etti. "Sadist olduğunu söylerken sana şaka yapıyormuş gibi mi göründüm? Zayden kendi vicdanını öldürmüş birisi. Damgadan önce de sadistti ama damgayla kendini şeytanlaştırmayı tercih etti."

Başımı aşağı eğerken tabirine güldüm. Ben de bir nevi şeytandım ama Keira'nın sözlerini seçerken bunu umursadığını sanmıyordum.

"Peki," dedim. "Bu işin sonucunda bana ne olacak? Bir tahminin vardır, değil mi?"

"Hiçbir şey," dedi hemen. Kaşları çatılmıştı. "Özün Zayden'ı yok edecek..."

"Ve yok olacak," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Sana *özün parçalanmış*, dedim," diye hemen müdahale etti. "Parçalanan kısım sana dönmeye çalışıyor, belki diğer parça yok olur ama güçlü olan kısım yine sana döner. Tekrar bir bütün olur. Eskisi gibi yaşamaya devam edersin."

"Keira," dedim yavaşça. "Özümün bölündüğünden bahseden de seni parçalayarak bana dönmeye çalıştığını iddia eden de sendin." Çenemle onu işaret ederken, "Sen!" diye vurguladım. "Yani tüm bunlar senin uydurman da olabilir."

Yüksek ihtimalle öyleydi zaten. Söyledikleri en başından beri kafa karıştırıcıydı. O da bunu amaçlamıştı.

"Kendini biraz dinleseydin, bunu sen de hissederdin. İki özün olduğunu... Ve şunu da unutma: Seni öldürmek isteseydim bunu çoktan yapardım," dedi öfkelenerek. "Hem düşün! Bu bana ne kazandırır?"

Samimiyetsizce gülümsedim.

"Zayden beni öldürürse Andras'ın başdüşmanı olur. Daha çok da Damien'ın hedefine girer. Damien onu öldürmeden durmaz."

"Öyle bir durumda sevgilin beni de öldürmeden durmaz."

"Ama bilmiyor."

"Söyle o halde."

"Yani bunu ona söylememde bir sakınca görmüyorsun," dedim imayla.

Bıkkın bir nefes aldı.

"Elbette ki görmüyorum. Anlaşma bu, ya kabul edersiniz ya da reddedersiniz." Birden kaşları yine şiddetle çatıldı. "Bu yüzden yalnız konuşmak istediğimi düşünüyorsun."

Omuzlarımı kaldırdım ve ellerimi avuçiçlerim yukarı gelecek şekilde kaldırdım.

"Aklımdan geçmedi, diyemem."

Başını hızla iki yana salladı. "Siz şeytanlar..." dedi bu kez iğrenir gibi. "Her şeyin bir plan dahilinde ilerlediğini düşünürsünüz çünkü böyle yaparsınız. Biz öyle değiliz, en azından ben ve halkım."

Evet, evet, siz meleksiniz Keira. Meleklerin bile şeytanlaştığı bir dünyada siz onlardan daha da temizsiniz hatta.

"Siz Lilith'in özünden oluştunuz Keira," dedim iğneleyici bir sesle. "Bana rol kesmen manasız. Biz kötü müyüz, evet ama siz de mükemmel sayılmazsınız."

"İster inan ister inanma!" diye çıkıştı. Lilith'in özünden oluştuklarını söylemem onu sinirlendirmişti. "Söylediklerim de ne bir planın parçası ne de..."

"Bana bir kanıt sun!"

"Ne?"

"Beni duydun, burada ölebilme ihtimalimden bahsediyorum. Bir kanıta ihtiyacım var."

Kısa bir an durdu. Sonra yakasını aşağı çekti. Teni yer yer kömüre dönmüştü. Gözlerim kısılırken bu kez bluzunun sağ kolunu sıyırdı.

"Beni yakmaya başladın. Bu yeterli mi?"

Bedeninin görünmeyen kısımlarından bahsediyordu. Yanıkları daha önce görmemiştim ama zaten görünmeyecek yerlerdeydiler. Yalan söylüyor gibi değildi. Yine de hâlâ bir plan dahilinde hareket ettiği düşüncesi kafamdaydı. Bu elbette ki ona tamamen güvendiğim anlamına gelmiyordu. "Bana sadece şunu söyle. Damien'ın bilmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

"Söylediğim gibi," dedi, yüzünde hiçbir tereddüt emaresi yoktu. "O karar sana kalmış ama bana sorarsan... söyle derim. İnsan sevdiklerinden bir şey gizlememeli."

Yüzüm düşerken, "İnsan değilim," dedim.

"Ama onu seviyorsun."

Seviyordum, her ne kadar o, sevgimden artık şüphe etse de...

"Şu teklifini düşüneceğim," dedim.

"Eğer kabul edersen bana bildirmek için bir damla kanı toprağa armağan ederek adımla seslenmen yeter."

"Bir şeyi merak ediyorum sadece." İlgiyle bana bakmaya başladı. Muhtemelen az önceki konudan söz edeceğimi düşünüyordu ama ben bambaşka bir şey sordum. "Aynı isimle

birkaç kişi olduğunu varsayarsak, hanginizin çağrıldığını nasıl anlıyorsunuz?"

Bir an anlamamış göründü, sonunda hayretle karışık bir şekilde güldü.

"Kapanlar aynı ismi kullanmaz. Yüzlerce kişi olsak da, birbirimizi belki de hiç tanımasak da bir ismin birinde olduğunu biliriz ve onu çocuklarımıza vermeyiz çünkü hepimiz özeliz. O yüzden isimlerimiz de bizim için özel seçilir."

"Vay be!" dedim gerçek bir şaşkınlıkla. "Annem de bana bir şeytan ismi vermişti. Onun için ne kadar özel olduğumu şimdi anladım."

İçten bir şekilde güldü.

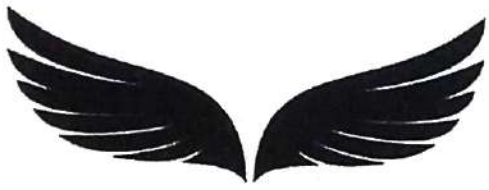
"Herkes için özel olmana gerek yok," dedi. "Birinden, hele de bir şeytandan böylesine sevgi almak herkesin sahip olacağı bir şey değil. Sen onda özelsin."

Ben de ona içten bir şekilde gülümsedim.

"O da bende."

Gülüşü tebessüme dönüştü, ardından yavaşça son buldu.

"Artık gitmenizi isteyeceğim."

16

Melek Generali ve Şeytan Lordu

Gözlerimi kapatmış ara ara yolu tarıyordum. Gelirken olduğu gibi bir saldırı durumuna karşı tedbirliydik. Herhangi bir tehlike sezmeyerek gözlerimi açtığımda önümüzden giden araba yine ilk gözüme çarpan şeydi. Abaddon'ın kaldığımız motelin önünden çaldığı arabaydı. Kevin, Mavi ve Hermon onların aracındaydı. Bunu Marphas ve Abaddon istemişti, sanırım bizi yalnız bırakmak gibi yüce bir amaç güdüyorlardı.

Elbette onlar kasabaya diğer her şeytan gibi giremiyorlardı. Kasabadan ayrılan her şeytan gibi... O yüzden bizimle sadece kasabanın yakınlarında bir yere kadar gelmeleri konusunda anlaşmıştık. Herhangi bir tehlikeye karşı bulabildiğimiz en mantıklı yol buydu. Aslında bizimle gelmemelerini de söylemiştik onlara ama bizi pek dinlememişlerdi. Onlar gördüğüm en asi çiftti.

"Sessizsin," dedi Damien sonunda.

"Sadece herhangi bir tehlikeye karşı dikkatimi dağıtmak istemiyorum," dedim, yalandı. Kafamda hâlâ Keira ile olan son konuşmamız vardı. Damien şu anlık sadece onu ikna edemediğimi biliyordu. Söylemediğim esas şey ise içimi kemiriyordu.

"Öyle diyorsan," dedi sadece. Başka bir neden aramak yoktu, ısrar yoktu ve bu canımı daha çok sıkıyordu.

Sesli bir nefes verdim ve ona baktım. Zincirlerin izleri artık dikkatli bakılmadıkça belli olmuyordu bile ama ben ona hep dikkatle bakıyordum. O yüzden o belli belirsiz pembelik bile canımı sıkıyordu.

"Ne zaman bitecek?" diye sordum.

"İki saatlik bir yolumuz kaldı."

"Hayır Damien," dedim sıkıntılı bir sesle. "Tüm bunlar ne zaman son bulacak?"

Elini direksiyondan indirdi ve kucağımdaki elimi kavrayıp kendine çekti, başparmağıyla üzerini usul usul okşadı, gözlerini yoldan çekmeden eğilip üzerine bir öpücük bıraktı. Sadece bana bu kadarcık dokunması bile iç çekmeme neden oldu.

"Marphas ve Abaddon'ın söylediklerini hatırla! Belki bir gün bunlar son bulacak ama sonsuz hayatımızda çok daha fazlasıyla karşılaşacağız." Elimin üzerini bir kez daha öptü. "Ama yine yan yana olacağız. Yine birlikte olacağız, her şeyin üstesinden beraber geleceğiz."

"Aslına bakarsan," dedim hafifçe gülümseyerek. "Tüm o sözler bana Polyannacılık gibi geldi. Yani bilirsin, her kötülüğün içinde bir iyilik görme."

Yüzünü buruşturdu.

"Şeytan onlar. İyilik falan görmeleri garip olurdu. Sadece anın tadını çıkarıyorlar." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Zaten bizim haricimizde herkes anın tadını çıkarabiliyor. Biz her nasılsa kavga edecek bir neden hep buluyoruz." İçime yine o bilindik huzursuzluk çöktü. Yüzüm istemsizce düştü. "Ah, hadi ama!" dedi Damien. "O bayıldığım dudakların sarksın diye söylemedim bunu. Şimdi iyiyiz, değil mi? Önemli olan da bu. Yeter ki şu birbirimizden sır saklama..."

"Damien, Keira bana bir anlaşma teklif etti," dedim aniden. Sözü yarım kaldı, hatta öylece yola baktı. Dudağımı ısırdım ve kendime bir küfür savurdum ama bu kadarını söylemişken devam etmem gerekiyordu. "Özüm bölünmüş. Bir parçası çok güçlüymüş, onu neredeyse parçalıyormuş falan. Bize yardım etmek karşılığında Zayden'ın özümü almasını sağlamamı

ve özümün onu içten içe parçalamasını teklif etti. Yani Zayden'dan kurtulursak bize yardım edecek."

Sonunda başını hafifçe salladı.

"Yeter ki..." dedi tekrar ve cümlesini tamamladı. "... birbirimizden sır saklamayalım!"

Aynı anda frene bastı ve araba şiddetle durdu. Öfkesi kızıla bürünen gözbebeklerine yayıldı ve kapıyı şiddetle açıp indi. Bizim durduğumuzu fark eden Marphas da arabayı yol kenarına çekti. Tam kapıyı açıp iniyordu ki Damien âdeta kükredi. "Kimse o arabadan inmeyecek!"

Kızmasını anlıyordum, bunu ona hemen söylemeliydim ama sonuçta söylemiştim, değil mi? Hem... Keira'nın teklifini de kabul etmemiştim, yani henüz ama sonuç olarak kabul etmemiş ve ona söylemiştim.

Kapıyı açıp yavaşça aşağı indiğimde onu yolun ortasında ileri geri yürürken gördüm.

"Sır saklamadım," dediğimde bana bakmadı. Aynı şekilde yürümeye devam etti. "Senden sır saklamadım, teklifi kabul de etmedim." Tepki vermeyince, "Damien!" diye seslendim.

Durdu ve birkaç kez derin derin nefes aldı. Sonunda başını bana çevirdi.

"Ama düşündün. Bunu benden saklamayı, belki de onun söylediğini yapmayı düşündün."

"İnkâr etmeyeceğim," dedim ona doğru yürürken. Önünde durdum. "Evet, düşündüm ama yapmadım."

"Ah!" dedi alayla. Başını başka yöne çevirdi. "Şimdi o kısımdayız, değil mi? Şu beni ikna etme kısmında."

"Hayır," dedim ve elimi yüzünün iki yanına yaslayıp yüzünü kendime çevirdim. "Şimdi beraber konuşup bir karara varacağımız kısımdayız."

"O halde önce ben başlıyorum," dediğinde başımı salladım. "Yalan söylüyor olabilir ki yüksek ihtimalle Zayden'dan kurtulmak için söylüyor da. Yüzyıllardır öz bölünmesi diye bir şey duymadığım sözkonusu olduğunda şüphesiz yalan söylüyor. Amacı belli. Andras ve Zayden ittifakını bozmak ve Andras'ın Zayden'ı yok etmesini sağlamak."

Ben de böyle düşünmüştüm ama hâlâ kafamı kurcalayan şeyler vardı. Onların en başında ise Keira'nın ona söylememle ilgili sözleri geliyordu. Onun kabul etmeyeceğine adı gibi emindi ama yine de söylememi istemişti. Belki de söylemeyeceğimi düşünmesindendi, bilemiyordum.

"Yani söylemek istediğin?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Gergin ve soğuk bir şekilde gülümsedi. "Benden koca bir hayır."

Tek omzumu silktim.

"Ben de hayır diyorum."

Keira'yı tanımıyordum ve artık kendi hayatımı tehlikeye atmak, daha çok da Damien'ı karşıma almak pahasına bir işe girmeyecektim. Onun korkusunu destekleyecek şeyler yapmayacaktım. En azından bir şeyleri konuşup halletmeyi artık öğrenmemiz gerekiyordu ve Damien az önce direkt olarak hayır demeyerek bunu denediğini kanıtlamıştı. Önce mantıklı bir çıkarım yapmıştı, reddedişi sonra gelmişti. O deniyordu, ben de deneyecektim.

Ellerimden hızla sıyrıldı ve arkasına döndü. Tepkisine anlam veremedim. Küfretti ve işaretparmağını bana doğrultarak döndü. Buna da bir anlam veremedim.

"İşte tam olarak bundan bahsediyorum. Biz hiç orta yolu bulamıyoruz ve sen işin sonunda hep kendi bildiğini..." Sustu ve kaşları çatıldı. "Hayır mı dedin sen?" Geç gelen aydınlanmasına karşılık güldüm ve başımı salladım. Kaşları daha da çatıldı. "Bildiğimiz *hayır*?"

Dudaklarımı büzdüm.

"Bilmediğimiz bir *hayır* var mı?"

Yüzünü ekşi bir şey yemiş gibi buruşturdu ve "Sen bildiğimiz *hayırı* söylemezsin," dedi.

Göz devirdim.

"Abartıyorsun."

"Hey!" diye bağıran Kevin ile en fazla yüz metre ilerimizdeki arabaya baktım. Kevin arka pencereden sarkmış elini kolunu sallıyordu. "Abaddon *sevişeceklerse bekleriz*, diyor."

Mavi başını onun başının yanından çıkardı.

"Marphas da *şeytan babasına yakalanmak istemiyorlarsa acele etsinler,* diyor."

Başımı aşağı eğerken tek elimle yüzümü kapattım ve "Ah, bu şeytanlar gerçekten..." dedim inlercesine.

"Ne kadar vaktimiz olduğunu sor!"

Başımı hızla kaldırıp, "Damien!" diye çıkıştım.

Kollarını belime sardı ve dudakları kötücül bir tavırla yukarı kıvrıldı.

"Bir şeytanı kendine âşık eden sensin ve ben çok edepsiz bir şeytanım kızım."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp gülümser gibi yaptım.

"Ve de tedbirsiz. Her ne kadar Andras beni Keira'nın midesinde sansa da burada daha fazla durmasak iyi olur, değil mi edepsiz şeytanım?"

Dişlerini sıktı ve yüzünü buruşturup küfretti.

"Çok seksi *edepsiz şeytanım,* diyorsun. Kahretsin!"

"Damien!" diye çıkıştım yine. "Hadi öp de gidelim artık."

Islık çalar gibi bir nefes aldı ve "Öpeyim, evet," dedi.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda arka cebimde hissettiğim titreşimle geri çekildim. Kaşları çatıldığında cebimden telefonu çıkarıp sırıttım.

"Telefon."

Ekranda Lucifer'ın ismi belirdi.

Damien, "Gerçekten," dedi tıslarcasına. "Gerçekten adının hakkını veriyor lanet olası!"

"Muhtemelen kızı alıp almadığımızı soracak," dedim sıkıntıyla.

Ona kötü haberi verince edeceği hakaretleri şimdiden duyuyor gibiydim. Telefonu açıp kulağıma götürdüm ama Lucifer ben konuşmadan sözü devraldı.

"Sana bir iyi bir de kötü haberim var!"

Keyfim yine kaçtı. Telefonu hoparlöre alıp, "İyi olandan başla!" dedim.

"İyi haber şu," dedi hemen. "Bir baş belasından kurtulduk."

"Ariel mı?" dedim sırıtırken.

Kötü bir espri yapmışım gibi bir gülüş sergiledi.

"Bombok şakaların var."

"Kimden bahsediyorsun o halde?" dedi Damien.

Lucifer'ın sesli nefesi telefondan dışarı taştı.

"Bir dakika!" dedi ve bir nefes daha verdi. "Meğer kötü haberim iki taneymiş."

"Şu an bizi oyalıyor musun?" dedim kaşlarım çatılırken.

"Evet," dedi inkâra gerek duymayarak. "Duyduklarından sonra başımı fena ağrıtacaksın çünkü."

Tedirginlikle Damien'a baktım, o da bana bakıyordu. Gözleri tekrar telefonu buldu.

"Gevelemeden söyle şunu."

"Pekâlâ," dedi Lucifer kelimeyi uzatarak. "İyi haber Uriel ortalarda yok, kötü haber Uriel ortalarda yok. Diğer kötü haber kalkan çok dayanmaz çünkü Uriel ortalarda yok!"

Güldüm.

"Bombok şakaların var." Telefondan ses gelmedi. Yüzüm dehşete uğramış bir ifade kazandı. "Şaka yaptığını söyle!"

"Üzgünüm canım," dedi yine uzatarak. "Ariel yanlışlıkla ona yaratığıyla ilgili durumu söylemiş ve yine..." Kısa bir an duraksadı ve "... yanlışlıkla," diye ekleyerek devam etti. "... onu kurtardığınızı söylemeyi unutmuş. O da fişek gibi fırlayıp gitmiş. Sizin yanınızda olmadığına göre de muhtemelen ya çoktan yakalanmış ya da çoktan... şey... ölmüş falan."

Küfrettim, küfrettim, küfrettim. Onu öldürecektim.

"Bizim yanımızda olmadığını nereden biliyorsun?" dedi Damien dişlerinin arasından.

"Şu an küfür haznesini boşaltan iblis sevgilinden," dedi Lucifer. "Her neyse... Eğer onu yakalamışsa Zayden'dan kız karşılığında onu da isteriz. Büyük bir sorun değil, şu an önemli konumuz kalkanın düşmemesi. Şu su yaratığının özü siz gelene kadar bizi idare eder diye umuyorum. Yine de öpüşmeye ara verip hızlı gelin!" Küfürlerime son verdim. Damien bana baktı,

ben de yine ona. Sessizlik üzerine, "Ah, hayır!" dedi Lucifer. "Öpüşüyordunuz değil mi? İğrençsiniz!"

"Sayende hayır," dedi Damien.

"Nasıl rahatladım, anlatamam," dedi Lucifer. "Kızı çabuk getirin!"

Yine sessizlik...

"Şu an öpüşüyor musunuz?" diye sordu Lucifer şüpheli bir sesle. "Yoksa bu, *yine dünyanın en aptalca şeyini yaptık ama söyleyemiyoruz* sessizliği mi?"

Damien dilini şaklattı.

"Sana bir iyi bir de kötü haberimiz var Lucifer. Ah, bir dakika! Meğer iki kötü haberimiz varmış."

Lucifer, "Şeytanım ben! Kötü olanlardan başla!" dedi ama sesi sertleşmişti.

"Kötü haber," dedim yavaşça. "Kızı alamadık."

Küfretti.

"Diğer kötü haber!" diye gürlediğinde âdeta telefon titredi.

"Diğer kötü haber," dediğimde Damien, "İyi bir haberin olmaması," diye beni tamamladı.

Kasabadan içeri girmemiz hayli zor olmuştu çünkü dışarısı artık şeytan kaynıyordu. Kasabadan çıkarken göze çarpan bir varlık yoktu ama belli ki son olanlardan sonra Andras diken üstündeydi artık. Ya da... Blake'i yakalamıştı ve kalkanın yakında düşeceğini biliyordu.

Marphas ve Abaddon'dan yaklaşık bir saat önce ayrılmıştık. En kısa sürede bir telefon edinecekleri konusunda da anlaşmıştık. Bize dışarıdan bilgi sağlamak istiyorlardı ama gel gör ki bir telefonları bile yoktu. Aslında telefonun nasıl kullanılacağını bile onlara ben göstermiştim. Anladıklarından şüpheliydim ama artık en azından telefon diye bir şeyin varlığından haberdarlardı. Bu da bir şeydi.

"Yani başladığımız yerdeyiz," dedi Azazel. Yere oturmuş sırtını Ariel'ın yayıldığı koltuğun oturma yerine dayamıştı.

Kevin ve Iria kalkanı güçlendirmek için Kalkan sığınağındaydılar. Biz ise yine barakada toplanmıştık ve Lucifer geldiğimizden beri sinir küpüydü. Eski koltukların arasındaki boşlukta ileri geri yürüyordu. Arada bana bakıp *aptal,* diyordu; Damien o anlarda onu öldürme isteğini dışavuruyordu. Ariel ise her seferinde buna gülüyordu. Bugüne kadar Amy'yi öldürmek istediğim kadar Andras'ı bile öldürmek istememiştim ama şimdi bu şeytan zirveye yerleşmişti.

"Başladığımız yerde falan değiliz," dedi Hermon öfkeyle. Mavi ve o, Ariel'ın karşısındaki koltukta oturuyordu ve Hermon dakikalardır oturduğu yerde bacağını öfkeyle sallayıp duruyordu. "Daha beter haldeyiz."

Blake'in ortadan kayboluşu onu fazlasıyla sarsmıştı. Ani bir hareket yapmaması için bu bilgiyi ona kasabaya girdikten sonra verebilmiştik ve âdeta deliye dönmüştü. Onu sakinleştirme görevini ise Mavi sahiplenmişti. Hâlâ ona olan duygularını göstermese de şu an yanında oturuyordu ve her hareketlendiğinde kolunu kavrayıp yerine oturmasını sağlıyordu. Gözlerindeki ifade onu tekrar kaybetmekten duyduğu korkuyu yansıtırken bunu sadece biz görebiliyorduk çünkü Hermon bunu fark edemeyecek kadar sarsılmıştı.

"Onu bulacağız," dedi Mavi üzerinde eğreti duran yumuşak sesiyle.

Hermon öfkeyle güldü.

"Onu arayamıyoruz bile. Kahretsin!"

Arayamıyorduk, evet çünkü Blake nerede olursa olsun onu aramak, bizi tehlikenin tam ortasında bırakırdı. İçim daha da sıkıldı. Böyle çaresizce durmak benim de hiç hoşuma gitmiyordu ve Blake için her dakika daha da endişelenmeden edemiyordum.

Kahrolası Ariel! Onu öldürmek istiyordum.

Hermon aniden oturduğu koltuktan yine ayağa fırladı.

"Ben daha fazla burada duramam! Gidiyorum!"

Mavi hızla önüne geçti.

"Hayır, gitmiyorsun!"

Hermon başını geriye atıp öfkeli uzun bir soluk verdi.

"Mara aynı durumda olsa burada sakince oturabilir miydin?" Mavi göz ucuyla bana baktı ama cevap veremedi. Herhangi bir cevap vermesine gerek de yoktu çünkü vereceği tek cevabı hepimiz biliyorduk. Ben tehlikedeysem onu hiçbir güç durduramazdı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Hermon. "Çekil önümden şimdi!"

"Tamam," dedi Mavi aniden. *Tamam mı?* Önünden çekilmek yerine kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Hadi gidelim o halde."

Hermon önce şaşırdı, sonra hızla adımlayıp onu kolundan çekerek durdurdu.

"Sen gelmiyorsun!"

"Üzgünüm canım ama sen nereye ben oraya."

Hermon yine itiraz edecek gibi dursa da birden yüzünü şaşkın bir ifade kapladı.

"Ca-canım mı? Ben nereye sen oraya mı?"

Mavi'nin gözleri irileşti ve bir sağa bir sola döndü.

"Ne canımı?" dedi birden kaşlarını çatarak. "Hayali sesler mi duyuyorsun sen?" Hızla Hermon'ın kolunu kavradı ve Hermon'ın afallamış halinden faydalanarak onu çekiştirdi. Koltuğun önüne gelince de onu itti ve Hermon koltuğa sertçe oturdu. "Hâlâ kendine gelemediğin belli, biraz daha dinlen! O zamana kadar biz de bir şeyler düşünürüz!"

"Ah gerçekten..." dedi Lucifer inler gibi. "Gidip başka bir yerde aşkınızı yaşayın! Ya da..." dedi ve köşedeki masada oturan ve sırtını Damien'ın göğsüne yaslamış bana baktı. "Siz iğrenç çift! Benimle gelin!"

Bir şey söylememize fırsat vermeden barakadan çıktı. Ariel da onu takip etti. Başımı eğip Damien'a baktım ama o sanki Lucifer'ı hiç duymamıştı. Dalgınca saçlarımla oynuyordu. Derin düşünceler içindeydi.

"Damien!" dediğimde gözleri mekanik bir şekilde beni buldu. "Lucifer bizi çağırdı."

Gözleri kısıldı ve başını kaldırıp Lucifer'ı son gördüğü yere baktı.

"Nereye?"

Kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Dışarıya... Konuşmak istiyormuş," dedim ve tek elimi yüzüne yaslayıp hafifçe okşadım. "Neyin var? Çok dalgınsın."

Dalgın ifadesini hızla silindi.

"Hiçbir şeyim yok," dedi gülümseyerek. "Hadi gidelim de iblis ne diyecekmiş öğrenelim."

Belimi kavradı ve beni de beraberinde kaldırdı. Belimdeki eli, elimi buldu. Masanın etrafını dolaşıp kapıya ilerledi. Bu kez dalgınca onu izleyen bendim. Huzursuzluğunun farkındaydım, zaman geçtikçe bu daha çok artıyordu. Ondan bu duyguyu almayı delice istesem de benim de ondan bir farkım yoktu. Onunla aynı huzursuzluğu taşıyorduk artık.

Havada karabulutlar vardı ve yağmur çiseliyordu. Sülfür kokusu barakanın içinde de yoğundu ama dışarıda daha da yoğundu. Öyle ki nemlenen toprağın güzel kokusu bile hissedilmiyordu. Lucifer uçurumun başladığı yerde Ariel ile konuşuyordu ve ben Damien'ı düşünmekten ne konuştuklarını bile duymaya çalışmamıştım. Usulca onun adımlarını izliyordum. Onlara yaklaştığımızda ikisi de susup bize baktı. Tam önlerinde durduğumuzda gözlerim uçurumun dibindeki Cehennem'in kapısına kaydı. Şeytanlar Cehennem'deydi, hiçbiri dışarıda dolaşmıyordu. Lucifer onları çağırana kadar da orada kalacaklardı. Sadece kordan hatlarla şekilsiz bir şekilde açılan karartının etrafında Kalkan üyeleri nöbet tutuyordu. Babamın özlemiyle iç çektim. Damien onu etkilediğinden beri Seraphim sığınağındaydı ve ben, henüz onun yanına gidememiştim. Evan'ı aradığımda ise sadece iyi olduğunu söylemişti.

"Evet," dedi Lucifer v harfini uzatıp ikileyerek. "Başka mükemmel planlarınız yoksa benim planımı uyguluyoruz."

Gözlerimi hızla ona çevirdim.

"Aklından bile geçirme!"

Ariel, "Hadi ama!" dedi aşağılayıcı bir tınıyla. "Ne zaman melek oldun sen?"

Öfkenin yoğunluğu beni şiddetle titretti.

"Kapa çeneni! Sen sakın konuşayım deme!"

"Mara!" dedi Lucifer sertçe. Onun da öfkeli yüzünü takınması benimle aynı anda olmuştu. "Ona karşı kurduğun her cümleye dikkat et! Çok dikkat et! Bu halde olmasının nedeni de Uriel'ın gitme nedeni de aslında sensin! Bir suçlu arıyorsan aynaya bak!"

Ariel onun cümleleriyle şeytani gülümsemesini gözler önüne serdi. Sahiplendiği beden henüz yirmi yaşında bile değildi, fazlasıyla yumuşak yüz hatları olan bir kızındı. Sarı saçları, yuvarlak gözleri, yuvarlak yüzü, hafif kemerli küçük burnu, kırmızı yanakları ve dolgun pembe dudakları... Yani tatlı bir yüzü vardı ama Ariel o yüzü bile saniyeler içinde şeytanlaştırabilmişti. Bu halinin nedeni ben olsam da bu ona olan öfkemi de nefretimi de azaltmaya yetmiyordu.

Yüzündeki çirkin gülümseyişi boynuna dayanan kılıç bozdu. Lucifer'ın gözleri benden Damien'a kayarken benim de başım ona döndü.

"Ölürse..." dedi Damien yavaşça. "... kimsenin cümlelerine dikkat etmesi gerekmez!"

Lucifer'ın hareleri kızıla bürünürken Damien soğuk bir gülümsemeyle kılıcı geri çekip havada döndürdü. Kılıcın parlak grimsi metaline bakarken, "Ama..." dedi. "Bu bir Cehennem silahı ve bir Cehennem silahı bir şeytanı öldürmez." Kirpikleri arasından tehditkârca Lucifer'a baktı. "Öyle değil mi Lucifer? Ve sana bir tavsiye, bir dahaki sefere onu eski haline çevirecek kişiye daha nazik davran!"

"Eski halden kastın ne?" dedi Ariel gözleri kısılırken. Bana baktı ve birden başı Lucifer'a döndü. "Sen... Amacın özümü temizlemek mi?" Lucifer ona bakmıyordu. Hâlâ öfkeyle yanan gözleri Damien'ın üzerindeydi. Damien ise kılıcı omzuna yaslamış rahat bir tavırla ikisini izliyordu artık. "Lucifer!" dedi sesini yükselterek Ariel.

Lucifer ona baktı. Kızıl gözleri daha da harlandı ve tek cümle kurdu.

"Cehenneme dön!"

Ariel bir şey söyleyecek gibi olsa da yapamadı. Sadece itaatkâr bir şekilde, "Emredersiniz efendim!" dedi. Sesinde en ufak bir kırgınlık ya da ima yoktu. Bir köle gibi cevap vermişti.

Ve siyah kanatlarını iki yana açıp aşağı süzüldü. Bir köle gibi Cehennem'in kapısından geçip gözden kayboldu.

Lucifer onun gidişini izledi, ardından döndü ve döner dönmez Damien'ın yakasını sertçe kavradı.

"Beni kışkırtma Alastor! Sakın!"

Damien tepki vermedi ama "Diyelim ki kışkırttım," dedi gerçekten de kışkırtan bir sesle. "Ne yapacaksın?"

İkisinin arasına girip onları geri ittim.

"Şuna bir son verin!" Öfkeli iki yüze de teker teker baktım. "Birbirimize sonra gireriz, tamam mı? Şimdi daha büyük sorunlarımız var."

Lucifer şiddetle elini havaya savurdu.

"Kahrolası kapanı alıp gelseydiniz o sorunları çözmüş olacaktık ama siz iki ahmağın iyilik damarları kabardı."

"Olan oldu," dedim hemen. "Şimdi oturup ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor."

"Yapacağımız şey gayet basit," dedi Lucifer her kelimenin üzerine basarak. "Şeytanlarımı Cehennem'den çıkaracağım ve hepsini kasabaya salıp bir beden bulmalarına izin vereceğim."

"Öyle bir şey olmayacak," diyen ben değil Damien'dı. "Gasp edilen bedenin geri dönüşü yok. Yüzlerce insandan bahsediyoruz üstelik. Yine de yaptık diyelim, sayıca az olduklarını kendin söyledin. Kalkan'ın desteğini kaybetmemiz, dahası onları karşımıza almamız da cabası!"

"Onlar benim insanlarım, benim tanıdığım insanlar." İşin daha kötü tarafı ise dışarıdaki insanları da ele geçirme düşüncesi de bana berbat geliyordu.

"İnsanlar ve Kalkan kimin umurunda!" diye bağırdı Lucifer. "Bu dünya zaten benim, o insanlar önünde sonunda zaten bana hizmet edecek! Benim varlığımla tanıştıklarında bana itaat edecekler, belki kendi istekleriyle belki korkularından ama olacak olan bu. Ha bugün ha daha sonra! Fark etmez!"

Damien isterik bir şekilde güldü ama gülüşünün altında derin bir öfke gizli gibiydi.

"Hayal görüyorsun!"

"Öyle mi?" dedi alayla Lucifer. Şeytani gülümseyişi yapacaklarının habercisi gibiydi. "İzle o halde!"

"Lucifer..." demiştim ki, "İblislerim!" diye gürledi. Sakin olmasını, sakince konuşmamız gerektiğini söyleyecektim ama sanırım artık çok geçti. Sesi sanki boş bir odadaymışız gibi yankılanarak yükseldi ve Cehennem'in kapısından yüksek çığlıklar etrafa yayıldı. "Cehennem'den çık..."

Damien öylesine bir hızla kanatlarını açıp onu kavradı ki yalnızca birkaç saniye sonra ikisi de Cehennem'in kapısının üzerinde süzülüyordu. Lucifer'ın simsiyah kanatları da açılmıştı ve Damien'ın onu tutan kollarından şiddetle geriye savrularak kurtulmuştu. Kalkan üyeleri zerre tereddüt etmeden silahlarını yukarı, onlara çevirdi. Koşturma sesleri Cehennem'den gelen uğultuya karıştı.

"Neler oluyor?" dedi yanıma gelen Mavi şaşkınlıkla.

"Ne olduğu belli değil mi?" dedi Azazel. "Sonunda birbirlerine girdiler işte."

"Neden?" dedi Mavi. "Yani biz aynı tarafta..." Bir hayret nidası çıkararak sustu. O da bir şeyleri yeni fark etmişti. Ben ise çoktan fark etmiş ve olduğum yerde kalakalmıştım.

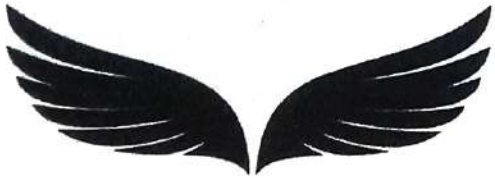
Saniyeler geçip giderken sadece Damien'ın havada dalgalanan kanatlarını izliyordum. Lucifer'ın aksine onun kanatlarının siyahlığı kırılmış, yer yer beyaza dönük gri tüylere sahip olmuştu. Dudaklarım yaşadığım afallamayla aralanırken Lucifer'ın kızıl gözlerinin alevlenmesini zorlukla seçebildim çünkü

Damien'ın gözleri mavi bir ışıkla parlıyordu. Etrafları kızıl alev çemberindendi ve o alev çemberleri bir çark gibi dönüyordu. Tıpkı bir zamanlar Blake'in gözleri gibi...

Hermon varlığını bir küfrü havaya savurarak belli etti.

Damien başını hafifçe yana çevirip kanatlarına baktı. Yüzüne yayılan meydan okuma ile parlayan gözleri Lucifer'ı buldu.

"Çağır onları!" dedi. Sesi ürkütücü bir güç sergiledi, dalga dalga yayıldı. "Ben de karşılığını kendi askerlerimle vereyim!"

17

Kapan Katliamı

Yağmur şiddetini artırdı. Gök gürültüsü sessizliği bıçak gibi kesti ve bulutların kararttığı havayı gün ışığı gibi aydınlattı. Lucifer ve Damien hâlâ dalgalanan kanatlarıyla birbirine bakarken kimseden tek kelime çıkmadı. Damien'ın meydan okumasından sonra Lucifer da sessizleşmişti. Bu korktuğundan falan değildi, hâlâ öfkesi yüzünden aksa da bir şeyler düşündüğü belliydi.

"Hey!" diye seslendi arkamızdan biri. Ses Evan'ındı. Tüm gözler ona döndü. Beline dayadığı elleriyle, çatık kaşlarla havada süzülen ikiliye bakıyordu. "Gerçekten..." dedi kınayıcı bakışlarla. "... hayatımızı bir avuç ergene emanet ettiğimizi düşünmeye başladım. Siz yüzyıllardır yaşadığınıza emin misiniz?" Babamı sığınakta korumaya aldığımızdan beri Kalkan'a o liderlik ediyordu ve bu onu şimdiden çok yormuş gibiydi. Gözlerinin altında mor halkalar vardı. Aniden, "Bir dakika!" dedi. Yanımıza yürürken sanki daha iyi görmek ister gibi gözlerini kısmış Damien'a bakıyordu. "Senin gözlerin melek ışığıyla mı parlıyor, yoksa ben mi çok yaşlandım?"

Damien gülümsedi.

"Kesinlikle yaşlandın ama gözlerin hâlâ iyi görüyor ihtiyar." Evan işaretparmağını yer yer beyazlamış kısa sakallı

yüzüne yaslarken diğer eliyle yüzüne yasladığı elinin dirseğini tuttu. "Yani şu generallik mevzusu doğruymuş." Damien Lucifer'a son kez baktı ve tekrar yanıma süzüldü. Ayakları yanımda toprağı bulduğu an eli de belime yerleşti. Bense hayran hayran güzel gözlerini izliyordum artık. "Şüphen mi vardı?" dedi ona.

Evan kollarını indirdi ve göz devirdi.

"Şüphelenecek yaşı çoktan geçtim. Artık hiçbir şey bana şaşırtıcı gelmiyor."

"Ee," dedi Mavi araya girerek. "Ne yapıyoruz şimdi? Melekleri çağırıyor muyuz?"

Damien başını iki yana salladı.

"Henüz değil. Çağrı Andras'ın elinde olan meleklere de ulaşır ve Andras'ın bundan erken haberi olur. Melekleri çağırsam bile kalkana geçemezler, bu durumda Andras'ın tuzağına düşme olasılıkları da artar. Andras bize ne zaman saldırırsa onları o zaman çağıracağım." Tekrar Evan'a baktı. "Sen neden gelmiştin?"

"Ah," dedi Evan yeni aklına gelmiş gibi. "Makine sismik dalgalanmaları haber verdi, dalgalanma buralarda ama oluştuğu bölgelerde herhangi birinin varlığına rastlamadık. Yine de Kalkan üyeleri hâlâ etrafı tarıyor. Bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Damien'ın büyüsünden çıktığımda, "Neden aramadın?" diye sordum. "Bizi hemen bilgilendirmen gerekirdi."

"Aradım," dedi Evan kaşlarını kaldırarak. "Telefonun kapalıydı."

Cebimden telefonumu çıkardığımda şarjının bittiğini fark ettim ama bu yine de geçerli bir mazeret değildi.

"Başka birini neden aramadın?" diye çıkıştım bu kez.

Gözleri kısıldı.

"Kimi mesela?"

Şaşkınlıkla elimle etrafımızdakileri gösterdim.

"Herhangi birini."

O da etraftaki yüzlerde gözlerini dolaştırdı.

"Aranızda kaç kişinin cep telefonu var?"

Azazel başını kaşır gibi yaptı.

"Teknolojinizi henüz çözemedim."

Hermon başka bir yöne baktı.

"Ben... şey... Aslında vardı ama Mavi onu kırdı."

Mavi'ye baktım, dudak büktü.

"Fotoğrafımı çekiyordu."

Sesli bir şekilde nefesimi dışarı verdim ve "Peki, ya sen?" dedim. "Sana telefon almıştım Mavi."

"Şey..." dedi Hermon yine. "Onu da iki hafta önce kafama fırlatmıştı."

Hayret eder gibi baktım Mavi'ye.

"Sen... Tanrı'm! Sen beni delirteceksin!"

Kaşlarını kaldırıp gözlerini başka bir yöne çevirdi.

Bu kez Damien'a baktım, gözlerinin mavi ışığı solmuştu ama siyah gözleri de artık rengini kaybetmiş ve grimsi bir hal almıştı. O da bana baktı ve baktığı an dudakları aralandı.

"Ben daha Cehennem'den yeni çıktım."

Öfkeli halim silindi, tatlı savunmasına neredeyse gülecektim ama kendime hâkim olup tekrar Evan'a baktım.

"Lucifer'ı arayabilirdin."

"Aradım," dedi başını hafifçe aşağı yukarı sallayarak. "Beni telesekreterdeki sinir bozucu sesi karşıladı. O da aynen şöyle dedi: *İsteğini söyle ve sana geri dönmem için yalvar! Yalvarışın hoşuma giderse belki ararım, gitmezsen beni rahatsız ettiğin için seni bulup gırtlağını deşerim!*"

Bu kez Damien'la aynı anda nefes verdik. Başımı arkaya çevirdim. Lucifer'ı görmeyi beklerken beni hiçlik karşıladı. Tekrar önüme döndüğümde, "Lucifer..." dedim. "Lucifer nerede?" Herkes etrafına bakınmaya başladı. "Kahretsin!" dedim Cehennem'in kapısına bakarken. "Kesinlikle arkamızdan bir iş..."

"Bana olan güvenin gözlerimi yaşartıyor."

Sesi barakanın olduğu taraftan gelmişti. Başımı çevirdiğimde onu Evan'ın ardından bize doğru gelirken buldum. Arkasında biri vardı. Evan'ın yanında durduğunda o da eğilmiş ve

kim olduğuna bakmıştı. Yüzünün şaşkınlık dolu bir ifadeye bürünmesi de uzun sürmemişti. Küçük ayakları... Bizim görebildiğimiz sadece buydu. Ta ki küçük bir el Lucifer'ın yağmurdan ıslanan bol gömleğini kavrayana ve başını onun yanından eğip bize bakana kadar...

Şaşkınlık dolu sesler her bir ağızdan yükseldi ve küçük kız gülümserken dişleri açığa çıktı.

"Aslan!" diye bağırıp Hermon'a doğru koşmaya başladı. Hermon küçük kız bacaklarına sarılana kadar şok olmuş gözlerle ona bakmıştı, elbette bizimle birlikte. "Sen Aslansın!"

Mavi bir küfür savurdu, Damien küçük kızı işaret ederek, "Mavi!" diye uyardı onu.

"Elly," dedi Hermon sesini bulabildiğinde. Eğilip ellerini küçük kızın yanaklarına bastırdı. "Sen buraya nasıl geldin?" Eğer şaşkınlıktan konuşabilmeyi başarsaydım ben de onu soracaktım.

Elly işaretparmağıyla toprağı gösterdi.

"Topraktan," dedi ve kıkırdadı. "Biz tıpkı domates gibi topraktan çıkabiliyoruz."

Kendimi toparladığımda ben de Hermon gibi eğildim ve Elly'nin saçlarını okşadım.

"Ama burayı nasıl buldun Elly?" dedim yumuşak bir tonda.

Başımız büyük dertteydi.

Yerinde hafifçe zıpladı ve o da küçük ellerini Hermon'ın yanaklarına bastırdı.

"Çünkü o beni çağırdı. Aslan beni çağırdı, ben de geldim."

Gözlerimi Hermon'a çevirirken kaşlarım çatıldı. Hemen ellerini havaya kaldırdı.

"Öyle bir şey yapmadım, ben... çağırmadım."

"Aslında..." dedi Mavi çekingen bir sesle. Başımı yukarı kaldırıp gözlerimi ona çevirince sırıttı. "Ben bir salaklık yapmasın diye onu konuşturmaya çalışıyordum sadece. O da konuşma sırasında kızın ismini söyledi. Bir yerlere ellerini vurup kanattıktan hemen sonra tabii." Omuzlarını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. "Nereden bilebiliriz, kızın bunu duyup yanımızda biteceğini?"

"Aslan!" diye bağırdı yine Elly. "Aslan olsana!"

"Titreşimin nedeni açığa çıktığına göre ben gidiyorum," dedi Evan. "Herhangi bir durumda haberleşiriz, tabii telefonunu şarj edersen."

Onun gidişini izlerken sıkıntılı bir nefes verdim. Lucifer bize doğru geliyordu. Tam karşımızda durduğunda, "Artık şu melek-şeytan olayını çözmemiz gerekiyor," dedi.

"Çözülecek bir şey yok. Şeytanları kasabama salmıyorsun," diye kestirip attım.

"Kahrolası sevgilin çağrı yaptığında meleklerin hepsi yanımıza bir beden bularak gelecek!" dedi Lucifer dişlerinin arasından. "Yoksa kasaban dışında, diğer insanların bir önemi yok mu? Ne kadar da meleksi ve iblisçe!"

"Hayır," dedi Damien. "Onları şu beden olayına bir çözüm bulana kadar çağırmayacağım!" dedi. Bunda ne kadar ciddiydi, anlamamıştım. Belki Lucifer'ı oyalıyordu, belki de benim gibi düşünüyordu.

Hiçbir insan hayatı bizim savaşımızda harcanacak kadar değersiz değildi.

Lucifer burnundan solurken bir şey söylememesi ya da yapmaması için başımı iki yana salladım. Beni dinlemesi beklenmedikti. Ya da aklında başka bir şeyler dolandığını gösteriyordu. "Mara," dedi Damien. Gözleri artık Elly'nin üzerindeydi. "Bunu Keira'ya haber vermeliyiz."

"Sanmıyorum," dedi Lucifer, gözlerinde yine şeytani pırıltılar kol geziyordu. "En azından şimdilik. Bırakalım biraz endişelensin. Ne kadar çok endişelenirse bize yardım etmesi o kadar kolay olur."

"Sanmıyorum," dedi Damien da dişlerinin arasından. "O bir çocuk ve biz bir çocuğu kendi çıkarlarımız için kullanmayacağız."

Bu hareketi beni şaşırtmadı çünkü çocuklara karşı olan tavrını kapanların kasabasında zaten görmüştüm. Aklımı hâlâ kurcalayan az önceki davranışlarıydı.

"Bu iyilik akan yapını melekleşmene bağlıyor ve sana danışmıyorum bile," dedi Lucifer. Bana baktı. "En azından aramızda hâlâ şeytan kalabilenler var, değil mi kızım?"

Bir şeytan kızıydım belki ama melek özüm olmasa dahi hâlâ insani bir yanım duruyordu. Melek ve şeytanların insan bedeni ele geçirmesi yüzyıllardır sözkonusu olan bir durumdu, bunu belki bir ihtimal de olsa kabul edebilirdim ama bir çocuğu kendi çıkarlarım uğruna kullanmak da bana pek uymuyordu. Yıllar önce Darla'nın küçük bedeninin yere serilişi hâlâ gözlerimin önündeyken hele de.

Elime süzülen Cennet silahıyla parmağımda ufak bir kesik açtım ve kan toprağa damladığında, "Keira!" diye seslendim. Lucifer sesli bir nefes verdi, ardından kısık sesle küfretti. Bir süre Keira'nın bir yerlerden bitmesini bekledik ama olmadı. Hermon yaratık formuna bürünüp barakanın önüne koşarken, Elly neşeli çığlıklarla onun ardından koştu. "Keira!" dedim tekrar. Yine hiçbir şekilde bir titreşim hissetmedik. "Savina!" dedim bu kez.

Damien çatılan kaşlarıyla bana baktı.

"Andras ona saldırmış olabilir mi?"

Karabulutlar yüzünden hava kararmış gibi dursa da hâlâ akşam olmamıştı. Andras ve Keira'nın buluşacağı saat daha gelmemişti. Andras buluşma saatine kadar böyle bir tehlikeyi göze alıp içeri girmezdi. Sabırlı bir iblisti, yıllarca benim büyümemi bekleyecek kadar sabırlı... Risk sevmezdi de zaten. Her şeyi en ince detayına kadar planlar ve hamle yapmak için en iyi zamanın gelmesini beklerdi.

"Sanmıyorum," dedim. "Şu an çocuğu arıyor olabilirler. Eh, teknolojiyle biraz daha ilgilenmiş olsalar arayabilirdik ama sanırım kendisinin bize dönmesini beklemekten başka çaremiz yok."

Elly ve Hermon'a tekrar baktım. Hermon çocuğu koca cüssesiyle yere devirmiş ve yüzünü yalıyordu. Elly kahkalarla gülüyordu ama hem yağmurdan sırılsıklam olmuş hem de çamura bulanmıştı artık. İstemsizce gülümsedim, kendi çocukluğumu

hatırladım. Babamla geçirdiğim her anda ben de Elly kadar mutluydum.

"Çocuğu eve götürelim," dedim. "Sonra tekrar Keira'yı çağırmayı deneriz!"

"Götürün bakalım," dedi Lucifer kollarını göğsünde bağlayarak onları izlerken. "Ben de bedeni olan bir avuç şeytanımı devriyeye yollayayım çünkü şu büyük buluşmadan sonra Andras soluğu kapımızda alacak. Zayden denen iğrenç böcek ise umarım yatak odanızı basar!"

"Bizim bir yatak odamız yok," dedi Damien. Ona *bunu gerçekten dedin mi*, der gibi baktım. "Ne?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Bir ara gidip ev için alışveriş yapmamız gerekecek." Yüzü yine şeytani bir ifade kazandı, her ne kadar artık melek generali olsa da hâlâ şeytanı da içinde saklıyordu. Bana şeytani gülümsemesiyle göz kırptı. "Yatak önemli bebeğim."

Başımı iki yana salladım ve onun bu haline gülme isteğimi içimde sakladım.

"Gidelim hadi! Çocuk hasta olacak."

Lucifer bezgince uzun bir nefes verdi.

"Şeytansın sen, annelik içgüdüsü de neyin nesi şimdi?"

Ona samimiyetsizce gülümsedim.

"İnsanlık içgüdüsü bu, bende biraz da insanlık var canım. Şeytani tarafımı hep sana saklıyorum."

Yanından geçerken homurdandı. İlerleyip artık Hermon'ın etrafında neşeli çığlıklar atarak koşan Elly'yi yakaladım ve kucakladım. Onu oyunundan alıkoyduğum için sızlandı.

"Hasta olacaksın Elly! Hem şu üzerinin haline bak! Çamur banyosu yapmış gibisin," dedim.

Sızlanmaları durdu ve bana bakıp dudaklarını sarkıttı.

"Annemde hep kızardı üzerimi kirletmeme."

Annesi geri gelmemişti. Bunu bana Savina söylemişti. Keira ise çok sıcakkanlı bir çocuk olmadığını söylemişti. Bir çocuk nasıl avutulur bilmiyordum, Lucifer'ın söylediği gibi her kadında olan annelik içgüdüsünü de taşıdığımı sanmıyordum ama onun bu hali canımı yakmıştı. Belki de bu bana kendi

küçüklüğümü hatırlattığı içindi. Benim annem de üzerimi kirlettiğimde çok kızardı.

"Boş versene!" dediğimde anlamayarak yüzüme baktı. Onu yere bıraktım, tam çamurlu toprağın içine ve ben de yanına oturdum. "Bence biraz daha oynayabiliriz."

"Evet! Evet!" diye bağırdı arkamızdan Lucifer. "Yakında canımıza okuyacaklar ama siz çamurda yuvarlanın!"

"İyi fikir!" dedim ve Elly'yi kucaklayıp çamurların içinde yuvarlanmaya başladım. Mavi'nin de bize katılması uzun sürmedi. Elly deli gibi gülerken bizim de artık ondan farkımız yoktu. Hermon ise... o da bembeyaz tüyleri çamurla kaplanana kadar bizimle yuvarlanmayı seçmişti.

"Aman Tanrı'm!" diye bir bağırtı yükseldi. Bu Kevin'di. "Bensiz eğlence mi? Kalbim o kadar acıyor ki, nasıl tekrar toparlanabilirim bilmiyorum." Kendini yanımızda toprağa bıraktı, özünü kalkana vermesi onu tüketmiş gibiydi. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı. "Beni siz çamurlayın!" dedi uyuklamaya başlayarak. "Çok yorgunum ama eğlenceyi de kaçıramam!"

"Onu..." dedi Elly heyecanla. "Ben çamurlayayım mı?"

Güldüm.

"Durman hata! Hadi!"

Ellerini havaya kaldırıp çığlık attı ve avuçlarını hızla çamura daldırdı. Kevin'in her yerine o çamurları sürerken öylesine neşeli görünüyordu ki, Kevin ise gülümsüyordu.

"Bu tatlı şeyin burada ne işi olduğunu soracağım ama muhtemelen cevabı dinlemeyeceğim."

Elly çamurlu elleriyle onun yanaklarını sıkıştırdı.

"Çok tatlı büyük adamsın sen!"

"Biliyorum," diye mırıldandı Kevin. "En tatlı büyük adam benim. Eğer Alastor adında bir iblis sana kendisinin olduğunu söylerse ona dil çıkar."

Yanımdaki ayakkabılarla başımı kaldırdım ve Damien'ı dikkatle bana bakarken buldum. Kevin'in sözlerine hiç takılmış gibi durmuyordu. Yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. Uzun süredir dudaklarında belirmeyen bir gülümseme...

"Ne?" dedim gülerek. "Çok mu kötü görünüyorum?"

"Hayır," dedi ve eğilip yanağımdaki çamuru parmaklarıyla sildi. "Sen bu hayatta gördüğüm en güzel şeysin. Her halinle muhteşemsin."

Tatlı bir ürperti her yerimi sardı. İçimde muhteşem bir sıcaklık dalgalandı. Ona o kadar âşıktım ki sadece adımı söyleyince bile yine böyle hissediyordum. Bana muhteşem mi diyordu? *Tanrı'm!* Kendinden haberi bile yoktu.

"Seni şu an öperdim ama..." dedim Elly'yi işaret ettim. "Bizim öpücüğümüz pek çocuklara gösterebileceğimiz türden değil. Bir de acayip pisim."

Belimden tutup beni biraz daha doğrulttu ve "Şu an bize bakmıyor," diye fısıldadı. "Ve ben seni öpmezsem her an ölebilirim!" Tam da son kelimesiyle dudaklarının muhteşem taarruzuna maruz kaldım. Aramızda zaten bir savunma hattı yoktu, hiç olmamıştı. O yüzden ben çoktan onun saldırısı karşısında mağlup olmuştum.

Lucifer'ın yanımızdan söylenerek geçmesi bile umurumuzda olmadı.

"Tiksinç! Tiksinç! Tiksinç! Bir gün ikinizi de öldüreceğim!"

Kucağımdaki küçük kızla ilahi gölden çıktım ve onu kumlu zemine serdiğim havlunun üzerine bıraktım. Saçlarının suyunu havlu ile alırken gözleri kapanıyor ve başını dik tutmakta zorlanıyordu. Mavi'nin bir dükkândan aldığı temiz kıyafetleri çıkarıp üzerine yavaşça giydirdim. Yarı kapalı gözlerle bana bakıyordu. Yine de ara ara, "Aslan!" diye mırıldanmayı ihmal etmiyordu.

Elly'yi eve götürmek istesem de Seraphim sığınağına getirmekte karar kılmıştık çünkü Damien kapanların dahi buraya giremeyeceğini söylemişti. Elly girmişti ama bunun hâlâ çocuk masumiyetiyle alakalı olduğunu söylemişti. Ruhu temizdi, her ne kadar varlığı Lilith'in özünden bir parça taşısa da. Keira ve Andras'ın görüşmesi geçeli yarım saat oluyordu. Biz buraya

geleli ise yaklaşık bir buçuk saat. Tedbirli olmamız gerekiyordu, hele de yanımızda bir çocuk varken.

Lucifer, Azazel ile birlikte dışarıda şeytanlarıyla devriye geziyordu ve Kalkan'a destek veriyordu. Kevin ve Iria Kalkan'ın başka bir sığınağındaydılar ve kasabayı koruyan kalkanı ayakta tutmaya çalışıyordular. Kevin ne kadar ısrar edersem edeyim benimle gelmemişti, orada biraz uyuyabileceğini söylemişti. Hermon ve Mavi ise sığınaktaki üç mağara odasının ikincisindeydiler. Babamla birlikte elbette.

Elly'yi usulca havlunun üzerine yatırıp üzerini örttüm. "Aslan!" dedi yine.

Saçlarına hafif bir öpücük bıraktığımda, "Aslan çok kirlendi, yıkanması gerek ama sen uyandığında yanında olacak," dedim. Halbuki Hermon Elly'den önce temizlenmişti, sadece yine Blake'i aramak için dışarı çıkma çabalarına karşılık Mavi onu oyalamaya çalışıyordu. Bu işte ondan iyisi olamazdı zaten.

İçim yine sıkıntıyla doldu, Elly biraz olsun kafamı dağıtsa da ya da ilahi göl negatif düşünceleri kafamdan uzaklaştırsa da işte yine o düşüncelerle baş başaydım. Blake'in ne durumda olduğunu bilmemek Hermon gibi beni de fazlasıyla tedirgin ediyordu.

Elly son sözlerim üzerine gülümsedi. Gözleri tamamen kapanırken son cümlesi neredeyse duyulamayacak kadar kısıktı.

"Aslan çok güzel."

Saçlarını yavaşça okşarken tamamen uykuya dalmasını bekledim. Ardından sessizce ayaklandım. Arkama döndüğüm an Damien'ı mağaranın girintili girişine yaslanmış olarak buldum. Ben Elly'yi temizlerken ona da diğer tarafta temizlenmesini söylemiştim. Diğer taraf bir zamanlar Kevin'ın ölü bedeninin bulunduğu yerdi. Düşünüyordum da o günden bugüne çok da bir şey değişmemişti, diğer yandan fazlasıyla da şey değişmişti.

"Elly'yi uyutmadan önce yukarı çıkıp Keira'ya birkaç kez seslendim ama yine bir dönüş alamadım," dedim yanına yürürken.

"Hmm," diye mırıldandı sadece. Temizlenmişti, saçları hâlâ ıslaktı. Dalgındı. Karşısında durduğumda kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımla hâlâ ıslak olan siyah saçlarını okşadım. "Neyin var?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Çok dalgınsın yine."

"Keira ve Andras'ın buluşması çoktan gerçekleşmiş olmalı," dedi ve beni sıkıca sarıp çenesini başımın üzerine yasladı. "Ve Andras hâlâ sessiz. Bu çok canımı sıkıyor." Bu elbette ki kötü bir şeydi. En yüksek ses bile sessizlikten iyiydi. Sessizlik karanlıktı, tehlike demekti.

"Blake'ten de hâlâ haber yok, değil mi?" dedim içimdeki huzursuzlukla.

"Yok," dedi saçlarımı okşarken. "Lucifer ne ondan ne de Blake'ten bir haber olduğunu söyledi."

"Onunla ne zaman konuştun?" diye sordum çünkü burada telefon çekmiyordu.

"Azazel geldi, şu an içeride." Azazel da artık en az benim kadar garip bir yaratıktı. Melek özü ve şeytan özü kendini dengelemişti. Buraya ilk girişi değildi bu.

İç geçirdim.

"Ne yapacağız? Andras Blake'i yakalamış olabilir," dediğimde sarılışı sıkılaştı. Geçmişe döndüğünü biliyordum. Andras Blake'i yakalamıştı ve ben onu kurtarmak için burada, bu sığınakta Damien'ın göğsünü deşmiştim. Yüksek ihtimalle yine aynı durumdaydık ama şimdi Damien'ın yanındaydım. Blake'i aramak için dahi olsa onun yanından ayrılmıyordum. Zaman ya beni bencilleştirmişti ya da onsuz geçen yıllarım bana ne olursa olsun kimi kaybetmemem gerektiğini net olarak göstermişti. Belki de her ikisiydi.

"Lucifer bir şeyler düşünüyor."

Geri çekilip kısılan gözlerle yüzüne baktım.

"Ne gibi şeyler?"

Kısa bir an düşündü, sanırım nasıl bir tepki vereceğimi tartmaya çalışıyordu. Derin bir nefes aldı.

"Şeytanları dışarıya saldı," dedi uzatarak.

"Buna karşı olduğunu sanmıştım." Buna öfkelenmiştim.

"Ortak bir noktada anlaştık."

"Ne gibi ortak bir nokta?" dedim alaycı bir öfkeyle.

"Suçlular," dedi.

"Suçlular?" diye tekrarladım anlamayarak.

"Şeytanlar dışarıdaki suçluları hedef alacak. Aksi olursa ne yapacağımı ona net bir şekilde belli ettim zaten." Kaşlarımı kaldırdım ama bu beni biraz daha rahatlatmıştı. Damien devam etti. "Tabii bu işimizi yine bir hayli uzatacak ama..." Omuzlarını kaldırdı. "... en azından artık daha katlanılır bir çözümümüz var. Tabii beden bulan her şeytan Andras tarafından avlanmazsa."

"Neden bedenleri istila etmelerine karşısın?" diye bu kez daha açık sordum. Cevabını gerçekten merak ediyordum. "Yani yüzyıllardır yaptığınız şey bu değil mi zaten?"

"Biz kendi savaşımızda hep insanların feda edilebilir olduğunu düşündük." İç geçirdi. "Bir melekken bile Ariel ile bu konuda tartıştığımızı hatırlıyorum. Onun gücü bize kendi bedenlerimizi verebilirdi ama bunun zaman alacağı konusunda ısrarcıydı. Bu yüzden binlerce insan feda ettik. Kendimizce haklıydık da ama bu, o zamanlar beni en çok rahatsız eden konulardan biriydi. Şimdi bunun sorumluluğu bende..."

"Ve sen insanları kendi savaşımızda feda etmek istemiyorsun," diye onu tamamladım. Sözler ağzımdan çıkarken bile ona daha çok âşık oldum, aynı şeyleri düşünmüştük. Dahası bu bir şeyleri de değiştirirdi. Belki de birbirimize düşündüğüm kadar hastalıklı bir şekilde bağlı değildik. Belki de... "Bu en başından beri mi böyle?" Aslında sormak istediğim en başından beri melekler konusunda bizi oyalayıp oyalamadığıydı ama bunu daha yumuşatarak ona yöneltmiştim.

Başını iki yana salladı.

"Lucifer Ariel'a bir beden bulduğunda böyle hissetmiyordum." O zamanı hatırladım, sinirlenen bendim ve Damien beni sakinleştirmişti. "Lucifer şeytanları salacağını söylediğinde..."

Sustu ve doğru kelimeyi bulmaya uğraşıyor gibi göründü. "... birden oldu. Ona izin vermemem gerektiğini hissettim."

"Ve kendine de..." dedim çünkü Lucifer nasıl şeytanlarına beden bulduramıyorsa, o da meleklerine buldurmayacaktı.

"Denedim," dedi aniden.

"Neyi?"

"Mara..." Yüzümü yumuşakça kavradı. "Senin için dünyayı yakarım ben. Senin için bencilim, sadece senin için. Evet, insanların feda edilmesine karşıyım. Bu yıllar sonra gelen yeni ama aynı zamanda eski bir his. Bir şeytanken bunu umursamazdım bile ama sözkonusu sensen yine umursamam. Dedim ya, sözkonusu sensen şeytanlığımda bile olmadığım kadar bencilim. O yüzden sırf seni, bizi Andras'tan kurtarmak için melekleri çağırmayı denedim ama olmadı. Yapmadım değil, yapamadım. O ilahi sözler, çağrı mesajı bir türlü dudaklarımdan dökülmedi."

Erken davranmıştım, hâlâ birbirimize hastalıklı derecede bağlıydık.

"Şu an olduğun şeyle ilgili olmalı," dedim ve sesli bir nefes verdim. "Sana izin vermeyen yine sensin."

O da öyle düşünüyor olmalı ki başını salladı.

"Lucifer bunu bilmemeli. Bir gün Andras'tan kurtulsak bile Lucifer başımıza bela olabilir."

"Ariel faktörü var," diye hatırlattım. Ariel'in özünü temizlemem karşılığında onunla anlaşmıştık. Benimle ters düşemezdi.

"Bir yere kadar," diye itiraz etti. "Hiçbir tehdit sonsuza kadar işe yaramaz." Doğruydu.

"Peki şimdi ne yapacağız? Melekleri çağıramıyorsun, Lucifer'ın şeytanlarının da... işe yaraması çok düşük ihtimal. Bu durumda elimiz çok güçsüz."

"Şimdilik bedeni olan ve dışarıya gönderdiğimiz şeytanlarla yetineceğiz." Vurgulayarak, "Şimdilik!" dedi yine. "Ama insan bedenlerini öz, bedenden çıktığında canlı tutacak bir yol arıyorum. Belki bu sayede melekleri çağırabilirim, bilmiyorum."

"Yüzyıllardır bulunmayan yoldan bahsediyorsun. Basit bir çözümü olsa, ya da bir çözümü olsa şimdiye kadar çoktan bulurdunuz."

Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Hiçbirinde ben general değildim."

Gözlerim kınar gibi kısıldı.

"Melek generaline bak! Bir melekteki bu kibir de ne?"

Parmak ucuyla burnuma hafifçe vurdu.

"Ben hâlâ biraz da şeytanım. Kibrim ebedi."

Güldüm ama kısa sürdü. Mağara koridorundan gelen ses ile başımızı girişe çevirdik. Çok geçmeden babam girişte durdu. İkimize kısaca göz gezdirirken istemsizce Damien'dan biraz uzaklaşmak istedim ama kolları belimi daha sıkı kavrayıp izin vermedi. Üstüne bir de dudaklarıma hızlıca bir öpücük bıraktı. Gözlerim irileşirken hızla babama göz attım. Önce kaşları çatıldı ama çok geçmeden havalandı. Dudakları da yukarı kıvrıldı.

"Nasıl da yakışıyorsunuz?" demesi irileşen gözlerimi daha da büyütmeme neden oldu. "Sahi, ne zaman evleniyorsunuz?" Bir an kızdığı için alaycı ve öfkeli bir cümle kurduğunu düşündüm ama saniyeler geçerken ifadesinde en ufak bir değişme olmadı. Ciddiydi. *Ya da değildi.*

Hızla başımı Damien'a çevirdim, o da aynı hızla bakışlarını ışıldayan göle dikti.

"Damien!" diye çıkıştığımda bana bakmadan, "Evet?" dedi.

"Babamı kendi çıkarların için etkileyemezsin!"

Gözlerini bana çevirdi ve sağ dudağının köşesi yukarı kaydı.

"Hiçbir alakam yok, inan bana. Bu babanın tamamen kendi düşüncesi." Gözleri babamı buldu. "Değil mi, Şerif?"

"Kesinlikle," dedi babam neşeli bir sesle. "Sen kızım için en iyisisin."

Damien bana bakıp dudak büktü.

"Duydun, baban bana bayılıyor."

Ona kısık gözlerle bakıp, "O kadar yalancısın ki..." dedim.

Sırıttı.

"Şeytanlar yalan söyler. Ee, hâlâ cevap vermedin."

"Neye?"

"Baban sana bir soru sordu meleğim," dedi şeytani sırıtışıyla. *Sahi ne zaman evleniyorsunuz?*

Göz devirdim ve nemli saçlarımı geri itip babama döndüm.

"Sen neden gelmiştin baba?"

Damien homurdandı.

"Ah, şey," dedi babam yeni aklına gelmiş gibi. Başını kaşıdı. "Evan geldi ve Damien'ı görmek istiyor."

"Neden?" dedim şüpheyle.

Babam bir şey söyleyemeden Damien konuştu.

"Muhtemelen dışarıdan haber verecek, sen çocuğun yanında kal."

Başımı çevirip Elly'nin uyuyan yüzüne baktım. Onu bir mağaranın içindeki gölün yanında tek başına bırakamazdım elbette ama içime de şüphe tohumları ekilmişti.

"Ben de geleceğim. Babam biraz çocuk bakıcısı olabilir." Babama bakıp gülümsedim. "Değil mi baba?"

"Ben..." dedi, tereddütle Elly'ye baktı. "Ağlarsa ne yapacağım?"

Damien'dan ayrılıp ona doğru yürüdüm ve ellerimi kollarına koydum.

"Ben ağladığımda ne yapıyorsan onu yap baba. Şarkı söyle!" Yanağına bir öpücük bırakıp yanından geçtim.

Damien arkamdan geldiğini sorusuyla belli etti.

"Sesi güzel midir?"

Yüzümü buruşturdum.

"Hayır, berbattır. O şarkı söylediğinde daha çok ağlardım."

Hızlı adımlarla bana yetişip elimi tuttu, şeytan bana dokunmadan nefes alamıyor gibiydi. "Tavsiye vermekte berbatsın, biliyorsun değil mi?"

"Hayır sevgilim, her konuda olduğum gibi onda da mükemmelim."

Yüzünü buruşturduğunu fark ederek ona baktım. Bana inanmamış gibiydi.

"Mükemmel olduğun konusunda hemfikirim ama bu konuda... biraz... yani birazcık kötü olduğunu kabul etmelisin."

"Öyle mi dersin?" dedim meydan okurcasına. Art arda cık cıkladım.

"Babam susmayacağımı anladığında bana öyle bir sarılırdı ki gözyaşlarım birden kesilirdi. *Senin için buradayım,* derdi. *Senin hep yanındayım.* Bir insan için en önemli şey de budur: Seni önemseyen, senin her koşulda yanında olan biri."

"O halde ona çocuğa sarılmasını söylemeliydin," dedi anlamayarak.

"Çocuğa nasıl korkuyla baktığını görmüşken mi? Sanmıyorum. Babamın benden başka birini sevdiğini hiç görmedim mesela. Çocukları sever miydi, elbette ama onlara dokunmazdı. Neden biliyor musun?"

"Neden?" dedi ilgiyle.

"Çünkü annem hep başkalarının çocuklarını severdi; onlara dokunur, saçlarını okşardı ama beni hiçbir zaman öyle sevmedi. Annem o çocuklara dokunduğu her an babam benim nasıl ezildiğimi görürdü. O yüzden benden başka hiçbir çocuğa bana gösterdiği gibi bir muamele göstermedi. Bana en özel olanın ben olduğumu hissettirdi hep. Yıllar geçse de hâlâ aynı. Hâlâ dokunmaz çocuklara. Şimdi ise Elly ağlarsa tek çaresi ona dokunmak, saçlarını okşamak olacak."

Derince bir nefes aldı ve "Şerif mükemmel bir babaymış," dedi.

"Dünyanın en mükemmel babası."

Geniş mağara odasının girişinde durduğumuzda konu da kapandı. Hermon, Mavi ve Azazel tahta banklarda oturuyorlardı. Bize baktılar ama sessizdiler. Evan ayaktaydı ve odanın içini arşınlıyordu. Bizi fark edince durdu. Gözleri beni bulduğunda yüzünü memnuniyetsiz bir ifade kapladı.

"Birçok yerden titreşim aldık," dedi bize doğru yürürken.

"Saldırdılar mı?" dedim gerilerek.

Karşımızda durdu ve başını yere eğdi.

"Sıkıntı da bu." Başını kaldırıp baktı. "Tek bir üyemize ya da Lucifer'ın şeytanlarından birine bile saldırmadılar. Sadece geldiklerini biliyoruz ama neredeler, ne planlıyorlar kestiremiyoruz."

"Yerlerini tespit edebilirim," dedim sıkıntıyla. "Onların görüntüsü insanlardan farklı olarak küllü bir toprak rengi."

"Bunu seninle özel olarak konuşabilir miyiz?" dedi Damien, sesi yumuşak olmaktan çok uzaktı. Buradan çıkmama çok sıcak bakmayacağını zaten biliyordum ama bunu daha önce onunla konuşmuştuk. Geri planda kalmayacağımı ya da korkup gizlenmeyeceğimi artık anlamış olmalıydı.

"Başka bir fikrin var mı?" dedim ona dönerek. Bunu öfkeli ya da imalı söylememiştim, başka mantıklı bir fikri varsa onu dinlerdim.

Başını tavana kaldırıp sesli, uzun bir nefes verdi.

"Hayır, yok."

"O halde vakit kaybetmeyelim," dedim. Uzanıp boynuna ufak bir öpücük bıraktım. "Hadi!"

"Biz de geliyoruz!" dedi Hermon ayağa kalkarken. Mavi ve Azazel da onun ardından ayaklandı. Hermon'ı şöyle bir süzdüm. O da ne yapmaya çalıştığımı anlayarak, "Kaçmayacağım," dedi. "Şu an Uriel'dan haber beklemekten başka çaremiz olmadığını anladım. Dışarıda onu bulmam zaten imkânsız. Bir de..."

Susup başını önüne eğince, "Bir de?" diye sorguladı Damien.

Hermon başını kaldırdı ama bir tutam beyaz saçı sağ gözünün üzerine düşüp mavi haresini gölgeledi. Göz ucuyla yanında dikilen Mavi'ye baktı.

"Bu yaratık peşimden geleceğini söylüyor."

Mavi sırıttı.

"Bu aptal muhtemelen daha ilk andan yakalanır. Bunu daha önce yaşadık. Birinin onun kıçını koruması lazım."

"Elbette," dedim başımı hafifçe sallarken. "Bunun onun için delice endişelenmenle hiçbir ilgisi yok."

Mavi'nin sırıtışı bozuldu. Bana öldürücü bakışlar atmaya başlarken Hermon'ın sözleriyle daha da sarsıldı.

"Bana âşık olması bir de."

"Sana âşık falan değilim!" diye bağırdı Mavi.

Hermon alaycı bir yüzle baktı ona.

"Benim için Keira'ya saldırmışsın, kapanlara saldırmanı da Mara engellemiş. Hadi tüm bunları geçtim, Mara senin için en önemli kişiyken benim için ona bile diklenmişsin. Ya bunlara ne diyeceksin?"

Mavi şaşkınlıkla etrafındaki yüzlere baktı ve yine bağırdı.

"Kim anlattı bunları sana?"

Damien elini kaldırıp parmaklarını oynattı.

"Birinin sizin aranızdaki bu garip ilişkiye bir yön vermesi gerekiyordu. O yüce görevi de ben üstlendim."

Mavi ona hayret eder gibi bakarken, "O halde..." diye uzatarak devam etti Hermon. "Ben ikinci aşamaya geçiyorum." Mavi'nin belini kavrayıp kendine çekti.

"Sen..." dedi Mavi afallayarak. "Ne yapı..." Hermon onu öptüğünde sustu. Ben sırıttım. Damien sırıttı.

Evan, "Ergen yaratıklar," diyerek kapıya yöneldi.

Azazel elini yumruk yapıp havaya savurdu.

"Aferin oğluma! Uriel'ın yaratığı olsa da seviyorum bu sinsiyi."

Mavi sonunda onu itti.

"Sen beni öptün mü?" diye afallayarak sordu.

Hermon keyifli keyifli sırıttı ve başını salladı. Mavi onun yüzüne güçlü bir yumruk indirdiğinde ise yere kapaklandı. Çenesini tutup iki yana hareket ettirirken ona baktı ama sırıtışı hâlâ yüzündeydi.

"İstediğin kadar vur," dedi. "Ama öpücük güzeldi, kabul et!"

Mavi yere onun yanına eğilip yakasını öfkeli bir hamleyle kavradı. Hermon kaşlarını kaldırırken, "Seni öldürürüm

çirkin yaratık," dedi. Hermon'ın kaşları çatılırken, "Ama..." diye ekledi. Onu çekip kendine yaklaştırdı. "... evet, öpücük güzeldi."

Onu tekrar öptüğünde Damien kolunu belime sardı ve dönüp Evan'ın arkasından çıktık.

Hava biraz daha açılmıştı ama toprağın ıslak kokusu hâlâ alınıyordu. Tabii yoğun sülfür kokusu her güzel kokuyu baltalamasaydı. Mavi ve Hermon'ı sığınakta bırakmıştık. Hem yeni yeni kabullendikleri, Mavi'nin kabullendiği, duruma alışmaları hem de babam ve Elly'ye göz kulak olmaları için. Azazel'ı ise Kevin'a destek olması için göndermiştik. Benim gibi garip bir yaratık olsa da içinde melek özü taşıyordu artık. İşe yarayabilirdi ki Kevin en son gördüğümde zaten hayli yorgundu. Iria da bir yere kadar idare edebilirdi.

Cehennem'in kapısının üzerinde ayaklarımız yeri bulduğunda koku daha da yoğunlaştı. Lucifer Cehennem yaratıklarının ve şeytanlarının önünde onlara bir şeyler söylüyordu. Ona yaklaştığımızda o da bize döndü. Uzun saçlarının üst kısmını toplamıştı, muhtemelen yorgundu ama siyah gözleri ve duruşu hâlâ güç sergiler gibiydi. Ellerini havaya kaldırıp iki yana açtı.

"Birileri fare deliğinden sonunda çıkmış, ha!"

"Şu iğneleyici konuşmaları bir kenara bırakalım ha Luci," dedi Damien. "Son durum ne?"

Dudak büktü ve başıyla arkasındaki grubu gösterdi.

"Kasaba içinde devriye gezenler hariç elimde kalan bu kadar." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Yani bir avuç yaratık ve şeytan."

"İkinci katmanın mührü kırılmadı mı hâlâ?" diye sordum.

"Kırıldı," dedi beni şaşırtarak. "Buradaki yaratıklar o katmandan. Şeytanlar da."

"Peki, beden bulmak için gidenler..." dediğimde, "Geri dönmelerini beklemiyorsun herhalde," diye sözümü kesti.

"Beden bulsalar bile şeytanlardan ve kapanlardan sıyrılmaları kolay değil. Diğer yandan bir de suçluları bulmak için uğraşmaları var ki bu da işlerini bir hayli uzatıp zorlaştırıyor. Ve yine diğer yandan, geri gelseler bile artık kalkanı aşıp içeri giremezler." Bıkkın bir nefes verip göz devirdi. "Eğer zorlu parkurları aşarlarsa gizlenecekler ve Andras saldırdığında benden aldıkları işaret ile dışarıda kalan ekibe saldıracaklar. Yeterli gelir mi? Elbette hayır ama bize biraz daha destek sağlarlar. İçeridekiler yine bize kalıyor, yani kapanlar. Siz ne yaptınız?"

"Kasabayı bölge bölge taradım," dedim. "Ama kapanların varlıklarına rastlamadım. İçeri girip gizlenselerdi onları görürdüm. Gelip gitmişler gibi görünüyor ama..." İç geçirdim. "... neden?"

"Bize karşı gizliden gizliye bir tuzak kuruyor olabilirler mi?" dedi Lucifer.

"İhtimal dahilinde ama ne yapmış olabileceklerine dair herhangi bir fikrimiz yok, senin var mı?"

Sırıttı.

"Yok; malum siz gizlenirken, öpüşüp koklaşırken ben içerinin güvenliğini sağlamaya çalışıyordum. Ona henüz kafa yoramadım."

Bir araç sesiyle gözlerimiz gölün kenarına döndü. Arazi aracı ani frenle durdu ve Evan hızla arabadan inip yine hızlı adımlarla yanımıza geldi. Sanki arabayla gelmemiş gibi nefes nefeseydi. Yer yer beyazlamaya başlamış saçları dağılmıştı ve gömleğinin birkaç düğmesi kopmuştu. Saldırıya uğramış gibi değil de daha çok öfkeyle bunları ona kendi yapmış gibiydi. Bela kokusu sülfür kokusunu da silip süpürdü.

Evan yanımıza yaklaşırken konuşmaya başladı.

"Sen..." İşaretparmağı Lucifer'ı gösterdi. "Artık kahrolası telesekreterinle muhatap olmak istemiyorum. O yüzden o kahrolası telefonu bir dahaki sefere aç!"

"Küfür mesajların hoşuma gidiyor," dedi Lucifer sırıtarak. "Dinlerken kendimden geçiyorum âdeta."

Evan karşımızda durduğunda öfkeli gözlerini devirdi ve bana baktı.

"Sen ise şu kahrolası telefonunu şarj et artık."

"Ettim zaten," dedim hemen. Sığınakta elbette elektrik yoktu ve onu şarj ettiğim güç kutusu o an bulabildiğim en kolay çözüm olmuştu. Yine de eski bir şey olduğundan işe yarayıp yaramadığına bakmamıştım. O yüzden elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. Şarjı dolmuştu ama ben onu açmamıştım. Dudağımı ısırdım. "Açmayı unutmuşum."

"Çok güzel," dedi Evan başını hafifçe sallayarak.

"Hey!" diye çıkıştım. "Tam altı yıl teknoloji görmeden yaşadım ben. Ve ölü... Azarlamadan önce bunu düşün istersen."

"Sorun ne?" dedi Damien konuya geri dönerek.

Evan derin bir nefes aldı ama bu nefesi öfkeliden çok kederliydi.

"Görmeniz gereken bir şeyler var."

"Nasıl bir şey?" dedim tedirginlikle.

"Çok kötü şeyler."

Nitekim bizi götürdüğü ilk evden sonra, dolaştığımız onlarca evde o kötü şeylere bizzat şahit olmuştuk. Aslında gördüklerimize kötü demek bile yetmezdi, dehşet vericiydi. Kapanların neden gelip gittiklerini artık biliyorduk ve ben son girdiğimiz evdeki yere yayılmış iki ölü bedene bakarken titriyordum.

"İnsanlar nasıl fark edemedi?" diye sordu Damien, sesinden öfke akıyordu. "Peki, siz nasıl fark edemediniz?"

Evan ona çıkışır gibi cevap verdi.

"Daha çok dikkat çekmeyen evlere girmişler. Kimsesi olmayan yaşlılar, tek yaşayan kişiler, asosyal bireyler gibi..." Yerde yatan kadın ve çocuğa baktı. İkisi de kanlar içindeydi ve çocuk en fazla on yaşlarında falan olmalıydı. "Victoria bekar bir anneydi, kızı Jasmin okula gitmeyince arkadaşlarından biri eve gelmiş. Kız kapıyı açmayınca içeri gizlice girmiş ve gördüğü manzara bu. Çok sarsıldı, hâlâ ağlıyor."

Sarsılmak ve ağlamak... O kadar hafif geliyordu ki. O çocuk kendini nasıl toparlayacaktı peki?

Bir saldırı bekliyorduk elbette ama bunu halka karşı yapacaklarını hiç düşünmemiştik. Kabul ediyordum ki bu yapacakları her saldırıdan daha kötü olmuştu. Ve biz, bunun sadece bizimle sınırlı kalacağını düşünürken tam bir aptaldık.

"Kaç kişi?" dedi Damien. Ona bakmıyordum, gözlerimi yerde kanlar içinde yatan küçük kızdan çekemiyordum.

"Otuza yakın eve girmişler," dedi Evan.

"Kaç kişi?" diye vurguladı Damien sertçe.

"Elli bir," dedi Evan, ses tonu düşmüştü.

Dehşete kapılarak irkildim. Hiçbir şey fark ettirmeden kasabaya girip elli bir kişiyi öldürenler bu işi sesli yaptıklarında çok daha fazlasına mal olurlardı. Sessizlik nedenleri gözdağı vermekti ve bunu çok da iyi başarmışlardı.

"İnsanları kasabadan çıkarabilir miyiz?" dedi Damien.

"Zor," dedi Evan. "Zaten yapabilsek en başından yapardık. Tek yapabileceğimiz şey, onları bir yerde toplayıp kalkanla koruma sağlamak. Elimden ne kadarı gelirse işte ama yerleri bulunursa bu da bir katliama neden olur."

"Güvenli yerleriniz vardır," dedi Damien sertçe.

"Sığınaklar var," dedi Evan. "Mühürlerle korunuyorlar ama yine de Andras bir zamanlar oraya da girebilmişti, değil mi?" Babamın neredeyse ölüme yürüdüğü günü hatırlamak beni daha da sarstı. "Kapanlar için ise o mühürlerin herhangi bir koruması yok! Yine de akla gelebilecek en mantıklı çözüm bu," diye devam etti.

"Onlara ne söylemeyi düşünüyorsun?" diye sordu Damien.

"Gerçeği söyleyemeyeceğim aşikâr," diye cevapladı Evan. "İstediğim son şey deliye dönmüş ya da beni deli gibi gören bir toplulukla uğraşmak. Onları toplu olarak etkileyebilir misin?"

"Daha önce yaptığım bir şey değil ama denerim."

Sessizce onları dinlerken sonunda yerdeki kıza birkaç adımla yaklaştım ama daha fazla gidemedim. Arkama döndüm ve kendimi hızla dışarı attım. Damien arkamdan seslendi ama durmadım, kendime kuytu bir köşe bulana kadar durmadım. Sokaklar boştu, belli ki Evan bir yolunu bulup olay

yerleri yakınında bulunan evleri, hatta caddeleri boşaltmıştı. Bu yüzden kimsenin dikkatini çekmekten de endişelenmedim, zaten endişelenecek ruh halinde de değildim. Sonunda iki binanın arasına park edilmiş olan bir arabanın arkasına geçip yere çöktüm. Ellerimi yüzüme kapattığımda gözlerim zaten dolmuştu, şimdi ise gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Ölmeden önce Araf'ta kaldığım süre boyunca da berbat şeyler yaşamış, kanlı şeylere tanık olmuştum. Çoğunda da benim imzam vardı ama tüm yaşanmışlıklarımda masum bir insanın varlığı sözkonusu bile olmamıştı. Şimdi ise sırf birilerini korumak, sırf birilerine boyun eğmemek uğruna onlarca masum insan katledilmişti. Ben yaşıyordum hâlâ ama onlar artık nefes almayacaklardı. Elbette geri geldiğimde tozpembe bir dünya hayal etmemiştim ama benim dünyama masum insanları da çekeceğimi düşünmemiştim. Çok yanılmıştım, benim dünyam çoktan insanları da içine almaya ve mahvetmeye başlamıştı.

"Meleğim," dedi Damien, adım sesleri geldiğini çoktan haber vermişti. Şimdi karşımdaydı, bakmıyordum ama biliyordum. Elleri ellerimi kavradı ve yüzümden aşağı indi. Ona ıslak gözlerle baktığımda eğildi ve bana sıkıca sarıldı. "Senin suçun değildi." Biliyordum, ben olmasam da kötülük yine birilerinin canını yakacaktı ama yine de bundan kendime pay biçmeden edemiyordum. "Seni deniyor," dedi Damien.

"Karşıma insan sandığımız bir kapan getirdiğinde ona *öldür*, demiştim," dedim sessizce. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum..." Başımı yukarı kaldırıp arkamdaki arabaya yasladım ve gökyüzüne bakıp derin bir nefes aldım. "Neden saldırmadıklarını ve bu yolu tercih ettiklerini de. Eğer saldırır ve galip çıkarlarsa ellerinde sadece bir esir olurum. İtaatkâr bir köle değil, asi bir esir ama bu şekilde..."

"Vicdanına oynuyor," dedi Damien. "Her şeyi durdurması karşılığında ona itaat edebileceğini sanıyor."

"Ya da bu işin sonunda Kalkan'ın desteğini de kaybedip, hatta belki de yanımdaki herkesi kaybedip ona mecbur kalacağımı düşünüyor."

"Sanmıyorum," dedi Damien, yüzümdeki ıslaklığı yavaş yavaş silmeye başladı. Şakağıma bir öpücük bıraktı. Yüzümü elleri arasına alırken, "Herkes seni bıraksa da benim bırakmayacağımı biliyor," dedi.

"Belki de..." dedi bir ses. Damien hızla ayaklandı ve beni de kaldırıp yanına çekti. Karşımızda dikilen kişi Zayden'dan başkası değildi. "... bu konuyla alakası olan tek kişi benimdir," diye sözlerini tamamladı. Keyifle yüzümü süzdü. "Ah, kıyamam! Ağladın mı sen?"

"Seni cani piç!" diye bağırıp ileri atıldığımda göğsü yarıldı ve ışıklı halatları dışarı fırladı. Damien hızla önüme geçip kanatlarını açarak beni korumaya aldı.

"Yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim," dedi Zayden alayla. "Hele ki beni oyuna getirmeniz sonucunda daha yeni ufak bir katliama izin vermişken."

Çıldırmak üzereydim, bu adamın şeytandan bile şeytan olması beni delirtiyordu âdeta.

Damien beni bırakıp ileri adımlamaya başladı ama Zayden yerinden en ufak bir şekilde kıpırdamamıştı. Yüzünde hiçbir tedirginlik bile oluşmamıştı.

"Neye güveniyorsun?" dedi Damien buz gibi bir sesle. "Şu an burada karşımdasın ve titremiyorsun bile. Neye güveniyorsun?"

Zayden omuz silkti.

"Belki bana en ufak bir zarar gelirse açıkça ortaya çıkıp tüm evleri, hatta sokakları kana bulayacak olan adamlarıma olabilir."

"Ah parlak çocuk! Ah!"

Sokaktan gelen sesle Zayden'ın bakışları sesin sahibini buldu. Lucifer çok geçmeden onun arkasında göründü, yanında Kalkan üyeleri ve şeytanları vardı. Sıkıca Kalkan'ın halatıyla bağlı olarak bir şeytanın kollarında debelenen kişi ise Keira'dan başkası değildi. Kalkanın halatı neredeyse üst bedenini tamamen kaplıyordu. Sanırım bu, gücünü engellemek için Lucifer'ın bulduğu yeni bir çözüm yoluydu.

"Senin sorunun hep buydu," dedi Lucifer ve art arda cıkladı. "Kendini en zeki kişi sanıyordun."

Zayden Keira'ya bakarken yüzü kasıldı ama, "Yine oyun oynuyorsunuz," dedi. "Onu bu kadar kolay yakalamış olamazsınız." Güldü ve Keira'nın öfkeli yüzünü süzdü. "Aşkım yine yanlış tarafa çalışıyorsun."

Keira ona bir küfür savurduğunda Lucifer güldü.

"Bize çalışmayı kabul etmedi." Bakışlarıyla bizi işaret etti. "Şu muhteşem ikili de kararına saygı duyup geri döndüler ama tahmin et ne oldu?" Aniden belinden çıkardığı hançerle Keira'nın boynundaki deri kayışın üzerine ince bir kesik bıraktı. Tam yanık izinin başlangıcına... "Bu güzel kızın minik kızlarından biri aniden kasabada belirdi. O da kızı almak için gelince..." Şeytani bir şekilde sırıttı. "... bu kez iyi kalpli iki şeytana değil, tam da kötülükler kralına..." Elindeki hançerle baştan aşağı kendini işaret etti. "... yani bana yakalandı."

Zayden soğuk bir şekilde güldü.

"Yalan söylüyorsun."

Lucifer göz devirdi ve elindeki hançeri havada döndürdü. Sonra o hançerle bizi işaret etti.

"Hep sizin yüzünüzden imajım zedeleniyor." Kızın omzuna hançeri geçirince Keira çığlık attı. İşte o an Zayden gergince kıpırdandı. "O imajı da..." dedi Lucifer ve hançeri geri çekti. "... düzeltmek bana kalıyor."

"Yeterli," dedim öne çıkarak.

"Değil," dedi Damien. Kaşlarım çatıldı.

"Ah, sonunda kendine gelen bir şeytan," dedi Lucifer iç çekerek. Kalkan üyelerine baktı. "Siz gidebilirsiniz artık, bundan sonrası bizde." Kalkan'daki her bir kişinin gözleri bana döndü. Aralarında beni zerre sevmeyenler de vardı ama Lucifer'dansa benim sözüm onlara daha dinlenebilir geliyordu. Başımla onayladığımda hepsi teker teker uzaklaştı. Lucifer onların gidişinin ardından, "Ve şimdi..." dedi. Zayden'a çevirdiği gözleri ile hançeri yine elinde çevirmeye başladı. "Devam mı edeyim, yoksa sen eskisi gibi bana mı çalışmaya başlarsın? Tabii karşılıksız

değil." Gözbebekleri kızıla büründü. "İşin sonunda sana kızı da veririm."

"Hayır," dedi Keira kesik kesik soluklanırken.

"Öyle bir şey olmayacak," dedim dişlerimin arasından.

"Makul bir anlaşma gibi geldi bana," dedi Damien. Ona hayret eder gibi baktığımda dudak büktü. "Melek olmanın sonuçlarını gördüm Mara, şeytanla şeytan olmak gerekiyor."

"Delirdiniz mi siz?" diye bağırdım. "Kızı alırsa bize saldıracak, sıradaki hedefi yine biz olacağız."

Lucifer hançeri omzuna birkaç kez vurdu.

"Sen bu işe ne diyorsun Jayden?"

"Zayden," diye düzeltti Zayden. "Benim işim sizinle değil. İşin aslı umurumda bile değilsiniz. Kızı alırsam sizinle de işim kalmaz."

"Yani anlaşmayı kabul ediyorsun?" dedi Lucifer.

"Ona güveniyor musunuz gerçekten?" dedim şok olmuş gibi. Ellerimi saçlarımdan hızla geçirdim ve onları dağıttım. "Tanrı'm! Adam daha insanlarımızı öldüreli bir gün bile olmadı. Kanları bile kurumadı."

"İnsanlarımız?" dedi Lucifer alayla. "Tatlım alınma ama, benim insanlarım..." Göz ucuyla arkasındaki şeytan kalabalığına baktı. "... onlar."

"Mara," dedi Keira, gizlemeye çalışsa da yüzündeki acı belirgindi. "Ona güvenemezsin."

"Aşkım, aşkım, aşkım," diye tekrarladı Zayden. "Sen de biliyorsun ki bu hayatta tek isteğim seninle olmak."

"O zaman bunu anlaştık olarak alıyorum," dedi Lucifer. Keira'nın kulağına doğru eğilip, "Kızımızı şeytanlarım biraz misafir ederken biz de seninle Andras'ın nerede saklandığını falan konuşuruz," dedi. "Götürün onu!"

"Mara!" dedi Keira yine. "Buna... buna izin veremezsin."

Hızlı hızlı nefes almaya başladım ve Damien'ın yanından sıyrılıp ona doğru atıldım. Damien çevik bir hareketle beni tuttu.

"Damien ne yapıyorsun?" dedim bağırarak.

Kulağıma eğildi ve sadece iki kelime fısıldadı. Dehşete uğramış gibi ona baktım. "Ne?" dedim. "Sen... sen bunu nasıl söylersin? Beni nasıl tehdit edersin?"

"Durman gerekiyor çünkü," dedi sakin bir sesle. "Aksi halde olacaklar pek hoşuna gitmez. Seni seviyorum ve senin için gerekirse seni karşıma da alırım."

"Evet," dedi Lucifer kelimeyi haddinden fazla uzatarak. "Âşıklarımız bizden sonra da tartışabilir. Götürün onu!" Bir şey aklına gelmiş gibi hançer tuttuğu elini havaya kaldırdı. "Unutmadan söyleyeyim, bir kahramanlık yapıp kızı almaya çalışırsan ya da çalışırsanız diye..." Kızıllık gözbebeklerine dağıldı. "... boynuna bir tasma taktım." Keira'nın boynundaki deri kayışın üzerinde eliyle bir daire çizdi. Sonra onu çevirdi ve metalik ufak bir düzenek yanında yanan ışıkla kendini belli etti. "İnsan yapımı bir patlayıcı," dedi Lucifer. "Uzaktan kontrollü, bir filmde izlemiştim ve şansa bak ki Kalkan üyelerinin de ellerinde birkaç tane varmış. Piç kurularının ellerinde neler olduğunu görsen inanamazsın!"

Aniden siyah bir duman Keira'nın arkasında şekillendi. Bu bir Cehennem bekçisiydi. Lucifer onları çıkarmayı başarmıştı. Cehennem bekçisi Keira'yı tutan şeytanla birlikte onları kanatlarıyla sardığında, "Damien buna sessiz kalamayız!" diye direttim. Keira'nın bedeni aynı dumanlı görüntüyle kayboldu ve bu canımı bir hayli sıktı.

"Kalırsınız canım," dedi Lucifer. "Senin iyiliksever tarafınla bir yol kat edemediğimiz göz önüne alınırsa kalmalısınız da."

"Uzatma!" dedi Damien. "Mara'yı bıraktıktan sonra size katılırım."

"Hiçbir yere gitmiyorum!" dedim kollarından sıyrılıp onu iterek. "Derdin ne senin? Hani her şeyi konuşarak..."

"Olmuyor," diye sözümü kesti Damien. "Senin yolundan ilerlediğimizde hiçbir şey olmuyor. Bu işin sonunda seni kaybetmek var ve ben artık seni kaybetmeyeceğim yol üzerinden ilerleyeceğim. Beğensen de beğenmesen de."

"Ah, kesin şunu!" dedi Lucifer inler gibi. Keira'nın kaybolduğu yere bakan Zayden'ın önünde parmaklarını birkaç kez şaklattı. Aslında kız çoktan şeytanlarla gözden kaybolmuştu ama Zayden hâlâ bir şeylerin kararsızlığındaydı. "Hadi oğlum! Akşama kadar içindeki aşkı yaşamanı bekleyemem! Canım sıkılırsa sevgilinin kafasını uçurabilirim."

Eliyle Zayden'a geçmesini işaret etti. Zayden sesli bir nefes verdi ve kararsızlığı son bulurken ilerlemeye başladı. Lucifer bana el salladıktan sonra o da gözden kayboldu. Ve biz sonunda Damien'la karşı karşıya kaldık. Gözlerimi kısarak ona baktım ve bir adımla yanına yaklaşıp yine onu ittim.

"Seni ısırırım, ha!" Kulağıma fısıldadığı şey tam da buydu. *Seni ısırırım.* Elbette ne yapmaya çalıştıklarını çok daha önce anlamıştım, Damien bana ilk itiraz ettiğinde. Ve ben de onlara uygun davranmıştım.

Sırıttı.

"Edepsiz bir şeytanım ben."

Yine ona yaklaşıp onu ittim.

"Benden habersiz plan yapmak, ha!"

Ellerini önünde dua eder gibi birleştirdi.

"Benim de haberim yoktu. Affet bebeğim, ani gelişti!"

"Beni de oyuna dahil etmek ha!" dedim ve onu yine ittim. Aslında sadece itmeye çalıştım. Bileklerimi aynı anda kavrayıp kendine çekmeseydi başaracaktım da.

"Sen de oyun oynamaya fazla meraklıymışsın!" dedi şeytani fısıltısıyla.

Ona onun lafıyla cevap verdim.

"Tahmin bile edemezsin!"

Kollarını belime doladı ve beni sıkıca göğsüne çekti.

"Sence burada biri bizi görür mü?"

"Hayır, hayır," dedim gülerek. "Aklındaki gibi bir şey olmayacak."

"Anı yaşama felsefesine ne oldu?" dedi huysuz sesiyle.

İşaretparmağımı göğsüne bastırdım.

"Birincisi o bizim değil, Abaddon ve Marphas'ın felsefesiydi. İkincisi, Keira'yı bulmalıyız ve üçüncüsü..." Toparlanmıştım, dakikalar öncesinin ruh halini üzerimden atmıştım çünkü güçlü olmam gerekiyordu ama yine de söyleyeceğim şeylerin dilimin ucundaki varlığı, neşeli ifademi keskin bir şekilde sona erdirdi. "... kasabamdan bugün tam tamına elli bir ceset çıktı. O insanların çoğunu tanıyordum, bazılarına selam veriyordum. Bazılarıyla sohbet bile ediyordum. Damien ben, Zayden'ı öldürmek istiyorum. Acı çektire çektire öldürmek istiyorum. O yüzden gidip şu pisliğin işini bitirelim."

"Seni anlıyorum meleğim ama biraz daha sabretmen gerek," dedi yumuşakça. "Önce ondan Andras ile ilgili her şeyi öğrenelim. Sonra zaten senin ellerine bırakacağım."

Başımı salladım, ardından onun göğsüne yasladım. Kalp atışlarının güzel ritmini dinlerken, "Keira'yı nereye götürdüler sence?" dedim.

"Bilmiyorum," dedi ve saçlarıma bir öpücük bırakıp çenesini başımın üzerine dayadı. "Söyledim sana, ben de bu oyuna seninle dahil oldum."

"Muhtemelen Lucifer bize kazık atacak, biliyorsun değil mi?"

"Aksi beni şaşırtırdı," dedi.

Geri çekilip yüzüne baktım.

"O halde şöyle yapıyoruz, sen önce insanları etkiliyor ve onları bir yere kapatıyorsun, sonra Keira'yı buluyorsun. Ben de Lucifer'ın yanına dönüp Zayden'dan bilgi alma işine dahil oluyorum."

"Hayır, şöyle yapıyoruz," diye itiraz etti. "Seni sığınağa bırakıyorum, sonra insanları kapayıp Keira'yı alıyorum. Ardından Zayden'dan bir şeyler öğrenip işini bitirmen için seni almaya geliyorum."

"Seninle tartışmayacağım," dedim yüzümü ekşiterek. "Ama bir kez daha beni geri planda bırakmayı aklından geçirirsen..."

Dudaklarıma doğru eğildi.

"Ne olur?"

Onu itip kollarından kurtuldum.

"Beni öpmeyi unutursun."

"İmkânı yok," dedi hemen. "Esirken bile tek düşündüğüm şey seni bir daha ne zaman öpeceğimdi."

"O halde benim söylediğimi yapıyoruz."

Ona da, "Hayır," dedi. Tekrar itiraz edecektim ki, "Şöyle yapalım o halde," diye atıldı. "Her ne yapacaksak birlikte yapalım, tamam mı?"

"Tamam," diye kabullendim. "Birlikte..."

Dudaklarını ıslattı ve zamansız bir şekilde onu öpme isteği ile dolmama neden oldu. "Birlikte..."

"O halde..."

"O halde..." dedi o da uzatarak. "Sence burada bizi biri görür mü?"

"Damien!" diye çıkıştım ama gülmüştüm de.

Tek kolunu belime sardı. Diğer eli başımın arkasından saçlarımın arasına karıştı. Gülüşüm son bulmadan dudaklarının tadı damağıma yayıldı. Bu kez öpücüğünün ardından o bir tanecik yumuşak dokunuş gelmedi. Birkaç tane geldi ve her hafif öpücüğün ardından, "Seni çok seviyorum," dedi.

Sevgisi, aşkı, her şeyi o kadar yoğun geldi ki gözümden bir damla süzüldü. Hızla sildim. Bu şekilde olmamıştım hiç; elbette onun bana hissettirdikleri, hissettirdiklerindeki yoğunluğu tanımlayacak bir kelimem yoktu ama şu an çok başka gelmişti. En derin duyularıma ulaştığını sanmıştım hep, şimdi derinin derinine ilerlemişti. Beni olmadığım biri gibi, duygusal bir genç kız gibi hissettirmişti. Tıpkı yılları önceki o insan kız gibi... Ve bu garip gelmişti.

Telefonumun cebindeki titreyişiyle geri çekildim. "Lucifer mı?" dedi Damien, az önceki âşık şeytanın yerini ölümcül şeytan almıştı yine. "Kahrolasının Damien ve Mara yakınlaşma sensörü var sanki."

Buna yine gülebilirdim, tabii ekranda *"Babam"* yazısını görmeseydim.

"Babam," dedim tedirginlikle. "Yani onun dışarı çıkamadığı göz önüne alınırsa ya Mavi ya da Hermon."

Kaşları çatıldığında telefonu açıp hoparlöre aldım. Mavi'nin sesi telefondan dışarı taştı.

"Bu çocuk susmuyor."

"Hangi çocuk?" diye sordu Damien saçma bir şekilde.

"Tanrı aşkına!" diye inlercesine konuştu Mavi. "Sığınakta, dahası yakınımızda kaç çocuk var? Şu kapan çocuk işte. Ağlayıp duruyor."

"Babam nerede?" diye sordum. "O..."

"Görevi bize devredip içeri kaçtı."

"Hermon'ı seviyor, o..."

Mavi yine sözümü kesti.

"Sorunlardan biri de o. Onunla oynamak istiyor."

"Ben burada bir sorun göremedim," dedi Damien.

"Kendi kasabalarında oynamak istiyor," diye çıkıştı Mavi. "Bu bir sorun gibi geldi mi?"

Damien başını salladı.

"Evet, bu bir sorun."

"Teşekkürler," dedi Mavi ama göz devirdiğine bahse girerdim. "Böyle bir şeyin mümkün olmayacağını söyleyince de ağlamaya başladı. Susmuyor."

Derin bir nefes alıp Damien'a baktım. Sığınağa geri dönmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Tamam, oraya geliyorum. Biraz daha sabret."

"Sabredemem!" diye neredeyse bağırdı Mavi. "Çocuklar ağlayınca çok korkunç oluyor. Şükür ki tanıdığım tek çocuk o ve o da kalıcı değil." Mızmızlanmasının ardından telefonu kapattı.

"Huysuz," diye söylendim ama Damien sırıtıyordu. "Ne?" dedim ifadesini anlamayarak.

"Senin baba planın işe yaramadı."

Gözlerim kısıldı.

"Bu komik değil."

"Komik olan o değil zaten." Gözleriyle telefonu işaret etti. "Mavi'nin huysuzluğu."

"O çoğunlukla huysuz zaten."

"Hayır." Başını sırıtarak iki yana salladı. "Bu başka bir huysuzluk. Elly muhtemelen Lucifer'ın görevini üstlenip yeni çiftin romantik anlarını bölmüş."

Bu kez ben de sırıttım.

"Bunu bir ara biz de yapalım."

"Kötüsün," dedi daha da çok sırıtırken. "Hoşuma gitti."

Beni tekrar öptü ama bunun yine uzayacağını anlayarak geri çekildim. Mavi'yi daha da çıldırtmanın lüzumu yoktu ama o yine de alışkanlık edindiği o son öpücüğü de almayı ihmal etmedi.

"Ben şu insan işini halledeyim," dedi. "Sen de Elly'yi sakinleştir."

"Mavi ve Hermon'ı yardıma gönderir ve Elly'yi sakinleştirdikten sonra ben de gelirim."

"Bir ara beni de sakinleştir," dedi pis sırıtışıyla.

Koluna vurdum.

"Edepsizliğin cezbedici ama hiç sırası değil." Dudak büktü, yine öpesim geldi. "Ve kendine bir telefon bul!" dedim azarlar gibi. "İletişim halinde olalım."

"Elbette," diyerek sırıttı yine. "Sesimi özletmem sana."

Güldüm.

"Evet, kesinlikle özlerim."

"O halde yol arkadaşınla tanış. İblis bize hediye göndermiş."

"Kimmiş o?" dedim anlamayarak.

"Bekçi," dedi ve arkamı işaret etti. "Cehennem bekçisi."

Sokağın ortasında simsiyah bedeni, yarasa kanatları gibi kanatları ve kordan gözleriyle bekleyen Cehennem bekçisini o an fark ettim. Göz devirdim.

"Kanatlarım var."

"Yolculukla bunu riske atmaya değmez. Hem istediğin an sana hızlı kaçış yolu sağlar."

Mantıklı olduğu için başımı salladım. Son bir öpücük ile vedalaştık ve Cehennem bekçisi beni sığınağın önüne hızlı bir şekilde bıraktı. İçeri girerken ise aklımda yine o soru dolaşıyordu: Lucifer Keira'yı nereye götürtmüştü?

Acaba kapanlar Cehennem'e girebiliyor muydu? Sanmıyordum, Lucifer bir tür insan olduklarını söylemişti. Ölmeden Cehennem'e girebilen bir insan da yoktu, orada insanların ruhları işkence görürdü. Yine de belki Lilith'in onların bir nevi annesi olduğu varsayılırsa bu mümkündü de.

Cehennem bekçisini dışarıda bırakıp içeri girdiğimde Elly koşturarak gelip bacaklarıma sarıldı, yüzü hâlâ ıslak, gözleri dolu doluydu.

"Aslan benimle gelmiyor."

Mavi ve Hermon'ın tünel girişine yaslanmış hallerine bakıp yere eğildim ve ellerimi Elly'nin yüzünün iki yanına yasladım.

"Aslan birazcık hasta Elly."

"Hasta mı?"

Soru hem Elly'den hem de Hermon'dan gelmişti. Mavi onu dirseği ile dürterek susması için uyardı. Ona minnettardım.

"Evet, Elly," dedim yüzümü düşürerek. Yalan söylemek bir şeytan için oldukça doğaldı ama benim için bir yaşam şekliydi. "Şimdi de hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Hastane ne?" diye sordu merakla, ağlaması kesilmişti. Elbette yüzyıllar önce hayat sürmüş bir çocuğun bunu bilmeyeceğini düşünememek benim aptallığımdı.

"Bir tür... hastalıkları iyileştiren yer."

"Anladım," dedi ve dönüp koştu. Bu kez Hermon'ın bacaklarına sarıldı. "Çabuk iyileş aslan. Seni bekleyeceğim."

Hermon güldü. Eğilip onun yanaklarından öperken Mavi'nin gözlerinde yanan ışığı bu kez yakaladım. Elly'ye beni içeride beklemesini söyledim ve o, uysal bir şekilde orta koridordan içeri girerken Hermon ve Mavi'ye olanları anlattım. Onları kasabadaki insanları dışarı çıkarmaları için yardıma gönderirken babamı görmek için içeri girdim. Onu tahta banklardan birinde uyuklarken buldum. Gülümsememe mâni

olamadım. Ayak seslerimi almış gibi gözlerini araladı. Köşede kırık birkaç tahta parçasıyla oynamaya başlayan Elly'ye baktım.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim baba."

"Başarısız oldum," dedi ayağa kalkarken. "Ama yüzüme vurmana gerek yoktu."

Huysuzca yanıma yürüdüğünde ona sarıldım.

"Belki birazcık ama bu senin dünya üzerindeki en iyi baba olduğun gerçeğini değiştirmedi, değiştiremez."

Güldü ve yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Yukarıda durumlar nasıl?"

"Aynı," diye yalan söyledim. "Elly'ye bakmak için geldim sadece."

Başını salladı. Uysal halini ne olursa olsun yadırgıyordum. Damien'ın üzerindeki etkisi olmasa beni asla dışarı bırakmaz, kendisi de burada kalmazdı.

"Biliyor musun?" diyen Elly ile ona döndüm. Elindeki ufak bir tahta parçasıyla ayağa kalktı ve yanıma koştu. Bu çocuğun yürümekle ilgili sorunları vardı. "Geri geldiğimizde Keira bana bir bebek yapmıştı ama onu kaybettim. Çok üzülmüştüm."

Yüzü yine düşünce onu koltuk altlarından kavrayarak kucağıma çektim.

"Bence aslan sana daha güzelini getirecektir." Berbat bir teselli vericiydim. Damien haklıydı.

"Hayır!" dedi kaşlarını çatarak. "Kimse Keira'dan güzel bebek yapamaz." Dudaklarını büzdü. "Onu çok özledim."

İç geçirdim. Sevgili Keira'sı kimbilir şu an neredeydi? Dahası biz onu ilk nerede aramalıydık?

Tam da o an aklıma gelen şeyle dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Ona seslenirsen yanımıza gelir belki Elly."

Gözleri parladı.

"Evet!" dedi hemen bağırarak. "Hadi ona seslenelim!"

Keira gelemezdi ama belki o da Elly'ye seslenecek bir yol bulurdu. İşte o zaman yerini tam olarak tespit edebilirdim. Yani Elly tespit edebilirdi. Yani umarım.

Babama bir kez daha sarıldım. Elly'yi de yanıma alarak yukarı çıktım ve onu yere bıraktım. Dışarıda dolaşan Cehennem bekçisini gördüğünde çığlık atıp arkama saklandı ve küçük kollarını etrafıma sardı.

"Korkunç!" diye bağırdı. "Canavar!"

Arkama dönüp yere eğildim ve ellerimi kollarına koydum ama o hâlâ bana değil Cehennem bekçisine bakıyordu.

"Sakin ol Elly. O herhangi kötü bir durumda bizi korumak için var."

"Ben..." dedi korku okunan gözlerle. "Ben içeri girmek istiyorum. O korkunç!"

"Elly..."

"Ben vazgeçtim," dedi konuşmama izin vermeyerek. "İçeri gireceğim."

Derin bir nefes aldım ve "Tamam," diyerek ayağa kalktım. "Onu şimdi göndereceğim, sonra Keira'yı çağırırız. Olur mu?"

"Geri gelmesin!" dedi titremeye başlayan dudaklarıyla. Gözleri ise hâlâ Cehennem bekçisindeydi.

"Tamam, gelmeyecek," diye onu rahatlattım. Tanrı'm! Çocuklarla uğraşmak çok zordu.

Arkama dönüp yarasa kanatlarına benzeyen kanatlarıyla ve gözlerindeki kızıllık hariç tamamen siyah olan bedeniyle birkaç adım uzağımda dikilen yaratığa baktım.

"Sana seslendiğimde..." Beni duyup geri gelebilecek kadar uzaklaş diyecektim ama bunun da Elly'yi ürkütebileceğinin farkına vararak son anda sustum. Zaten sığınağın girişindeydik, tehlikeli bir dudumda içeri girerdik, o yüzden, "Uzaklaş!" dedim direkt. "Görünmeyecek mesafede dur!"

Tiz ve kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı; bu, onaylamaktı sanırım. Kanatlarını açıp çırparken Elly yine bacaklarıma sarıldı. Cehennem bekçisi kısa sürede gözden kayboldu.

"Gitti mi?" dedi Elly korku okunan sesiyle.

"Gitti," dedim tekrar ona dönerek. "Şimdi Keira'yı çağırabilir miyiz Elly?" Başını salladığında Cehennem silahını aktive ettim, dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım. "Biraz canın yanacak ama çok az..."

Bana o yuvarlak gözleriyle kınayıcı bir bakış attı, sanki saniyeler önce korkudan titreyen o değilmiş gibi ve parmağını hançerin ucuna bastırdı. Yüzünde en ufak acı çeken bir ifade oluşmadı.

"Neden korkuyorsun ki?" dedi çocuksu olmasına rağmen cesur bir savaşçı gibi çıkan sesiyle. "Biz bunu hep yapıyoruz." Ona şaşkınlıkla baktım. Tanrı'm! Çocuklar gerçekten çok garip küçük yaratıklardı. Mavi onlardan korkmakta çok haklıydı.

Elly parmağından akan kanın toprağa damlamasını bekledi. Ardından, "Keira!" diye seslendi. Hızla etrafına bakındı. Sanki o söylediği an Keira orada olacakmış gibi kendinden emindi. Belki de eskiden öyle olurdu ama şimdi olmayacaktı. Yine kaşları çatıldı ve tekrarladı. "Keira!" Etrafına bakıp bana döndü. "Gelmiyor!"

"Sana sesleniyor mu?" dedim hemen. Başını iki yana salladı. "Bekle ve dinle Elly!" dedim. "Sana seslenirse bana haber ver, tamam mı?" Bu kez başını onaylarcasına salladı. Sessizce beklerken o da küçük ayağıyla toprağı eşeliyordu. Dakikalar geçip gitti. Artık ümidi kesmeye başlamıştım ki Elly hızla başını kaldırıp bana baktı. "Sesleniyor!"

"Peki, nerede?" dedim heyecanla.

Kaşları havalandı.

"Bilmem ki."

Ah, kahretsin!

"Odaklan Elly, bana bir konum bulman lazım."

"Konum ne demek?"

Çifte kahretsin!

"Yer bilgisi, adres gibi."

"Ben..." dedi tereddütle. "Ben onu yapamam. Çok küçüğüm. Yer bulamam, çağırırlar ve gelirim sadece."

Başımı kararmaya başlayan gökyüzüne çevirdim ve iç geçirdim.

"Onu bulmalıyız ama Elly. Benim için en azından deneyemez misin?"

"Yapamam..." dedi kelimeyi çocuksu dudak hareketleriyle uzatarak. "Ama..."

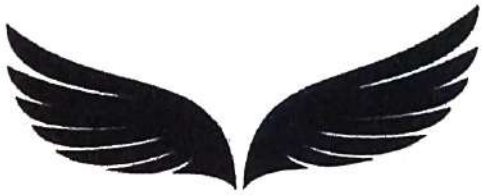
"Ama?" dedim yine heyecanlanarak.

"Yanına gidebilirim!"

Heyecanım solarken, "Ne?" dedim. Yaşadığım ani farkındalıkla, "Hayır, hayır!" diye ekledim.

Elbette Elly beni dinleseydi söylediklerimin belki bir faydası olurdu ama daha son cümlemi söyleyip onu tutmak için eğildiğim anda topraktan içeri çekildi. Ayağımı yere vurup devasa bir küfür savurdum.

"Tebrikler Mara!" dedim dişlerimin arasından. "Şimdi Elly'nin de nerede olduğunu bilmiyorsun."

18

Matem Çiçekleri

Elimdeki Cehennem silahıyla ayışığının altında oturuyordum. Sırtımı sığınağın girişini gizleyen ağaca dayamış silahın ucuyla yerde anlamsız şekiller çiziyordum. Aynı zamanda düşünüyordum. Telefonum çalana kadar gidebileceğim yerleri, Keira'nın tutulduğu yerleri zihnimde sıralamıştım.

Küfrettim. Hayır, sıralamamıştım çünkü aklımda net tek bir yer bile yoktu. Lucifer'ın bir evi yoktu, onunla buluşmalarımız hep barakada olurdu. Baraka çok basit ve mantıksızdı ama ya oradaydı ya da... düşük bir ihtimal de olsa Cehennem'de. Telefon ben açana kadar kapandı ve tekrar çalmaya başladı. Ayağa kalkıp arka cebimden çıkardığım telefona baktım. Arayan kayıtlı olmayan bir numaraydı. Yani Damien.

Açıp kulağıma götürdüm.

"Meleğim!" dedi hemen.

"Benim," dedim istemsizce gülümserken. "Telefon bulmuşsun."

"Kalkan'dan birinin cebinden arakladım. Eski bir şey, tüm bu işler bittiğinde ona en son sürümlerden birini alacağım. Ne de olsa artık meleksi bir şeytanım ve sana âşığım."

Güldüm.

"Her şey yolunda mı?"

"Değil," dedi, sesi sıkıntılı bir hal aldı birden.

Kaşlarım çatıldı.

"Sorun ne?"

Birkaç saniye sessiz kalıp beni de tedirginlik içinde bıraktı.

"Senin bir romantizm katili olman."

"Anlamadım," dedim kaşlarımı daha da çatarken.

"Anlama Mara," dedi isyankâr bir sesle. "Sen sakın hiçbir şey anlama."

"Damien," dedim ve yüzümü buruşturdum. "Sen şu an bana tavır mı yapıyorsun?"

"Evet, elbette!" diye çıkıştı.

O an isyanını anladım ve yüzümde geniş bir sırıtış belirdi. Yine de bunu ona hissettirmedim.

"İyi de neden?"

"Boş ver," diye geçiştirdi beni bıkkın ve alıngan bir sesle. "İnsanları Kalkan'ın sığınaklarından birkaçında toplamaya başladık. Sen ne durumdasın?"

"Sığınağın önündeyim ve şey..."

"Şey?"

"Yolunda gitmeyen şeyler oldu."

"Ne gibi?" dedi hızla. "Sen iyi misin? Oraya geliyorum."

"Ben iyiyim," dedim sakinleşmesi için. "Ama Elly'yi kaybettim."

"Elly'yi kaybettin?" Yüz ifadesi gözümün önünde canlandı. "Elly'yi nasıl kaybettin?"

Görmese de gergin bir şekilde sırıttım. "Ona Keira'nın yerini buldurmaya çalışıyordum ve işte..." Alt dudağımı dişledim. "... bazı şeyler ters gitti."

Sesli bir nefes verdi, bu ondan habersiz hareket ettiğim için bir tür isyandı ama dile dökmedi.

"Daha açık olmanı isteyeceğim."

Sıkıntıyla başımı kaşıdım.

"Elly, Keira'nın yanına gitti. Yani artık bulmamız gereken iki kişi var ve benim aklımdan geçen tek yer baraka. Bir de Cehennem... Tabii kapanlar oraya girebiliyorsa..."

Kısa bir an telefondan ses gelmedi. Damien sonunda, "Yanında kimse var mı?" diye sordu.

"Yok ama zaten sığınağın girişinin hemen üzerindeyim."

"Bekçi nerede?"

"Gezintiye gönderdim. Daha doğrusu Elly ondan korktuğu için göndermek zorunda kaldım."

"Çağır onu ve sığınağa girip beni bekle!" Ses tonu azaldı. "İhtiyar çağırıyor, onu atlatıp geleceğim."

İtiraz etmedim çünkü mantıksız olurdu. Aslında bu, mantıksızdan ziyade sanırım hep yanımda olmasını istediğimdendi.

"Tamam... Sevgilim!"

"Bekle, bekle!" dedi hızla. "Ne dedin? Tam duyamadım. Kahretsin, telefonu kapatmak için kulağımdan uzaklaştırmıştım." Sessiz kaldığımda, "Mara!" diye sesini yükseltti. Daha da çok sırıttım. "Ne dedin? Sevgilim mi dedin?"

"Tamam, dedim."

"Hayır, hayır!" diye itiraz etti. "Başka bir şey de dedin. Sevgilim, dedin. Sevgilim, dedin değil mi?"

"Demişsem ne olmuş?" dedim umursamaz bir sesle. "Sana daha önce de sevgilim, demiştim çünkü sevgilimsin."

"İki kere daha sevgilim, dedin. Hatta... üç kere sevgilim, dedin." Sesinden bile sırıtışı belli oluyordu. "İlkini de duymuştum."

"Yalancının tekisin," derken güldüm.

"Sana deli gibi âşık, yalancı bir şeytanım sevgilim," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu kulağımdan indirsem de öylece sırıtarak ekrana bakmayı sürdürdüm. Ardından bekçiye seslendim. Bir geri dönüş alamadım. Tekrar seslendim ve tekrar... Ta ki bir çıtırtı duyana kadar... Cennet ve Cehennem silahı elime süzülürken gözlerim aynı anda kapandı ve etrafı taradı. Muhteşem ışıklı bir beden gözkapaklarımın altına sızdı. Bu bir melekti ve bedensel ölçüleri göz önüne alınırsa bir erkekti. İçeride bulunan tek melek Kevin, melek yaratığı ise Hermon'dı. Gözlerimi açıp onu tespit ettiğim yöne doğru birkaç adım atsam da tetikteydim.

"Kevin?" Kevin böyle sessiz gelir miydi ki? Ses gelmemesi üzerine, "Hermon?" diye seslendim. Hermon'ı da Mavi yalnız bırakmazdı. Karanlıkta karşımdaki adamın yüzünü seçmeye çalıştım, başarılı olamayınca şeytani görüşümü açtım ve gözlerim parlamaya başladı. Artık görüntüsü netti. "Blake?"

"Benim," dedi sadece.

Bir adım daha atıyordu ki, "Orada kal!" dedim. Gözleri kısıldı, artık yüz ifadeleri daha seçilirdi. "Sağlıklı duruyorsun, hatta tek yara almış gibi değilsin. O halde neredeydin?" Duraksadım. "Ya da sen gerçekten Blake misin?"

Elini boynuna götürdü ve yakasını aşağıya çekti. Çok net değildi ama boynu dağlanmıştı. Bu şekilde bir yaraya ancak Kalkan'ın halatı sebep olurdu. Blake elini çekti ve bu kez iki elini de iki yana açtı.

"Yara aldım ama ben olduğumdan emin olmak için daha fazla kanıt istersen... ne yapabilirim başka, bilmiyorum ama bildiğim bir şey var." Kollarını indirdi ve yutkunmama neden olacak cümleleri ardından dillendirdi. "Kalkan'da hainler var ve seni Andras'a vermek için buraya geliyorlar."

Sığınağın ilahi gölün olduğu toprak sahilinde ileri geri yürürken kafamda dönüp duran ses aynıydı.

Hepsini öldür!

Hepsini öldür!

Hepsini öldür!

"Aptallar sürüsü!" diye bağırdım.

"Sakinleş!" dedi Blake elini omzuma koyarak. "Babanı uyandıracaksın."

Babam, evet, babam içeride uyuyordu çünkü Damien onu etkilediği için dışarı çıkamıyordu. Doğal olarak da gece ve gündüz kavramını kaybetmişti. Gerçi Damien olmasa da dışarı çıkamazdı çünkü giriş sadece melek özüyle açılıyordu. Kahretsin! Damien birazdan burada olurdu. İçeri girmeden önce ona hızla bir kısa mesaj çekmiştim.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Baştan anlat şunu!" dedim. Sıkılgan bir nefes alınca, "Blake!" diye çıkıştım.

"Tamam," dedi ellerini kaldırarak. "Hermon'ın haberini alınca yanınıza gelmek için kasabadan ayrılmak istedim ama tek başıma yakalanacağım da açıktı. Kalkan'dan yardım alabileceğimi düşündüm. Etraftaki şeytanların dikkatlerini dağıtsalar yeterdi. Evan'ı bulamadım. Kalkan ana karargâhına girdiğimde ise..." Nefeslendi. "... senin hakkında konuşuyorlardı. Başlarındaki kişi ise Yehuda'ydı. Kalabalık bir grubu seni Andras'a vermek konusunda ikna etmişti. Eğer geri dönebilirseniz ilk fırsatını bulduklarında seni ona vereceklerdi. Hem senden hem de dolaylı yoldan Alastor'dan kurtulacaklardı." Öfkeyle güldü. "Aptallar seni Andras'a verdiklerinde kasabanın kurtulacağına inanmışlardı. Asiydin zaten ve Andras'a hizmet etmezdin. Sana en fazla işkence ederlerdi. Ha, etseydin bile Andras'ın hedef alacağı kişi artık Kalkan örgütü değil Lucifer olacaktı. O konuda da kârlı çıkacaklardı kendilerince. Lucifer ve Andras'ın savaşı olursa onlar güçlenecek fırsatı bulacaklardı. Sonrasında onlara sıra gelse bile o zamana kadar daha güçlü olacaklarını ve size ya da kazanan Lucifer olursa ona karşı koyacaklarını düşünüyorlardı."

"Aptallar sürüsü!" dedim yine dişlerimin arasından. "Lucifer Cehennem'in kapısını açtı. Onu şeytanlarını kasabaya salmaması için engelleyen biziz. Kazanan o olsa bile kurtulamazlardı. Andras olursa da Lucifer kaybetmiş demekti ve bu da Andras'ın ondan Cehennem'in hükmünü alması ile aynı anlama geliyor. Şeytanlar şu an onun hükmü altında, o olmazsa en güçlü kimse çoğunluğu onu lider bilir."

Blake başını hafifçe salladı.

"Müdahale edemeden ya da sizi uyaramadan da biri boynuma halatı geçirdi. O zamandan beri hapisim."

"Ve kaçtın. Nasıl?" diye sordum hemen. Sessiz kalıp bakışlarını kaçırmasına karşılık, "Blake!" diye çıkıştım.

"Söyleyeceğim ama ani bir şeyler yapmayacağına emin olmam gerekiyor."

Dişlerim altdudağımı sıyırdı. Aklımdan tonla senaryo geçti ama biri hepsini aşıp zirveye yerleşti.

"Kevin değil mi?" Sesli ve sıkıntı dolu bir nefes vermesiyle yumruk yaptığım elimi diğer elimin avuçiçine geçirdim. "Kahretsin! Kahretsin!"

"Bizi köşeye sıkıştırdıklarında ikimiz de güçsüzdük," diye devam etti. "O özünü kalkana verdiği için, benim özümü de kalkanın halatı sömürdüğü için. Dahası Iria hâlâ her şeyden habersizce onların yanındaydı. Ambriel onun için geri dönmesi gerektiğini söyledi. Onları oyaladı. Ben de sana haber vermek için geldim ama endişelenme, kalkan için onun özüne ihtiyaçları var. Ona bir şey yapamaz..."

"Yapamazlar mı?" diye bağırdım. Babamın uyuduğu aklıma gelince yine dişlerimi sıktım ve sesimi alçalttım. "Bu kez de onu bırakmışsın." Yüz ifadesi hızla değişi. Hayal kırıklı yüzünden akıyordu artık. Küfrettim. "Öyle söylemek..."

"Seni de bırakıp gitmiştim, değil mi?" dedi sözümü keserek. Kırgın bir şekilde güldü. "Senin içindi. Kendine bir şey yapmaman içindi. Kahretsin ki yaptığım her şey senin içindi ama kimse beni anlamadı. Hiç kimsenin anlamamasının önemi de yoktu aslında ama keşke beni en azından sen anlasaydın."

"Özür dilerim," dedim hızla. Ona yaklaştım ama geriledi. "Blake, gerçekten özür dilerim."

Başını iki yana salladı.

"Hayır, suçla beni. Yine seni düşündüğüm için suçla beni. Ambriel'ı geride bırakıp yine seni düşündüğüm için suçla beni. Ben..." Sustu ve küfreder gibi konuştu. "Ben gerçekten bir aptalım."

Yine ona yaklaştım ve bu kez gerilemesine rağmen durmadım. Ona sıkıca sarıldım. Ayrılmak istedi, daha sıkı kavradım.

"Özür dilerim," diye fısıldadığımda o da uzaklaşma çabalarına son verdi. "Kevin için endişelendiğimden doğru düşünemedim. Özür dilerim."

"Sorun da bu Mara," dedi sessizce. "Ben her zaman en geride kalan kişi olacağım. Bahse varım, yokluğum sizi rahatlatmıştır bile."

"Öyle olmadığını biliyorsun," diye itiraz ettim. Geri çekilip yüzüne baktım. Hâlâ kırgındı bakışları.

"Beni aradınız mı?" diye sordu aniden. Bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. O da bunun üzerine güldü. "Ben cevabımı aldım."

"Aramadık," diye dürüst oldum. "Kasabadan çıktığını düşünüyorduk. Bu durumda seni nerede arayacaktık? Belki de Andras seni yakalamıştı. Sana yalan söylemeyeceğim, seni yakalamışsa bize karşı kullanacağı anı bekledik. Ama onun elinde olsan bile önünde sonunda seni ondan alırdık." Başını iki yana sallayarak benden yine uzaklaşmaya başladı. Kolunu kavrayıp onu durdurdum. Bana bakmadığı için elimi yanağına koyup yüzünü kendime çevirdim. "Blake, ben hayatım boyunca bencil bir insan oldum," dedim ve buruk bir şekilde gülümsedim. "Bunu uzun bir süre kabul etmedim belki ama öyleydim. Ve bu bencil kız seni kurtarmak isterken öldü. Bana her şeyi söyle ama seni önemsemediğimi söyleme!"

Sessizce nefeslendi, sadece bana baktı. Sonunda samimi bir şekilde gülümsedi. Bu kez bana sarılan o oldu.

"Angel," dedi eski günlerdeki gibi. "Senin için kendi canımdan vazgeçtim, yine vazgeçerim çünkü seni seviyorum."

"Seni seviyorum Blake," dedim samimiyetle. İkimizin de birbirine duyduğu sevgi farklı sınıflardaydı. Yine de sevgi, sevgiydi işte.

İç geçirdi ve "Biliyorum," dedi.

Üzerimizdeki ağaç kökleri hafifçe titredi. Kulaklarıma insanların sesleri doldu.

"Geldiler," dedim Blake'ten ayrılarak. Bir de bir iş makinesi sesi...

"Alastor?" diye sordu Blake.

Sesleri dinledim ve ona dair bir ses, soluk herhangi duyabileceğim bir şey aradım. Soluk... Evet, onun nefes alışını diğerlerinden ayırabilirdim.

"Henüz gelmemiş," dedim. Ağaç kökleri daha da sarsıldı. Yüzümü buruşturarak yukarı baktım. "Ne yapıyor bunlar?"

"Ağacı sökmeye çalışıyorlar," dedi o da ağaç köklerinin sarsılışını izlerken.

"Yapabilirler mi?"

Bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"O ağaç ilahi bir ağaç. Biraz daha uğraşırlarsa bırak onu yerinden oynatmayı, canlarından olurlar."

Dudaklarımı büzdüm.

"Dışarı çıkıp hepsinin boğazını parçalamayı düşünüyordum ama bir ağacın bunu yapması daha da hoşuma gider."

Güldü, ben de onunla beraber güldüm. Ta ki Damien'ın kükrercesine bağıran sesi kulaklarıma ulaşana kadar... Sığınak şeytan alarmını verdi. Belli ki Damien biraz şeytan takviyesiyle gelmişti.

"Saldırın! Bir tanesi bile yaşamayacak!"

"Damien geldi," dedim Blake'e bakarak. "Gidelim."

Cennet ve cehennem silahlarını aktive ettim. Kanatlarımı iki yana açmıştım ki kolumu tuttu.

"Bence sen burada kalmalısın, ben ona destek için giderim."

"Ne?"

"Mara, şeytan yara almıyor ama sen alıyorsun."

"Sen de yara alıyorsun," diye çıkıştım.

Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Ben iyilik meleğiyim."

"Özü güçsüz bir iyilik meleği," dedim alayla. Bileklerine baktım ve gözlerimi tekrar ona çevirirken kaşlarımı kaldırdım. "Ve silahsız."

Göz devirdi.

"Evet, o biraz sorun olabilir."

"O yüzden sen burada kalıyorsun ve ben gidiyorum." Uzatarak, "Çünkü..." dedim. "... güçsüz olan sensin."

"Gururumu nasıl okşadın anlatamam," dedi alayla. "Ama sen gidersen beni burada hiçbir güç tutamaz."

Bıkkın bir nefes aldım. Aslında onu burada tutmak için bir şeyler bulabilirdim ama Damien yukarıda bir savaştayken uzatmak da istememiştim. Buralarda bir Cennet silahı bırakmış

mıydık, bilmiyordum ama aramadım. Elimdeki Cennet silahını ona uzattım.

"Şunu al en azından." Tereddüt edince elini kavrayıp kılıcın kabzasını avcuna bıraktım. "Hadi!"

Yukarı yükseldiğimde peşimden geldi. Özümü ağaç köklerine verdim ve saniyeler içinde kanlı bir kıyımın tam ortasındaydım. Damien ve Lucifer'ın şeytan askerleri âdeta Kalkan üyelerini biçmişti. İş makinesi ise ön tarafı dağılmış bir şekilde birkaç ağacı devirerek yan yatmıştı. Onu bu hale Damien'ın mı yoksa ilahi ağacın mı getirdiğini anlamadım, zaten önemi de yoktu.

"Bize pek bir şey bırakmamış," dedi Blake memnuniyetsiz bir sesle. Aniden ateşlenen silahtan onu hızla çekerek kurtardığımda bana sırıttı. "Kahramanımsın!"

"Bir de şunu izle!" dedim kibirle.

Sarmaşıklarımı çağırdım ve Damien'ın gazabından kurtulan birkaç kişinin işini de o sarmaşıklarla bitirdim. Damien nefes nefese bana döndüğünde kanla yıkanmış gibiydi. Blake'e göz kırpıp ona doğru koştum ve kollarına atıldım.

Şakağıma yumuşak bir öpücük bıraktı ve "İyi misin?" diye sordu.

Yine göz devirmekten kendimi alamadım.

"Tüm işi halletmişsin ve bana mı iyi olup olmadığımı soruyorsun?"

"Bana biraz kızmış gibi misin, bana mı öyle geliyor?" dedi beni daha da sıkı sararken.

Hafifçe geri çekilip yüzüne baktım.

"Sana..." demiştim ki yanağındaki yara iziyle gözlerim kısıldı. Ona tekrar baktım ve derince kokusunu içeme çektim. Onun gibi kokmuyordu. O Damien değildi. Elimdeki silaha bakma dürtümü bastırdım. Zaten o silahın Cehennem silahı olduğunu biliyordum, Cennet silahını Blake'e vermiştim.

"Sana?" dedi konuşmadığımı görerek.

Yine de Cehennem silahı şu an en kısa yoldu. Onu öldürmeye yetmezdi ama bana vakit kazandırırdı. Zihnim hızla

çalışırken gülümsemeye çalıştım. Cehennem silahını ona saplamak üzereydim ki birden geriye savruldum, Blake artık tam önümdeydi.

"Mara, o Damien değil," dedi dişlerinin arasından ve Andras'ın üzerine atıldı.

Ah, kahretsin! Daha geç aydınlanmalıydı.

İkisi kılıçların dansına başlarken diğer şeytanlar için sarmaşıklarımı çağırdım ve Blake'e yardım etmek için koşmaya başladım. Yolumu kesen ise tanıdık bir yüz oldu, aslında sima yeniydi ama özünü ben yıllarca içimde taşımıştım.

"Merhaba Mara!" dedi Ariel.

"Sen..." dedim afallayarak.

"Cehennem'de hapis kaldığım her saniyenin intikamını senden almayacağımı mı sandın?"

Göğsümde hissettiğim acıyla başımı aşağı çevirdim. Cehennem silahı göğüs kafesime bir darbe bıraktı ve birden garip bir şekilde kırılarak yere döküldü. Tıpkı yıllar önce Lilith'in Damien'a yaptığı gibi...

Ariel şaşkınlıkla parçalanan ilahi silaha bakarken zeminden fırlayan sarmaşıklarımdan biri de onun göğüs kafesini parçaladı. Kılıcın olayını anlamamıştım ama Cehennem silahı beni öldürmezdi zaten, sadece yaralardı. Benim sarmaşıklarım ise ona bir süre nefes almayı yasaklardı. Gözleri kapanırken kulağına fısıldadım.

"Eski ölü günlerini özlemiş gibisin. Tadını çıkar!"

Sarmaşık geri çekildiğinde gasp ettiği insan bedeni yere serildi ve özü gökyüzüne doğru bir yol çizip gözden kayboldu.

Elim göğsüme gittiğinde, Blake, "Mara!" diye bağırdı. Başımı kaldırdığım an onu bana bakarken buldum. Tam da o an Andras hızla üzerine atıldı. Andras Cehennem silahını onun göğsüne hedefledi ama Blake elindeki silahla karşı koydu. Yine de güçsüzdü, silahı tutan eli titriyor, Andras'ın elindeki Cehennem silahı boynuna yaklaşıyordu.

"Hayır!" diye bağırdım.

Tamamen şeytan halimde kanatlarım mükemmel bir silahtı ama şimdi sadece iyileştirmeye ya da öldürmeye yarıyordu. Onun için de hedefime yakın olmalıydım. Şimdi o da iş görmezdi ama sarmaşıklarım hâlâ havada dalgalanıyordu. Hedefime Andras'ı aldım. Hızlı bir atakla kendini yana attı ama bu Blake'in onun üzerine atlamasına yetti. Şimdi üstte olan oydu. Devamını göremeden şeytanlar âdeta üzerime yağdı. Canım şiddetle yanarken sırtımı yere çarptım. Sarmaşıklarımı geri çağıracak gücü kazanmaya çalıştım, başardım da. Her bir şeytanı dokunmadan yolumdan çektiğimde karşımda artık iki Blake vardı. Andras onun şekline bürünmüştü, bir an hangisinin gerçek Blake olduğuna dair tereddüte düştüm. Gözlerimi kapattım ama iki görüntü de birbirinin aynısıydı.

Kahretsin ki Andras özünü melek özü gibi gösterebiliyordu.

Gözlerimi hızla açtım. Alt edilen bedenin dikleşip elindeki Cehennem silahını diğerinin göğsüne gömdüğünü görüp daha da panikledim. Sarmaşıklar üzerinde kontrolümü kaybettim çünkü telaşa kapılmıştım. Üstteki, evet, oydu. O hâlâ Blake'ti çünkü elinde Cennet silahı vardı ve diğerinden daha güçsüzdü. Elimdeki Cehennem silahını hızla savurdum ve kılıç bu kez ete gömüldü.

Her şey saniyeler içinde oldu... Andras sert bir nefes aldı ve bedeni tekrar yere serildi. Elindeki Cehennem silahı yere düştü. Rahatlamış bir nefes alırken Blake doğruldu ama bir terslik vardı. Andras'ın özü hâlâ alev almamıştı. Blake başını bana çevirdi ve gülümsedi. İşte o an yaşadığım dehşeti anlatacak bir cümle, hatta kelime dahi yoktu.

O Andras'tı.

Ve benim sırtına bir Cehennem silahı sapladığım Blake'ti.

Blake'in sesli nefesi bir ok gibi ciğerlerime saplandı. Nefes alamadım. Başı son kez hafifçe bana döndü. Gülümsedi. Sadece gülümsedi. Gülümseyişinde sözler vardı. Son sözlerini o gülümseyişe sığdırmıştı ama ben daha dakikalar önce o sözleri dudaklarından da duymuştum.

Senin için kendi canımdan vazgeçtim, yine vazgeçerim çünkü seni seviyorum.

Ve onu öldüren bendim.

Ben Blake'i öldürmüştüm.

"Hayır," dedim. Gözlerimden süzülen yaşlara karşılık onun gözleri kapandı. Özü geceyi aydınlatan bir parlaklıkla bedeninden süzüldü. Gökyüzüne yükseldi. Melek çiçekleri filizlenmedi ama benim göğsümün içinde onun için teker teker matem çiçekleri filizlendi. Toprak bugüne kadar hiç olmadığı bir güçle sarsıldı. Kordan sarmaşıklar tekrar kendini gösterdi. İçimde öyle bir acı baş gösterdi ki kordan sarmaşıklar havada dalgalanırken bir camın patlayışı gibi parçalandı. Her bir parçası etrafa saçıldı. Etrafta kalan tek tük birkaç şeytanı da âdeta keskin bir bıçak gibi deldi.

Andras onlardan daha çevikti. Hızlı bir atakla kendini yere attı. Ayağa kalktığında elinde Blake'in kanına bulanmış kılıcı tutuyordu. Bana ölümcül bir oyun oynamıştı ve ben öylesine paniklemiştim ki bunu anladığımda her şey için artık çok geçti.

Haykırışım ormanda yayıldı. Sesim sanki hiç durmayacakmış gibi şiddetle ilerledi. Kendi kulaklarımda yankılandı, kalbimi dondurdu. Kendimi Andras'ın tam önünde bulduğumda ayaklarıma koşma emrini bile verdiğimi anımsamıyordum. Blake'in dakikalar önce kavradığı Cehennem silahı artık benim avcumdaydı ama onu bile hangi ara aldığımı bilmiyordum. Sanki tüm algılarım tek bir yere odaklanmıştı. Onun sonu olmaya...

Cehennem silahı Andras'ın elindeki Cennet silahına çarptı.

"Ah benim küçük bebeğim," dedi alayla. Yine Damien'ın şekline büründü, bu bile benim öfkemi artırmaya yetmiyordu çünkü ben artık sanki öfkeden ibarettim. Öyle ki acı bile çekmiyordum.

Kılıçlar art arda birbirine çarparken metalik sesi etrafa yayılıyordu ama o susmuyordu. "Biz bu sahneyi bir kez daha yaşamıştık değil mi?" Kahkaha attı. "Ambriel öldüğünde de böyle çıldırmıştın ama bak, bir adım yol bile alamadın. Hâlâ

kimseyi koruyamıyorsun, hâlâ acizsin. Dahası artık onları öldüren de bizzat sen oluyorsun."

Delice bağırıp kılıcı tekrar ona savurdum. Sert ve seri bir hareketle beni engellese de onu birbirine dayalı kılıçla itip kolunda büyük bir yarık açmamı engelleyememişti. Acıyla tıslադı ama bu onun da hareketlerini vahşileştirmişti. Art arda bana savurduğu kılıç bedenimde yer yer kesikler bıraktı ama hiçbirinin acısını hissetmedim. Etrafımızda görünürde bir şeytan yoktu ama varlığını hissediyordum. Sadece neden ortaya çıkmadığını anlamamıştım. Umurumda da değildi. Burada ya Andras ölecekti ya da ben.

Burada Andras ölecekti.

"Onu sen öldürdün!" diye bağırdı Andras. Canımı yakmaya, direncimi düşürmeye çalışıyordu.

Hırsla üzerine atıldığımda yere serildi. Kılıcı benim kılıcımı engellese de elimdeki Cehennem silahı boynunu kesti. Dişlerini sıktı. "Etrafındaki herkes..." dedi nefes nefese. "... herkes senin yüzünden ölecek!"

"Kes sesini!" diye haykırdım.

Güldü. "Gerçekler canını mı yakıyor? Ama sana bir haberim daha var bebeğim..."

Beni aniden şiddetle itti ve hızla ayağa kalktı. Düştüğüm yerden ben de kanatlarımı açarak hızla doğruldum. Şimdi nefes nefese birbirimize bakıyorduk. Tek bir farkla... Onun yüzü keyifliydi, benim yüzümden ise öfke akıyordu. "Âşık olduğun o şeytan da senin yüzünden ölecek. Senin ellerinden ölüme yürüyecek," diye tamamladı sözlerini.

Söylediği şeyin korkunçluğu bir an beni nefessiz bıraktı. Kükrercesine bir sesle bağırdım. Diğer elimi yumruk yapıp yüzüne savurdum. Beni engellemekte çok geç kaldı ve elindeki Cennet silahı gevşedi. Hızla yakaladım ve elinden aldım. Cennet silahı tutan elimi yakaladı ve bu kez diğer elimdeki Cehennem silahını göğsüne sapladım. Haykırdı. Artık savunmasızdı, artık ölümle, yok oluşla yüzleşecekti.

Alnıma ter damlaları birikti, biri gözümü yaktı. Kısa bir an gözlerimi kapayıp açarak görüşümü temizledim. Tam da o anda arkamda birinin varlığını hissettim. Bir şeytanın... Bunu anlamam ile Cennet silahını hızla arkama savurdum ve Andras'ın göğsünden Cehennem silahını çektim. Onun yerini Cennet silahı alacaktı ki, arkamdaki hafif acılı inleme kilitlenmeme neden oldu. Hafif bir çarpma sesi, ardından geldi. Andras, yüzünden akan kanlarla güldü ve ben başımı yana çevirdim. Aynı anda sıçrarcasına geriye çekildim ve ona uzandım.

"Elly, hayır!"

Elly küçücük bedeniyle toprakta öylece yatarken göğsü yükseldi. Alçaldı. Onu kollarıma çektim. Göğsünden süzülen kana baktım. Sonra tekrar yüzüne... "Hayır, hayır! Lütfen! Elly, hayır!"

Nefes alamıyordum artık. Boğuluyordum. Blake birkaç metre ötemde cansız yatarken kollarımda da artık Elly vardı. Can çekişiyordum. "Elly lütfen!" Gözyaşları yüzüme yağmaya başladı. "Elly bana bak! Hayır! Böyle olmamalıydı. Elly!"

Kirpikleri sadece bir kez kapanıp açıldı. Gülümser gibi oldu, gözleri tamamen kapanmadan önce tek bir cümleyi bile zorlukla kurdu.

"Aslan gelecek... Ve evime gideceğiz..."

Sustu.

Öldü.

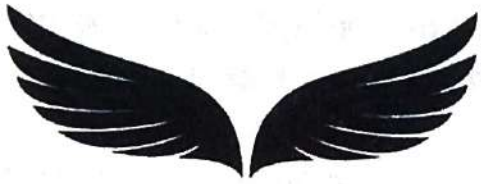
Andras'ın kahkahaları etrafımda bir çember gibi dönmeye başladı. "Söylemiştim!" diye bağırdı. "Herkesin sonu sen olacaksın!"

"Durdur bunu!" dedim acıyla bağırarak. Kollarımdaki küçük bedeni sıkıca sardım. Başımı kanla yıkadığım göğsüne yasladım. "Durdur lütfen!" Yakardım ama yakarışım ona değildi, kime olduğunu bile bilmiyordum. Sadece içimdeki bu acının durmasını istiyordum. Beni öldürüyordu. "Durdur!"

"Kendin yap!" dedi Andras. Ayaktaydı artık, yanımdaki varlığını hissediyordum ama ona bakamıyordum. Canım artık öyle bir yanıyordu ki sonunda ciğerlerime dolan hava bile

içimi dağlayarak ilerledi. Yanıma çöktü. Uzansam boğazına sarılır, nefesini keserdim ama yapamadım. Elly'yi bırakamadım. Gözümün önüne ölen o küçük kız geldi. Elly'yi daha sıkı sardım. "Kendin yap!" dedi tekrar. Elly'yi çekip kollarımdan aldı, uzandım ama ellerim güçsüzce toprağı buldu. Toprak tırnak içlerimdeki kanla buluştu. "Kendin yap!" diye yeri göğü inletircesine bağırdı. Özümde bölünmüşlüğü hissettim. Garip bir farkındalıktı ve canımı daha da yaktı. Kafam artık arı kovanından farksızdı ama saniyeler sonra başım birden dikleşti. Ona baktım. Yerdeki ilahi silahları işaret etti ve "Yap!" diye emretti. Elim yeri yokladı. Parmaklarıma ağaç dalları ve yumuşak tüyler çarptı. Ve cennet silahının sert ve soğuk metali... Ona baktım, çok uzağımda değildi. Uzansam dokunurdum, uzansam göğsünü parçalardım. "Yap!" diye bağırdı.

Yaptım.

19

Alastor

"Beni neden çağırdın?" diye kızdı Alastor bir evin bodrumundan içeri girerken.

Lucifer odanın ortasında kollarını göğsünde bağlamış karşısındaki tekli koltukta oturan adama bakıyordu. Zaten odadaki eşya da o koltuktu. Lucifer bir adım önündeydi ve bıkkın nefesler alıyordu. Alastor'a baktı.

"Bana söylediklerini ona da anlat!"

Alastor son basamağı da inip Lucifer'ın yanına ilerledi. İçi huzursuzdu, gerçi Mara'dan ayrı kaldığı ilk andan beri böyleydi. Lucifer'ın yanında durup bakışlarını önündeki pejmürde koltukta oturan kapana dikti. "En başından mı?" dedi Zayden alayla.

"Sınırlarımı zorlama!" dedi Lucifer tıslarcasına.

Zayden omuz silkti.

"Ah, Andras'ın esas planı. Tamam. Kısaca açıklayayım o zaman çünkü vaktiniz dar görünüyor."

"Neymiş o esas plan?" dedi Alastor.

"Basit aslında," dedi Zayden. "Andras kızının kurduğu dengeyi bozup yine ona koşulsuz itaat etmesini sağlamak istiyor."

"Bu mümkün mü?" dedi Damien kaşlarını çatıp gözlerini Lucifer'a çevirerek.

"Bunu Cehennem'i sonsuza kadar mühürlediğini ve kapıyı yok ettiğini sanan sen mi söylüyorsun?" dedi alayla. Yüzünü buruşturdu. "Bizim dünyamızda her şey mümkün iblis."

Haklıydı, o yüzden Alastor da uzatmadı ve gözlerini tekrar Zayden'a çevirdi.

"Pekâlâ, diyelim ki öyle bir şey mümkün. Bunu nasıl başarmayı düşünüyor?"

"O da çok basit değil mi?" dedi Zayden. "Bizim türümüzü es geçerek söylüyorum, sizler bile travmatik şeyler yaşadığınızda zar zor kendinizi toparlayabiliyorsunuz. İnsani duygulara sahip olmasanız dahi bu geçerli, kaldı ki o kız biraz da insan. Kurduğu denge belki kolay bozulamaz ama tamamen bozulamaz da değil."

"Travmatik şeyleri aç!" dedi Alastor, istemsizce gerilmişti.

Zayden imalı bir şekilde gülümsedi.

"Kayıplar, bu yeterli mi?"

Sözleri Alastor'ı daha da gererken, "Değer verdiklerine saldırmayı düşünüyor yani," dedi Lucifer.

"Sadece sıradan insanları öldürmemiz bile onu delice etkiledi," dedi Zayden. "Bunu kendim gördüm. Değer verdiği birine bir zarar gelmesi onu dağıtır." Dudak büktü. "Şu meleğin ölümünü anlattı Andras mesela. O ölümün onu nasıl tetiklediğini de."

"Buradaki silahı da sen oluyorsun o zaman," dedi Lucifer. "Neticede o ve şeytanları içeriye giremiyor."

Zayden göz devirdi.

"Kalkanın çökmesine bağlı bir durum ya da..." Başını dikleştirdi ve sırıttı. "Çökmesine bile gerek yok, zayıflaması yeterli. Birkaç açıklık içeri girmesine yeter de artar. Sonuçta Andras, Lucifer değil. Kalkan'ın tamamen düşmesini beklemesi gerekmiyor."

Alastor irkildi. Lucifer'ın telefonu o anı bekliyormuş gibi çalmaya başladı. Ona baktı. Lucifer telefonunu çıkarıp ekranda oyalanan gözlerini Alastor'a çevirdi. "Evan," dedi sadece. Daha dakikalar önce onunlaydı ve herhangi bir sorun yoktu.

İnsanları güvenli sığınaklara yerleştirmişlerdi, her yerinde şeytan mühürleri olan sığınaklara. Kapanlar o sığınaklara girebilirdi belki ama Alastor, Zayden'ın böyle bir riske girebileceğini düşünmüyordu. Hele de Keira onların elindeyken. Geriye sadece tek bir ihtimal kalıyordu. Zayden'ın az önce dile döktüğü zehirli ihtimal...

Lucifer telefonu kulağına götürdü ama son anda tekrar aşağı indirip açtı. Evan'ın sesini dışarı verdi.

"Şükür ki açtın."

"Sadede gel!" diye emretti Lucifer.

"Kalkanda açıklıklar oluşmuş, şeytanlar içeri girmiş. Birkaç yerde saldırılar başlamış. Kalkan destek sağlıyor ama bu uzun sürmez."

"Kahretsin!" dedi Alastor içine yerleşen korkuyla. "Mara'nın yanına gidi..."

"Bitmedi," diye araya girdi Evan hızla. "Kalkan örgütünden bir grup bize ihanet etmiş."

"Bana ver," dedi hattın diğer ucundan Ambriel.

"Melek?" dedi Lucifer şüpheyle.

"Benim Cábrones!" dedi şiddetle Ambriel. Sesi biraz öfkeli ama çokça da yorgundu. "Uriel kayıp değilmiş, kahrolası örgütten birileri onu hapsetmiş çünkü mükemmel planlarını duymuş."

"Plan?" diye neredeyse bağırdı Alastor.

"Kasabayı rahat bırakması karşılığında Mara'yı Andras'a vermek," dedi Ambriel hemen.

"Bu kadar aptalı bulmak için çok mu uğraştınız, gerçekten merak ediyorum," dedi Lucifer öfkeli sesiyle.

Alastor art arda küfrederken Ambriel hiçbirini duymamış gibi devam etti.

"Uriel'ı çıkardım, Mara'yı uyarmaya gitti ama bu kez de ben... Aman be! Her neyse... Kurtuldum işte."

"Ben kurtardım," dedi Evan.

"Benim de emeklerimi yok sayamazsınız." Bu Azazel'dı.

"Sadede gelin!" dedi Lucifer.

"Sığınağa gittiler," dedi Evan. "Iria kalkan tamamen düşmesin diye burada kalacak ama biz oraya gidiyoruz."

Alastor elini hızla cebine atıp açtı. Amacı Mara'yı aramaktı, ancak onun gönderdiği mesajı görünce aramayı falan boş verdi. Telefon neden ses çıkarmamıştı, kahrolası adamdan arakladığı bu leş alet onu da mı yapamıyordu? Küfretti yine ama uzatmadı. Şu an tek odak noktası sığınağa gidip Mara'yı bulmaktı. En azından mesajda onu sığınakta beklediği yazıyordu. Melek özü olmayan biri de o sığınağa giremezdi.

"Eh, benden bu kadar," dedi Zayden. "Kızı verin de gideyim."

"Sanmıyorum," dedi Lucifer şeytani sesiyle.

İki şeytan Zayden'a yönelirken Zayden güldü. Muhtemelen hızlı kaçış yolunu, yani topraktan gitmeyi denedi ama gidemedi. Kaşları çatıldı.

"Bu da ne?"

"Zemin..." dedi Lucifer gülümseyerek. "... güçlendirilmiş metalden. Toprağa ulaşım biraz sıkıntılı anlayacağın, bu odayı sizin için özel hazırladık. Beğendin mi?"

Zayden'ın öfkesi havaya karıştı. Göğsü yarıldı ve birkaç ışıktan halat ona yaklaşan şeytanların içine gömüldü. Alastor ona doğru atılıp boynunu kavradı. Zayden'la uğraşmak tam bir zaman kaybı olmuştu. Amacının onları oyalamak olduğu artık oldukça açıktı ama o oyalama işe yaramayacaktı.

Zayden'ın okları onu hedef alsa da özüne ulaşamadı ve Alastor onun boğazını şiddetle sıktı. Zayden bilincini kaybettiğinde bile durmadı ama Lucifer hızla kapanı onun elinden çekip aldı. "İşimize yarayabilir," dediği kapanı Alastor'ın öfkeden yanan bakışları arasında şeytanlardan birine itti. Zayden'ın ışıklı halatlarının afallattığı ve hâlâ kendini toparlayamamış olan şeytan kapanı tutamadı ve ikisi de yere serildi. Lucifer göz devirdi.

"Utanç kaynağısınız! Kapanı kalkan halatıyla nefes bile zor alabileceği bir şekilde bağlayın ve biz geri gelene kadar başından ayrılmayın!"

Alastor'ın göğsünde o an şiddetli bir yanma baş gösterdi. Buna bir anlam veremese de eli göğsüne gitti. Bir yarası yoktu ama sanki varmış gibi hissediyordu. Canı fiziksel yanmıyordu ama bu çok daha beteriydi. Yarası olmayan bir acıyı soluyordu.

Lucifer gözlerini ona çevirdiğinde bakışları, yüzünden göğsündeki eline gitti. "Kahretsin!" dedi dişlerinin arasından.

"Ne?" dedi Alastor anlamayarak.

"Bir şeyler hissediyorsun," dedi Lucifer, bir tespit yapar gibi. "Acı ama senin değil."

"Yani?" diye sorguladı.

"Yanisi şu: Ariel ile aramda bir bağ olduğunu düşünüyordun hep, değil mi? Hatta bir keresinde beni çağırmak için onun canını bile yakmıştın çünkü hissedeceğimi biliyordun."

"Bu..." dedi Alastor şaşkınlıkla. "O mu?"

Dehşete tam da o an kapıldı ve Lucifer, "Bu senin acın değil," dedi. "Onun acısı."

Mara'nın... "Aranızda artık bizim kaybettiğimiz o bağ var," diye devam etti Lucifer. "Ve kötü haber, işler belli ki bok gibi bir hal almış."

Kapkaranlıktı.

Sadece saniyelik dilimde kördün. Bekçiler gözlerindeki tüm renkleri alıyor, geride sadece siyahı bırakıyordu. Belki saniyelikti bu ama yine de berbat bir histi.

Tekrar ayakları zemini bulduğunda gözlerindeki siyahlık da dağıldı ve bekçi ondan uzaklaştı. Alastor daha o an etraflarındaki ceset deniziyle yüzleşti. Şeytanlar, Kalkan üyeleri ve... küçük bir çocuk...

Atan insani kalbi bir an durdu sanki. Ayakları kilitlenmiş gibiydi. Zorlukla attığı bir adım, Hermon'ın devasa bedeniyle koşarak ağaçların arasından çıkışıyla durdu. Aslında onu durduran bu da değildi. Hermon'ın yerdeki bir bedenin yanında durduktan sonraki acı kükreyişiydi. Küçük kızın birkaç metre

ötesinde yatan bedenin kime ait olduğu artık açıktı. Uriel'ındı. Ama Mara yoktu.

"Durum bomboktan daha beter bir haldeymiş," dedi Lucifer etrafına bakarken.

Ayakları tekrar harekete geçti. Hermon'ın acı kükreyişleri arasında ilerlemeye başladı. Adımları hız kazandı sonunda Elly'nin tam önündeydi. Göğsünde hâlâ taze kanlar olan kız ise artık kimseyi göremeyecekti.

Elly...

Elleri titredi, saniyeler içinde sadece ellerinin titremediğini de anladı. Tüm bedeni titriyordu. Yine de, "Mara!" diye bağırdı. "Meleğim..." dedi bu kez.

"Burada değil," dedi Lucifer. "Burada yaşayan tek bir kişi bile olmadığı göz önüne alınırsa olmaması da iyi."

Elleri cansız küçük bedene uzandı ama dokunamadı. Onu geri çekenin Lucifer olduğunu sandı ama Keira'ydı. Yanında ise Savina vardı. Keira titreyen ellerini yerdeki kıza uzatırken, Alastor'ın gözleri Lucifer'ı buldu. Lucifer'ın kaşları çatıldı ve "Ne?" dedi. "Ben çıkardım. Onu sadece Zayden'ı yakalamak için kullanmıştım zaten."

Hayret edercesine nefeslendi. Aslında bunu sadece denedi. Nefes alamıyor gibiydi. Kahrolası iblisin ilk defa onlara kazık atmayacağı tutmuştu. Ne güzel!

Ayağa kalktı. Tam da o an Keira'nın acı çığlığı gökyüzüne yükseldi. Bir mızrak gibi göğsüne saplandı. Eskiden bu çığlıklar ona sadece zevk verirdi ama her şey değişmişti. Her şey... Ve her şeyin değişmesine neden olan aşkı hiçbir yerde yoktu.

Keira'nın acı çığlıkları arasında sığınağa yöneldi ama içeri giremeden çalan bir telefon sesi, olduğu yerde durmasına neden oldu. Melodi Mara'nın telefonuna aitti. Önce Hermon'ın, Uriel'ın cansız bedeni yanında kıvrılan ve acı acı sesler çıkaran bedenini gördü. Yanında Mavi vardı, o insan formundaydı ve eli dokunmak ister gibi Hermon'ın üzerindeydi ama dokunmuyordu. Belli ki tereddüt ediyordu. Uriel'ı her

fırsatta sevmediğini dile dökmesine rağmen onun da yüzünde acı vardı. Belki Uriel'a karşı, belki Hermon'a... Belki de her ikisine.

Başını çevirdi ve Lucifer'ı yerden telefonu alırken gördü. Lucifer bakışlarını ona çevirirken Alastor saniyeler sonra onun yanındaydı. Elinden telefonu şiddetle çekti ve bilinmeyen bir numaradan gelen görüntülü aramayı açtı. Ekranda beliren görüntü kanının donmasına neden oldu. Andras ona sırıtıyordu.

"Ah, kesinlikle şu insanlar müthiş şeyler üretiyor!" diye neşeyle âdeta şakıdı. "Şuna bak, yanımda gibisiniz."

"Mara nerede?" dedi Alastor, sesi sakindi. Sakinliğin ardı ise Cehennem'di.

Andras yüzünü buruşturdu.

"Önce bir kayınpederine selam ver, seni saygısız iblis!"

"Sana nerede o, dedim!" Bu kez âdeta kükremişti.

Andras işaretparmağını dudaklarına bastırdı ve sessiz olmasını ister gibi, "Şşş!" dedi. Gözleriyle bir yönü işaret etti, akabinde telefon da o yöne döndü. "Küçük kızım uyuyor."

Artık dokunurken bile canını yakmaya korktuğu o kız kanlar içindeki bedeniyle görüşüne yansıdı. Halbuki ne çok canını yakmıştı. İşte Amy'den en çok nefret ettiği an o andı. Belki bir melek olarak kalsaydı, onunla olamazdı ama canını bu kadar yakmış da olmazdı. Geçmişin acısı şimdi canını yakıyordu. Aynı zamanda Amy'ye en çok minnet duyduğu an da o andı. Eğer bir şeytan olmasaydı, onunla olamazdı. Ne kadar canını yakmış olsa da artık o, onun canı olmuştu. Bir şeytanın aşkla yanmasına sebep olmuştu. Ve şimdi gördüğü o görüntü, hâlâ koruduğu o şeytani özü bile acıyla kıvrandırıyordu.

Olduğu yerde sendeledi, telefonu tutan eli hissizleşti ve telefon elinden kaydı. Lucifer hızlı davranıp telefonu avcuyla sıkıca kavradı.

"O halde..." dedi uzatarak, tekrar konuştuğunda sesi şeytaniydi. "Sana kötü haberi vereyim iblis. Elinde tuttuğun o kız seni paramparça etmemi engelleyen kız. Şeytanlarımı dizginlememe sebep olan kız. Ve şimdi... sen de biliyorsun ki Cehennem'in

tüm şeytanlarıyla ne kapanların ne de şeytanlarınla karşımda durabilirsin."

Andras ekranı tekrar kendine çevirdi ve art arda cık cıkladı. "Özün bir kapanın halatları arasında kıvranırken bu kibrinden eser yoktu ve en hoşuma giden şey de sessizliğindi." Alastor'ın gözleri kısıldı. Bu yeni bir bilgiydi ve oldukça da önemliydi. Beyni hiç olmadığı kadar hızlı çalışıyordu artık. "Şimdi geri gelen şu böbürlenen haline bak!" diye devam etti Andras gülerek. "Üstelik yine o kibri yerle bir edeceğimi bilirken."

"Ne anlatıyorsun sen?" dedi Lucifer sertçe.

"Kibrin diyorum Lucifer, boş. Bomboş. Cehennem'in kaç katmanının mührü kırıldı? İki mi, ya da üç?" Bunu nasıl bilebilirdi? Lucifer bile Cehennem'e girene kadar fark etmemişken üstelik. "Diğer yandan..." diye devam etti Andras. "... seni engelleyecek diğer yolu da elimde tutuyorum." Ekran yine döndü. Bu kez kanlar içindeki beden Ariel'ın çaldığı insana aitti. Lucifer diğer elini yumruk yaptı ama dik duruşunu bozmadı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bana gelen sevgilindi. Kasabadaki ölen insanlar hakkında bize bilgi veren de. Özü belki bu bedeni terk etti ama..."

Ekranı çevirdi ve tanıdık olmayan bir kadın görüntüye girdi. Sarışın ve dolgun hatlıydı ama gözleri simsiyahtı. Kameraya el salladı ve elinde tuttuğu zinciri iki yana sallandı. Bu Alastor'ı Cehennem'de tutsak eden zincirlerden biriydi. Mara'nın özüyle dolu olan...

"Selam aşkım!" dedi Ariel.

Lucifer o an irkildi işte. Ve Andras'ın bunca şeyi nasıl bildiği açığa çıktı.

"Görüyorsun ya," dedi Andras. "Hâlâ benim yanımda. Canımı sıkarsan canını alırım." Ariel'ın neşeli yüzü kayboldu ve gözleri Andras'a döndü. "Ah, alınma ama tatlım," dedi ona Andras. "Bana gelirken seni kullanacağımı zaten tahmin etmiş ve tüm riskleri almıştın." Ariel tek kelime daha etmedi. Ekran yine Andras'ı gösterdi. "Ah, unutmadan... Zayden sizde kalabilir. Sizden alacaklarımdan sonra ona ihtiyacım kalmayacak zaten." Zayden'ı istememesi garip ve şüphe vericiydi.

"Kimi istiyorsun?" dedi Alastor, sesini sakin tutmakta zorlanmıştı.

Andras sırıttı.

"Seni... Damadımı yanımda istiyorum. Bir de küçük şeytanımın yaratığı."

"Karşılığı olmayan bir istek," dedi Lucifer.

"Karşılığı ölüm getirmemek olan bir istek," dedi Andras. "Mükemmel kalkanınız sizi daha ne kadar korur? Daha şimdiden içeri sızıp sizden iki kişi aldım bile. Tekrar bir açıklık olması ya da düşmesi an meselesi. Yoksa güvendiğiniz şey Zayden'ın elinizde olması mı? Buna rağmen kapanları kontrol edip edemeyeceğimi denemeye ne dersiniz?"

Zayden'ı istememe nedeni artık kendi başına hareket ediyor oluşuydu. İnsanları öldürmesini isteyen Andras değildi, bu Zayden'ın aklına gelmişti. Zayden da bunu itiraf etmişti zaten. Bunu anlamıştı ama şu an kapanlar konusundaki sözleri de kendinden hayli emindi. Ya blöf yapıyordu ya da... *kapanları kontrol edecek birini bulmuştu.*

Alastor başını çevirip Hermon'ın yanındaki Mavi'ye baktı. Onu da kendisine bakarken buldu. Onları dinliyordu ve Hermon bu durumda olmasaydı zaten soluğu Andras'ın yanında çoktan almış olurdu.

Başını tekrar ekrana çevirdi.

"Sadece ben."

Lucifer'ın gözleri kısıldı ve dişleri sıkıca kenetlendi. Yine de tek kelime etmedi.

"Şart öne sürebilecek durumda değilsin," dedi Andras.

"Öyleyim," dedi Alastor, sesinde en ufak bir tereddüt dahi yoktu. "Kapanları kontrol edebiliyorsan gönder gelsinler. Ben de liderlerini gözlerinin önünde parçalayarak işe başlayayım. Ha eğer güvendiğin şey bizden aldıklarınsa..." Gülümser gibi oldu. "Beni Ariel ile tehdit edemezsin. Mara ile de çünkü onu tekrar öldürecek olsaydın, bunca zahmete girip tekrar geri getirmezdin. Sen onu öldürdüğüne çoktan pişman olmuştun zaten."

Andras, "İşkence..." demişti ki Alastor soğuk bir sesle gülerek sözünü kesti. "Bu tehdidin süresi doldu Andras, ona işkence etmen sana itaat etmesini zorlaştırır. Sen de biliyorsun. İnkâr etmeyeceğim, bu canımı yakar ama beni kışkırtır da ve önünde sonunda onu senden alırım. Ben ölümsüzüm ama sen değilsin. Senin..." dedi son kelimesini vurgulayarak. "... sonun olurum."

"Evet, öylesin," dedi Andras sırıtarak. "Kızım zamanında bir hata yaptı, şimdi telafi zamanı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lucifer ama Alastor anlamıştı. Taşlar artık tamamen yerli yerindeydi. Kafasındaki tüm soru işaretleri giderilmişti.

Andras dudak büktü.

"O halde size güzel haberi vereyim." Alastor'ın gözleri kısılırken devam etti ve Andras kamerayı tekrar Mara'nın kıpırtısız ve kanlar içindeki bedenine çevirdi. "Bunu kendisine kendi yaptı. Kendi göğsünü parçaladı çünkü ben yapmasını istedim. Bana itaat etti. Neden biliyor musun?" Ekrana yaklaşırken ses tonu duyulamayacak kadar azaldı. "Çünkü Uriel'ı öldüren oydu. Artık itaati tamamen bana. En başından istediğim gibi."

Alastor, Lucifer'a baktı. Onun da gözleri kendisine döndü. Söylediklerinden biri yalandı, Alastor bundan emindi ama ya diğerleri. Eğer diğeri doğruysa durum düşündüğünden daha kötüydü. "Sadece ben," dedi içindekileri dışa yansıtmayarak. Tekrar ekrana döndü. Andras da kamerayı yine kendine çevirmişti. "Çünkü zaten sana itaat ediyorsa ona işkence etmen sadece aranızdaki bağın yine sarsılmasına neden olur."

Andras bir kahkaha attı.

"Şeytani özü galip gelip tamamen bana bağlandıysa, hayır."

"Riske etmeye değer gibi geldi bana," dedi Alastor. "Ya ben ya hiç."

Andras buna memnun olmamışa benziyordu. Yüzü katılaştı.

"Benimle sakın dikleşme Alastor!" dedi dişlerinin arasından. "Neler yapabileceğimi..."

"Evet, evet," dedi alayla Alastor. "Gördüm falan." Bu sözleri Andras'ı şaşırtırken başını omzuna doğru eğdi. "Ya ben ya hiç. Düşün ve beni tekrar ara."

Beklemeden telefonu kapattığında, "Ne yapıyorsun?" dedi Lucifer öfkeyle. "Neler yapabileceğinden haberin var mı senin?"

"Hiçbir şey yapamaz," dedi Alastor. Hermon tekrar kükreyip ormanın içine daldığında Alastor'ın dikkati dağıldı. Mavi hâlâ aynı yerindeydi ama kıpırdandı. "Git!" dedi Alastor hızla. "Yanlış bir şey yapmadan onu durdur."

"Mara..." dedi Mavi düşük bir sesle.

"Ben halledeceğim," dedi Alastor. "Sen onun peşinden git! Onu durduracak tek kişi sensin."

Mavi tereddütlü göründü ama bu çok sürmedi. Hızlı bir şekilde başını sallayıp kabullendi. Ayağa kalkıp hızla koşmaya başladı ve ormana dalmadan önce yaratık formuna büründü ve havaya yükseldi.

Onun gidişinin ardından gözleri, kararmış havada beliren beyaz ve gri kanatları seçti. Gelenler Azazel ve Ambriel'di. Onlara daha fazla bakamadı çünkü Lucifer onu sertçe tutup yine kendine çevirmişti.

"Hiçbir şey yapamaz, ha? Kafan iyi mi senin?" diye patladı. "Mara ve Ariel elin..."

"Mara elinde!" diye o da patladı. "Ariel ise hainliğe dünden gönüllüydü. Senin etkin kırıldığı an soluğu onun yanında aldı. Gücü iradesini ele alınca ilk vazgeçtiği şey sen oldun, anlıyor musun?"

"Sakın..." dedi Lucifer başını iki yana sallarken. Dişlerini sıkıyordu. "Sakın bana Mara'nın bir melek olduğunu söyleme. Ariel eğer bir hainse bunun nedeni senin o iblis sevgilin. Şu an burada olan her şeyin nedeni senin iblis sevgilin." Başını ona eğip tehditkârca fısıldadı. "Tüm ölümlerin... Mara onun elinde falan değil yani, Mara artık onun sadık hizmetkârı."

Alastor kısa bir an uzaklarında duran iki kadına baktı, artık sesleri çıkmıyordu belki ama hâlâ yas içindeydiler. Döndü

ve o da Lucifer'ın yakasını kavradı. Lucifer da aynı şeyi ona karşı tekrarladı.

"Hissediyor musun?" diye bağırdı Alastor. Lucifer'ın anlamadığını görebiliyordu. "Aranızdaki o kahrolası bağı hissediyor musun hâlâ? Ya da onun önceki bedeni acı çektiğinde hissettin mi?"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Hissetmiyorsun değil mi?" dedi Alastor. "Bana bağınızı kaybettiğini kendin söyledin. Ariel bir şeytan olduğu için o bağ koptu, çünkü sana olan duyguları da kaybolmuştu. O yüzden özü kendine başka bir beden bulmadan önce ölen bedenin acısını hissetmedin ama ben hâlâ acı çektiğini hissediyorum. Mara'nın acı çektiğini hissediyorum. Eğer şeytani özü yine açığa çıksaydı, iki özü arasında kurduğu denge bozulsaydı o bağ da kopardı. Tıpkı sizde olduğu gibi."

Aniden Azazel onları çekerek birbirlerinden ayırdı.

"Neyiniz var sizin?" diye bağırdı. "Bu ceset denizine iki kişi daha mı eklemek amacınız?"

İkisi de burnundan solurken bakışlarını sonunda koparadılar. Alastor gözlerini çevirdiğinde Ambriel'ı gördü. Tam da Hermon'ı dakikalar önce gördüğü yerde... Kilitlenmiş gibi yerdeki ölü meleğe bakıyordu. Donuk bakışlarla başını kaldırdı ama onlara bakmadı. Gözleri bu kez Keira'nın kollarındaki cansız çocuğu buldu. Elindeki kılıç düştü. Peşinden de o...

Alastor hızla ona doğru yürüdü. Sadece yürüdü ama yanına gittiğinde ne yapacağını da ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Birkaç adım sonra önüne aniden dikilen kızla geriye itildi. Savina kan oturmuş gözleri ve ıslak yüzüyle şimdi tam karşısındaydı.

"Sizin yüzünüzden!" diye bağırdı. "Kahrolası varlığınızla kapımıza dayanmasaydınız Elly şu an..."

"Savina!" diye uyardı onu Keira.

Savina susmadı. Susacak gibi de durmuyordu.

"Ne? Tüm bu olanlardan sonra susmamı mı bekliyorsun? Elly öldüyse..."

"Bizim yüzümüzden!" diye bağırdı Keira. Elly'nin alnına bir öpücük kondurdu ve onu yumuşakça yere bırakıp ayağa

kaktı. Savina'nın çatılan kaşlarına karşılık Keira'nın da ıslak yüzünde artık öfke vardı. "En başından anlamalıydık, en başından bu işten sıyrılamayacağımızı bilmeliydik ama biz ne yaptık? Kaçtık Savina! Kaçarsak, uzak durmaya çalışırsak yaşarız sandık ama bak..." dedi ve Elly'nin cansız bedenini gösterdi. Gözlerinden yine yaşlar döküldü. "Yaşayamadık. Savaşmadan yaşayamayız, bunu acı bir şekilde anladık. Şimdi suçlayacak birini mi arıyorsun? Beni suçla! Elly'yi burada geri gönderen benim. Sadece Mara'ya yerimi söylemesini istedim ama tehlikeleri de göz ardı ettim. Onu koruyamayan benim, ölümüne neden olan da onlar değil, yine benim."

Alastor uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yapmamak, gözlerini kaçırmamak için kendisiyle savaştı ve başarılı oldu. Lucifer ve Azazel tam arkasındaydı ama onlar da onun gibi sessizdiler.

Savina'nın öfkesi hiçbir şekilde dinmedi. Onlara olan bakışları da değişmedi. Başını iki yana sallarken Keira'ya doğru yürüdü ve yanından geçip Elly'nin bedenini kucakladı. Ancak o an yine gözleri doldu.

"İntikam almak istiyorsun," dedi Keira'ya. "Ben her zaman yanındayım ama onlar suçsuz değil, sen de bunu bir gün anlayacaksın."

Son sözleri bunlar olurken toprağa çekildi. Keira ardından yüzünü kuruladı ve başını dikleştirdi.

"Sizinleyiz," dedi. "Sizinle savaşacak, gerekirse öleceğiz. Sizden sadece onun katilini bana bırakmanızı istiyorum. Onun canını ben almak istiyorum." Alastor sadece başını salladı. "Elly'yi defnetmemize izin verin," diye devam etti kız. Konuşmakta zorlandığı açıktı, fazlasıyla sarsılmıştı. "Acımızı yaşamadan yanınızda olacağız. Acımızı ancak intikamımızı alınca yaşayacağız." Son sözleri bunlar olurken sadece Lucifer'a ölümcül bir bakış attı ve o da topraktan yolunda kayboldu.

Alastor sadece bir an nefeslendi, ardından varmak istediği yolu tamamladı. Artık Ambriel'ın yanındaydı. Onun bakışları ise yerde... Azazel Uriel'ı gördüğünde sadece yutkundu ama bakışlarını hızla kaçırıp sadece Ambriel'a odakladı.

"Üzgünüm," diyen ise Alastor değildi, Azazel da. Lucifer'dı. "O meleği zerre sevmezdim ama ölmesini de... Kahretsin be! Ölmesini de isterdim, yalan söylemeyeceğim."

"Kapa çeneni!" dedi sonunda Alastor.

"Benim yüzümden, kahretsin!" dedi Ambriel. "Iria'ya biraz dinlenmesini söyledim. Kalkan'ı ben ayakta tutacaktım ama lanet olsun ki uyuyakalmışım. Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Alastor elini Ambriel'ın omzuna koydu ve hafifçe sıktı. Kendinden yeterince vermişti, âdeta kendini tüketmişti. O yüzden suçlanacak en son kişi bile değildi ama "Doğaüstü bir varlık olsak da bizim de bir sınırımız var. Kendini suçlamaya son ver," diyen şaşırtıcı bir şekilde Lucifer oldu.

"Suçlu olan tek kişi Andras ve biz tüm bunların intikamını ondan alacağız!" dedi Alastor.

Ambriel hafifçe güldü. Acı içinde olduğunu belli eden bir gülüştü bu.

"Hiçbir bok yapmayacağız, yapamayacağız."

"Ambriel..."

"Hayır," diyerek böldü onu Ambriel. Başını kaldırıp yorgun ve kızarmış gözlerini ona çevirdi. "Görmüyor musun?" Lucifer ve Azazel'a baktı. "Görmüyor musunuz? Kaybeden hep biz oluyoruz. Hep! Ben artık çok yoruldum."

Alastor onun yanına eğildi ve omzunu daha da sıktı.

"Biliyorum. İnan bana ben de çok yoruldum ama artık kimseyi kaybetmeyeceğiz."

Ambriel başını geriye verdi ve isterik bir kahkaha attı.

"Biliyor musun, bunu Mara'ya yıllar önce ben de söylemiştim. *Kimseyi kaybetmeyeceksin, mi amor!* Sonra ne oldu dersin." Sesi aniden yükselirken, "Öldüm," dedi. "Ona ilk kaybı, ona bu sözü söyleten kişi, yani ben yaşattım." Tekrar güldü ama diğerinden daha hafif, daha acılıydı. "İnan bana dostum, bu sözlerin en son etkileyeceği kişi benim."

"Ne yapacaksın o halde?" dedi Alastor sesini yükselterek. "Ne yapacaksın? Pes mi edeceksin?"

"Belki de etmeliyim, etmeliyiz."

Alastor başını hızla salladı. Berbat bir şeydi ama onu teşvik etmesi için başka bir acıyı kullanmak zorundaydı, onu kendine getirmeliydi.

"Edelim o halde. Biz Cehennem'e, siz de Cennet'e... Çekip gidelim. Mara'yı Andras'ın elinde bırakıp çekip gidelim."

Ambriel'ın yüzü dehşetle çarpıldı.

"Ne?"

"Mara Andras'ın elinde mi?" dedi Azazel. Onun da Ambriel'dan farkı yoktu artık.

"Öyle," dedi Lucifer. "Mara da Ariel da onun elinde. Ee, ne dersiniz gidip birer bira içip kâğıt mı oynasak?"

"Hayır, hayır," dedi Ambriel. İnlercesine bir ses çıkardı ve elini art arda toprağa vurdu. "Cabrón!"

Azazel'dan bir küfür silsilesi geldi.

"O yüzden..." dedi Alastor sertçe. "Kendini toplaman gerekiyor. Zor, biliyorum ama..."

"Yapacağım," dedi Ambriel onu bölerek. Gözleri hâlâ Uriel'daydı. "Bana sadece birkaç dakika izin verin." İç çekti. "En azından onu Sığınağa bırakayım."

Alastor Uriel'a baktı, sonra tekrar Ambriel'a. Derin bir nefes verdi ama anlayışla başını salladı. Ambriel, Uriel'ın cansız bedenini kucakladı ve sessizce ayağa kalktı. Düşük omuzlarıyla ve acı çektiği her halinden belli olan bedeniyle ağır ağır sığınağın girişini kapatan ağaca yürüdü. Girişi açtı, aynı anda kanatları da iki yana açıldı ve içeri girdi.

"Neler olduğunu tam olarak bana da anlatın?" dedi Azazel. Ambriel'ın hali onun da omuzlarının çökmesine neden olmuştu. Garipti ama ona olanları Alastor anlatmamıştı. Bunu Lucifer yapmıştı. Azazel onu dinledi, dinlerken de bol bol küfretti. Sonunda Alastor'a dönüp aklındaki sorulardan birini dile döktü. "Andras seni neden istiyor?"

"Belli değil mi?" diye soludu Lucifer. "Ya Mara'yı kullanarak Alastor'ın ona itaat etmesini sağlayacak ya da en büyük tehdit olarak gördüğü şeytanı bir yerlere kapatıp yolundan

çekecek çünkü Ariel elindeyken benim onun için bir tehdit olmadığımı biliyor."

Alastor başını iki yana salladı. İkisi de değildi. Kısmen.

"Mara'yı yok edecek, tamamen."

"Saçmalık," dedi Lucifer yüzünü buruşturarak. "Öyle olsa onu neden..."

"Araf'tan çıkarmak istesin, değil mi?" diye tamamladı onu. "Zayden bize yalan söyledi. Andras'ın istediği Mara'nın itaati falan değildi çünkü düşündüğümüzün aksine Andras ne olursa olsun onun kendisine koşulsuz itaat etmeyeceğini biliyordu. Mara Cehennem'in özünü beslemesine dahi direnip ona istediğini vermemişti çünkü. Cehennem'den bahsediyoruz, mutlak sonsuz bir güçten ve bu güç onun içine işlemişti. Buna rağmen ona itaat etmedi. Geri döndüğünde dengeyi sağlamışken hiçbir şansı yoktu, bunu biliyordu. Belki yine de denedi ama sonuç değişmedi. Mara ona itaat etmedi."

"O halde?" diye sordu Lucifer, meraklanmıştı. Aslında o da parçaları birleştirip sonuca ulaşacak kadar zekiydi ama Ariel faktörü daha doğrusu aşk faktörü Cehennem'in kralı dahi olsan seni aptallaştırabiliyordu.

"Amacı en başından beri benim gibi tamamen ölümsüz olmaktı," diye yapbozun en can alıcı parçasını yerine yerleştirdi. Lucifer bunu anlamamış oluşundan olsa gerek afalladı. "Yaptığı her şey Mara'yı yanında istediğinden değildi, tamamen ölümsüz olmak istemesindendi."

"Vay canına!" dedi Azazel, o zamana kadar kendini tutmuş olsa da daha fazla dayanamamış olmalıydı.

"Seni kullanarak ona ölümsüzlüğü bahşetmesinden bahsediyorsun," dedi Lucifer, şimdi bir şeyleri daha net kavramıştı. Yine de aklında soru işaretleri vardı. "Ama sana zarar veremez. Bu durumda onu tehdit de edemez." Verirdi. Ariel'ın elindeki halat bunun kanıtıydı. O halat yakıcıydı.

"O yüzden Mavi'yi de istedi," dedi Azazel. Ama halat öldürücü değildi, işte Mavi'yi istemesinin nedeni de buydu. Elini kuvvetlendirmek istemişti.

Lucifer başını salladı.

"Yine de bu neden ona itaat ettiğini söylediğini açıklamıyor çünkü gerçek onun elini daha da güçlendirirdi."

"Gerçek," diye bastırdı Alastor. "Ona gitmemi engellerdi."

"Anlamadım," dedi Azazel. Lucifer da anlamamıştı. Yüzünden belli oluyordu.

"Bu işin sonunda Mara'yı öldürecek çünkü. Tıpkı öncesinde de yapmak istediği gibi, itaatsiz ama fazlasıyla güçlü kızını yolundan ebediyen çekecek. Onu benim gibi tutsak etmek istemez çünkü neler yapabileceğini hâlâ tam olarak bilmiyor, kimse bilmiyor ve Mara bir yolunu bulursa onu öldürebilecek tek kişi olacak. Bu riski de almaz. Benim tüm bunları tahmin edeceğimi bilirken ona gitmeyeceğimi de biliyordu. Ona gitmezdim ama onu yok edip Mara'yı elinden önünde sonunda alırdım. Ben onun için en az Mara kadar büyük bir tehdidim. İşte beni tam olarak bu iki sebepten istiyor."

"Ama ölümsüz olduğunda..." dedi Lucifer dalgın bir sesle. "Sen zaten elinde bir tutsak olurdun, hem de Mara'yı sonunda yok edebilirdi. Hatta belki seni bile ona öldürtecek bir yol bulur, ikinizi de yolundan çekerdi."

"Hayır," dedi Alastor bu kez. "Beni öldürmek değil, tutsak etmek şu an daha kârına."

"Nasıl?" dedi Azazel.

"Ben öldüğüm an, meleklere yeni bir general gelir. Tutsak bir general ise işini kolaylaştırır."

"Ölmesen dahi tutsak kalman güçsüz olduğunun kanıtıdır," dedi Azazel. "Generallikten yine alınıp yerine yeni bir general getirilebilir."

"Doğru," dedi Lucifer. "Ama bu yine de ölme ihtimaline göre süreyi uzatır. Belki Mara'yı da hemen öldürmez ve yeni bir general geldiğinde ikisinden de o an kurtulur. Bunun planını bile yaptığına eminim."

"Ama Alastor melekleri şimdi bile çağırabilir," diye itiraz etti Azazel. "Çağırmaman için seni Mara'ya zarar vermekle mi tehdit etti? Bana böyle bir şey söylemediniz." Çağıramıyordu ama artık çağırabileceğine inanıyordu.

"Bilmemesinin de bir önemi yok," dedi Lucifer öfkeyle. "Melek generalimiz saçma ve yersiz ortaya çıkan o vicdan yüzünden onları çağırmıyor zaten." Onu taklit edercesine dudaklarını büzdü. "İnsan bedeni ele geçirmenin geri dönüşü yok."

"Hatırlıyorum," dedi Alastor. "Ama sana öz, bedeni terk ettiğinde bedeni diri tutacak bir yol bulana kadar olmaz dediğimi de hatırlıyorum."

"Ne fark eder?" dedi Lucifer. "Öyle bir yol yok!"

"Ya varsa?" dedi Alastor.

"Ama yok," dedi Lucifer, yüzünü buruşturmuştu.

"O halde bana kapan özünü içinde bulunduğun bu insan bedeninden çekip çıkardıktan sonra nasıl aynı bedene geri döndüğünü açıkla! Çünkü öz, bedenden çıktığı an bedenin ölmesi gerekiyordu."

Lucifer'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. Şoka uğramış görünüyordu, biraz da öfkeli. Bunu nasıl anlamadığını düşünüyordu şüphesiz.

"Özüm bedenden çıktığı an bedenin ölmesi gerekiyordu."

"Doğal olarak senin de bu bedene dönememen," diye devam etti Alastor.

Azazel hayretle güldü.

"Kapanlar bunu başarabiliyor."

"Ve..." diye uzattı Alastor. "Artık müttefikimizler."

"Bunu ne zaman anladın?" diye şüpheyle sordu Lucifer.

"Andras'ın özünü bir kapanın kıstırdığını söylediğinde," dedi Alastor. "Çünkü daha öncesinde bana bundan hiçbiriniz bahsetmediniz."

"Ne?" dedi Azazel. "Hayır, bahsettim. İlk geldiğin gün."

"O gün bana sadece bir kapanın Lucifer'a saldırdığını söyledin, özünü dışarı çıkardığını değil." Azazel itiraz edecek gibi ağzını açtı ama Alastor'ın haklı olduğunu kabul etmiş olmalı ki dudaklarını birbirine bastırması uzun sürmedi. Alastor tekrar Lucifer'a döndü. "Andras özünün kapanın ışıklı halatları arasında olduğunu söyleyince her şey yerine oturdu."

Lucifer dişlerini gıcırdattı.

"Aptallar arasında kala kala ben de aptallaşmış olmalıyım, bunu benim düşünememin başka bir açıklaması yok çünkü."

"Andras Cehennem'i senden istemediği için kendini şanslı saymalısın o halde," dedi Azazel. "Beynin erimişken sevgilin için onu da gözünü kırpmadan verirdin."

Alastor ona sadece kısa bir an baktı, sonra gözleri Lucifer'ı buldu. Lucifer huzursuzca kıpırdandı.

"Cehennem'i istememesinin nedeni başka."

"Ne gibi?" diye sordu Azazel.

"Ariel'a karşılık da olsa ona Cehennem'i vermezdi çünkü," dedi Alastor.

"Öyle mi?" dedi Lucifer alay edercesine. "Ariel için öldüm ben."

"Sorun Ariel'a olan aşkında değil. Onun eline böylesine bir güç verdiğinde olacakları tahmin edebilirdin. Ne Ariel'ı ne seni sağ bırakma ihtimali yoktu. Cehennem'i vermediğinde ise Ariel'ı öldürmek zorunda kalırdı. Ne de olsa seni onu öldürmekle tehdit etmişti. Yaparsa ona saldırırdın, belki öldürürdün de. Yapmazsa tehdidinin boşa olduğunu görüp ona yine saldırabilirdin. O da daha kabul edilebilir olanı seçti. Yani ona saldırmayacağından emin olduğu yolu. Ta ki ölümsüz olana kadar... O zaman sana karşı eli hayli güçlenmiş olacaktı."

"Elinde kapanlar var," dedi Lucifer. "Ve şeytana çevirdiği melek ordusu, ben ise Cehennem'in daha ancak iki katmanına sahibim. Eli şu an benden hayli güçlü durumda zaten. Saldırırsa..."

"İçeri girdiği halde neden saldırmadı o halde?" diye sordu Damien. "Neden sadece Mara'yı almakla yetindi. Göremediğiniz şey şu, Andras ve Zayden artık ortak hareket etmiyorlar. Andras'ın Zayden'ı istememesinin nedeni de bu. Zayden'ı yolundan çekti ve yerine Lilith'i koydu."

"Lilith mi?" dedi Azazel. Lucifer'ın gözleri kısılmıştı.

"Lilith onunla, bu açık çünkü Andras kapanlar konusunda kendinden oldukça emin konuştu. Belli ki Zayden'dan sonra onun kapanlarının kontrolünü alabileceğini düşünüyor."

Lucifer düşünceli bir ifadeye büründü.

"Mara'dan ölümsüzlüğü aldığı an şansını deneyecek, Cehennem'in tüm mühürleri kırılmadan da bunu başarması gerek. O yüzden hızlı davranıyor."

"Aynen öyle," dedi Alastor. "Ama biz ona bu fırsatı vermeyeceğiz. Aklını karıştıracak güzel bir planım var. Bu yüzden kapanlar ile ilgili söylediklerinde bunu bir blöf olarak görmüş gibi yaptım. Aslında onu güçsüz gördüğümü belli ettim. Bu onu kışkırttı. Şimdi ona kapıları açacağız ve o da bize güç gösterisi yapmak için karşımızda yerini alacak."

"Vay be!" dedi Azazel şaşkınlıkla. "Kendimi yanınızda geri zekâlı gibi hissettim."

"Alınma canım ama zaten öylesin," dedi Lucifer.

Azazel ona öfkeli bir bakış atsa da cevap vermedi.

"O halde şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Andras'ı bu kez biz arayacağız," dedi Alastor. "Ve o, ona sunduğum teklifi düşünürken, ona yeni bir teklif sunacağız."

Ambriel sığınaktan sonunda çıktı. Ayakları tekrar yere bastı, kanatları geri çekilirken omuzları hâlâ düşüktü ama onlara baktı ve omuzları dikleşti. Artık acısını belli etmiyor ve daha güçlü duruyordu. Onlara doğru adımlarken, "Neymiş şu teklif?" diye sordu Lucifer.

Alastor başını yukarı kaldırdığında siyah kanatlarıyla onlara doğru gelen iki tanıdık simayla karşılaştı. Abaddon ve Marphas... Eğer Mara yanında olsa onlara gülümserdi. O sadece bakmakla yetindi.

Başını aşağı indirdi, aklındaki her şeyi anlatmak için dudaklarını araladı ama Ambriel'ın yere eğildiğini gördü. Tekrar doğrulduğunda elinde parlak bir metal tutuyordu. Bu bir Cehennem silahı parçasıydı. Tıpkı Lilith'in onu Cehennem'in kapısında öldürmek istediğinde olduğu gibi parçalanmış bir ilahi silah... Ama bu kez parçalanmasına sebep olan Alastor değildi.

O halde kimdi?

20

Ölümcül İntikam

Aklımda iki sahne dönüp duruyordu. Bilinçaltım artık sadece iki andan ibaret gibiydi. İlki Blake'in gözlerini sonsuzluğa kapatışıydı. Acısını bile yaşayamadığım bu anın ardından ikincisi gelmişti.

Elly...

Küçücük bedeni kanlar içinde öylece toprağın üzerinde serilmişti. Kanı kılıcımın ucundan damlıyordu. Burnumdan içeri dolan bu kan kokusu... Acaba onun muydu? Onu ben öldürmüştüm. Ben bir çocuğun son gördüğü yüzdüm, ben bir çocuğun son nefesine sebeptim.

Tüm bunların içinde Damien'ı gördüm. Kucağında siyah saçlarını okşadığı küçük bir kız vardı, yüzünü onun omzuna gömmüştü. Belki de uyuyordu. Huzurla... O, Elly'di. Bu bir rüya ya da... kâbustu, hangisi olduğundan emin değildim. Damien bana gülümsese de kollarında tuttuğu küçük kız artık yaşamıyordu. Görüntü dağıldı ama içimdeki acı kesilmedi. Sadece bedensel acılar da onlara eklendi.

Canım şiddetle yanıyordu, hem bedenim hem de ruhum acı içindeydi. Daha bir saniye önce Elly'nin acı veren görüntüsüyle yüzleşmiştim, rüyalar içinde yine onu görmüştüm ama şimdi

zihnim ayılmıştı. Kordan bir siluet gözkapaklarımın altına sızdı ve bir tane daha... Ve bir tane daha... Konuşmalarını duyuyordum. Biri Andras'tı, biri ise şüphesiz Ariel'ın gasp ettiği yeni insan bedenindeki sesi... Peki diğeri?

"Cehennem silahı göğsünde parçalandı," dedi, bu Ariel'dı.

"Ah, saçmalamayı kes artık!" diyen ise başka bir kadının, bir iblisin sesiydi. "Kızın kafasına indirdiğim bir darbe bile onu kendinden geçirmeye yetti. Bedeni kesiklerle dolu ve sen bana evrendeki en güçlü silahlardan birinin onu yaralamak bir yana, paramparça olduğunu söylüyorsun. Tıpkı Alastor gibi... Kızın yara alabildiği açık ama Alastor yara almıyordu. Amacın ne?"

Bu beni bayıltan iblisti. Andras bana acılarımı dindirmemi söylemişti. Atan kalbimi kısa süreli durdurmak bunun için en kolay yoldu. Bunu neden kendisinin yapmadığı da açıktı, benim acizliğimi izlemek istemişti. Aslında en başında düşündüğüm şey buydu. Esas nedenini sonra anlamıştım. Tekrar hükmü altına girip girmediğimi anlamak istiyordu. Bunu ona göstermenin en iyi yolu emriyle kendime bir hançer saplamaktı. Diğer bir yol, onun ummadığı başka bir yol ise benim onu öldürmemdi. Ben ikincisini denemiştim. Ona yerdeki tüylerimden birini saplamıştım. Sonra ise şiddetli bir darbe ile kendimden geçmiştim ve işte buradaydım. Aslında neredeydim, onu bile bilmiyordum. Önemi de yoktu, tekrar onları dinlemeye geri döndüm.

"Başka ne gibi bir amacım olabilir?" diye sesini yükseltti Ariel.

"Acı çekişinden keyif almak ya da..." Güldü. "... beceriksizliğine bir kılıf uydurmak da olabilir. Hatta bence bizzat ikincisi."

"Canımı sıkıyorsun Lilith!" dedi Ariel hırıltılı bir sesle. Lilith... Oyuna tekrar dahil olan isim oydu demek. Hissetmiştim, bir şeytanın varlığını Andras ile mücadele ederken hissetmiştim ama neden izlediğine anlam verememiştim. Şimdi anlıyordum; o, Lilith'ti. Ve Lilith işini hep sinsice hallederdi. Sinsi bir korkaktan fazlası değildi.

"Kesin şunu!" Andras sonunda bıkkın bir şekilde araya girdi.

"Tekrar deneyin!" diye bastırdı Ariel. "En fazla ne kaybederiz? Onun acısından keyif bile alırız hatta."

"Ah, tatlım!" dedi Lilith. "Şeytanlığın gözlerimi kamaştırıyor. Biraz kısamaz mıyız şunu?"

Aşağılayıcı bir tonda konuşuyordu. Biraz da iğrenir gibi... Ariel'ın hızlanan nefeslerine bakılırsa o da bunun farkındaydı.

Bir telefon sesi içeriye yayıldı. Kısa bir sessizlik oldu.

"Alastor," dedi Andras. Kalp atışlarım aniden hızlandı. Yine de gözlerimi açmadım, kıpırdamadım dahi. Bileklerimde şiddetli bir yanma vardı, kollarımda da öyle. Bileklerimdeki acı muhtemelen kalkanın halatı ile yukarıda bir yere bağlandığındandı. Kollarım ise ne kadar süredir bilmediğim bir şekilde bu halde olmaktan acıyordu. Başımda ise bir zonklama vardı.

"Senin onu aramanı bekleyeceğini düşünmüştüm," dedi Lilith.

"Ben de öyle düşünüyordum ama damadım beni yine şaşırtıyor." Güldü ve telefonu açmış olmalı ki çalan sesi kesildi. "Beni mi özledin?"

"Düşündün mü?" Telefonun sesi dışarıya verilmemiş olmasa da duymuştum. İşte bu âşık olduğum iblisin sesiydi.

"Düşünecek bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Andras. "İsteklerimi gayet açık bir şekilde ifade ettim. Sen ve o mavi yaratık... ya kendi isteğinizle gelirsiniz ya da..." Güldü, hatta bu bir kahkaha bile sayılabilirdi. "... ben bir yıkımla daha çok fazlasını alırım."

"Hmm..." Damien'ın sesi daha çok umursamaz çıkmıştı. "Yeni bir teklifle geliyorum o zaman. Lucifer Ariel karşılığında sana Cehennem'i vermeyi kabul etti. İkna etmek çok zor olmadı."

Kordan bedenlerin hepsi birden bedenini dikleştirdi. Suretleri gözkapaklarımın altında yoktu belki ama birbirlerine baktıklarını hissettim. Burada neler oluyordu?

"Senden böyle bir şey istemedim," dedi Andras şüpheyle.

"O da benim yüce gönüllüğüm olsun."

"Bu yine de mavi yaratığı istememi etkilemedi," dedi Andras. "Sonuçta ben bir şey verip başka bir şey alacağım. Üstelik senin bu konuyla ilgin bile yok."

"Hadi ama!" diye yakındı Damien. "Lucifer'ı ikna eden benim. Hem koca bir Cehennem'den bahsediyoruz. Şeytanlar, yaratıklar ve sonsuz ateş... Biraz makul ol." Kordan bedenlerden birinin başını iki yana salladığını gördüm. Muhtemelen o Ariel'dı.

"Tamam," dedi Andras onun hareketinin aksine. "Cehennem ve sen..."

İçimi bambaşka bir korku doldurdu ama aynı hızla geri çekildi. Bu... bir tuzaktı. Anlamadığım şey Damien'ın nasıl böyle basit bir şeyi öne sürdüğüydü, dahası Andras'ın bunu nasıl kabul ettiğiydi. Bunu benim anladığım gibi şüphesiz o da anlamıştı. Ariel bile yanlış bir şeyler olduğunu anlamışken onun gibi hayatını uzun süredir planlar, planlar ve planlar ile sürdüren birinin anlamaması imkânsızdı.

"Kabul," dedi Damien hemen. "Bir saat sonra Cehennem kapısında."

Andras art arda cık cıkladı ve "Yarın bu saatte," diye yeni bir tarih verdi.

"Anlaştık," dedi Damien tereddüt etmeden. "Sana da orada katılırım." Duraksayıp, "Olaysız bir teslimiyet," diye vurguladı. "Ama için rahatlayacaksa gelirken Ariel'ın Cehennem'den çaldığı zincirleri de getir. Hatta istersen bunu, yani beni yakalama işini Mara'ya yaptır."

"O kadar kolay değil," diye karşı çıktı Andras. "En büyük kozumu ayağına getirmemi mi istiyorsun?"

"Sen bilirsin," dedi Damien hiç sorun yokmuş gibi. "İstersen geride bırak onu. Ters bir şey yaparsam onu öldürtürsün falan. Ben de olsam öyle yapardım. Hmm... Ya da beni ona öldürtürsün, kesinlikle ikincisi. Bu daha çok hoşuna gider."

Damien ölümüm hakkında asla bu denli kayıtsız konuşamazdı. Bunu değil Andras, herkes bilirdi. Ne yapmaya çalışıyordu, planı neydi?

"Her şeyi planlamış gibisin," dedi Andras. Sesinde ima vardı.

"Hem de her şeyi," dedi Damien. Onun da sesi ima doluydu. Bu... Tüm bunlar çok garipti. İki taraf da oyun oynuyordu ve iki taraf da bunu biliyordu. Bu olayın sonucunda şüphesiz ikisi de kazananın kendisi olacağını düşünüyordu. Benim ise ikisinin de kafasında neler döndüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Telefon kapandı. Kapandığı an, "Bu bir tuzak!" diye tıslarcasına atıldı Ariel.

"Çok zekisin," dedi Lilith alayla. "Nasıl anladın sahi?"

Ariel ona çıkışmadan Andras araya girdi. İkisinin kavgalarından şimdiden sıkılmış görünüyordu.

"Belli ki Mara'nın gerçekten bana itaat edip etmemesi konusunda hâlâ şüpheleri var. Gözleriyle görmek istiyordu ama karşı koymamı da bekliyordu. Bir ihtimali değerlendirdi. Kafasındaki tek şeyin bu olduğunu da sanmıyorum. Beni güçsüz gördüğü açık, başka bir planı var ve Cehennem sadece bir yem."

"O halde gitmiyoruz, değil mi?" dedi Ariel.

"Gideceğiz," dedi Andras kesin bir sesle.

"Bu çok saçma!" diye patladı Ariel. "Lucifer bu yaptığımdan sonra beni alsa bile yine bir şekilde sana döneceğimi bilir. Üstelik Cehennem'i ondan almışken. Hâlâ bana âşık belki ama aptal da değil. Sana Cehennem'i vermeyecek. Sen de en başından bu şekilde düşünüp Cehennem'i ondan istemedin zaten. Belli ki beni bir şekilde elinden alıp sana saldırmayı planlıyor."

"Yüksek ihtimalle," dedi Andras. "Bizi kasabaya çekmek istedikleri açık. Belki Zayden'ın ellerinde olmasına güveniyorlar. Onun kapanları şu an etkisiz çünkü liderleri esir. Kapanları kontrol edebileceğime de inanmadı. Yani şu an elimde sadece şeytan ordum olduğunu düşünüyor."

Elly... Göğsümde yine o bilindik acı belirdi. Nefesim kesildi.

"Yani ellerinde bir Cehennem'in ilk ya da ikinci katmanı var. Melekleri çağıramıyor çünkü bedenleri gasp edilen insanların hayatlarına çok değer veriyor. Ne kadar tatlı, değil mi?"

Bunu bilmesi beni şoka uğrattı. Nasıl öğrenmişti? Sanki sorumu duymuş gibi buna Ariel cevap verdi ve ben aptallığımın bir kez daha farkına vardım.

"Lucifer'ı da bu şekilde durdurdu. Bana anlatırken nasıl öfkelendiğini görmeliydin." Tabii Lucifer'ın aptallığının da. Hâlâ ona eskisi gibi güvenip her şeyi anlatması akıl alır gibi değildi. "Devamı daha ironik. Onu melekleri çağırırken, daha doğrusu melekleri çağırmaya çalışırken gördüm."

Ah, bu daha da mükemmel(!).

"Yapamadı. Melekleri çağıramıyor. Lucifer elbette bunu bilmiyor, bilseydi şeytanlarını çoktan beden bulmaları için kasabaya salardı ama haberdar olmaması yine de onu durdurmaz. Lucifer'dan bahsediyoruz. Böyle bir durumda Alastor da bir şey yapamaz. Belki de yapmak bile istemez, çünkü ortak düşmanları sensin. Her ne kadar ters düşseler de önce senden kurtulmak isterler."

"Belki de son durumdan sonra Alastor'ın da Cehennem konusunda fikri değişmiştir," diye fikir belirtti Lilith. "Bu kız için dünyayı yakar o. İnsan hayatı da Mara sözkonusuyken çok umurunda olmaz."

"Olabilir," dedi Andras. "Yine de ilk iki katmandan bahsediyoruz. Peki, bizim elimizde ne var? Ariel, Mara ve Cehennem'deki şeytanların üçte biri kadar şeytan."

"Güvendikleri şeyler bunlarsa..." diyerek güldü Lilith, "... hüsrana uğramaları yakın!"

"Senden haberleri olmaması avantajımıza," dedi Andras keyifle. "Zayden yoksa kapanların atası sen varsın değil mi?"

"Ah, anneleri sayılırım onların," diyerek güldü Lilith. "Bir kısmı hâlâ liderlerini kurtarma peşinde olsa da beni dinleyen taraf bize yeter."

"Peki, Keira'nın kapanları?" diye sordu Ariel.

"Lilith o işi de halledecektir," dedi Andras.

"Onları da kendi safına çekebilir misin?" diye sordu Ariel.

"Keira başlarındayken mi?" dedi Lilith. "Hayır ama Keira başlarında olmazsa..."

"Sana itaat ederler," dedi Ariel.

"Ah, aptal olma," diye yakındı bu kez. "O kabile hep iyilik timsali oldu. Sanki oldukları şeyi bana borçlu değillermiş gibi çoğu benden nefret eder. Bana yine de gelmezler ama onları yanıma çekecek planım da hazır."

Keira kapanların başında değildi ve şüphesiz Savina kardeşini almak için Lilith'in safından yer almaya hızla atılacaktı. Elly'nin öldüğünü öğrenmesine gerek bile yoktu. Lilith'in planı kesinlikle buydu.

"Pekâlâ," diye kelimeyi uzattı Ariel. "Büyük bir kapan ordusu ve senin şeytanların... Lucifer'dan bir hayli üstün sayılırız, ha!"

"Alastor faktörü hariç," dedi Lilith. "Kapanların güçleri ona işlemiyor demiştiniz. Şeytanların da karşısında pek bir şansı yok, bunu ölerek bizzat deneyimledim."

"Yine de alt edilemez değil," dedi Ariel.

"Üstelik elimizde ona karşı kullanacağımız bir kozumuz varken," dedi Andras. "Hâlâ beni alt edip seni alabileceğini düşünüyor, değil mi bebeğim? Belki de beni Lucifer'la bir savaşa sürükleyip seni bulabileceğini sanıyor. İmkânsız şeylerin peşinden gidiyor." Sözleri bu kez banaydı. Bilincimin açıldığının farkındaydı ama ne kadar süredir farkındaydı, bunu bilmiyordum. Bana doğru yürüdü. "Bebeğim, bebeğim, bebeğim..." Yüzümü sertçe kavradı. "Uyandığını biliyorum. Gözlerini aç da o melek gözlerinle babana bak!"

Gözlerim bir emir almış gibi açıldı. Andras'ın siyah gözleri bir ok gibi gözlerime saplandı. Beni kandırışı, bana kendi ellerimle Blake'i öldürtüşü, Elly'nin kanlar içinde yere yığılışı teker teker yine gözlerimin önünde belirdi. Acı içimi yaktı ama öfkemi de daha da harlayarak gözlerime yaydı. Gördüğünü biliyordum ve bu ona keyif veriyordu. Acı ve öfkeden daha yoğun bir duygu saniyeler içinde içimde canlandı.

İntikam...

Ve alacaktım.

Bakışlarım yavaşça yana kaydı. İlk kez gördüğüm iki kadın hemen arkasındaydı. O da nereye baktığımı anladı ve dudakları yukarı kıvrılırken, "Ariel ve Lilith," dedi. "Ama zaten kim olduklarını anlamışsındır."

Anlamıştım ve onların da sonu ondan iyi olmayacaktı. Ariel'ın yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı, doğaldı da. Andras her şeyi anlamıştı ve planlarını anlatmış gibi görünse de aslında bazı şeyleri hâlâ söylememişti. Özellikle Lilith'in dahil olduklarını... Bu bana uzun süredir uyanık olduğumu anladığını düşündürttü. Lilith ise bana şeytani bir şekilde gülümsedi.

Gözlerimi tekrar Andras'a çevirdim ama konuşmadım. Benim yerime yine o konuştu.

"Sevgilin beni alt edebileceğini sanıyor, sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Zordu ama gülümsedim. Konuştuğumda sesim çatladı ama yine de netti. "İşkenceler içinde kıvranırken bunu bana tekrar sor!"

"O halde işini biraz zorlaştıracağım," dedi, onun gülümseyişi benimkinden daha şeytani ve daha keyif doluydu. "İşe, ona sunduğun ölümsüzlüğü bana da sunmanla başlayalım!"

Kendimi ne kadar tutmaya çalışsam da sonunda çığlık atmayı engelleyemedim. Kolumdaki derin kesiklerden kan sızıyordu ve bıçak bu kez omzumu delmişti.

"Söyle ve kurtul!" dedi Andras. Bunu kaç kere söylediğini unutmuştum.

Saatlerdir bana işkence ediyordu ve bazen ne söylediğini bile kaçırıyordum. Ayaklarımın altında kendi kanımdan bir göl oluşmuştu, çoğu zaman başım aşağı düştüğünde parlaklığından kendi yansımamla karşılaşıyordum. Korkunçtu. Keira'ya seslenmiştim, hâlâ esir olsa da en azından yerimi onlara söyleyebilirdi ama Andras zeminin toprakla bağlantısının kesik olduğunu söylemişti, bu bana sürpriz olmamıştı. Her şeyi düşünmüştü.

Asıl amacının en başından beni tekrar kölesi yapmak olduğunu sanmıştım ama sonunda anlamıştım. O yenilmez olmak istiyordu. Tıpkı Damien gibi... Beni bu yüzden Araf'tan çıkartmıştı. Ona ölümsüzlüğü bahşedecektim. Aslında bu tam olarak ölümsüzlük de sayılmazdı, Damien'a tek zarar verebilen ben olduğuma göre öyle bir durumda ona da verebilirdim. Tabii bu işin sonunda beni öldürmeyi planlamıyorsa... Bu işin sonunda beni öldürmeyi planlıyordu.

"Söyledim zaten," dedim nefes nefese.

Ariel'ın alayla güldüğünü duydum. Karşımdaki kapının çaprazında, duvara yaslanmış ve kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde keyifle beni izliyordu. Cehennem silahının bedenime saplanırken paramparça olduğunu bile unutmuştu. Aslında artık o sahne bana da hayalmiş gibi geliyordu çünkü tüm bedenimden kanlar akıyordu. Muhtemelen birazdan yine kendimden geçerdim. Sonra özüm bedenimi biraz iyileştirir ve ayılırdım. Bu döngü bu şekilde saatlerdir sürüyordu.

En azından ölmeme izin verilmiyordu. Bayıldıktan sonra kanayan yerlerim sarılıyor ve iyileşmeye bırakılıyordu çünkü ölürsem geri dönüşüm daha fazla zaman alırdı. Ve onun zamanı yoktu. Bahse vardım ki şu an Damien'a buluşma için daha uzun bir süre vermediği için pişmanlık duyuyordu. Aslında bunu şu an da yapabilirdi. Ona ulaşıp buluşacakları zamanı uzatabilirdi ama bunu da yapmamıştı. Ölümden hâlâ korksa da üstünlüğün onda olduğunu düşünüyordu.

"Evet, evet," dedi Andras alayla. "Bir melek sığınağındaki ilahi bir gölde ona özünden verdin. Hikâye bu, değil mi?"

"Sana yalan söylemedim!" diye bağırdım acıyla. Gerçekleri gizlemeye lüzum görmemiştim çünkü bir ihtimalle de olsa o göle girmek isterse ölebilme ihtimali çok yüksekti. Damien öyle demişti. *Bu sığınağa girmem bir yana, böylesine bir gücün beni öldürmesi bile muhtemeldi.* Sözlerini dün gibi hatırlıyordum.

"İlahi göl..." Güldü. "Meleklere ait bir ilahi göl... Bu bana zarar vermez mi yani?" Anlaması sinirlerimi bozmuştu. Kahrolası iblisin bu denli zeki olması her geçen saniye beni deli ediyordu.

"Damien zarar..." İnledim. "... zarar görmedi."

"Bu benim de görmeyeceğim anlamına gelmiyor," dedi dudak bükerek. "O bir melekten şeytan oldu. Ben ise saf bir şeytanım. Bu yüzden şu senin özü temizleme numaran bile işe yaramadı." Kahretsin! "Ama ilahi göl başka; o, hayatımı riske sokar işte. Bir de yalan söyleme ihtimalin var tabii. Bana bu en büyük ihtimal gibi geliyor."

"Ne söylememi... istiyorsun?" dedim zorlukla. Acıdan uyuşmaya başlamıştım. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşuyordu. "Çünkü olan şey... Tam olarak buydu. Ben... ben başka bir yol bilmiyorum."

"Belki de iş sadece öz vermende bitiyordur," dedi zehirli bir fısıltıyla. "Bence kesinlikle öyle! Bana özünden vermeye ne dersin?"

"Cehennem'e git!" dedim tiksintiyle. Bıçak yine derimi kesti. Çığlık attım.

"Ah, demek doğru noktaya parmak bastım! Şimdi..." Bir kesik daha... "Gönder şu özü!"

"Ara ver," dedi Ariel. "Bayılacak."

Andras öfkeli bir nefes verdi. Son kez bıçağı boynumda hafifçe gezdirdi ve göğsümdeki kırmızılığa biraz daha ekledi. Artık çığlık atacak kadar bile mecalim kalmadığı için sadece inledim. "Bekle!" dedi, sesinden sadece öfkeli olmadığını çıkardım. Öfkeden köpürüyordu âdeta. "Buraya seni o özü bana vermeye ikna edecek birilerini kısa sürede getireceğim."

Gözlerimi kapattım ve başım aşağı düştü. Kapı aynı anda açıldı.

"Zaman geldi," dedi Lilith. Kordan bedeni içeri doğru iki adım attı. "Yine mi bayıldı bu? Yüz ifadene bakınca da işine yarayacak bir şeyler öğrenememiş gibisin."

"Onu bırak da bana işleri halledip halletmediğinden bahset," dedi Andras hırıltılı bir sesle.

Lilith güldü. Kordan bedeninde başı arkaya döndü. Kül rengi bir siluet kendini belli etti.

"Bu Savina!" dedi. Tepki vermemeye çalıştım ama çok zordu. En azından gözlerimin üzerinde tonlarca ağırlık vardı da açılmadılar. Her şey tam da tahmin ettiğim şekilde ilerliyordu.

"Savina bize yardım edecek. Bu da ilk yardımı."

Savina'nın göğsünden firar eden ışıklı halatlar gözkapaklarımın altında kuru birer dal gibi görünüyordu ve o dallar Ariel'ın göğsüne gömüldü. Özünü dışarı çekip hızla içine aldı. Ariel'ın gasp ettiği insan bedeninin yere seriliş sesi geldi. Araf'taki gibi insan bedenleri görüşüme girmiyordu. Zaten ölü bir bedenin rengi de silueti de olmazdı.

"Bu da neydi?" dedi Andras öfkeyle.

"Lucifer bir plan kurmuşsa bile artık zamanla yarışacak ve bu korkusu tüm planlarını bozup bizi Cehennem'e bir adım daha yaklaştıracak," dedi Lilith. "Üstelik Savina'yı bir şeklide ele geçirse bile yine bize ihtiyacı olacak!"

Andras Savina'ya doğru yürüdü, başını yana eğip ona baktı. Sonra güldü, başı bu kez Lilith'i buldu.

"Seni iblis!"

Lilith de güldü.

"Tüm bunlar karşılıksız değil!" dedi Savina sonunda. Sesinde safi öfke vardı. "Bu işin sonunda hepimiz kendi yolumuza gideceğiz. Siz bize bulaşmayacaksınız. Ve..."

"Ve?" dedi Andras.

Gözkapaklarımın altındaki küllü toprak bedeniyle beni işaret etti. "Onu da bize vereceksin. Elly'ye yaptığı şey karşılıksız kalmayacak. Acı çeke çeke öldüğünü göreceğim."

Ona Elly'yi benim öldürdüğümü söylemişti. Buna Savina'yı nasıl ikna ettiğini bilmiyordum, belki de çabalaması bile gerekmemişti. Savina bizi düşman saymaya hep hevesliydi. Şimdi ise ölmemi her şeyden çok istiyor gibiydi. Onu suçlamadım ama biraz gücüm olsaydı ona gerçekleri anlatırdım, dinleyeceğinden şüpheliydim ama yine de anlatırdım. Suçsuz değildim, iyi bir insan hiç değildim ama Elly'yi isteyerek öldürmemiştim.

"Hmm..." dedi Andras, başını bana çevirdi. "Onunla ufak bir işim var ama sonunda size vermemde de bir sakınca yok. Elbette öldüğünden emin olduktan sonra."

"Onu ben öldüreceğim!" diye neredeyse bağırdı Savina.

"Ah, tamam tatlım," dedi Andras bıkkınlıkla. "Sen öldürme demiyorum ama onu sana verip gönderemem. İstediğim şeyi aldığımda öldüğünden emin olmalıyım. Yani..." Güldü. "Ona benim yanımda da işkence çektirebilir ve sonunda öldürebilirsin."

Savina buna ikna olmuş olmalı ki ses çıkarmadı.

"Her şey tamam mı?" dedi Andras. Muhatabı artık Lilith'ti.

"Hem de mükemmel bir şekilde."

"Git!" dedi Andras. Kime söylediğini anlamam sonraki cümlesiyle oldu. "Kapanlarını hazırla ve Guard Shield'ın yakınlarında dikkat çekmeden bizi bekle! İçeriden biz gidene kadar bilgi topla! Seni çağırdığımda ise orada ol, gecikmen anlaşmamızı tehlikeye sokar."

"Gecikmeyeceğim!" dedi Savina nefret dolu bir sesle. "Gecikmeyeceğim!"

Gözkapaklarımın altına sızan küllü toprak siluet ilerleyerek gözden kayboldu.

"Harika işti Lilith," dedi Andras. "O halde gidelim de eski dostlarımızı bekletmeyelim." Yanağımı hafifçe okşadı, içim burkuldu. Kapıya doğru yürüdü. Odada kısa bir an kimse kalmadı ama iki şeytan huzurlu yalnızlığımı kısa sürede baltaladı. Her neredeysek Andras bulunmayacağımızdan emindi ama yine de yanıma iki şeytan yollamıştı. Dakikalar sessizlik içinde geçti ama benim zihnime âdeta bir karmaşa hâkimdi. Etraf ne kadar sessizse zihnim o denli gürültülüydü. Her iki tarafında ne planladığını çözmeye çalışıyordum. Aklımda hem onlarca düşünce vardı hem de hepsi bir süre sonra mantıksız geliyordu. O yüzden belki şeytanlardan bir bilgi edinirim umuduyla topladığım ufacık gücü sesime verdim.

"Ne zamandır şeytansınız?" Cevap yok. "Ya da şöyle... sorayım. Sizi nasıl şeytana çevirdi?"

Yine cevap yok. Kıpırdamamışlardı bile. Aslında bunlar umurumda bile değildi, sadece direkt olarak bir şeyler öğrenmeye çalışırsam cevap vermeyeceklerini biliyordum ama şimdi de cevap vermiyorlardı. "Canım kahve... kahve istiyor." Kahretsin! Söylemek istediğim şeylerin arasında kesinlikle kahve yoktu. Kafayı mı yiyordum ben?

"Anlamadım," dedi şeytanlardan biri, kıpırdamasalar da sesin kapının sağ tarafında duran şeytandan geldiğini düşündüm.

"Kahve," dedim yine. Gerçekten canım kahve istiyordu. Feci halde hem de...

"Sessiz ol," diye uyardı diğeri konuşanı. Öteki sustu.

"Neredeyiz biz?" diye inledim.

"Kapa çeneni!" diye sesini yükselten yine aynı şeytandı.

Susmazdım ama kulağıma çalınan sesler beni sessizliğe itti. Konuşanlar başka iki şeytandı.

"Kız nasıl ölmedi?" diye sordu biri. Kimden bahsettiklerini anlamadım. Benden bahsetmedikleri açıktı. "Öz bedenden çıktığında bedenin ölmesi gerekiyor çünkü."

"O bir kapan," dedi diğeri, sesi bıkkındı.

"Yani?"

"Ah, saatlerce savaşmak bir aptala laf anlatmaktan daha kolay. Kız bir kapandı diyorum sana. Her kapanın içinde Lilith'ten bir parça öz vardır zaten. İnsanları öldüren şey özümüzün onlara verdiği zarar ama kapanları kapan yapan zaten Lilith'in özü. O kız ise böyle doğdu, içinde Lilith'in özüyle. Ortaya çıkması sürpriz olsa da Lilith'in onu kullanması kaçınılmazdı. Küçük kız korkuyla yerinde titrerken içine özünü yolladı ve onu içerideki iblise gönderdi. Sonra geri çekti ve kapan orada öylece dururken iblis onu biçti."

Bahsettikleri... Tanrı'm, Elly'ydi!

Lilith'in onları uyaran sesini duydum. İki şeytan sessizliğe gömüldü. Onların aksine benim zihnim artık fazlasıyla gürültülüydü.

Acı yine içimdeki her bir hücreyi ateşe verdi ama onun yanında başka bir duyguyu da yakıp canlandırdı. Lilith'in

ölmesini istiyordum. Delice ölmesini istiyordum. Bu uğurda bazı şeyleri bile göze almıştım. Damien'ın deliye dönmesini bile...

Odadaki şeytanlara, "Kan... kan kaybediyorum," dedim zorlanarak. "Ölürsem başınız feci ağrır çünkü geri gelmem Andras'a..." İnledim. "... vakit... vakit kaybettirir."

Yerlerinde kıpırdandılar. Sonunda yine aynı şeytan konuştu.

"Birkaç sargı bezi getir!" dedi diğerine. "Kan akışını durduralım."

Diğer şeytan sadece başıyla onayladı. Odadan çıktı ve kısa süre içinde geri geldi. Elindekileri göremesem de sargı bezi olduğuna şüphe yoktu. Onları diğer şeytana uzattı. O da elinden aldığı sargı bezleriyle bana doğru adımladı. "Eğer yanlış bir hareket..." demişti ki gözlerimi açtım ve biraz daha topladığım gücümle zincirleri kavrayıp kendimi yukarı çektim. Bacaklarımı öne atıp boynuna sardım ve "Bunun gibi mi?" diyerek şeytanı boynundan kendime çekip bacaklarımla şiddetle sıktım. Diğer şeytan müdahale edene kadar şeytanı çoktan ölüme yollamıştım. Özü, ölen insan bedeninden çıkıp kayıplara karıştı. Diğerine de aynı muameleyi yapacaktım ama hâlâ yeterince güçlü değildim. Bacaklarım çözüldüğünde ve şeytanın gasp ettiği beden yere serildiğinde diğeri şiddetle boynumu kavradı. Bacağımı son direncimle kırıp karnına indirmek istedim ama ona bile gücüm kalmamıştı.

Nefesim yetmez oldu. Gözlerim yine kararmaya başladı.

"Geri çekil!" Sert emirle şeytan beni hızla bıraktı. Öksürüklerim Lilith'in sesine karıştı. Şeytanı hızla geri iterken, "Aptal!" diye gürlemişti. "Ölürse geri gelmesi günler alır! Sakın bir daha ona dokunma!" Şeytan ses çıkarmadı. "Götür şunu!" dedi Lilith, yerdeki cansız bedeni işaret ederek. Şeytan söylediğini yaptığında artık odada ikimizdik. Ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken o keyifle beni izliyordu. "Kurtulamayacağını bile bile şu yaptıklarına bak! Ama sen hep böyleydin! Asi bir sürtük!"

Hiçbir sözüne kulak asmadım. Sadece Andras'ın ve Ariel'ın etrafta bir yerde olup olmadığını anlamaya çalıştım. Görünürde yoktular ama dışarıda bir yerlerde de olabilirlerdi. Önemli değildi. "Gittiler mi?"

"Bak canım," dedi alayla. "Hiç uzatmayalım tamam mı? Yani şu senin bir şeyler öğrenme işini! İşi yarasa bile senin artık hiçbir bilgi işine yaramayacak."

"Bilgi istemiyo...rum." Sesim sona doğru kesilmişti. "Sadece intikam istiyorum."

Dudak büktü.

"Ben de neler neler istiyorum, bir bilsen."

"Aralarında tüm şeytanlara hükmetmek yok mu?"

Sorumla alaycı ifadesi silindi ama kısa sürede yine o ifade yüzüne geri yerleşti.

"Andras ile beni karşı karşıya getirme çalışmaları, ha!"

"Ben sadece intikam istiyorum," dedim yine. Sesimi alçalttım. "Ama senden değil, Andras'tan. O yüzden sana bir şeyler söylemeden önce gittiklerinden emin olmalıyım."

"Ne gibi şeyler?"

"Gittiler mi?"

Merakı daha ağır basmış olmalı ki, "Gittiler," dedi.

"Peki seni neden geri... geride bıraktılar?"

"Çok soru soruyorsun," dedi yüzünü ekşiterek. "Her ne saçmalayacaksan, hızlı ol!"

Gülümsememi içime hapsettim.

"Damien'ın nasıl ölümsüz olduğunu öğrenmek istiyordunuz, değil mi? İstersen sana bunu söylerim." Kaşları havalandı. "Ama karşılığını da alırım."

"Dur tahmin edeyim, serbest kalmak."

Başımı iki yana sallamaya çalıştım ama olmadı. Sesimi her ihtimale karşılık daha da kısık tuttum, bunda zorlanmamıştım da.

"Andras'ı öldürmeni istiyorum." Kısa bir an sustu ve yüzüme baktı. Muhtemelen doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. "Sana ölümsüzlüğü vaat ediyorum,"

diyerek üzerine gittim. Korkaklığı beni çileden çıkarıyordu, bu korkaklıkla bana hayatımın en büyük acılarından birini daha yaşatmış olması da. "Andras ölürse ordusu sana itaat eder."

"Etmeyebilir de," dedi düşünceli bir sesle.

"Etmese dahi, kapanlar artık yanında değil mi? Kararsız olan tarafı da Zayden'ı geri alarak kendine çekebilirsin. Zayden da seninle birlik olmaya dünden heveslidir. Bu durumda lideri olmayan bir topluluğu yolundan çekmek çok da zor olmasa gerek. Lucifer konusunda endişelenmene bile gerek kalmaz çünkü Savina ve o, Ariel meselesinden sonra birbirlerine girecekler. Kim kazanırsa kazansın zayıf düşecektir, onun da hakkından böylelikle gelirsin."

Kısa bir an düşündü. Aklına bir şey gelmiş gibi sırıtmaya başladı.

"Lucifer konusu endişeleneceğim son şey olur. Öyle bir durumda bana Cehennem'i kendi elleriyle teslim eder. Hele de sözkonusu Ariel'ın hayatıysa."

Kaşlarım çatıldı.

"Ne demek bu?"

İfadesini hızla düzeltti ve sorumu duymazdan geldi.

"Doğru söylediğini ya da haklı olduğunu varsaysam bile neden bana böyle bir iyilik yapasın?"

Savina'yı ele geçireceğini düşünüyor olmalıydı, ben de üzerinde durmadım ve rolüme devam ettim.

"Blake'i öldürmeme neden oldu," dedim öfkeyle. "Ve... Elly'yi... Ben tamamen bittim zaten ama ondan da intikamımı almadan ölmek istemiyorum."

Düşündü.

"Söyle!" dedi merakına yenik düşerek. Aslında ona vaat edeceğimi düşündüğü güç de onu delice heyecanlandırmıştı, belli etmemeye çalışıyordu belki ama ben gözlerindeki ışıktan bile bunu anlayabiliyordum. Ben onu Araf'ta çok iyi tanımıştım. Yüzündeki her ifadenin anlamını çözecek kadar iyi...

Aklına Darla'yı öldürdüğü hiç gelmedi. Mavi'yi öldürmeme neden olduğu hiç gelmedi. En azından biraz bile aklı olan biri

bunu düşünürdü ama sözkonusu kişi Lilith'ti. Cehennem'in kraliçesi diye anılırdı, bana sorulsaydı ona Cehennem'in aptalı adını takardım.

"Onu öldürecek misin?" diye üsteledim.

"Evet dersem bana inanacak mısın?" Güldü. "Ama zaten söylediğini yaptığımda bir numaralı düşmanım olacak. Bu durumda onu hayatta tutmam saçma olur. Şimdi söyle!"

Aptal! Lilith hiçbir zaman zeki biri olmamıştı ama güçlü olmak onun hep hayali olmuştu. Aslında elindeki güçle Andras'tan bile daha güçlüydü belki, hatta belki de bunun farkındaydı ama onun da sorunu korkak olmaktı. Ölümü tatmışken bir daha ölmekten delice korktuğunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu. Üstelik bu kez Araf'a da gidemezdi, yok olurdu. Gidebileceği bir Araf kalmamıştı çünkü. Ölümsüzlük onun yolunu açacaktı, bu gözünü öylesine kör etmişti ki Andras'ı yolundan çektikten sonra sevdiklerime zarar verme ihtimali varken ona böylesine bir şeyi neden verdiğimi bile sorgulamamıştı.

"Sadece özümü al!"

"Anlamadım," dedi kaşlarını çatarak.

"İlahi göl falan hikâyeydi, Damien'a sadece özümden verdim. İyileştirme gücümün olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Ve birden ona tek zarar verebilecek kişi haline geldim."

"Mantıklı gelmiyor," dedi şüpheyle. "Bu Andras'ın aklına gelmemiş olamaz. Başka bir şey olmalı. Yalan söylüyorsun."

"Aklına gelmediğini kimse iddia etmiyor," dedim hemen. "Ama ben istemeden özümü alamaz. Şeytanlar, melekler gibi başka birinin özünü isteği dışında alamıyor çünkü. Benim de ona bunu isteyerek sağlamayacağımı biliyor. Damien'ı bu yüzden istiyor. Onu bana karşı koz olarak kullanacak."

"Bana böyle bir şey söylemedi," diye diretti.

"Çünkü diğer şeytanların aksine sen rıza olmaksızın özleri alabiliyorsun." Söylediğim şeyle tamamen bana kandığı yüzünden belli oldu. "Sence o böyle bir riske girer miydi? Senin gözünü açar mıydı?"

Bir küfür savurdu. Anlamıştı, söylediklerimde en ufak bir yalan yoktu çünkü. Özümü almak Andras'ın aklına gelmişti ama bunu Lilith'in yanında dillendirmemişti. Benden bunu istediğinde odada Lilith yoktu ve bunu Lilith'e söylememesinin tek sebebi de ona güvenmeyişiydi.

"Ama ben sana kendi rızamla özümü vereceğim," diye devam ettim. "Bu işin sonunda beni yaşatmayacak kadar aklın olduğunu da biliyorum çünkü senin için tek tehlikeyi de ortada bırakmak istemeyeceksin. O yüzden özümü tamamen al."

"Hiçbir şeytanın özünü tamamen alamam!" diye itiraz etti.

"Buna izin verse bile mi?" Güldüm. "Sana izin vereceğim Lilith. Şeytanların özünü tamamen alamamamın nedeni sana direnmeleriydi ama ben direnmeyeceğim. Özümü tamamen almanı sağlayacağım. İnsan yanım beni sadece birkaç saat hayatta tutar." Vurgulayarak, "Acılar içinde," diye ekledim. Acı çekeceğimi sanmıyordum, Keira özümü aldığında sadece güçsüz düşmüştüm ama bu da onu daha çok etkileyebilmek için bir yalandı zaten. "Bundan keyif alırsın da. Ve ben hepsinin karşılığında senden sadece tek bir şey istiyorum. Andras'ın ölmesini!"

Etrafına hiç bakmadı. Doğruyu söylemişti, Andras gitmişti. Aksi halde bu denli rahat olmazdı. Yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı.

"Tamamen..." dedi ve dilini dudaklarında dolaştırdı.

"Tamamen," diye onayladım.

"Kabul," dedi büyük bir keyifle.

Ellerini yüzümün iki yanına yerleştirdi. Yüzümü buruşturdum.

"Sakın beni öpmeye falan kalkışma!"

Güldü.

"Aklımdan geçmedi diyemem. Aslında tam da benim tipimdin. Şu ezeli düşman olma kısmı olmasa..."

Midem içeride taklalar attı.

"Kapa çeneni!"

Aksine tekrar konuştu.

"Elveda canım!"

Dudaklarımı araladı, derin bir nefes alıp ben de dudaklarımı araladım. Özüm dudaklarımdan süzülüp onun dudaklarına ulaştı. Büyük bir zevkle ona gönderdiğim tüm özü sildi süpürdü. Gücüm tamamen çekilirken intikam isteyen yanım coşkuyla şahlandı. Tüm özümü ona verdim. Tereddüt bile etmedim. O da şüphelerini mezara gömerek aldı. Sonunda tükendim. Dizlerim çözüldü. Bileğimdeki zincirler yere düşmemi engellese de bileklerimi sıyırdı. Lilith geri çekildi, yüzüne bakamadım. Bakabilseydim de nasıl keyifli olduğunu görürdüm sadece.

Coşkuyla bağırdı.

"Bu inanılmazdı! Hayatım boyunca tattığım en lezzetli öz!"

O öz seni ölüme götürecek!

İki kelime bile zorlukla ağzımdan çıktı.

"Keyfini... çıkar!"

Kahkaha attı ve bileğimdeki halatı çözdü. Bedenim tamamen yere serildi. Halatı yanıma fırlattı. Neden beni çözdüğünü anlamadım ama elinde kalın eldivenler olması benim şansımdı. Kalkanın halatının ona zarar vermesi ona oynadığım oyunu açığa çıkarabilirdi. Gerçi buna da bir kılıf uydururdum. Zamanı gelene kadar...

Ayağıyla beni itti ve sırtüstü çevirdi. Tahmin ettiğim gibi yüzü tatminden âdeta parlıyordu.

"Yine de..." dedi uzatarak. Elindeki kalkan silahını havaya kaldırdı. "İnsan hayatının sonlanmasını bekleyecek değilim."

Gerçek bir aptaldı. En azından ilk yapması gereken şeyin beni öldürmek değil de gerçekten yara alıp almadığını anlamak olması gerekirken o direkt beni hedef almıştı. Eğer yara alıyorsa yalan söylediğim açığa çıkardı ve onun beni öldürmesi başına büyük bela olurdu. Elbette onun aptallığını hep hafife alıyordum ama hesap etmediğim şey bu değildi. Acı çekişimi görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Bir şeyler uydurmak ve zaman kazanmak için dudaklarımı araladım ama konuşamadım.

Lilith bir gürültüyle yere serildi. Üstündeki kişi sert bir nefes almama neden oldu.

Damien'dı. Damien mıydı? Belki de Andras... Ayırt edemiyordum artık.

"Ona ne yaptın?" dedi dişlerinin arasından.

"Demek bizi buldun," dedi Lilith gülerek. Karşı koymaya uğraşmıyordu bile.

"Ona ne yaptın?" dedi yine, kim olduğunu hâlâ anlamamıştım. Tepkisizdim, zaten tepki vermek de zordu. "Özünü mü aldın lanet olası?"

"Hem de tamamen," dedi Lilith ve dilini dudaklarında dolaştırdı. "Yani artık çok geç! Beni öldüremezsin."

Damien'dı. Tanrı'm! O Damien'dı.

Damien bir küfür savurdu ve kılıç Lilith'in tenini kesti. Lilith âdeta şoka uğradı. Kendi ölümümü kabullenerek ona özümü vermem şüphesiz yalan söylediğimi düşündürtmemişti. Özüm zaten ona en fazla ne yapabilirdi ki, değil mi?

"Öldürme!" dedim ve öksürüklere boğuldum. Boğazım yanıyordu. "Ya-yaralama da."

Kanı hiçbir şekilde hiçbir yere damlamamalıydı. Buradan çıkarsak eğer başımıza kapanları dizebilirdi çünkü.

Damien bana baktı ve dişlerini sıktı ama söylediklerimi yaptı. Kılıcı yine kıvrılıp bileğine dolandı. Lilith bundan faydalanarak karşı koymaya çalıştı; hâlâ elinde tuttuğu kılıç, bir hançer şeklini alıp Damien'ın göğsüne indi. Bir an benim özüm onda olduğu için onu yaralayabileceğini düşünüp panikledim ama öyle olmadı. Hançer yine bir kâğıt gibi parçalandı. Damien hırıltılı bir ses çıkardı ve yanıma uzanıp kalkanın halatını aldı ve onun boynuna sardı.

"Kalkan'ın zindanına götür!" diye sertçe emretti. "Ve vakit kaybetmeden geri gel!"

Kime söylediğini bir Cehennem bekçisi Lilith'i sarana kadar anlamamıştım. Lilith'in yokluğunun ardından beklemeden beni kucağına çekti. "Nasıl yaptın?" dedi sessizce. Anlamıştı. "Nasıl ona güvenip bunu bana yaptın?"

Suçluluk hissi üzerime çullanmaya çalıştı ama öfkem izin vermedi.

"Gitmeliyiz. Her an biri..."

"Mara!" dedi bağırmak istediği halde kendini tutar gibi.

Odaya aniden başka bir ses yayıldı. Kevin'dı.

"Gitmeliyiz! Birkaç şeytan buraya geliyor!"

"Dikkatlerini başka bir yere çektik ama ancak bu kadar dağıtabildik."

Diğer sesin sahibi ise Azazel...

"Andras'a haber uçurup geri dönmesini sağlarlarsa plan suya düşer."

Ama Damien bana bakıyordu. Cehennem bekçisi yanında belirmese şüphesiz öfkesini yansıtmaya devam ederdi. Söylemek istediği onlarca söz yarmış gibiydi ama sadece, "Gidiyoruz," dedi.

Cehennem bekçisi siyah yarasa kanatlarını üzerimize kapattı. Simsiyah bir duman etrafımızı çevirdi. Bir girdaba kapıldık. Saniyeler içinde artık başka bir yerdeydik. Kalkan'ın sığınağında...

Lilith'in küfürleri kulağıma ulaşan ilk ses oldu ama nerede olduğuna bakamadım. Belli ki boynundaki halatı çıkarmışlardı.

Hâlâ yerdeydik. Ben onun kolları arasındaydım ama uzun süre sonra ilk defa huzuru yerine öfkesini hissediyordum. Kevin yanıma eğilmiş bir şeyler söylüyordu, hiçbirini duymuyordum âdeta. Damien bana bakarken ben de ona bakıyordum.

"Nasıl..." dedi yine. *Nasıl yapabildin?*

Gözlerim sonunda doldu.

"Elly'yi... öldürdüm." Tüm sesler kesildi. Lilith hariç, o hâlâ küfrediyordu. "Ve Blake'i..."

Kevin devrilir gibi yere oturdu. Damien'ın bildiği yüzündeki ifadeden belli oluyordu ama bunu Kevin'a söylemediklerini o an anladım. Onunla nasıl yüzleşecektim? Yaptığım ölümcül hatayı nasıl anlatacaktım?

"Ve ölmek mi istedin?" dedi Damien, sesi düşüktü. "Ve beni de yaşarken yine bir ölüye çevirmek mi istedin? Yine! Yine! Yine! Kahretsin!"

Onu öldürmek istedim çünkü Elly'yi öldürmeme sebep olan oydu.

"Ölmeyeceğim," dedim, kelimeler ağzımdan zorlukla çıksa da sesim netti. "Özüm bana... geri gele..."

Bu kez bağırdı.

"Bu yüksek ihtimalle bir yalan! Sana söylemiştim! Küçücük bir ihtimale sığındın! Beni yine yok saydın!"

"Keira doğruyu..." Daha fazla konuşamadım ama o ne söylediğimi anlamış ve daha çok öfkelenmişti. Öfkesinin arkasında ise devasa bir korku vardı. Öfkesini silemese de beni sıkıca göğsüne bastırdı. Her yerim yara bere içindeydi ve onun tutuşundaki sıkılık canımı yaktı.

"Keira eğer doğruyu söylememişse ve seni bu yüzden kaybedersem, yemin ederim bu dünyada tek bir kapan bile bırakmam! Tıpkı Seraphiel gibi."

Kısa bir an ürkütücü bir şüpheye düştüm. Eğer özüm bana dönmezse alacak nefeslerim sayılıydı. Ölümüm ise Damien'ı eskisinden bile daha ölümcül bir şeytana dönüştürürdü ama artık bunları düşünmek için çok geçti.

Lilith küfürlerine son vermiş olmalı ki bu kez kahkahası kulaklarıma ulaştı.

"Geberip gitmeni heyecanla..." Sustu. "Bu da ne?"

Damien başını ona çevirdi. Ne gördüyse kaşları çatıldı ve yüzü yine bana döndü ama korkusunun geri çekildiğini hissettim. Keira doğruyu söylüyordu ve o bunu anlamıştı. Şükür ki içimdeki o ufak şüphe de geldiği gibi yok oldu.

"Ne yaptın bana!" diye bağırdı Lilith.

Sonunda Azazel, "Neler oluyor?" diye sordu. Ona kimse cevap vermedi. Son kalan gücümle bunu yapmaya da niyetim yoktu. Tek bir kelimeye saklıyordum direncimi.

"Gör-mek istiyorum."

Damien beni kaldırdı ve adımlamaya başladı. Yüzüne yayılan gülümsemeyi izlerken içim keyifle doldu. Sonunda durdu ve döndü. Şimdi gözlerim parmaklıkların ardında dizlerinin üzerine çökmüş Lilith'teydi. Henüz acı içinde değildi, sadece

ne olduğunu anlayamamanın şaşkınlığını yaşıyordu ama acı çekişlerinin de yakın olduğunu hissediyordum. Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri irileşmişti, hızla ayağa fırladı ve parmaklıklara sarıldı.

"Geri çağır!" diye bağırdı. "Özünü geri çağır!"

Gülümsedim.

"Keyfini... Çıkar!"

Elini saçlarına daldırdı ve çekti. "Sana geri dönmeye çalışıyor! Özün sana geri dönmeye çalışıyor! Onu geri çağırmazsan..."

"Seni parçalar mı?" dedi Damien.

"Ne?" dedi Azazel. Kevin hâlâ sessizdi. Belki de artık sığınakta bile değildi ama nedense burada olduğunu hissediyordum.

"Geri çağır!" diye gürledi Lilith. Deliye dönmüş gibiydi. "Sana izin vereceğim! Özünü geri çağır! Yoksa yemin ederim tüm kapanları buraya çağırırım."

"Neden şimdiye kadar yapmadın öyleyse?" dedi Damien. "Yoksa kanın toprağı bulmadı mı?"

Onu yaralamamasını bu yüzden istemiştim. Kanı toprağı bulursa kapanları çağırabilirdi ama şimdi vücudundaki tek kesik boynundaydı ve o küçük kesikteki kanı da üzerindeki bluzu sömürmüştü. O da bunun farkındaydı zaten, aksi halde boynundaki halatı çözdükleri an kapanlara haber verirdi.

"Lütfen!" diye yakardı. "Özünü geri çağır! Yalvarıyorum!" Öylesine korkmuştu ki böylesine güçsüzken, dahası tamamen bir insanken bunu yapamayacağımı anlayamıyordu. Aslında bu koca bir aptal olmasından da kaynaklanıyor olabilirdi.

"Elly için..." dediğimde yutkundu. "Darla için..." Gözlerinde devasa bir korku belirdi. Tıpkı Mavi'yi kendi ellerimle öldürmeme sebep olduklarında kaçmadan önce gözlerinde gördüğüm gibi... "Ve Mavi için..." Keşke Mavi de burada olup bu ana tanıklık etseydi. İntikamını er geç aldığımı keşke görebilseydi.

"Elly için," diye tekrarladı beni Damien. "Darla için! Ve Mavi için!"

Azazel hâlâ tam olarak bir şeyleri kavrayamasa da bazı şeyleri kavradığını avuçiçine çektiği elimle belli etti.

"Elly için! Darla için! Mavi için!"

Diğer elimde çekildiğinde başımı çevirdim. Kevin'in avuçiçine aldığı elim bir çocuk gibi dudaklarımın titremesine neden oldu. Blake'le ilgili onunla yüzleşmek, en çok korktuğum ikinci şeydi ama beni anladığını ve yine yanımda olduğunu belli etmişti. Bana hüzünlü bir tebessüm sunduğunda bile içim öylesine rahatladı ki. Öfkeye bürünen gözleri tekrar önüne döndüğünde, "Elly için!" dedi. "Darla için, Mavi için acılar içinde kıvran şeytan!"

Lilith öylesine dehşete uğradı ki sarsıldı. Yok oluşa yaklaştığının o da farkındaydı. Çığlık attı ama bu acıdan değildi, bu zirveye yerleşen korkusundandı. Yakarmaya başladı. Hepsi bana delice keyif verdi. Dakikalar sürüp giderken yüzü ilk defa ağlamaktan sırılsıklamdı. Sonunda acı safhasına geçti. Gözümüzün önünde kıvrandı. Acı çığlıkları sığınağın duvarlarında yankılandı. Gözlerim kapanmaya başlarken büyük bir direnç gösterdim. Onun yok oluşunu izlemeliydim. İntikamın hazzıyla dolmalıydım. Elly için, Darla için... ve Mavi için...

Lilith son çığlığını attığında bedeni âdeta içten içe yanmaya başladı. Vücudundan firar eden öz bana aitti. Yolunu da çok geçmeden buldu. Aralanan dudaklarımdan içeri doldu ve bedenimi güçsüz halinden sıyırdı, biraz da olsun canlandırdı. Lilith tamamen yandı, geriye külleri bile kalmadı. O anı gördüm ve huzurla gözlerim kapandı. Dudaklarım sıcak dudaklar tarafından kavrandı. Damien içime özünü bıraktı. Göğsüm derin bir rahatlamayla doldu. Geri çekildiğinde nefesi hâlâ dudaklarımı dövüyordu.

"Özür dilerim." İlk kelimem bu oldu. Sessiz kaldı. Gözlerimi açıp ona baktım. "Ama yapmasaydım... Damien, bu acıyla yaşayamazdım."

"Bana sadece şunu söyle," dedi. "Keira'nın doğru söylediğine emin miydin, yoksa bir ihtimali mi değerlendirdin?"

"Hissettim," dedim. Yalan söylememiştim. Andras karşımda kendimi öldürmemi emrederken içimdeki o parçayı hissetmiştim. Damien'ın yine de bana deli gibi kızacağını biliyordum ama o his benim tek güvencem olmuştu. "Keira'nın bahsettiği özümdeki o parçalanmış kısmı hissettim. Kulağa saçma geliyor belki ama tıpkı melek özüm gibi, tıpkı şeytan özüm gibi onu da hissettim. Bambaşka bir şeydi, tanımlayamıyorum ama o zaman Keira'nın doğruyu söylediğini anladım."

Yüzü rahatlamış bir ifade kazandı. Beni ayaklarımın üzerine bıraktı ama yine sıkıca sarıp göğsüne bastırdı. Canım öncekinden çok daha az yandı ama tamamlanmış hissettim. Benden bir şeyler eksildiğini hissettiğimde bunu hep o tamamlıyordu.

"Mi amor..."

Kevin'ın sesiyle derin bir nefes aldım. Damien kollarını gevşetince ona doğru döndüm. Bana hâlâ hüzünlü gözlerle bakıyordu. Acı çekiyordu, Blake için yas tutuyordu.

"Kevin," dedim ve bir derin nefes daha aldım. "Ben... üzgünüm."

Bir adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve o da beni kucakladı.

"Yaşıyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Bana bu kadarı bile yeter. Seni de kaybetmeye dayanamazdım."

"Blake..." demiştim ki, "Kendini suçlama!" diye karşı çıktı. Daha tam olarak ne olduğunu bilmiyordu bile ama yine de beni koruyordu.

"Andras onun gibi göründü," diye açıkladım. İçinde biraz bile şüphe kalsın istemiyordum. Tabii varsa... "Ben onu öldürmek istedim ama beni oyuna getirdi."

"Tahmin edilebilir," dedi Azazel.

"Ve Elly..." diye devam ettim. "Lilith onu bana yönlendirmiş. Onu şeytanlardan biri sandım."

"Şunu keser misin?" diye çıkıştı ve geri çekildi. "Kimse seni suçlamıyor! Sen de kendini suçlamayacaksın!"

Azazel kollarını aniden etrafımıza sardı.

"Sadece saatler içinde kanlı bir savaşa girmeyecekmiş gibi sarılalım! Aynen öyle!"

"Çekilin!" dedi Damien sertçe. Beni kolumdan çekip onların arasından sıyırdı. "Sevgi gösteriniz mide bulandırıcı!"

Azazel yüzünü ekşitti, Kevin hâlâ biraz durgundu ama gülümsedi. Ben de güldüm.

"Beni nasıl buldunuz? Andras bulunamayacağımızdan hayli emindi üstelik."

"Seni İkinci Dünya Savaşı sırasında kullanılan eski bir sığınağa götürmüş. Aklımıza gelen ilk yer olmanın yakınından bile geçemez. Kasabadan hayli uzakta, yani Andras'ın şeytanlarıyla buraya gelmesi biraz zaman alacak. Kalkanın onarılması da haberimiz olmadan içeri girmesinin önüne geçiyor. Diğer yandan kapanlar için elbette bu geçerli değil."

"O halde..." dedim kelimeleri uzatarak. "... beni nasıl buldunuz?"

Azazel sırıtarak çenesiyle Damien'ı işaret etti.

"Aranızda artık bir bağ var."

"Bağ?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Lucifer ve Ariel'ın arasında olan bağ gibi," dedi Kevin.

Yüzümü Damien'a çevirdim.

"Ciddiler mi?"

Sırıtarak başını salladı.

"Artık *Mara nerede* uygulamam var. Hem de ilahi."

"Acı çektiğimde işe yarayan bir uygulama olsa gerek," dedim çünkü Lucifer'ı Damien'ın, Ariel'a acı çektirerek çağırdığını hatırlıyordum. Daha söylediğim anda buna pişman oldum, Damien'ın gülüşü bozulmuştu.

"En azından başına bela açtığında nerede olduğunu bileceğim. Sen yine de artık başına bir bela açma!" Sanki bu benim elimdeymiş gibi...

"Bela eşittir Mara!" Başımı çevirdiğimde Abaddon ve Marphas'ı girişte buldum. Sırıtıyorlardı.

Abaddon'ın sözlerine, "Kız bela mıknatısı âdeta," diye devam etti Marphas.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Geri geldiniz."

"Söylemiştik," dedi Abaddon bana doğru gelirken. "Heyecan verici hiçbir şeyi kaçıramayız."

İkisi gelip beni sıkıca kucakladı. Varlıkları daha şimdiden iyi gelmişti. Onları seviyordum. Geri çekildiklerinde, "Konuşacak çok konumuz var ha," dedi Abaddon.

"Ama ondan önce birinin başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor," dedi Marphas. Gözleriyle hemen arkamda duran Damien'i işaret etti. Sırıtarak ikisi de Azazel ve Kevin'a baktı. İkisinin de kaşları çatıldı, anlamamışlardı. Ben de anlamamıştım.

"Ah, hadi ama!" diye yakındı Abaddon. "Bırakalım da biraz öpüşüp hasret gidersinler."

Azazel ve Kevin birbirine baktı. Sonra onlara...

"Zamanımız yok," dedi Azazel.

Abaddon bıkkın bir ses çıkardı ve onun kolunu kavradı. Onu çekiştirerek uzaklaştırırken, "Öleceksen bile birkaç öpücük için vaktin vardır," dedi.

Marphas da aynısını Kevin'a uyguladı. Kevin homurdandı ama karşı koymadı.

"Ve birkaç öpücüğün düzeltemeyeceği şey yoktur," dedi Marphas da.

"Orada dikilecek misin?" dedi arkamdan Damien.

Başımı ona çevirdim.

"Öpecek misin ki?" Saçma bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. Omuzlarımı kaldırıp dudaklarımı büzdüm. "Ne? Hâlâ bana biraz kızgın gibi..."

Damien beni aniden öptü.

"Ama iyiyiz," dedi tüy kadar öpücüğünden hemen sonra. Kaşlarımı kaldırdığımda sırıttı. "Öpüştük ya."

Güldüm.

"Evet, ne demiş ünlü bir şeytan: Birkaç öpücüğün düzeltemeyeceği şey yoktur."

"Bu sözü odamızın duvarına asacağım." Yüzümdeki elleriyle yanaklarımı okşadı. Sözü beni güldürürken onun neşesi çekildi. "İyi misin?"

Başımı salladım. Yaralarım iyileşmişti, görünürde olmayanlar ise iyileşmese de bir gün unutulurdu. Belki de hiç unutulmayacak ve hep bir yerlerde duracaktı ama biz yaşamaya devam edecektik.

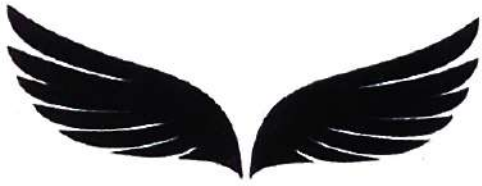
"Keira'yı bulmalıyız."

"Ah," dedi unutmuş gibi. "Lucifer onu serbest bıraktı bile. Artık bizim yanımızda savaşacak. Elly konusunu Andras'tan biliyor. Lilith faktörünün de fikrini değiştireceğini sanmıyorum artık."

İnler gibi bir ses çıkardım. Kahrolasının iyilik yapacağı şimdi mi tutmuştu? Keira serbestse Savina onu bir şekilde etkisiz hale getirmiş ve yönetimi ele almış demekti.

"Damien," dedim sıkıntıyla. "Savina liderliği aldı, Elly'yi benim öldürdüğümü biliyor. Lilith tam olarak ne söyledi bilmiyorum ama kendisinin bu işteki rolünü söylemediği açık. Bir diğer sorunumuz ise..." Seslice nefesimi dışarı verdim. "Ariel da şu an onun midesinde. Bu demek oluyor ki..." Gergince sırıttım. "Keira'yı bulmalıyız."

Dudakları aralandı ve birkaç saniye öyle kaldı. Sonunda bir küfür savurdu.

21

Cennet'ten Misafirler

Abaddon ve Marphas kapanların kasabasına gitmişti. Ben de gitmek istemiştim ama Damien en azından biraz daha kendimi toparlamam için dinlenmemi söylemişti. Diğerlerinin onunla aynı fikirde olması şaşılacak bir durum da değildi. Kevin kalkanı desteklemek, Azazel ise Lucifer'a son olanları haber vermek için gitmişti.

Damien bana her şeyi anlatmıştı. Tahmin ettiğim gibi her şey göstermelikti, hesap etmediğim tek şey Damien'la aramızdaki bağdı, beni bulmasıydı. Planlarının ilk aşaması buydu, ikinci aşaması ise savaştan geçiyordu.

Andras geldiği an ise şüphesiz bir savaş başlayacaktı. Lilith yoktu ama Zayden'ın kapanlarının Andras'a hizmet etmesi hâlâ mümkündü. Lilith muhtemelen kapanları onunla yollamış ve ona itaat etmesini istemişti çünkü Damien beni almaya geldiğinde etrafta kapan falan yoktu. Bir de Savina meselesi vardı tabii. Yine de biz Andras'ın elini biliyorduk ama o bizim elimizi bilmiyordu. Benden ise haberi bile yoktu. Her şey lehimize gibi duruyordu. En önemli şey hariç...

Ariel...

Hâlâ sığınaktaydık, başka bir yere gitmeye de yeltenmemiştik çünkü burası Kalkan'ın en küçük ve en az bilindik sığınaklarından biriydi. Kapanların sığınakları tarayacağını sanmıyordum, zaten Andras'ın bile bildiği sığınak sayısının sınırlı olduğunu düşünüyordum. Zamanımızın oldukça azaldığı göz önüne alınırsa burada kalıp biraz daha dinlenmem daha iyiydi.

Sırtımı duvara yaslamış bir şekilde savaşın olası sonuçlarını düşündüm ve hiçbir olasılık hoşuma gitmedi. Gözlerimi diktiğim yer ise parmaklıklar ardında Lilith'in yok oluşa gittiği yerdi. Berbat bir benzerlikti ama orası, yıllar önce Kalkan'ın beni kapattığı hücrenin neredeyse aynısıydı. Gerçi tüm hücreler aynıydı ama zihnim sanki bana o anı hatırlatmak için benimle oynuyordu. Beni o gün Blake bulmuş ve o parmaklıklar ardından çıkarmıştı. Şimdi yine bir hücrenin parmaklıklarına bu kez dışarıdan bakıyordum ve...

Ve Blake yoktu.

Ama onun intikamını da alacaktım. Blake geri gelmeyecekti ama en azından benim içim biraz olsun rahatlayacaktı.

Burnuma dolan kahve kokusuyla gözlerimi yanıma oturan Damien'a çevirdim. Elindeki kupayı bana uzatmıştı.

"Kahve istemiyorum," dedim ama istiyordum. "Hem..." diyerek etrafıma baktım. "... burada kahveyi nasıl buldun?"

"İçeride bir oda var ve orada da bir kahve makinesi," dedi ve kupayı kendine çekti. "İstemediğine göre..."

Dudaklarına götürmüştü ki hızla elinden aldım. Neredeyse kahve üzerine dökülüyordu.

"Boğazım biraz şey..." dedim ve hafifçe öksürdüm. "... kuru."

Gülerek, "Neden kabul etmiyorsun, anlamıyorum," dedi. "Zevkler değişebilir." Boynuma eğilip uzun ve derin bir öpücük bıraktı. "Benimkiler de değişti mesela." Saçma bir inat yaptığımı düşünüyordu ama değildi. Sevmekle, ihtiyaç duymak farklı şeylerdi. Ben kahveye ihtiyaç duyuyordum sanki, saçma olan asıl buydu.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim. "Yeterince dinlendim ve Lucifer'a artık Ariel'ın durumunu anlatmamız gerekiyor."

"Onunla az önce konuştum. Senin ortalarda dolaşmana son ana kadar sıcak bakmıyor. Ben de öyle düşünüyorum çünkü Savina muhtemelen her şeyi izliyor. Andras gelmeden ona haber uçurmasını hiçbirimiz istemeyiz. O da bir savaşa hazırlanmaktan ziyade gerçekten anlaşma zamanını bekliyor gibi rol yapıyor zaten ama birazdan buraya geleceğini söyledi. Şifreli bir dille." Muhtemelen bana kahve hazırlarken telefonla konuşmuşlardı çünkü Lucifer buraya hiç gelmemişti. Düşüncelere o kadar dalmış olmalıydım ki onları duyamamıştım.

"Şifreli?"

Yüzünü buruşturdu.

"*Siz üzerinizi giyinmeden bir de bakmışsın iblis orada.*" Göz devirdiğimde Damien güldü. "Ariel konusunu, geldiğinde açıklamamız daha zararsız olur çünkü duyacağı öfkeyi dışarıya yansıtmasını istemeyiz. Ve sen o zamana kadar biraz daha dinleneceksin."

"Garip!"

"Neymiş o garip olan?" diye sordu.

"Beni engellemeye ya da burada kalmam için ikna etmeye çalışmaman."

"Sanki işe yararmış gibi," dedi alayla. "Hem seninle bir anlaşma yaptık ve ben artık saçma sapan şeylerle aramızın bozulmasını istemiyorum. Hâlâ sana bir şey olacak endişesi taşıyor muyum? Hem de dibine kadar ama bu korkumla baş etmeyi bir gün öğreneceğim, seni bununla bunaltmayacağım artık. Diğer yandan sen de artık kafana göre iş yapmayacağının teminatı bana verdin, değil mi? Her ne kadar bunu yine uygulamasan da."

"Kafama göre iş yapmıyorum," diye çıkıştım. *Tabii, tabii,* der gibi sesler çıkardı. "Hey!" dedim sitem edercesine. Başımı ona çevirmeye çalıştım ama boynuma sürtünen dudakları bunu yapmamı engelledi. "Sana nedenlerini de güvencemi de anlattım."

"Seninle tartışmayacağım, çünkü..." Kısa bir an sustu. "... çünkü sana aşığım."

Bunu duymayı beklemediğimden söyleyeceği her şeye itiraz etmek için açtığım dudaklarım öylece kaldı.

"Beni benim silahımla vuramazsın."

"Nasıl? Güzel dikkat dağıtıyor, değil mi?" Sesinde gülümseme vardı. Gerçekten güzel dikkat dağıtıyordu. Özellikle boynuma kasıtlı olarak sürttüğü dudaklarıyla.

İstemsizce güldüm.

"Gerçekten de öyleymiş." Boynuma bir öpücük daha bıraktığında başım tam aksi yöne eğildi, ona daha fazla yer açmak için. "Hermon nasıl?" Gülüşüm de aniden sorduğum soruyla yok olup gitmişti. Yine de bu soruyu varlığı olmasa bu kadar rahat soramazdım.

"Sığınakta babanla birlikte. Mavi de orada. Seni bulmak istedi ama onu durdurdum. Onu seni bulacağıma ikna etmek zor oldu. Aslında onu durdurmak için..." Kısa bir an durakladı. "... biraz Hermon'ın durumunu da kullandım. Ona Hermon'ın yanından ayrılmamasını söyledim ama seni aldığımdan haberi var. Lucifer'dan sonra onu aradım. Soluğu burada alması yakındır."

Buna gülümserdim ama aklımdaki sorular canımı hayli sıkıyordu.

"Hermon... benim yaptığımı biliyor mu?"

Boynuma uzun bir öpücük daha bıraktı. "Sen yapsaydın bilirdi. Evet, Uriel'ı öldüren kılıç sana aitti, onu tutan eller senindi ama onu öldüren Andras'tı. Hermon'a anlatacağım, bunu bilmeli ama emin ol, senin suçun olmadığını anlamayacak kadar aptal değil."

Biliyordum ama yine de bu çok canımı sıkıyordu. Kendimi elbette suçlamıyordum. Suçladığım kişi Andras'tı. Damien sözlerinde çok haklıydı. Yine de Blake ölmüş müydü? Ölmüştü. Bu da bazı önemli ayrıntıları bile önemsiz kılıyordu.

Ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da gözlerim doldu. Sadece birkaç yudum aldığımı sandığım ama aslında yarısından fazlasını tükettiğimi fark ettiğim kahve bardağını yere bıraktım, akmaya meyleden yaşları Damien'a sezdirmeden silmek

istedim ama bu en başından boş bir çabaydı. Başını kaldırıp ellerini yüzümün iki yanına yumuşakça koydu.

"Ağlamak istiyorsan ağla, içini dök! Benim yanımda kendini tutmana da güçlü görünmeye çalışmana da gerek yok. Bunu biliyorsun."

Biliyordum. Yıllar önce melek sığınağında beni içimdeki Cehennem'den çıkaran o olmuştu. İçimi dökmemi sağlamıştı ve sanırım bunu o zamana kadar başarabilen tek kişi oydu. Babamın yanında bile ben hiçbir zaman içimdekileri dışarı dökememiş, bir nevi kendimi gizlemiştim çünkü anlatırsam o üzülürdü. Ağlarsam o üzülürdü. *Ağlarsam Damien üzülürdü*, işte o gün böyle hissetmiştim ama şimdi her şey farklıydı. O benim her şeyi beraber yaşamak istediğim, her şeyi, her şeyimi paylaşmak istediğim tek kişiydi.

Kendimi serbest bıraktığım an gözyaşlarım yanağımdan süzüldü. Damien başımı göğsüne bastırdı ve ben dakikalarca içimi dökerken saçlarımı okşadı. İçimde yaşadığım o karanlığı dışarı çıkardı, benimle boğuldu ama beni de o karanlıktan çıkardı. Geri çekildiğimde yüzümdeki ıslaklığı onun parmakları sildi ve ona bakan gözlerdeki yeniden açığa çıkan güce hayranlıkla baktı.

Derin bir nefes aldım.

"Andras'ın elindeyken... baygınken... seni gördüm. Kucağında Elly vardı. Bana gülümsüyordun."

"Artık bunları düşünme. Bizim hayatımız acımasız. İstemeyerek yaptıklarımız için acı çekersek isteyerek yaptıklarımıza ne kalır? Unuttun mu? Biz şeytanız."

Alaycı sözleri beni rahatlatmak içindi ve başarıyordu. Hafifçe gülümsedim. O, hayatıma bir ceza gibi girmişti belki ama varlığı benim için bu hayatta alabileceğim en büyük ödüldü. Eskisinden daha iyi hissediyordum artık. İçimi dökmem, içimi dökmemi sağlaması bana hep düşündüğümden çok daha iyi geliyordu.

"Mara!" diyen heyecanlı sesle kapı açıldı. Başımı çevirdim, sadece bana doğru koşan mavi saçlı kızı kısa bir an seçebildim.

Kucaklanmam ve üstün bir güçle havaya kaldırılmam aynı anda oldu. "İyisin, iyisin."

"Mavi beni biraz daha sıkarsan artık iyi olmayacağım."

Geri çekildiğinde onu ilk kez ıslak gözlerle gördüm. Beni tekrar sardı ve istemsizce güldüm. Ta ki Hermon'ın yorgun yüzünü görene kadar... Aslında ifadesini yorgunluk bile tanımlayamazdı. Enerjik hali sönmüş, gözleri kızarmış ve şişmişti. Güzel yüzü ilk defa bu denli acı doluydu. Yıkılmış görünüyordu. Bana gülümsese de eski neşesinden yoksundu.

Damien yanımızdan geçti ve ona doğru eğildi. Eğer Mavi kulağımın dibinde tekrar ciyaklamasaydı ona ne söylediğini de duyabilirdim belki.

"İşte benim kızım! Her boktan kurtulmayı başarır!"

Damien, Hermon ile kapıya yürürken nereye gittiklerini de anlamıştım, Damien ona olanları anlatacaktı. Aslında Blake'i öldürenin ben olduğumu. İçim sıkıldı, Hermon'ın nasıl tepki vereceğini kestiremediğimi fark ettim ama beni anlayacağını ummaktan başka çarem yoktu. Gözlerimi onlardan zorlukla çektim ve Mavi'ye gülümsemeye çalıştım. Başaramadım.

Üzerime göz gezdirmek o an aklına gelmiş gibi beni süzdü. Yaralarım kapanmış olsa da izleri henüz geçmemişti. Kıyafetlerim hâlâ yırtık ve çoğunlukla kurumuş kanla kaplıydı. Gözlerinde delice bir öfke belirdi ama ondan beklemediğim bir şekilde o öfkeyi neşesiyle gizledi. Omzuma vurdu.

"Hadi ama! Şu yüzüne bak! Biz Araf'ta çok daha fazlasını yaşadık ve hepsinin de üstesinden geldik. Şimdi de geleceğiz çünkü bir aradayız. O yüzden yüzündeki bu ifadeyi hemen silip bana tanıdığım şeytan kızı geri veriyorsun."

Derin bir nefes aldım ve "Sana söylemek istediğim şeyler var," dedim aniden. Kaşları çatıldı, hemen ardından yüzü asıldı. "Seni... seni bulmak için gelmek iste..."

"Hayır, Mavi," diye sözünü kestim. "Seni biliyorum, senden bana verdiğin değer konusunda da şüphe etmiyorum. Bu... bu, bambaşka bir şey." Sıkıntılı bir nefes verdiğimde o da dikkatle bana bakıyor ve devam etmemi bekliyordu. Ben de

devam ettim. Ona her şeyi anlattım. Andras'la olanlar da dahil. Tahmin ettiğim gibi beni anladı, aksini hiç düşünmemiştim zaten ve yine bana sıkıca sarıldı.

Damien söylemiş olacak ki bana temiz kıyafetler getirmişti. Ona karşı koymak istesem de kıyafetlerin olduğu çantadan çıkardığı bir paket ıslak mendille üzerimdeki kanları temizlemiş, dahası üzerimi giyinmeme de sanki hâlâ yaralıymışım gibi yardım etmişti. Bu aslında peşimden gelememesinin suçluluğundandı da. Anlamıştım ama âşık olduğunu da anlamıştım. Aşk ve aile arasında kalmak ne demek en iyi ben bilirdim. Damien olmasa yine peşimden geleceğini bildiğim gibi... Benim Damien'ım vardı ama Hermon'ın kimsesi kalmamıştı. Mavi onun kimsesi olmak için kalmıştı.

"Anlattım," dedi Damien içeri girerken. Yanımıza geldiğinde dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp bıraktı. "Seni suçlamıyor, aksini de beklemiyordum zaten ama biraz yalnız kalması iyi olacak. Kendini toparlaması için en azından."

"O aptal," dedi Mavi düşük bir sesle. "... tek kaldığında daha beter oluyor." Üzerini düzeltiyormuş gibi yaptı. "Başka şeylerle meşgul olması ona daha iyi gelecek. Hem vaktimiz kısıtlı ve birinin Andras ve Abaddon'a destek olması gerek. O ikisinin..." Yüzünü buruşturdu. "... öpüşmekten Keira'yı arayabildiğini bile düşünmüyorum. Keira için biz de gidelim."

Damien başını salladı.

"Dışarıda bir Cehennem bekçisi var. Onu alın."

"Mavi," dedim tedirginlikle. "Savina'nın kendi kasabasında olacağını sanmıyorum. Kapanlarıyla Guard Shield'ın dışında bir yerlerde ama yine de..."

"Tamam, tamam," dedi sırıtarak. "Dikkatli olacağız. Olmadı hepsini yerim." Bana yine sıkıca sarıldı. "Siz de dikkatli olun ve biz geri gelene kadar ölmemeye çalışın. Bir de kaçırılmamaya..."

Gülümsedim.

"Deneriz."

Dakikalar geçip giderken sıkıntıyla nefesimi dışarı verdim. Zamanımız her geçen dakika daralıyordu. Şeytanları yok etmek sorun değildi ama Keira zaten bir kayıp vermişken halkından daha fazla kişiyi sırf Savina'nın öfkesi yüzünden öldürmek istemiyordum. Yine de iş o boyuta gelirse, yani Keira'yı bulmadan karşı karşıya gelirsek bu iyiliksever yanımın pek iş görmeyeceğini de biliyordum.

Damien öten telefonu çıkarıp mesajı okudu. Onun kucağına kıvrılmış olduğum için mesajı ben de görmüştüm. Telefon benim telefonumdu ve mesaj Kevin'dandı. Daha doğrusu Kevin'ın Abaddon'a ulaşmamız için verdiği telefonundan. Hâlâ Keira'yı aradıklarını söylüyordu ama yazılar o kadar karmaşıktı ki anlamak için en az üç kez okumam gerekmişti. Yine de teknolojiye adapte olmaya başlamış gibi görünüyordu. En azından mesaj yazmaya çalışırken Marphas'la beraber gönderdikleri ve suratlarının yarısını gösteren fotoğraf uğraştıklarının göstergesiydi.

Damien sakin bir şekilde telefonu cebine attı ama benim canım okuduğum mesajdan sonra daha da sıkılmıştı.

"Melekler..." dedim. Melekleri çağırdığını söylemişti. Kapanların hünerini anlattıktan hemen sonra. İnsanları hayatta tutmak için bir çözüm bulacağım demişti ve bulmuştu.

Eli saçlarımda dolaşıyordu. Mırıldanır gibi bir ses çıkardı.

"Evet, en muhteşemi kollarımda."

"Damien!" diye çıkıştım. "Melekler çağrına cevap vermedi mi?"

"Bilmiyorum," dedi. "Andras seni aldıktan sonra onlara tekrar çağrı yaptım ama henüz kapımıza dayanan bir melek yok. Kalkandan içeri giremiyorlar belki ama dışarıda da bir melek görülmedi. En azından Lucifer öyle bir bilgi vermedi. Araf'ta geldiklerini hissetmiştim ama şimdi... Hiçbir şey yok." Dudak büktü. "Belki de hiç gelmeyecekler. Bu generallik... gerçek bile olmayabilir. Bazı şeyleri yanlış yorumladık sadece."

Söylediklerine katılmıyordum. Belki biz yanlış yorumlamıştık ama ya Blake? Bir melek bunu yanlış yorumlayamazdı.

"Şey..." dedim biraz çekinerek. "Araf'a gittiğim gün... onları çağırdığını söylemiştin. O gün gelmişlerdi ama... biraz geç..."

"Geç mi?" diye sertçe çıkıştı ve ben daha şimdiden söylediğim için pişman olmuştum.

"Sen öldükten sonra geldiler Mara ve *ben generalinizim*, diyen bir aptalın yolundan gidip seni elimden aldılar."

"Tamam, söylemedim varsayalım," diye konuyu başka bir yöne kaydırdım. "Lucifer buna ne tepki verdi?"

"Köpürdü elbette," diyerek aniden güldü. "Bana yumruk bile attı." Omuz silkti. "Ona isterse bana bir kılıç da saplayabileceğini söyledim, bir kürdan kadar bile etki etmezdi ve bunu bilmek onu daha da öfkelendirdi." Güldüm, Lucifer'ın o halini tahmin edebiliyordum. Damien'ın yüzü birden düşünceli bir ifadeye büründü. "Bir şey kafamı kurcalıyor."

"Tahmin edeyim," dedim muzipçe. "Soyunmam gerekiyor."

"Ne?" dedi afallayarak. Sonra, "Ah!" dedi ve hatırladığını belli ederek güldü. "Benim laflarımı bana satıyorsun."

"Yani soyunayım mı?" Sırıttım.

Bana bakarken dudağını sertçe dişledi. Yüzünü buruşturdu.

"Bunu bir daha söylersem beni vur ama hayır. Ve lütfen ama lütfen kafamı karıştırma!"

Dudaklarımı büktüm.

"Misilleme yaptım sadece." Ciddi ifadesine karşılık, "Tamam," dedim uzatarak. "Sor bakalım, neymiş kafanı kurcalayan şey?"

"Ambriel melek sığınağının dışında parçalanmış bir Cehennem silahı buldu." Bakışlarını kaçırdı ama bu kısa sürdü. Grimsi mest edici gözleri yine beni buldu. "Sana olanları tekrar hatırlatmak istemiyorum ama bunun nasıl olduğunu öğrenmem gerek."

Her şeyi anlatırken bunu es geçtiğimin şimdi farkına varıyordum.

"O..." dedim ve dudağımı ıslattım. Göğsüme baktım. "Ariel'ın işiydi. Bana saldırdı ama Cehennem silahı bedenime değdiği an parçalara ayrıldı." Başımı kaldırıp yine ona baktım. "Lilith'in bir zamanlar sana yaptığı gibi."

Kaşları havalandı.

"Yani benim gibi sen de yara almıyorsun."

Gülmeden edemedim.

"Beni bulduğunda sana yara almıyormuş gibi mi geldim?"

"O halde bu neyin nesiydi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim yine dudak bükerek.

"Gizemler... gizemler... gizemler..." dedi sıkıntılı bir sesle.

"Huysuzlanma," diyerek işaretparmağımı boynunda gezdirdim. "Sevgilin normal biri değil. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

Parmakları çenemi buldu ve başımı yukarı kaldırdı. Dudaklarıma tutuşu kadar sert bir öpücük bıraktı.

"Anlamaz olur muyum? Ama unutmak üzereyim artık. O yüzden Andras'ın işini bitirdikten sonra benden kaçışın olmayacak." Ah, o konuda bir normallik... Yanaklarım ısındı. Beklenen meleksi öpücüğü de geldi ve Damien yüzüme arsızca baktı. "Benim hatırladığım o kız kesinlikle böyle utangaç değildi ama bu kız da en az onun kadar cezbediciymiş."

"Gerçekten mi?" diyen alaycı ses bakışlarımızı çevirmemize neden oldu. Lucifer arkasında duran Cehennem bekçisiyle birkaç adım ötemizdeydi artık. "Başıma tonla bela açıp burada oynaşıyor musunuz?"

Damien geri çekilip ayaklandı ve beni de kaldırdı. Lucifer'ın sözlerini duymazdan gelirken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sizin ihtiyar insanları kontrol ediyor," dedi Lucifer bize doğru adımlarken. "Kalkan üyeleri oralarda. Şeytanlardan da bir destek ekip yollamak isterdim ama bu, dikkat çekerdi. O yüzden elimdeki tek tük Cehennem bekçisini de insanların kapalı olduğu sığınaklara gönderdim. Herhangi ters bir durumda bize haber verecekler." Yüzünü iğrenircesine buruşturdu. "Mükemmel bir iyilik abidesi olduğumdan falan değil elbette,

olsaydım varlığıma büyük bir darbe olurdu zaten. Eğer insanlara bir şey olursa kafamı ütüleyeceğinizden saçma sapan şeyler yapıyorum anlayacağınız. Sevgilinin içi boş general bozuntusu zırvalığı da açığa çıkınca her bok bana kaldı. Ah, senin yüzünden yanımızdaki kapanların karşımızda yer alması da cabası. Tüm bunların iyi tarafı ise daha beterinin olamayacak olması."

Başımı aşağı eğerken, "Çok erken konuştun," diye gevelendim.

"Şimdi şu plana gelelim," dedi Lucifer bana dikkat bile etmeyerek. "Andras geldiğinde ben onu oyalayacağım. Ariel'ı hemen ortaya çıkaracağını düşünmüyorum. İlk amacımız onu gerçekten getirdiğine emin olmak. O ortaya çıktığı an sen şu sarmaşıklarınla dikkatleri dağıtıyorsun. Alastor ve ben de Ariel'ı alıyoruz. Aslında Cehennem bekçileriyle onu almayı başarabilsem her şey çok kolay olurdu ama kapanların onları yemesi sadece saniyeler alır. Tıpkı Saye gibi... Kahrolası varlıkların savunma mekanizması mükemmel işliyor. Üstelik bunu bekledikleri için zaten tetikte olacaklardır ama sen ve sarmaşıkların için aynısını söyleyemem. Ariel'ı aldıktan sonra hedefimiz Andras. Ölü ya da diri fark etmez. Eh, imparatoru ölen ya da kapana kısılan bir ordu da pek bir şey yapamaz zaten." Hızlı, hatta âdeta nefes bile almadan konuşurken sonunda soluklandı. "En kötü ihtimalle Zayden elimizde zaten ve sizin bu zamana kadar en iyi yaptığınız şey Lilith'i yok oluşa yollamaktı, büyük bir problemden daha böylelikle kurtulmuş olduk ama o anı görememek canımı sıkılmadı değil. Beni böylesine bir zevkten mahrum etmeniz cezasını size elbette ödeteceğim." Dudak büktü. "Sadede gelirsek, Zayden'ı kullanarak halkını etkisiz hale getirebiliriz. Şu kapan kızın ordusu bize yine de sıkıntı çıkaracaktır. Ne de olsa onun senin iblis babana bir bağlılığı yok, tek derdi senden intikam almak. O konuda da, dua edin, sizin ayak takımı asıl liderlerini çabuk bulsun. Ha, eğer ki o lanet kapan kız bulunamazsa Zayden'ı kullanarak onun

kapanlarını Savina denen o aptalın kapanlarının üzerine salarız." Birçok olasılığı hesaplamış ve birçok plan düşünmüştü. İlk bakışta hepsi de kulağa oldukça mantıklı geliyordu. Tabii en önemli faktörü o bilmiyordu. "Eğer Ariel'ı getirmezse de ilk hedefimiz Andras olacak," diye devam etti. "Andras'ı ele geçirdikten sonrası kolay; Ariel'ı alana kadar, o iblis kendisine neler yapabileceğimi biliyor. En fazla Ariel'la kendi canını pazarlık edebilir ama bunlar sonranın meselesi. Öncelik Andras'ı ele geçirmek."

Damien'la birbirimize baktık ve aynı anda derin bir nefes aldık. Bu Lucifer'ın tek gözünün kısılmasına neden oldu.

"Bu, *yine bir boklar oldu ama söylemekte tereddüt ediyorum* sessizliği mi?"

"Sanırım planlarımızı biraz değiştirmemiz gerekecek," dedi Damien. Göz devirdi. "En azından kapanları birbirine kırdırtma kısmını."

"Sen..." dedi Lucifer ve yüzünü buruşturdu. "Ne zırvalıyorsun yine? Şu çiçekli, böcekli, daha çok da melekli yapın tekrar devreye girip bana yine *insan hayatı değerlidir* konuşmasıyla geliyorsa bu kez benden yumruğu yer!"

"Konu kapanların ne kadar insan olduğu ya da ne kadar değerli olduğu değil," dedi Damien. "Konu senin büyük aşkın."

Dudaklarımı dişledim. Önce alt, sonra üst...

"Açıklamadan önce sakin olmanı..."

"Ariel'a bir şey oldu!" dedi direkt. "Ne oldu? Hepinizi, yemin ederim, öldürürüm! Ona ne oldu?"

Mükemmel bir şekilde sakin(!) olmuştu. Ayaklarının altından gerçekten kıvılcımlar çıkıyordu.

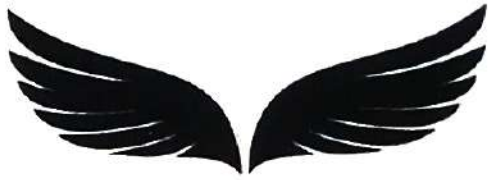
Damien sıkıntılı bir nefes verdi. Ona anlattıklarımı Lucifer'a anlatma görevini üstlendi ama kimse Lucifer'ı sakinleştirme görevine sıcak bakmadı. Sığınakta hiçbir eşya olmaması ise Lucifer'ı parçalayabileceği tek nesneye yöneltti. Benim kahve bardağıma... Eline almasıyla Damien elinden çekti ve buz gibi olmuş kahve kupasını avuçları arasına aldı. Lucifer ona, onu öldürecek gibi bakarken Damien kaşlarını kaldırdı.

"Ziyan olsun istemiyorum," dedi ve saniyeler içinde kaynamaya başlayan kahveyi dudaklarına yaklaştırdı. Hafifçe üflerken gülümsüyordu. Ardından kahve bardağını bana uzattı. "Dikkat et, biraz sıcak!"

Gergince sırıttım ve kahveyi elinden alırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Eğer Lucifer, artık fazlasıyla zorunlu müttefikimiz olmasa ben de bu fırsatı kaçırmazdım ama şu an hiç sırası değildi.

Damien'ın gözleri muhteşem bir aydınlıkla parladı.

"Keyif kahvesi, tadını çıkar meleğim çünkü çiçekli, böcekli, daha çok da melekli misafirlerimizin varlığını hissediyorum."

22

Mahşer Alanı

Güneş alçalmış, ışıkları loş bir hal almıştı. Gökyüzü temizdi. Havada bir tane bulut bile yoktu. Kuşlar sanki neler olacağını anlamış gibi bir yerlere gizlenmişti. Etraftaki tek ses Cehennem'in kapısının üzerinde etrafımızda duran kalabalık şeytan grubuydu. Lucifer gerçekten zorluk çıkarmadan Cehennem'i Andras'a verecekmiş gibi şeytanlarını minimumda tutmuştu. Bir yanımda Azazel vardı. İkimiz de ortamdaki melek ortalamasına ufak bir katkı sağlıyorduk. O yüzdeyi bizden daha çok artıran diğer yanımdaki Kevin'dı.

Andras'ın belirlediği zaman çoktan gelmişti, kalkana gönderilen özü de Kevin ve Iria geri çekmişti. Artık kasabayı koruyan bir kalkan yoktu ama Andras henüz gelmemişti. Kapanlar da görünürlerde yoktu. Damien'dan aldığım kendi telefonumu cebimden çıkardım ve son durumu öğrenmek için Abaddon'a bir kısa mesaj çektim. Aramadım çünkü tehlikeli bir durumun içinde olabilmesine karşılık telefonun sesini kısmış olabileceğine dair ciddi şüphelerim vardı. Birkaç dakika bekledim ama cevap gelmeyince tedirginlikle telefonu tekrar cebime attım.

Etrafa göz gezdirdim. Lucifer başını yana çevirip uzaklarda bir yerlere baktı. Aramızda yığınla şeytan vardı ama bana

bakmak isteseydi yine de beni görebilirdi, bunun yerine dikkat çekmemek için gözlerini üzerime çevirmedi. Dudakları aralandığında söyleyeceği şeyleri duymak için duyularımı açtım. Dudakları kıpırdadı. *Tetikte ol!*

Kaşlarım çatıldı. Onu duymamıştım, sadece dudaklarını okuyarak söylediklerini anlamıştım. *Onu nasıl duymamıştım?*

Lucifer yanındaki şeytanlara döndü ve onlara da bir şeyler söyledi. *Duymadım.*

Bir terslik vardı. Gözlerimi kapatıp bu kez tüm şeytanların kızıllığının arasındaki onu diğerlerinden ayıran daha kızıl bedenini aradım ama gözlerimi kapattığım an kendimi karanlık bir girdapta buldum. Dehşete tam da o an kapıldım. Gözlerim hızla açıldı. Yapacağım son bir şey kalmıştı. İşe yararsa delirdiğimi düşüneceklerdi ama yaramazsa da daha büyük bir sorunumuz olacaktı. Kordan sarmaşıkları çağırdım. Daha bunu denerken bile işe yaramayacağını anlamıştım çünkü kordan sarmaşıklarım benim bir uzvum gibiydi. Toprağın altında dahi olsam istediğim an onları hisseder ve kullanırdım ama şimdi onlara karşı hissizdim. Bu da ilk ve en önemli planımızı devre dışı bırakıyordu.

"Mi amor," dedi Kevin. Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüz ifademden olsa gerek kaşları çatıldı. "Sorun ne?"

"İlk plan iptal," dedim afallamış bir şekilde.

"Ne?" Yüzünü buruşturmuştu.

Etrafıma hızlıca göz attım.

"Bende bir gariplik var," dedim, sesimi neredeyse duyulmayacak bir şekilde azaltarak.

"Nasıl bir gariplik?" diye sordu.

"Hey!" diye sessizce dikkatimizi çekti Azazel. Gözlerimiz ona döndüğünde bize gökyüzünü işaret etti. "Geldiler."

Başımı kaldırdığımda Andras'ı gördüm. Hızla üzerimdeki Lucifer'a ait bol ceketin başlığını düzelttim ve neredeyse gözlerimi bile gizledim. Geldiğim an Lucifer ceketi yüzüme fırlatmış ve *"Sürprizi bozmayalım!"* demişti. Asıl sürprizi ise şu an ben yaşıyordum.

Andras beni fark etmedi, etmesi de çok zordu zaten. Lucifer'ın birkaç adım uzağına ayak bastı. Uğultular daha da arttı ve gökyüzü Andras'ın şeytanlarıyla âdeta akşamın son ışıklarını da kesti. ÜHızla Azazel'a döndüm.

"Bana Kalkan'ın halatı lazım."

"Ne?" dedi gözlerini kısarak.

Hızlı olmalıydım, o yüzden ona açıklama yapmak için uğraşmadım.

"Kalabalığın dikkat çekmeyen bir kısmına geç ve bir bekçiyle Lilith'i götürdüğünüz sığınağa git! Kalkanın halatını vakit kaybetmeden bana getir!" Hâlâ aynı ifadeyle bana baktığını fark edince, "Hadi!" diye sessizce tısladım.

Daha fazla uzatmadan içinde bulunduğumuz kalabalığın arkalarına doğru ilerledi. "Neler oluyor mi amor?" diye sordu Kevin.

Konuşmaları daha fazla kaçırmamak için, "Damien'ı bul ve melekleri Lucifer'la aynı safta savaşmaya ikna çalışmalarına hız vermesini iste!" dedim.

"Mara," dedi tedirgin olarak. "Plan böyle değildi."

"Kahrolası plan benim güçlerime bağlıydı," dedim dişlerimin arasından. "Ama güçlerimi kullanamıyorum. Güçlerim yok Kevin. O yüzden hızlı ol!"

Gözleri irileşti. Beklemedi. O da Azazel'ın ardından kalabalığın arkasına ilerledi. Elimizde şu an sadece dört Cehennem bekçisi vardı, çünkü diğerleri henüz evlerinden, yani alev çukurundan çıkamamıştı. Biri Damien'daydı, biri Lucifer'da. Diğer ikisini ise Azazel ve Kevin'a tahsis etmiştim. Bu durumda bana pek kaçış yolu görünmüyordu ki zaten kaçmaktan ziyade işim zaman kazanmak olacaktı.

İlerlemeliydim çünkü Lucifer ve Andras'ı duyamıyordum. Yine de ilerlemeden önce bileğimdeki Cennet silahını aktif edebilip edemediğim şükür ki aklıma geldi. Cennet silahı bir hançer şeklinde avcuma süzüldü. Güçlerim gitmişken tamamen savunmasız kalmadığı bilmek biraz daha rahatlamamı sağladı. Belki de bu Lilith'in özümü almasından sonra oluşan

bir yan etkiydi ve çok geçmeden düzelecekti. Öyle olmasını umuyordum. Yine de bu süre uzun olsa dahi benim için büyük bir sorun değildi. Hiçbir gücümün açığa çıkmadığı zamanlarda sırf Damien zarar gördü diye bir şeytan ordusunun içine dalan kızdım ben. Yine yapardım.

Andras ve Lucifer ile aramdaki mesafeyi aramızdaki şeytanlardan sıyrıla sıyrıla aştım ama yine de onlara çok yaklaşmadan durdum. Duyabileceğim mesafedeydim artık. Selamlama cümlelerini geçmiş ya da oralara hiç girmemiş olmalıydılar ki, "Ariel nerede?" diye sordu Lucifer.

"Peki ya Alastor?" dedi Andras.

"Önce Ariel!" diye atıldı Lucifer. "Onu alıp gitmeme izin vereceksin, Alastor o zamana kadar benim teminatım olarak kalacak."

"Ya da sen Ariel'ı alıp bana saldırmayı planlıyorsundur," dedi Andras. "Alastor nerede gizleniyor, söylesene!"

"Gizlenme falan yok," dedi Lucifer hemen. "Sadece sen sözünü yerine getirene kadar buraya gelemeyeceğinden emin oldum."

"Yara bile almayan birini etkisiz hale getirmenden bahsediyorsun." Dudak büktü. "Nasıl yapabildiğini merak ettim."

"Kapanların etrafı taramıştır, hiç insan gördüler mi?" diye sordu Lucifer. Hafifçe güldüğünü duydum. "İnsanları korumaya aldırdığımı sanırken esir aldığımdan haberi yoktu. Sana bir sır vereyim, sevgili damadın artık çok naif bir kalbe sahip." Andras'ın ifadesi üzerine, daha doğrusu ifadesizliği üzerine, "Ah, biliyorsun demek," dedi. "Şaşırırsın sanmıştım."

Bildiğini biliyordu çünkü Damien ona her şeyi anlatmıştı. Şu an sadece rol yapıyor ve zaman kazanıyordu. Savina buraya gelmeden hiçbir şeyi açık etmeyecektik. Planımıza göre de ilk hedefim o olacak ve onu aldıktan sonra Andras'a geçecektik. Birinci plan buydu, ikinci plan da ama şimdi plan tamamen boşa çıkmıştı.

"Alastor'ı almadan sana sevgilini vereceğimi düşündün mü peki gerçekten?" dedi Andras rahat bir tavırla. "Gerçi onu

hâlâ neden istiyorsun, onu da anlamadım. Alınma ama onu sana vermemdense ölmeyi tercih edeceğine dair bir ton laf etti." Lucifer'ın gerildiğini sadece sırtına bakarak bile anladım. "Bu hep böyle aptal mıydı sahi? İşime yaramasaydı, gerçekten onu şimdiye kadar öldürmüş olurdum."

"Laf kalabalığını kes!" diye çıkıştı Lucifer. "Ve bana onu ver! Aksi halde değil sana Cehennem'i vermek, o Cehennem'le senin sonunu getiririm."

Andras gülmeye başladı. Hatta bunu o kadar uzattı ki gerildiğimi hissettim.

"Savina!" diye seslendiğinde zemin öylesine şiddetli titremeye başladı ki Cehennem'in kapısının üstündeki her bir şeytan sallandı. Cehennem'in kapısının üzeri dakikalar içinde kapanlarla kaplandı. Sadece Keira'nın kapanları da değildi, Zayden'ın kapanları da Savina ile gelmişti. Zayden'ın yanında gördüğüm birkaç kapanı burada görmem bunu ayırt etmem için yeterliydi. Sayıları çok fazlaydı; kurumuş gölün etrafı, barakanın olduğu tepe bile kapan kaynıyordu. Kendilerini savunmaya alabildikleri bir güçleri varken daha avantajlı olan onlardı. Ama biz ilk amacımıza ulaşmıştık. Savina buradaydı.

"Müthiş planınız bu muydu?" diyerek güldü Andras. "Keira'nın kabilesini kendinize çektiğinizi düşündünüz. Beni buraya da bunun için çağırdınız. Müthiş zekânızla bana bir tuzak kurduğunuzu düşündünüz."

Lucifer omuzlarını kaldırdı.

"Ne diyebilirim ki? Bizi yakaladın."

"Ariel'ı istemiştin, değil mi?" dedi Andras. Savina'ya baktı. "Savina onunla bir ziyafet çekti."

Keyifli ifadesine karşılık, Lucifer abartılı bir şaşkınlık sesi çıkararak ellerini ağzına kapattı.

"Deme be!"

Bu kez şaşıran Andras oldu. Kaşları çatıldı.

"Zamanının kısıtlı olmasından bihabersin belli ki ya da bize saldırmanın hesabını görüyorsun ama ondan önce sana güzel haberi vermeme izin ver..."

Lucifer ise ellerini ağzından indirip havaya kaldırdı.

"Sıkıldım, o yüzden cevabı vereyim. İkinci söylediğin." Başını omzuna doğru çevirdi. "Çirkin iblis, sıra sende." *İşte o kısım biraz sıkıntılıydı.* Kalabalığın arasından sıyrılıp yanına yürürken Andras sonunda beni fark etti ve gözleri kısıldı. Hâlâ başımdaki başlıktan kim olduğumu anlayamamıştı. "Ne yapıyorsun?" dedi Lucifer şaşkınlıkla. "Kendini değil ahtapot kollarını yollayacaktın."

Gerçekleri öylece ortaya seremeyeceğim için, "Bu daha etkili olur diye düşündüm," dedim ve başlığı başımdan indirdim.

"Sen..." dedi Andras irkilerek. "Nasıl..."

Savina'ya baktım, her an saldıracakmış gibi duran haline karşılık gülümsedim.

"Lilith öldü!" diye bağırdım. Kapanlar aynı anda kıpırdamaya başladı. Andras daha da şaşkınlığa uğradı. Dudaklarımı alaylı bir şekilde büzdüm. "Yanlış kişiyi yakalamıştınız, bunu ilk anlayan ne yazık ki yeni kapan lideriniz oldu. Şimdi gerçekleri ortaya..."

"Saldırın!" diye bağırdı Savina. *Keşke açıklamama izin verseydin kahrolası kapan!*

"Hayır!" diye aynı anda bağırdı Andras ama çok geçti. Kalabalık çoktan birbirine girmişti. Savina'nın bana yönelttiği ışıklı halatlarından Lucifer'ın beni çekmesiyle kurtuldum. Şeytanları etrafımızı sardığında bana kükrercesine bağırdı.

"Ne halt yediğini sanıyorsun sen? Kahrolası planı mı unuttun?"

"Güçlerim yok!" dedim hemen çünkü etrafımızdaki şeytan koruması kapanların saldırısıyla gitgide azalıyordu. "Bekçiyi gönder! Tüm planlar bozuldu ve şu an kimsenin Andras'ı görebildiğini düşünmüyorum!"

Bir küfür savurdu.

"Bekçi!" diye bağırdı. Bir Cehennem bekçisi bu kez yarasa kanatlarıyla üzerimizde belirdi. "Andras'ı alıp Kalkan sığınağına..."

Bir ışıktan halat havaya savrulup Cehennem bekçisini yakaladı ve soyutlaşan özünü içine aldı. Lucifer bir küfür daha savurdu.

"Müthiş, başka fikirlerin de var mı?"

"Kalmadı," dedim sırıtarak.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama şükürler olsun," dedi ve komut verdi. "Yüksel!"

Kanatları hızla açıldı ve havaya yükseldi. Ben de kanatlarımı açtım ve o an afalladım. Kanatlarım altın gibi parlıyordu. Gözlerim irileşti ve Lucifer'ın bağrışı beni ancak kendime getirdi. Işıklı bir halattan dönerek kurtuldum ve havaya yükseldim. Işıklı halatların bize ulaşamadığı mesafeye...

Şeytanlar da bizimle havaya yükselmişti. Andras'ın şeytanları vakit kaybetmeden onların karşısında yer aldı ve havada şeytanlar ve Cehennem'den fırlayan şeytan yaratıklarının savaşı patlak verdi. Elbette kapanların kanatları yoktu ama Andras bunu da düşünmüş olmalı ki her şeytan bir kapanı gökyüzüne taşımıştı. Bu bizim için hem avantaj hem de dezavantajdı. Avantajdı çünkü kapanlar Andras'ın şeytani ordusunu etkisizleştiriyordu. Dezavantajdı çünkü kapanların saldırıları şeytanların bir şey yapmasına gerek bırakmıyordu.

"Şeytanların kanatlarını hedef alın!" diye bağırdı Lucifer. Kapanlardan onlara yaklaşabilen olursa bu mükemmel bir fikirdi. "İblis ailesinden olup melek generalliğine soyunan kahrolası sevgilin ne Cennette?"

Aşağıya bakıp Andras'ı ya da Savina'yı ararken, "En havalı girişi yapacağı zamanı bekliyor galiba," dedim. Tek elimde Cennet silahı tutarken bileğimdeki Cehennem silahını da aktif ettim.

Lucifer'ın bana baktığını hissedince ben de ona baktım.

"Kanatlarına ne oldu senin? İblis, yani kendim aşkına! Sen imaj değişikliği yapmadan duramıyor mu..." Işıklı halatlardan biri göğsüne gömüldüğünde sözleri yarım kaldı. İnledi ama kendini çabuk toparladı. "O bir kez olur!" diye bağırdı. Kapan özünü çekemeden elindeki Cehennem silahını savurdu.

Hançer halatın sahibi kapanı tutan şeytanın kanatlarından birine gömüldü. Şeytan o an aşağıya doğru hızla düştü ve kapanla yere çakıldı.

Bana doğru gelen iki halattan havada dönerek sıyrıldım ve kılıcımı halatlara savurdum. Cennet silahı halatlara hiçbir etki etmedi. Cehennem silahı da.

"Kapanları birbirine..." Bir halattan daha kurtulmak için elimdeki silahlarla karşı koydum. Sadece engellemekle kalsam da en azından o kahrolası şey göğsümden içeri süzülmemişti. "... saldırtma planına ne oldu? Zayden'ı getirtmeyi düşünüyor musun?"

Göğsümden içeri süzülmek üzere olan bir halatı fark edince Cennet silahını feda ettim ve onu kapanı tutan şeytanın kanadına gönderdim. Şimdi ben de tek silahla kalmıştım.

"Ariel düşman kapanlarının liderinin midesindeyken mi?" diye bağırdı. "Sanmıyorum. Önce o kızı alacağız!"

Neredeyse küfredecektim. Ariel'a ufacık dahi bir şey olma ihtimali adamı büyük bir plandan vazgeçirmişti. Ve benim şeytan sevgilim hâlâ ortalarda yoktu. Azazel da öyle. Ve tabii ki Mavi, Hermon, Abaddon ve Marphas da...

Saldırılardan korunmaya çalışırken kalabalığı taramaya devam ettim. Âdeta *mahşer*in tam ortasındaydım. Ben aslında mahşerin sebebiydim. Bu kıyamet benim yüzümden kopmuştu.

"Bana kahrolası bir silah lazım!" diye gürledi Lucifer. Kendi şeytanlarından birini havada yakaladı ve elindeki Cehennem silahını çekip aldı. Şeytan afallarken bir halat göğsüne gömülüp özünü çekip çıkardı. İnsan bedeni yere çakıldı. Birkaç kapan halatından sıyrılıp ona kısık gözlerle baktığımda kaşlarını kaldırdı. "Ne? Şeytanım ben!"

"Hiç belli etmiyor..." Işıktan halatlardan biri bu kez benim göğsümün içine gömüldü. Vakit kaybetmeden halatların sahibi kapanı hedefime aldım ve onu tutan şeytanın kanadına elimdeki tek silahımı savurdum. Şeytan çığlık attı ve düştü. "Kahretsin!" diye bağırdım. "Şimdi benim de bir silaha ihtiyacım var!"

"Yakala o zaman!"

Gelen sese dönmemle üzerime fırlatılan şeyi havada yakalamam bir oldu. Kalkanın halatı daha o anda avuçiçlerimde bir yanma bıraktı. Azazel bana bir asker selamı gönderdi.

"Hayran kulübünün hediyesi!" Kanatlarımı işaret etti. "Bu arada yeni tarzına bayıldım!"

Lucifer'ın havada savruluşuyla gözlerimi ondan çektim. İki kapan tarafından abluka altına alınmıştı. Ona yardım etmek için harekete geçmiştim ki kanatlarım aniden geri çekildi. Daha ne olduğunu bile anlayamadan kendimi yere doğru düşerken buldum. Yere çakılmayı beklerken Azazel tarafından yakalandım.

"Tanrı'm, ölüyordum!" dedim nefes nefese. "Bu nasıl bir nazar?"

Azazel sırıttı.

"Ben hâlâ yarı şeytanım. Yarım meleksi yarım şeytansı bakıyor."

Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında kapan kalabalığının tam içindeydik artık. Tekrar belimi yakalayıp havaya yükselmek için hamle yaptığında gördüğüm yüzle onu durdurdum.

"Git!"

"Mara..." diye itiraz edecekti ki onu ittim ve "Yüksel!" diye bağırdım.

Kalabalığın yol açtığı Savina ile gözlerimiz birleşti. Kimsenin saldırmayışının nedeni oydu. Azazel bu kez sözümü dinleyerek kanatlarıyla yukarı yükseldi. Benimle hem yerde hem gökte sadece hayatını tehlikeye attığıyla kalırdı. Zaten Savina ile bir konuşma yapmam gerekiyordu. Özümü yemek isterse de kendisi bilirdi. Bu bedene dönmeye can atan bir özüm vardı.

"Uçuş takımlarında bir sıkıntı var gibi ha?" dedi bana doğru yürürken.

Andras nerelerdeydi acaba? Kaçmış olması ihtimal dahilindeydi ya da herhangi birinin şekline bürünüp gizlenmesi... Boş konuşmalarla vakit kaybetmek istemedim, zaten kendisi de her an saldırıya geçmeye çok meyilliydi.

"Elly'yi isteyerek..."

Göğsünden fırlayan ışıklı halatlar bana hızla çarpıp beni yere savurdu. Savina, "Sakın onun adını ağzına alma!" diye bağırdı.

Soluklandım ve hâlâ avuçlarımı yakan kalkanın halatına baktım. Onu öldürmek istemiyordum, dahası Ariel'ın özü içindeyken bunu yapamazdım da. Lucifer canıma okurdu. Diğer yandan öldürememem, yaralayamayacağım anlamına gelmiyordu. Yerden hızla doğrulurken halatı savurdum ama ona çarpamadan göğsündeki ışıklı halatlar onu bertaraf etti. Kesinlikle muazzam bir savunma sistemleri vardı.

"Beni dinle artık!" diye bağırdım.

Karşılığı yine o parlak halatları göğsüme hedef alarak verdi.

"Seni ilk gördüğümde başımıza bela olacağını anlamıştım!" Bir gün hakkımda birisi güzel bir şey söylese kesinlikle şaşkına uğrardım.

"Bunu söyleyen ilk kişi değilsin," dedim halatı onun ışıklı halatlarından birine savurdum. "Ama beni dinlemen gerekiyor. Elly'yi..."

Işıklı halatlar art arda üzerime doğru taarruza geçti.

"Sana onun adını bir daha anma dedim!" diye gürledi Savina.

"Lilith özünle onu kontrol etti!" diye ben de bağırdım, ismini bir daha söylemedim çünkü bu lanet olası kapanı daha da delirtiyordu. "Onu bir şeytan sandım!"

"Yalanların seni kurtarmayacak!"

"Tanrı aşkına! Lilith'e bile güvenip..."

Işıktan halatları kalkanın halatına dolandı ve beni havaya savurdu. Elimdeki halat bir köşede kayboldu. Sırtımı şiddetle yere çarptım ve neredeyse çığlık attım. Gözlerimi tekrar açtığımda Savina'nın gülümsediğini gördüm. Işıktan halatları bir ahtapotun kolları gibi bana yöneldi. Darbelerden kurtulmak için kendimi başka bir tarafa atmaya yeltenmiştim ki üzerime güneşin son ışıklarını da kapatan bir gölge düştü. Halatlar bedenine ve aralarına beyazlar serpilmiş siyah kanatlarına çarpıp geri sekti.

"Dur tahmin edeyim," dedi Damien. Burnunun ucunu hafifçe kaşıdı. "Konuşarak bir yere varamadın."

Yüzümü buruşturdum.

"O kadar belli oluyor mu?"

"Eh, biraz."

"Senin konuşman iyi geçmiş gibi, yine de geç kaldın."

Elimi uzatmamla tutup beni çekti ve önüme geçerken elindeki Cennet silahını bana uzattı. "Melekleri; şeytanlarla, daha çok da Lucifer'la savaşmaya ikna etmek pek kolay olmadı."

Elinden Cennet silahını aldığım an parmak ucumda yükseldim ve boynuna eğildim. Onu öpeceğimi sanmış olmalı ki sırıttı ama benim amacım kokusunu solumaktı. Bir daha Andras'ın oyununa gelemezdim. Her ne kadar şu burnu kaşıma sinyaliyle kendisinin olduğunu belli etse de, hatta bana bir Cennet silahı verse de. Kaşıma olayı aramızda anlaştığımız bir *bu benim* mesajıydı. Yine de emin olmak istemiştim ve olmuştum. Kokusu onundu. O Damien'dı.

Geri çekildiğimde öpmediğim için olsa gerek kaşlarını çattı. Güldüm ve onu hızla öptüm. Meleklerin akın akın geldiğini ise gökyüzüne baktığımda fark ettim.

"Gerçekten meleklerin, şovun yıldızı olduğunu düşünüyorum," dedim sitemle. "Hep olaylara en son dahil oluyorlar. Senin de artık onlardan biri olman ne acı."

"Ben de seni özledim hayatım," dedi ve Savina'nın çığlık atarcasına çıkardığı sesten sonra üzerimize yolladığı halatlardan birini kavradı. Onu şiddetle kendine çektiğinde etrafımızdaki kapanlar da harekete geçti. "Tek ışıklı gösteri görürsem soyunuz tekrar yok oluşa erişir!"

"Melek generali olan şeytan adamı dinleyin!" diye bağıran ise burnunu şiddetle silerek üzerimizde süzülen Kevin'dı. *Benim* mesajını fazla abartmıştı. Etrafı bir melek ordusuyla çevriliydi. Yanındaki kadın bana gülümsedi, kim olduğunu bilmiyordum ama sanırım o benim kim olduğumu biliyordu. Üzerimizden geçen kertenkeleye benzeyen kanatlı yaratığı görünce anladım. Sophia'ydı.

"Teşekkürler!" dedi Damien Kevin'a. Savina Damien'dan kurtulmak için çırpınırken Damien ona şeytani bir gülümseme sundu. "Canımın canını sıkanların arasında ilk üçe giriyorsun kapan kız! Canım derken arkamdaki melekten bahsediyorum. Şimdi zerre sevmediğim iblisin zerre sevmediğim sevgilisini bana ver çünkü sana daha fazla, canımın suçsuz olduğuyla ilgili açıklama yapmayacağım!"

"Beni öldüremezsin!" dedi Savina diklenerek.

"Ama canını yakabilirim," dedi Damien. Dudak büktü. "Yabancı olduğum bir konu da değil. Yanlış hatırlamıyorsam daha önce size bundan bahsetmiştim."

"Hepinizin canı Cehennem'e!" diye bağırdı Savina ve "Will!" diye kükrercesine bağırdı. Havada bir zincir döndü ve Damien'a doğru uçtu. Damien onu da diğer eliyle yakaladı ama aynı anda bir tıslama sesi çıkarıp hem zinciri hem de Savina'yı bıraktı. Bu benim özümle dolu zincirlerden biriydi şüphesiz.

"Saldırın!" diye bağırdı Savina ve toprağa çekildi.

Gözlerim hızla toprağı taradı. Yerdeki zincire atılmıştım ki ışıklı bir halat önümden geçti. Damien beni geri itti, halat yerdeki zinciri sarıp aldı. Bu kez kalkanın halatını aradım ve onu da fark etmelerine izin vermeden yere atıldım. Damien beni kendine öyle bir çekti ki neredeyse halatı alamayacaktım.

"Ne yapıyorsun?" dedim kızarak.

"Güçlerin gitmiş," dedi o da kızgın sesiyle.

"Ah, tabii! Şimdi şu gidip bir yerlere gizlen konuşması geliyor!"

"Bebeğim," dedi ve üzerimize gelen halatlara yine kendini siper etti. Dudaklarımdan bir öpücük koparmayı da ihmal etmedi. "Öyle bir konuşma olmayacak. Elbette gözümün önünden ayrılmadığın sürece."

İstemsizce sırıttım.

"İşte benim şeytanım. Bence biz mükemmel bir çift olduk!"

"Aksini iddia eden olursa onu öldürürüm."

Güldüm ama ciddileşmem aynı anda oldu.

"Andras'ı gördün mü?"

Başını iki yana salladı.

"Bir grubu onu bulması için yönlendirdim ama şekil değiştirebilen bir şeytanı bulmak benim için bile zorken pek şansları yok, sanırım onun ortaya çıkmasını bekleyeceğiz."

Sophia'nın Kakao adını verdiği kertenkele yaratığı üzerimizden geçti ve ağzını açtığı an yeşil bir sıvı etrafa saçıldı. Kapanlar çığlık çığlığa bağırdı. Sırtıma birinin çarpmasıyla başımı çevirdim ve Kevin elini burnuna sürterken nefes nefese konuştu.

"Manyak yaratık bana ne dedi, biliyor musun?"

"Hangi manyak yaratık?"

"Mi amor, kaç tane manyak yaratık tanıyorsun?" diye çıkıştı.

Dudaklarımı büzüp etrafımdaki mahşer alanına baktım.

"Normal yaratık tanımıyorum ki."

Etrafımızdaki meleklerden sıyrılan bir kapana elimdeki halatı savurdum. Işıklı halatlarıyla kendini korudu ama Damien o ışıklı halatlardan birini kavrayıp onu çekerek boynunu kırdı.

"Doğru," dedi Kevin ve üzerine gelen halattan eğilerek kurtulmayı denedi. Tabii o eğildiği için halatın bana geleceğini düşündüğünü sanmıyordum ama ışıklı halat göğsüme saplandı. Damien küfrederek halatla benim kolumu aynı anda kavradı. Birbirine yapışan iki eşyayı ayırır gibi bizi ayırdı ve kükredi.

"Manyak yaratık diye kendinden bahsediyorsan eksik söyledin! Aptalı unuttun çünkü!"

Kevin'ın gözleri irileşti.

"Kalbim o kadar kırıldı ki, daha fazla savaşamayacağım!" Ellerini havaya kaldırdı. "Ben teslim oluyorum!"

"Zaten savaşamıyorsun!" diye çıkıştı Damien.

Kevin hayret eder gibi etrafına baktı.

"Sence senden başka biri savaşabiliyor gibi mi göründü? Kapanlar şu an bizimle ziyafet çekiyor. Melekler bize sadece zaman kazandırıyor."

Haklıydı. Melekler hem zeminden hem de yukarıdan bize koruma ve destek sağlıyordu ama kapanlar düşündüğümüzden daha güçlüydü. Aslında Damien melekleri getirmeye gittiğinde, daha doğrusu onları ikna etmeye gittiğinde işimize bir hayli yarayacaklarını düşünmüştüm ama şu an onların da yapabildikleri sınırlıydı. Kısa mesafede hem melek hem de şeytanlar biraz da olsa avantaj sağlıyordu ama araya biraz mesafe girdiğinde kapanlara yem oluyorlardı. Tüm bunlar yetmezmiş gibi melekler, şeytanların kimin tarafında olduğunu ayırt edemiyor ve Lucifer'ın şeytanlarına da saldırıyorlardı. Aslına bakarsak ben de olsam ayırt edemezdim, yani durumumuz hiç iç açıcı değildi.

"Lucifer Zayden kozunu neden kullanmıyor?" dedi Damien dişlerinin arasından.

"Çünkü Savina'ya, dolayısıyla Ariel'a zarar verme ihtimalini bile göze alamıyor," dedim. "Onu almadan Zayden'ı kullanmayacağını açık açık söyledi."

"Ah," dedi Kevin inler gibi. Elindeki kılıçla ışıktan halatları kendinden uzaklaştırıyordu. "Manyak yaratık, senin burada ne işin var?"

Iria elindeki kılıçla etrafımızı çeviren meleklerin arasından hızla çıktığında mahcup göründü. Koluyla burnunu siler gibi yapması artık kesinlikle bu şifrenin komikliğinden gülmek istememe neden oluyordu. Şifre yaratıcısı ben olduğum için bunu asla onlara söylemeyecektim.

"Bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi Iria.

Kevin hayret eder gibi bir ses çıkardı.

"Bana burayı suya boğabileceğini söyledin. Hatta aynen şöyle dedin: *Cehennem'i sulayayım mı?*" Manyak yaratığın Iria olduğu açıktı artık.

Damien bir kapanın ışıklı halatını kavradı ve onu meleklerin arasından kendine çekti, Kevin bir Cennet silahını hızla göğsüne sapladı. Iria irkildi.

Aklıma aniden gelen fikirle, "Bir dakika!" dedim hemen. "Iria senin şu anıları gösterme gücün aynı anda birkaç kişide de işe yarıyordu, değil mi?"

"Su altında mı?" dedi kaşlarını kaldırarak. Kevin ona gelen bir halata sert bir darbe indirdi, ışıklı halat geri çekildi. Iria'ya öfkeli bir bakış atsa da Iria umursamadı. "Evet, işe yarıyor."

"Peki, büyük bir topluluğa?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi dudak bükerek. "Araf'ta çok misafirim olmamıştı."

"Daha çok sen benim misafirim olmuştun," diye yakındı Kevin. "Ya da buna sapık takipçi mi demeliyim?"

Iria kırmızı dudaklarını birbirine bastırdı. Biraz utanmıştı. Şu an bir savaşın tam ortasında değilmiş gibi...

"Iria," diyerek dikkatini tekrar kendime çektim. "Şu su olayını hemen yap ve kapanları anılara boğ!"

"Hepsine etki edebilmem için fazla su gerekebilir..."

"Dene!" diye sesini yükseltti Damien.

"Pekâlâ," dedi ve dizlerinin üzerine çöktü. Elini toprağa dayayıp perdeli parmaklarını açtı. Toprak ellerinin altından ıslanmaya başladı. Iria başını kaldırıp bize baktı. "Suyu çağırıyorum," dedi.

Kevin yüzünü buruşturdu.

"Evet," dedi uzatarak. "Kesinlikle zamanımız var. Şimdi ellerinin altından akan su bize âdeta bir tsunami getirecek!"

"Su buradan gelmeyecek ki," dedi Iria.

Kevin bir halattan daha sıyrıldı ve alayla konuşmaya başladı.

"Nereden gelecek peki? Uzaydan mı?"

Iria genişçe gülümsedi.

"Her yerden."

Uğultular birden daha da arttı, savaş nidalarına şaşkınlık nidaları eklendi. Iria her yerden derken şaka yapmıyordu çünkü kurak gölün etrafındaki çalılık alandan sular sızmaya başladı. Kapanlar dahil alandaki herkesin şaşırdığı aşikârdı ama kimse bunu bir sorun olarak görmemiş olmalı ki savaş sesleri kesilmedi. Sadece saniyeler içinde kalabalığın gürültüsüne yıllar önce akan şelalenin gürültüsü eşlik etti. Hayatımız tamamen doğaüstüydü ve kabul, ben de birden gölün tamamen dolmasını beklemiştim ama elbette öyle olmadı. Sanırım Iria

su kaynaklarından suyu çekip buraya getiriyordu ama suyun alanı doldurması saatler alırdı. Ayaklarımızın altında yükselen su sadece birkaç santimetreydi.

"Hepsine ulaşabileceğim kadar fazla değil," dedi Iria hüsranla.

Damien da bunu anlamıştı.

"Komut verdiğimde onlara suyla seslen!" dedi. "Bu onları afallatacak, bize de avantaj sağlayacak!"

"Ne... Onlara ne söyleyeyim?" dedi Iria.

"Ne?" dedi Damien afallayarak.

"Yani onlara ne diye sesleneyim?" dedi Iria yine çekingen bir yapıya bürünerek.

Damien yüzünü buruşturdu.

"Ne bileyim Iria? Söyle bir şeyler işte."

"Metalica söyle!" diye bağırdı Kevin.

"O ne?" dedi Iria.

Kevin'ın yüzü düştü.

"Hayal kırıklığısın."

Iria birden heyecanla, "Şey söyleyeyim mi?" dedi. "Fresh fried fish. Fish fresh fried. Fried fish fresh. Fish fried fresh.*"

Hepimizin ağzı açık kaldı ve bu şaşkınlık neredeyse özümün kapanlara yem olmasına neden oluyordu. Damien'ı tutup hızla çevirip kendime kalkan yaptım ve ışıklı halat sırtına çarptı. Hareketimi sorgulamadan başını Iria'ya çevirdi.

"Tanrı aşkına Iria! Bu da ne?"

"Te-tekerleme!" diye kekeledi Iria. "Yeni öğrendim."

"Tamam, söyle! Fresh fruit friends!** Ah, kahretsin! Her ne haltsa! Söyle gitsin!" Kevin tekerlemeyi söylemeye çalışırken Iria başını salladı.

Damien etrafına bakıp bağırdı.

"Yüksel!"

Hızla belimi kavradı ve havaya yükseldi. Kevin tekerleme denemelerine son verip bize el salladı. Iria'yı korumak için olsa

---

* Taze kızarmış balık. Balık taze kızarmış. Kızarmış balık taze. Balık kızarmış taze.

** Taze meyve dostları

gerek sadece bir metre kadar yükselerek suyla temasını kesti ve onun yanında kaldı. Birkaç melek de onunlaydı ve ancak onun kadar yükselmişlerdi. Damien metrelerce yüksekliğe ulaştığında sesini duyan her melek etrafımıza yığıldı. Yer ve gök siyah ve beyaz kanatların dansına şahitlik ediyordu. Bedenleri ölen şeytanların ve meleklerin özleri ise havada siyah beyaz dalgalarla süzülüyordu.

Damien bana baktı. Şeytanca bir sırıtışın ardından beni sertçe öptü.

"Ne demiş ünlü bir şeytan: Öleceksen bile birkaç öpücük için vaktin vardır."

Beklemediğim bu hamlesi beni serseme çevirse de, "Yine de ölmeyelim," dedim.

"Temennimiz o," dedi.

"Yine nasıl bir şov peşindesiniz!" diye bağıran ise Lucifer'dı. Simsiyah kanatlarıyla bize doğru süzüldü ve meleklerin fısıltıları arasında yanımıza geldi. Nefes nefeseydi ve üzeri kanla yıkanmıştı. "Şu burun kaşıma işini yaptığımı farz edin!" Şifre işi kesinlikle fiyaskoydu.

"Ah, hâlâ ölmemişsin," dedim, sesimde yapma bir hayal kırıklığı vardı. "Ne yazık."

"Bir gün bana delice ihtiyacın olacak kızım, o gün bu söylediklerini tekrar et!"

Damien dudaklarını yukarı kıvırdı ve aşağıya baktı. Iria'ya göz kırptı. Bu verdiği işaretti ama Iria anlamadı. Damien iç geçirdi ve *şimdi* dedi dudaklarını kıpırdatarak. Iria sonunda anladı ve hızla başını salladı. Damien, "Askerlerim!" diye bağırdı ve sesi dalga dalga yükseldi. Iria'nın etkisiyle kapanlar bir an hareketsiz kalıp afalladı ve Damien tekrar bağırdı. "Etkisiz hale getirin!"

Lucifer ise tam aksini bağırdı.

"Savina hariç hepsini öldürün! Savina konusunda melek generali iblisi dinleyebilirsiniz!" Damien'la aynı anda başımızı ona çevirdik. Sırıttı. "Bende bir gram meleklik yok, biliyor musunuz?"

"Bunu yeterince kanıtladığını düşünüyorum," dedi Damien.

"Hemfikirim," dedim.

"Onur duydum," dedi Lucifer.

Iria'nın gücü işe yaramıştı. Artık üstünlüğün bizde olduğu açıkça görülüyordu. Melekler Lucifer'ın şeytanlarından daha insaflıydı, Damien'ın bu konudaki etkisi yadsınamazdı ama şeytanlar... kesinlikle vahşiydi. Yer kanlı bedenlerle kaplıydı, kapanların onların arasındaki yeri ise Iria'nın hamlesinden sonra artmıştı ama uyuyor gibi görünenler de yok değildi. Onların, bedenleri gasp edilen insanlar olduğunu düşündüm. Ölmediklerini, en azından çoğunun, biliyordum. Bilinçsiz olmaları ise şu an akıl sağlıkları için çok iyiydi.

"Şeytan baban kaçmış gibi görünüyor," dedi Lucifer. "Ya da birilerinin kılığına bürünerek buralarda dolaşıyor." Kaçması daha olası geliyordu. Andras'ın en büyük meziyetlerinden biri kaçmaktı zaten.

"Umarım kaçacak kadar akıllı davranmıştır," dedi Damien da. "Ama eğer kaçmışsa da bundan sonraki hayatını kaçarak geçirecek artık. Ben onu tekrar bulana kadar..."

"Biz!" diye düzelttim. Andras kaçmışsa da bu işin peşini bırakmayacaktım. Lilith'ten sonra onun da öldüğünü kendi gözlerimle görecektim. Hatta acı çekişini doyasıya izlemek istiyordum.

"Biz!" dedi Damien gülümseyerek. Sadece bir kelime manasız hoşuna gitmiş gibiydi. Beraber birini, bu bir şeytan olsa da, öldürme planlarının hoşuna gitmesi... Evet, ilk bakışta manasızdı ama bir şeytana göre sanırım değildi. Her ne kadar o artık melek generali olsa da bir yanı hep şeytan olarak kalacaktı. Özünün karmaşıklığı umurumda değildi gerçi, ben ona ne olursa olsun hep âşıktım. Öyle kalacaktım.

"İğrenç bir romantizm!" dedi Lucifer tiksinircesine. "Eğer bu bir pembe dizi olsaydı, televizyon denen o makineyi paramparça ederdim. Sizi izleyenleri de."

"Ben izlerdim," dedi Azazel nefes nefese havada yanımıza süzülürken. Burnunu sildi, artık dayanamayarak sessizce güldüm.

Lucifer ona da tiksintiyle baktı.

"Keşke seni daha önce öldürseydim."

"Beni öldüren sen değildin zaten," dedi Azazel.

"O da bir başka hayal kırıklığı," dedi Lucifer ve iç geçirdi.

Bir şeytan ve melek grubu aynı yere yoğunlaştığında bakışlarımız oraya döndü. Belki de bir daha göremeyeceğimiz bir dayanışma gösteren iki düşman tür bir kapanı sonunda alt etmişti. O kapan Savina'dan başkası değildi.

Lucifer şeytani sırıtışını gözler önüne serdi.

"Gidip kızımı alalım!"

Kanatlarıyla önümden süzülürken bize de başka bir seçenek bırakmadı. Kısa süre içinde biz de o şeytan ve melek grubunun içinde yerimizi aldık. Savina yerde âdeta kıvranıyordu. Çok yara almıştı, kıyafetleri kanla kaplıydı. O kan kıyafetlerinden sızıp bileklerime kadar gelen suyun içinde dalgalanıyordu. O kadar acı çekiyor olmalıydı ki kaçacak hali bile kalmamıştı. Lucifer zerre merhamet göstermeden onu yakasından kavrayıp havaya kaldırdı ve Savina bu kez ona ışıklı halatlarını bile göndermeyecek bir şekilde bir bez bebek gibi vasıfsız kaldı. Yine de Damien herhangi bir atağına karşılık yanımda temkinli duruyordu.

"Eğer," dedi Lucifer üzerine bastırarak. "Ariel'ın özünü serbest bırakırsan yaşamana izin veririm kapan ama o yok olursa seni işkencelerle yanına yollarım." Sesi son zamanlarda üzerine yapışmış alaycı halinden sıyrılmıştı. O yine rüyalarıma sızıp ödümü koparan o şeytandı.

Savina ise perişan haline rağmen hâlâ dikbaşlıydı. O kadar dikbaşlıydı ki karşısındaki ölümcül gözlere sahip Cehennem lorduna gülümsedi.

"Ona selamını..." İnledi. "... iletirim o zaman."

Lucifer'ın dişlerinin gıcırtısı kulağıma doldu. Bir eli hâlâ kızın yakasındayken diğeri boynunu sıkıca kavradı. Gerildim ama tepkisiz kaldım.

"Sadece seninle sınırlı kalacağımı mı sanıyorsun?" dedi Lucifer en karanlık sesiyle. "Halkın..." Etrafına öylece göz gezdirirken Savina nefessizlikten çırpınmaya başladı. "Önce tek tek

halkından her kapanı önüne getirir sana acı çığlıklarını dinletirim, kanlarını ayaklarının altına serer ölümlerini izletirim. Senin ölümün kolay yoldan olmaz." Bir yırtıcı gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "Bana her gün ölmek için yalvarırsın ve emin ol, her gün sırf o yalvarışlarını tekrar ve tekrar duymak için uyanırım."

Savina cevap verecek durumda değildi ama Lucifer'ın sözlerinin onu etkilediği yüzündeki korkuyla da açığa çıktı. Bu Lucifer'ı keyiflendirdi, benim ise pek hoşuma gittiği söylenemezdi ama ona acımadım da. Lilith yerine beni dinlemeyi seçmiş olsaydı tüm bunlar yaşanmamış olacaktı. Belki yine bir savaşa gireceklerdi ama kayıpları bu denli yüksek olmayacaktı. Bize olan manasız öfkesi ve kini gözlerini öylesine kapatmıştı ki şu an yaşadığı her şey aslında kendi eseriydi. Burada üzülünecek birileri varsa o sadece Savina'nın yolundan giden halkındaki kayıplardı.

"Şimdi akıllı bir kız ol ve Ariel'ı serbest bırak!" diye bağırdı Lucifer.

Zemindeki titreşim birden arttı ve Savina Lucifer'ın ellerinden koparıldı. Onu sıkıca saran kişi aniden ortaya çıkan ve saatlerdir aranılan kişi olan Keira'ydı.

"Yeter!" diye bağırdı. Dudakları tekrar aralandığında sesi çok daha şiddetliydi. "Savaşa son verin!" Sesi belki her yere ulaşmamıştı ama etrafımızdaki kapanlar duymuştu. Onların diğerlerini durdurması da kısa sürdü. Alanda ne yapacağını bilemeyenler ise Zayden'ın kapanlarıydı artık. Zeminin sarsılması ve sarsılmanın haddinden uzun sürmesi onların da kaçtığının göstergesi oldu. Mavi devasa bedeniyle ortama giriş yaptığını duyurdu. Bir yerlerden aynı anda Hermon'ın kükreyişi geldi.

Keira'nın öfkeli gözleri beni buldu. "Buna nasıl izin verdin?" Gözlerim kısıldı, bir an savaştan bahsettiğini sandım ama bahsettiği şey kardeşinin bulunduğu hal ve halkının kıyımıydı. "Seni... Kahretsin! Seni farklı görmüştüm! Andras'a benzemediğini düşünmüştüm ama sen... Sen tıpkı onun gibiymişsin."

Öfkeyle güldüm.

"Unuttuğun bir şey var Keira. Şu an Andras'a karşı savaşan biziz. Bize karşı Andras'ın yanında savaşan da kardeşin ve halkın. Böyle bir durumda kardeşine nasıl bir muamele göstermemizi isterdin?"

"Ne?" dedi şaşırarak. Şaşkınlığı beni de şaşırttı.

Marphas ve Abaddon hemen yanımıza indi.

"Sana anlatmaya çalıştık," dedi Marphas.

"Keşke toprağı eşeleyip buraya gelmek yerine bizi dinleseydin," dedi Abaddon. "Çünkü sayende kendimizi tam savaşın ortasında bulduk ve Cehennem bekçileriyle senin halkın ziyafet çekti. Hayatta olmamız mucize."

Keira şaşkınlıkla kardeşine döndü.

"Savina ne yaptın sen?"

Lucifer öfkeli bir nefes verdi. Sabrının sınırında gibiydi. Tekrar Savina'ya yönelmişti ki Damien sessizce onu uyardı ve konuşmalarına izin vermesini istedi. Lucifer itiraz edecek gibi dursa da bundan vazgeçtiğini yumruklarını sıkıp geri çekilerek belli etti. Şiddet ve tehditten geçen yolun işini kolaylaştırmadığının sanırım farkına varmıştı. Ilımlı olamayacağı için de o yolu bize bırakmıştı.

"O..." dedi Savina, bitap düşmüş haline rağmen canlı ve bir o kadar da öfkeli gözlerle bana baktı. "O Elly'yi öldürdü."

"Kahretsin Savina!" diye bağırdı Keira. "Bunun için mi kafamı patlatıp beni bir dolabın içine zincirledin? Andras'ın sözüne güvenip Elly'yi öldürebileceğine inan..."

"Elly'yi öldürdüm," dediğimde öylece kaldı. Başı bana mekanik bir şekilde döndü. Yutkundum. "Ama onu bir şeytan sanmıştım. Yemin ederim. Arkamdaydı ve ben..."

"Onu bir şeytan mı sanmıştın?" dedi, sesi öfkeye bulanmıştı. "Bir çocuğu şeytan mı sanmıştın? Gerçekten mi?"

"Lilith..." diyerek sonunda söze girdi Damien. "Özüyle Elly'yi kontrol etmiş. Mara'nın o anki durumuyla bunu ayırt etmesi imkânsızdı ama yine de onun Elly olduğunu önceden fark etseydi, ona saldırması pahasına Elly'yi öldürmezdi."

"Varsayalım ki öyle!" dedi neredeyse tıslarcasına Savina. "Onu buraya çağıran, ölümüne sebep olan yine sizdiniz! Bizi buldunuz..." Acıyla inledi. "Bizi... bizi bu savaşa dahil ettiniz."

Çenemle Keira'ya onu işaret ettim.

"İşte kardeşinin sorunu da buydu. Bize olan kini Elly'nin ölümünün asıl mimarıyla bile çalışmasına neden oldu."

Savina hızla Keira'nın onu tutan kollarından sıyrıldı. Yalpaladı.

"Sen..." diye başladı öfkeyle.

Keira kardeşinin sözünü hızla kesti.

"Hayır, Savina! Konuşma! Sana bir türlü anlatamadığım şey buydu işte. Bizi buldular çünkü Zayden da onları bulmuştu. Anlamıyorsun değil mi? Ben... ben olmasaydım, bizi bulmazlardı. Elly ölmezdi." Sesi titredi. "Senin asıl öfken aslında bana!"

Savina itiraz edecek gibi göründü ama vazgeçip bakışlarını kaçırdı. Bu hem ilk defa açık bir kabullenme hem de o kabullenmenin getirdiği acının sergilenişiydi. Onun acısına benim uğradığım dehşet eşlik etti. Savina'nın boynunu yana eğmesi ile dağlanmış teni açığa çıkmıştı. Küçük bir bozuk para büyüklüğündeydi, dikkat çekmiyordu ama o küçücük şey her şeyi değiştirecekti.

Kara damga...

Savina, Ariel'ın özünü aldığında Andras'ın onda görüp keyiflendiği şey buydu. Ve Lilith bu yüzden geride kalmıştı. Lucifer bir şekilde Savina'yı ele geçirse dahi Andras'ın elinde yine bir koz olacaktı çünkü kara damgayı sadece Lilith silebilirdi.

Lilith ölmüştü. Ariel'ın artık kurtuluşu yoktu.

Keira'nın gözleri doldu ve tekrarladı.

"Senin öfken hep banaydı."

Lucifer bıkkın bir ses çıkardı ve sabrının sonuna geldi.

"Bu boş konuşmaları sonraya saklayın!" Keira'ya baktı. "Lanet kardeşin hemen şimdi Ariel'ın özünü serbest bırakmazsa..."

Mavi'nin gök gürültüsünü andıran sesi alana yayıldı. Tüylerimi diken diken etti. Başımı hızla kaldırıp onu aradım. Hemen üzerimizdeydi ve onda herhangi bir sorun yoktu. Başını çevirdi, bir yeri işaret ettiğini o an anladım. Arkama döndüm, ilk olarak kalabalığa baktım. Sonra gözlerim uçurumun başlangıcında duran adamı buldu. Arkasında hızla yükselen kapanları da...

"Zayden," dedi kalabalığı yararak gelen Kevin.

Tüm gözler Lucifer'a döndü. Lucifer kaşlarını kaldırıp gülümsedi.

"Ariel için mi Zayden'ı kullanmadın?" dedim öfke ve alayla. "Yoksa Zayden elinde olmadığı için mi?"

"Zayden elimde olsaydı da Ariel için kullanmazdım," dedi politik cevabıyla.

Damien öfkeli bir soluk verdi.

"Onu elinden kaçırdın değil mi?"

"İyi tarafından bakalım," dedi Lucifer. Genişçe sırıttı. "Daha erken de ortaya çıkabilirdi." Gözleri yine Savina'yı buldu. "Şimdi Ariel'ın özünü hemen serbest bırak da kardeşinin saplantılı sevgilisinin icabına bakalım ha! Ne dersin?"

Dişlerimi dudağıma geçirdim. Gerçekleri öğrendiğinde bir kıyamet daha kopacaktı. Tanrı'm! Ben başka bir savaşa hazır değildim.

"Bekle!" dedi Damien kaşlarını çatarak. Bakışları hızla Kevin'ı buldu. Gözleri birden parlamaya başlarken ona doğru atıldı ama Kevin hızla ondan sıyrıldı. Şok edici bir hamleyle elindeki kılıcı yanındaki şeytana savurdu, yani Lucifer'a. Lucifer çevik bir hareketle kendini kurtarsa da kılıç tam arkasındaki şeytanın göğsüne sapladı. Marphas'ın...

Andras, "Sanırım ikincisi yanlıştı," dedi şeytani bir sesle ve hızla değişen bedeni ve iki yana açılan kanatlarıyla havaya yükseldi.

Lucifer ardından beklemedi. O da havaya yükseldi. Damien beni arkasına çekti. Marphas parçalanan göğsüne baktı. Simsiyah bir duman göğsünden dışarı süzülürken Abaddon onu kollarıyla kavradı.

"Hayır, hayır!" dedi Şiddetle.

Marphas'ın dudakları kıpırdadı. Bu sessiz bir seni seviyorumdu. Abaddon belki anlamamıştı ama ben anlamıştım. Bana geçmişin acı bir hatırlatması gibiydi. Marphas'ın özü göğe yükselip yok oldu. Abaddon'ın acı haykırışı ardından geldi.

Marphas'ın kaybının acısını bile sindiremeden her yeri sadece birkaç saniyede kapanlar doldurdu. Şeytanların da gelmesi uzun sürmedi. Bir kılıç hızla Damien'a savruldu ve ete saplandı. İrkildim. Abaddon kendini onun önüne atmıştı. Hem de Damien'ın zarar görmeyeceğini bile bile. Bunun Damien'la ilgisi bile yoktu aslında. Abaddon ölüme kendi isteğiyle gitmişti. Aşklarının büyüklüğü beni dehşete uğrattı.

Özü bedeninden çıkarken tek cümle kurdu ve insan bedeni yere yığıldı.

"Sensiz hiçbir an istemiyorum."

Damien beni sarstı.

"Kendine gel! Beraber yaşadılar ve beraber öldüler ve emin ol, bu kısa bir zaman dilimi de değildi."

Bir gün ölürsek, demişti Abaddon. *Bizim için üzülmeyin. Çünkü beraber yaşamış ve sonunda da beraber ölmüş olacağız.*

Zayden'ın kapanların aralarında belirmesiyle Keira ile saniyelik anda göz göze geldik. İki kapan Savina'yı hızla yakaladı. Keira ona ulaşamadan toprağa çekildiler. Zayden ise kılıcıyla artık tam karşısındaydı. Keira topraktan kaçabilirdi ama yapmadı.

Kendimi toparladım ve Damien'ın sözlerine başımı salladım. Damien ellerini çektiği an döndüm ve "Keira!" diye bağırdım ve elimdeki Cennet silahını ona savurdum, havada yakaladı. Sırtımı Damien'ın sırtına dayadım ve Kalkan'ın halatını ona doğru savurdum. Işıklı halatlarıyla kendini hızla bir kozaya tıkmasını beklesem de o, halatı hızlı bir atakla kavradı ve beni şiddetle çekti. Damien belimi aynı hızla kavradı ve o da beni geri çekti. Keira elindeki kılıçla Zayden'a doğru atılırken delice bağırdı.

Tüm kapanlar ışıklı halatlarını üzerimize yolladığında Damien aralarında beyazlarının seçildiği kanatlarını açtı ve beni kollarına çekip etrafımızı sardı. Halatların sarı ışıltısı kararan havayı aydınlatırken kanatlarından sızıp yüzümüze vurdu.

Damien hızlı hızlı solurken, "Deja vu!" dedi.

Beni Kalkan'ın kurşunlarından koruduğu an aklıma gelince buruk bir şekilde gülümsedim.

"Ve yine ben kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"İşe yaramaz mı?" dedi burun kıvırarak. Bu durumda bile beni neşelendirmeye çalışması takdir edilesi ve daha çok âşık olunasıydı. "Senin hakkında düşündüğüm son şey bile olamaz. Şeytanlar sende, kapanlar bende."

Onayladığımda kanatları açıldı, bize yaklaşan her kapanı şiddetli bir çarpmayla savurdu. Keira ve Zayden birkaç adım ilerimizde kıyasıya bir çarpışmaya girmişlerdi. Hermon'ın kükreyişi bir yerlerden duyuldu. Kısa bir an gökyüzünü bulan gözlerim de Andras ve Lucifer'ın çarpışmasına şahitlik etti. Azazel da oradaydı ama Mavi yoktu. Bu kapan Cehennem'inin içinde çok fazla risk aldıklarını biliyordum ve bu beni fazlasıyla tedirgin ediyordu.

Kanatlarım birden iki yana açıldığında kapanların saldırısı geriye sekti. Tıpkı Damien'da olduğu gibi... Bu onun da şaşırmasına neden oldu.

"Vay canına!" dedi hayretle. "Parlıyorsun!"

"Biliyorum," dedim, tepkisine neredeyse gülecektim ama kanatlarım geri gelmişken, dahası kendimi onlarla korumaya alacağımı bilirken yapacağım ilk şeye yönelmeliydim. "Mavi'ye bakacağım. Sen Keira ile kal ve ona destek ol!"

"Ne? Hayır!" dedi nefes nefese. "Yanında olmak istediğim tek kişisin. Destek için de geçerli bu!"

"Damien Mavi'yi bulmam gerekiyor," dedim hızla. "Ve Keira'yı..."

Üzerime gelen parlak halatı fark ettiğimde kanatlarımla kendimi sardım. Kanatlarımın üzerine başka kanatların kapanması da gecikmedi. Sadece saniyeler önce o halatların kanatlarımı

geçemeyeceğini görmesine rağmen yine de kendince beni garantiye alıyordu.

Kanatlarımız geri açıldığında Mavi'nin ürkünç sesi kulaklarıma ulaştı. Üzerimizden hızla geçerken birkaç kapanı da midesine indirdi ve kapanlar onun özüne ulaşamadan göğe doğru yükseldi.

"Kızımız hızlı ve zeki!" dedi Damien.

Kızımız deyişi hoşuma gitti. Mavi'nin iyi olduğuna emin olunca tüm ilgimi Zayden'a yönettim. Tam da o an Keira'yı kendi kapanlarıyla köşeye sıkıştırdığını fark ettim. Keira ona dokunmamaları için son gücünü kullanıyor gibiydi çünkü onu yakaladıkları an kız kardeşi gibi onu da ele geçirebilirlerdi. Buna rağmen kaçmadı ve "Kardeşimi nereye götürdün?" diye bağırdı.

Zayden buna sadece güldü.

"Yakında kavuşursunuz aşkım, merak etme!"

Damien'a baktım, o da bana baktı. İkimiz de aynı anda onlara doğru koştuk. Damien hızla iki kapanı boyunlarından yakaladı. Onları öyle sıkı kavradı ki ikisinin de cansız bedeninin yere serilmesi gecikmedi. Ben ise etrafımızdaki şeytanları temizlemeye başladım ve Keira'ya kendini toparlaması için biraz fırsat yaratmaya çalıştım çünkü bizim gibi bir özleri yoktu ama Keira elindeki Cennet silahı ile onu pekâlâ yaralayabilirdi. Tabii ben yaralamaktan ziyade öldürmesinden yanaydım. Kapanların ışıklı halatları birbirlerine etki etmiyordu.

Keira'nın kapanlarının desteğe gelmesi birkaç dakikayı buldu ama sonunda üzerimizdeki baskı azaldı. İşte şimdi Zayden üçe karşı birdi. Saldırıları durduğunda kendisini üçümüzün tam ortasında buldu ve Damien bu kez ona kaçma şansı bırakmadan boynundan yakaladı ve ayaklarını hızla yerden kesti. Zayden tamamen kapana kısılmış olsa da güldü. Damien elinin boynundaki baskısını artırdığında öksürdü.

"Savina..."

Keira kardeşinin ismini duyduğu an Damien'ın koluna sarıldı.

"Dur! Kardeşim elinde!"

"O halde ikinci plana geri dönelim!" dedi Damien. Zayden'a dişlerini göstererek şeytani bir şekilde gülümsedi. "Umarım çok kırılgan bir boynun yoktur!"

Son sözleriyle Zayden'la birlikte hızla gökyüzüne yükseldi. Mavi sanki bu anı bekliyormuş gibi ona doğru kanat çırptı ve tam arkasında durdu. Tüm sesleri kesmelerini ister gibi sesini gürültülü bir şekilde etrafa yaydı. Hermon'ın bembeyaz kanatları ve devasa bedeniyle onların yanında yer alması gecikmedi.

Damien bana, "Getir onu!" diye bağırdı.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Altın sarısı kanatlarım hareketlendi.

"Hiç uçtun mu?" dedim Keira'ya.

"Ne?" dedi afallayarak.

Bu yeterli bir cevaptı. Belini sıkıca kavradığımda gözleri irileşti ve havaya yükseldiğimizde nefesini tuttu. En azından çığlık atmamıştı. Mavi'nin üzerine gelince kollarımı açtım. İşte o an çığlık attı ve Mavi'nin alevli mavi tüylerine düşüp sıkıca asıldı.

Damien gelişimi bekliyor gibi Andras ve Lucifer'a döndü ve kükrercesine bağırdı.

"Bitti!"

Bizi gördüğü an Andras'ın afallaması Lucifer'ın lehine oldu. Elindeki Kalkan'ın kılıcını Andras'ın boynuna dayadı. Azazel da ona destek verdi ve onun da elindeki kılıç Andras'ı gösterdi. Kevin, hemen arkasında şeffaf kanatlarıyla havada süzülen Iria ile onlara katıldı, keyifliydi. Andras'a bir el hareketi çekti.

"Sona geldin tatlım!" dedi Lucifer. "Tatlım lafın gelişi."

Andras Damien'ın ellerinde daha fazla nefes almak için çırpınan Zayden'a baktı. Sonra ise yerde ve gökteki askerlerine.

"Son demeyelim," dedi kendinden emin bir şekilde. Başıyla bir yönü işaret etti.

Damien bakmadı, gözlerini Andras'tan ayırmadı ama benim bakışlarım işaret ettiği yöne döndü. Bize doğru kanat çırpan bir grup şeytan kendini gösterdi. Kollarındaki bedenler

ise bedenimin baştan aşağı bir soğuklukla kaplamasına neden oldu. Her bir şeytan kollarında birer çocuk tutuyordu. Küçük çocuklar... Bazıları ağlıyor, bazıları ise şaşkınca etrafına bakıyordu.

Şeytanlar Andras ve Lucifer'a yaklaşmadan durdu ve elektrik teline dizilen kuşlar gibi yayıldı. Etrafa uğultular yayıldı, çoğunluğu meleklerden gelen uğultular.

Zayden boğuk bir şekilde güldü ve o da bir yönü işaret etti.

"Aman Tanrı'm!" dedi Keira. Tepkisinin nedeni tam uçurumun başlangıcında kapanlar tarafından esir edilen kardeşini görmesiydi. Savina bir kapanın kollarında çırpınıyordu ama çırpınışları bile fazlasıyla etkisizdi.

Kimse konuşmadı. Hepimizin gözleri alandaki kapan, şeytan ve melekler de dahil Andras'ın üzerindeydi. Onun gözleri ise boynuna dayalı kılıçta...

"Şunu çeker misin artık?" Kılıcı parmaklarıyla itti ve kesilen parmaklarından süzülen kanı dudaklarına götürüp yaladı. Lucifer küfrederek geri çekildiğinde Andras gülümsedi ve Keira'ya baktı. "Kapanlarını gönder canım," dedi. "Herhangi bir kahramanlık olmasın ve kimsenin canı yanmasın!"

Keira dişlerini sıktı ama Damien ona bakıp başını onaylarcasına sallayınca, "Eve dönün!" diye bağırdı.

Kapanlar teker teker toprağa çekildi. Andras bu kez Damien'a döndü.

"Şimdi de melekleri gönderelim!"

Damien sesli bir nefes verdi.

"En azından şeytanlar silahlarını atsınlar," dedi. Ağlayan çocuklara bakıp dişlerini sıktı. "Boyunlarında bir kılıç varken meleklerimi gönderemem!"

Andras cık cıkladı.

"İstek dile getirecek durumda değilsin!"

"Tanrı aşkına!" diye bağırdı Damien. "Küçücük bir çocuğun silahsız bir şeytanı yenebileceğini falan mı düşünüyorsun?"

Andras göz devirdi.

"Tamam, silahları geri çekin ama ters bir durumda o küçük kafalarını bedenlerinden ayırmayı unutmayın!"

Şeytanlar silahlarını geri çekerken Damien rahatlamış bir nefes verdi ve meleklerine göz gezdirdi.

"Cennet'e dönün!"

Melekler beyaz kanatlarıyla göğe yükseldi, Kevin Iria'ya gitmesini işaret etti. Iria itiraz için dudaklarını aralasa da Kevin'ın bakışlarından sonra vazgeçti.

Andras onların gözden kayboluşlarını bile beklemeden bu kez Lucifer'a baktı.

"Şimdi de şeytanları gönderelim de baş başa kalalım ha!"

Lucifer dişlerini sıktı, çene kemikleri belirginleşti. Damien'a baktı, Damien başıyla onaylayınca, "Cehennem'e dönün!" diye bağırdı.

Şeytanlar Cehennem'e çekildi. Artık alanda Andras'ın hâlâ hayatta kalan şeytanları, Zayden'ın kapanları ve bizden başka kimse kalmamıştı. Bir de hâlâ havada süzülen melek ve şeytan özleri...

"Güzel," dedi Andras. Gülümsedi ve etrafındaki yüzlere baktı.

"Aramıza biraz mesafe koyalım ha!" Kevin ve Azazel öfkeli bir manevrayla geriledi. Andras onların geride kalışına laf etmedi, belli ki onları çok önemsememişti. "İşte böyle! Şimdi esas konuya dönebiliriz." Lucifer'a baktı. "Önce Cehennem'i alacağım!" Ardından gözleri beni buldu. "Sonra küçük şeytanım bana ölümsüzlüğü verecek! Diğer bir seçenek; Savina'nın, dolayısıyla Ariel'ın ve bu ölümlü insan çocuklarının parçalarının üzerinize yağışını izlemek!"

Çocuklara baktım, hâlâ ağlıyorlardı. En büyüğü en fazla on yaşındaydı. Titredim.

"Beni... unuttun," dedi boğuk ve kesik sesiyle Zayden.

"Ah, evet!" dedi Andras gülerek. "Onu da serbest bırakın artık!"

"Ona ne kadar güveniyorsun?" dedi Damien. "Serbest bıraktığı an Keira'yı isteyecek. Savina da elindeyken ona karşı

durabileceğin bir kozun var mı? Yine seni satabilir ve elinde sadece çocuklar kalır. Bu bizi belki yine durdurur ama..." Lucifer'ı işaret etti. "... onun için önemi olacağını sanmıyorum. Hele de tek istediği Ariel'ken..."

Andras kaşlarını çattı. Düşündüğü belliydi. Ben de düşünüyordum ama benim düşündüğüm şey kesinlikle Damien'ın ne planladığıydı. Andras ise şüphesiz her ikisini de düşünüyordu. Bakışları Lucifer'a döndüğünde kararını da vermişti.

"O halde önce Cehennem!"

Bu kez karşı çıkan Zayden oldu çünkü bu durumda Andras da onu satabilirdi.

"Serbest kalmadan..." İnledi. "... Savina'yı salıvereceğimi mi sanıyorsun?"

Andras bıkkın bir nefes verdi ve en sorunsuz seçeneğe döndü.

"O halde önce ölümsüzlüğü alayım!" Tüm konuşmalar kısa bir an kesildi. Buna kimse itiraz etmedi. Sessizlik uzadığında, "Buna söyleyecek bir lafınız yok galiba," dedi Andras. Neşeli gülümseyişiyle bana baktı. "O halde minik şeytanım, seni bekliyorum. Beklenen kucaklaşmayı artık gerçekleştirelim ha!"

Gözlerim Damien'ı buldu. Gitmem için bakışlarıyla işaret verdi. Tüm seçenekleri eleyip bilerek beni öne çıkarmıştı. Ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlamadım ama itiraz da etmedim. Aklından her ne geçiyorsa o seçenek içinde benim zarar görme ihtimalimin olmadığını biliyordum.

Andras'a doğru yöneldim ama ona çok fazla yaklaşamadan beni durdurdu ve art arda cık cıkladı.

"Silahlarımızı atalım, ne olur ne olmaz. Değil mi?"

"Sana bir şey yaptığım an çocuklar ölür," dedim öfkeyle. "Bunu anlamayacak kadar aptal değilim."

Omuzlarını kaldırıp indirdi.

"Yine de tatsızlık olmasın diye. Yoksa sana güvenmediğimden falan değil bebeğim."

Elimdeki kalkanın halatına baktım. Avuçiçimi feci dağlamıştı ama acısı sanki onu bırakmamamı ister gibi o an daha da arttı.

"Bir dakika!" dedi Damien. Başımı ona çevirdim. Damien bizde olan gözlerini aniden Zayden'a çevirdi. Bakışlarına şeytani parıltılar çöktü ve ışıldayan gözleri Mavi'ye döndü. "Ye onu kızım!"

Ne olduğunu anlamadım ama Mavi tiz ve yüksek bir ses çıkardı. Keira şaşkınlıkla, "Ne?" dedi. Aynı soru aynı anda birkaç kişinin de ağzından döküldü ama Damien umursamadı. Mavi de... Ürkütücü sesini etrafa yaydı ve hızla dönüp Keira'yı yuttu. Savina çığlık attı. Lucifer şok içinde bir küfür savurdu. Diğerlerinin de ondan farkı yoktu.

Dudaklarım dehşetle aralandı.

"Ne yaptın sen?"

Zayden boğuk ama şiddetli bir haykırış kopardı.

"Öldür!" diye bağırdı Andras'a. "Tüm insanları öldür!"

Bu kez bocalayan Andras'tı. Bunu beklemediği açıktı ama Zayden'ın beklediği emri de vermedi. Bu Zayden'ı deliye çevirdi. Dudakları aralandığında Damien onu hızla çevirdi ve bir eliyle onu sıkıca sararken diğer eliyle ağzına kapanıp sesini de kesti. Zayden sonunda o kadar köşeye sıkışmıştı ki işe yaramayacağını bile bile ışıklı halatlarıyla ona saldırmaya çalıştı. Bu Damien'ı sadece güldürdü.

"Keira'nın kapanlarını göndermek mükemmel bir fikirdi. Lucifer'ın şeytanlarını da." *Tanrı'm! Neyi vardı bunun böyle? Ne planlıyordu?*

"Damien..." dedim ama duymadı.

"Şimdi!" diye bağırdı. "Savina'yı ya serbest bırakın ya da liderinizin parçalarının üzerinize yağışını izleyin!"

"Sakın!" diye bağırdı Andras. Kapanlar bocaladı. "Eğer kızı bırakırlarsa..." diye bağırarak devam etti Andras. "Çocukları öldürün! Ve siz..." Şeytanlarına göz gezdirdi. "Öyle bir durumda hepsinin işini bitirin!"

Damien karşılık olarak Zayden'ın kapanlarına baktı.

"Öyle bir durumda lideriniz de ölür!"

"Bunu göze alamazsın!" diye bağırdı Andras. Devam eden sözleri onun da kapanlaraydı. "O çocukların ölmesini göze alamaz!"

"Dostum..." dedi Kevin tereddütle. "Bu..."

Damien onun konuşmasına da izin vermedi. Hatta, "Çocuklar?" diyerek yine güldü.

Şaşkınlıkla şeytani bakışlarını izlerken, "Damien durman gerek!" dedim. Sözkonusu olan çocuklardı.

Dudaklarını büzdü. "Ah, evet. Çocuklar!" derken bile sesindeki şeytani tını devam ediyordu. "O halde şöyle yapalım! Önce çocukları serbest bırakalım!"

Havada dönüp duran beyaz özler kendine bir yön çizdi ve çocukları hedef aldı. Sadece birkaç saniye içinde o özler çocukların içine yerleşti. Şeytanlar bile böyle bir şey beklemediği için afalladı. Aslında bunu ben dahil hiçbirimiz beklememiştik.

Ve çocukların bedenlerini ele geçiren melekler, şeytanların boyunlarını tek bir hareketle kırdı. O kadar hızlıydılar ki şeytanlar Cehennem silahını aktive bile edememişlerdi. Hayatımda çok ürkütücü an görmüştüm ama bu... kesinlikle dehşet vericiydi.

Şeytanlar yere sertçe düştü, özleri havaya yükselip kayıplara karıştı ve küçük melekler kanatlarıyla onların dizdiği sırayı aldı. Etrafımıza yayılan ve Cehennem'in kapısının üzerinde olan şeytanlardan bir uğultu yükseldi. Artık hepsinde bir panik havası hâkimdi.

Lucifer'ın keyfi yerine geldi, şeytani kızıl gözleriyle hızla kılıcını yine Andras'ın boynuna dayadı. Andras Cehennem silahıyla ona karşılık veremeden Kevin elindeki kılıca sertçe vurdu. Kılıç düştü, Andras dehşete uğramış bir şekilde kalakaldı ve Damien bana bakarak bağırdı.

"Bir kez insanları, hatta çocukları kullanarak onun gözyaşlarının akmasına neden oldunuz. Sence tekrar aynı şeyi yapacağınızı hiç düşünmedim mi?"

Andras'ın yüzü kasıldı.

"Gözyaşı ha! O çocukları yine öldürdün sen. Şimdi ne saçmalıyorsun?"

"Ah, hadi ama," dedi alayla Damien. "Kapanların özlerinin bedeni öldürmeden çıkarabildiğini anlamadığını söyleme bana sakın."

Andras kısa bir an sustu, bunu fark etmemişse bile belli etmedi ve öfkeli gülüşü aniden geri geldi.

"Hangi kapanlar? Söylesene bana, sana hangi kapan yardım eder? İki soyun liderlerinden birini şu an elinde tutuyorsun ve eğer onu kullanarak kapanlarına bunu yaptırmayı düşünüyorsan bir aptalsın demektir. Ellerine büyük bir koz verirsin çünkü. Diğer soyun liderini ise az önce şu yaratığa yem yaptın."

"Şu mevzu..." dedi Damien ve dudaklarını ıslatırken gözlerini Mavi'ye çevirdi.

"Bence Keira dilinle yeterince samimi olmuştur kızım, ne dersin?" Mavi başını olumsuzca iki yana sallayınca, "Mavi!" diye uyardı Damien.

Mavi koca cüssesine rağmen çocuksu diyebileceğim bir homurtu çıkardı ve devasa gagasını açtı. Keira ıslak, yapış yapış haliyle sanki günlerdir nefes almıyormuş gibi bir nefes aldı ve art arda küfretti.

"Bir dahakine..." diye bağırdı. "... bir plan yaptığında bana da haber ver! Çünkü planı koca bir kuşun iğrenç gagasındayken anlamak, inan bana, keyifli değil."

Mavi onu tükürür gibi ağzından attığında çığlık attı ama Hermon hızlı davranıp Keira'yı yere düşmekten kurtardı. Keira onun kanatlarına asıldığında Mavi'den tiz ve hoş olmayan bir ses yükseldi.

Kevin gülmeye başladı. Azazel da öyle. Lucifer bile bıyık altında sırıtıyordu. Bense kendimi bir aptal gibi hissediyordum.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Andras. "Saldırın! Öldürün hepsini!"

Sözleri etraftaki şeytan ordusunaydı ama şeytan ordusu artık ona itaat etmeyeceğini kaçarak gösterdi çünkü Lucifer'ın tek, "Şeytanlarım!" sözüyle Cehennem'e gönderdiği şeytanları tekrar sahadaydı. Aslında bana kalırsa zaten kaçmak için fırsat kovalıyorlardı.

Zayden'ın çırpınışları arttı, Damien ise artık bana bakıyordu.

"Bebeğim," dedi vurgulayarak. "Seni oraya öylece bakasın diye mi gönderdim?" Şaşkınlıktan açık kalan ağzımla ona

bakarken gözleriyle elimdeki halatı işaret etti. İşte şimdi planladığı her şey tüm açıklığıyla gözlerimin önündeydi. "Bu keyif sana ait olmalıydı," dedi Damien.

"Aman Tanrı'm!" diye bağırdım.

Elimdeki halata bakarken gülüyordum. Şeytani özüm bakışlarıma yansıdı ve aramızdaki tüm mesafeyi kapatıp halatı Andras'ın boynuna savurdum. Halat boynuna dolandı ve Andras'ın kanatları geri çekildi. Kimse onu tutmadı ve yere çakıldı. Bir insan bedeni gasp etmiş olsaydı, şu an bedeni ölür ve özü serbest kalırdı ama onun bir insan bedeni gasp etmeye ihtiyacı yoktu. Ne talihsizlik! Yine de yere çakıldığında Lucifer yanı başındaydı. Hatta koca bedenine bir tekme bile savurdu. Bununla da yetinmedi. Yerden kaptığı zincirleri eline doladı ve Andras'ın yüzüne şiddetle vurdu. Yüksel ihtimalle farkında olmadığı şey zincirlerin Damien'ı hapseden zincirler olmasıydı çünkü elinden çözdüğü an onu tekrar arkaya fırlattı. Bu işin sonunda o zincirleri alsam iyi olacaktı.

"Eh, sıra sizde!" dedi Damien. Sözleri kapanlaraydı. "Ya liderinizin ölüsü ya da Savina!"

Biraz tereddüttün ardından Savina'yı tutan kapan, "Biz liderimizin emrine uyarız!" dedi.

"Şu işe bak ki," dedi Damien ve elinin altında boğuk sesler çıkaran kapana kısaca baktı. "Kendisi de şu an konuşamıyor. Yani büyük karar size düştü."

"Kızı bıraktığımızda Zayden'ı serbest bırakacağını nereden bileceğiz?" diye sordu kapan bağırarak.

"Şöyle yapalım," dedi Damien. Yine Zayden'a kısaca baktı. "Mavi..." Aniden Zayden'ı bıraktı ve Mavi onu hızla ağzına attı. İkisi de muazzam eğleniyordu ama kapanlar ve Lucifer kesinlikle öyle değildi. "Yutsun mu?" dedi Damien. "Yoksa kızı bırakıyor musunuz?"

Savina'yı tutan kapan yoğun bir tedirginlikle diğerlerine baktı. Artık düşünmek için zamanları yoktu, hızlı olmalıydılar. Onlar da öyle yaptı. Büyük kapan grubundan onaylama sesleri ve hareketleri hızla geldi. Kapan Savina'yı ayaklarının üzerine bıraktı ama Savina gücünü hâlâ toparlayamamış olmalı ki

topraktan yeni bir yol çizmek yerine olduğu yerde sallandı. Yalpalayan bedeni dengede duramadı ve uçurumdan düştü. Kapanlardan biri onu yakalamaya çalışsa da tutamadı.

Damien bir küfür savurdu.

"Ye onu!" dedi Mavi'ye.

Onu yakalamak için harekete geçtiğimde Mavi'nin ona boş gagasını gösterdiğini zar zor seçebildim. Yakındım ve sadece birkaç metre sonra da onu yakalamıştım. Nefes nefese bana baktı, perişan görünüyordu.

"Üzgünüm!" dedi sadece. "Keira'ya onu sevdiğimi söyle! Ve beni... beni affetmesini..."

Kaşlarım çatıldığında göğsü hızla yarıldı ve ışıklı halatları dışarı fırladı. Beni hedef aldıklarını fark ettiğimde biri göğsümden içeri çoktan süzülmüştü. Kendimi koruma içgüdüsüyle onu bıraktım ve kanatlarımı kendime sararak halattan kurtulmaya çalıştım. Halat çekildi, yere çakılmamak için kanatlarım tekrar havalandı. Bir haykırış kulaklarıma ulaştı ve bir iblisin kükreyişi...

Savina yere çakılmıştı ve yükselen su bile ne düşüşünü yavaşlatmış ne de kanını gizlemişti.

Tanrı'm! Bunu neden yapmıştı?

Öylece kalakaldım. Kanatlarımla havada öylece duruyor ve ona bakıyordum. Önce suyun dibindeki topraktan çıkan Keira yanına geldi ve feryat ederek onu kucakladı. Onu şiddetle kanat çırpan Lucifer takip etti. Yanına diz çöktüğünde yaptığı ilk şey kızın nabzına bakmak oldu. "Hayır, hayır, hayır!" diye art arda bağırdı.

O andan sonra her şey çok hızlı ilerledi. Mavi, artık elinde bir kozu bulunmayan kapanların üzerine mavi alevlerini yaydı. Lucifer yeri göğü yararcasına gürledi. Sonra sustu, aniden sustu ve ıslak gözlerini bana çevirdi. Kevin artık tam yanımdaydı. Her biri bir şeyler söylüyordu ama ben ne onları duyabiliyor ne de gözlerimi Lucifer'ın bana çevirdiği ölümcül bakışlarından çekebiliyordum.

Damien belimi kavradığı an bağırdı.

"Gidiyoruz!"

23

Keyifli İşkenceler

Damien içeri girdiğinde boş ve geniş odanın bir köşesinde oturmuş parmağımdan yere damlayan kana bakıyordum. Onun evindeydik. Temizlenmiş ve kıyafetlerimi değiştirmiştim. Biraz da dinlenmiştim. Hazır olduğumu hissettiğim andan sonra ise sürekli Keira'yı çağırmıştım ama hepsi hüsranla sonuçlanmıştı. İçimdeki sıkıntı ise her çabamın sonuçsuz kalmasıyla arttı. Keira olmazsa insanlara, daha çok da o çocuklara bedenlerini geri veremezdik.

Damien Lucifer'la konuşmak için beni bıraktıktan sonra gitmişti ama yüzündeki ifadeden konuşmanın pek de iyi geçmediği anlaşılıyordu.

"Cehennem'e çekildi," dedi yanıma gelirken. Ah, bir konuşma bile olmamıştı. Bu daha kötüydü. "Kapıyı da kapatmış. İçeri yine de girebilirdim ama ona biraz zaman vermek istedim."

"Andras..."

"Merak etme, Lucifer'ın elinde değil. Lucifer Savina ile meşgulken Azazel'a onu aldırttım. Şimdi Kalkan'ın sığınaklarının birinde hücresinin tadını çıkarıyor."

En azından bu beni rahatlattı.

"Benim suçum değildi," dedim kısık bir sesle. "Yani Savina... Ölümünde hatalı olan ben değildim. Anlamsızca bana saldırdı, her şey çok hızlı gelişti. Ben onu bilerek bırakma..."

"Şşş!" dedi önümde diz çökerken. Beni kollarına çekti ve elimi kavradı. Kesik parmağımı dudaklarına götürüp yaranın üzerini öptü.. Nefesini verdiği an yara kapandı. "İlk söylediğinde seni duydum ve olanları da gördüm. Ha, görmeseydim de sana inanmayacak son kişi benim."

"Biliyorum," dedim. Kollarımı beline sardım ve başımı göğsüne yasladım. "Ama Keira... dahası Lucifer... Yine başa dönmek istemiyorum Damien. Andras'ı alt ettiğimizde her şeyin biteceğine o kadar inanmıştım ki..."

"Bitti zaten," dedi Damien. "O iki aptal oradaydı, onlar da benim gibi olanları gördüler. Şu an sadece acı çekiyorlar ve acıları dindiğinde ikisi de seni anlayacaktır."

"Ya anlamazlarsa? Ariel'dan bahsediyoruz, Damien. Lucifer onun kaybını bir kez yaşadı ama o zamanlar onu geri getirme umudu vardı. Şimdi ise o umudun zerresi yok çünkü Araf yok oldu." Soğuk bir şekilde güldüm. "Ben yok ettim. Haneme bir eksi puan daha."

"Bir, Araf'ı yok etmendeki en büyük yardımcılarından biri Lucifer'dı. İki, Ariel Andras'ın yanına kendi ayaklarıyla gitti. Ve üç, Savina da öyle."

"Öyle ama..." Sesli bir nefes verdim. "Ariel'ın şeytan olmasının sebebi de benim. Şeytan olmasaydı Andras'ın yanına geçmezdi. Lucifer belki olanları gördü ama bunu es geçeceğini sanmıyorum. Tek sorunumuz Lucifer da değil. Keira yine karşımıza geçerse insanlara hayatlarını geri veremeyiz. Kapanlara ihtiyacımız var."

"Keira aptal değil meleğim," dedi. "Oradaydı. Kardeşinin ne yaptığını gördü. Şu an geri çekilişi sadece acısından. Önünde sonunda bize geri dönecektir. Lucifer da... Eğer yine karşımıza geçmek istiyorsa kendi bilir." Saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Bunları şimdilik bir kenara bırakalım mı? Şimdilik güzel şeyler düşünelim ve yapalım."

"Andras'ı yok oluşa göndermek," dedim iç geçirerek. Neşem tamamen kaçmıştı ama bu düşünce beni içten içe, her ne olursa olsun, keyiflendirmeyi de başarmıştı.

"Hayır, bebeğim," diye homurdandı. "Öpüşmek."

Başımı ona çevirdim.

"Başımızdaki sorunlardan biri bitti ama diğerinin gelmesi uzun sürmedi. Hatta iki tane birden geldi. Sen hâlâ öpüşmeyi mi düşünüyorsun?"

Dudak büktü.

"Acayip canım çekti."

Söylediği şeyle yüzümü buruşturdum.

"Kahve," dedim dilimi dudaklarımda gezdirirken. "Canım çekti deyince... Ah, ben de bir bardak kahve istiyorum."

Dudakları yapma bir şaşkınlıkla aralandı. Hayır, bu gerçek bir şaşkınlıktı.

"Kahve öpüşmemizden daha mı önemli?"

Dudağımı sertçe dişledim ve acı gerçeği söyledim.

"Galiba öyle."

Bir hayret nidası çıkardı. Bunu hayal kırıklığı dolu ifadesi takip etti.

"Duyuyor musun?"

"Neyi?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

İç çekti.

"Kırılan kalbimin sesini."

Gülüşümü bastıramadım.

"Aptal âşık şeytan."

"Vay be!" dedi. "Bunak şeytandan aptal âşık şeytana evrildik şimdi de."

"Aptal âşık ve âşık olduğum şeytan."

Dudakları bu kez memnuniyetle yukarı kıvrıldı. Kelimeleri haddinden fazla uzatarak konuştu. "Ve şimdi öpücük geliyor..."

Ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve dudaklarımı dudaklarına hediye ettim.

"Seni çok seviyorum," dedim ve bir daha öptüm. "Çok..." Bir öpücük daha. "O kadar çok ki..."

Sıralı öpücüklerim ve ona olan aşkımı ifade edişimin yüzüne yansıması muhteşemdi. Öpücüklerime son verdiğimde yüzü aydınlanmıştı âdeta.

"Ben yeterince ikna olmadım gibi," dedi sırıtarak.

Dudaklarımı yine dudaklarına yaklaştırdım ama onu öpmedim. Fısıldayarak, "Daha fazla ikna çalışması için bana bir kahve alman gerekecek," dedim.

Yüzünü buruşturdu.

"Kahveden nefret ediyorum."

Güldüm ve kucağından kalktım. Elimi ona uzatırken, "Hadi!" dedim. Şeytani gülümseyişimle uzun zamandır kurmak istediğim o cümleyi kurdum. "Gidip şu son intikamı da alalım!"

"Zevkle!" dedi, elimi tutup ayağa kalktı.

Sadece birkaç adım atmıştık ki kapıdan çıkan yüz olduğumuz yerde kalmamıza neden oldu. Keira kıpkırmızı olmuş gözleri ve dağınık kıyafetleriyle bize baktı. Dudaklarını ıslatırken Damien kolumu kavradı. Tüm söylediklerine rağmen yine de Keira'dan gelebilecek en ufak bir tehlike sinyaline karşı tetikteydi ama Keira ne saldırdı ne de bize saldırgan bir bakış attı. Başını dikleştirirken derin bir nefes aldı.

"İnsanlara bedenlerini vermenizde halkım size her daim yardım edecek," dedi. Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Sadece tek bir şartım var."

Sığınağın merdivenlerini ağır ağır inerken Damien arkamdan geliyordu. Artık ikimizde sessizdik. Kulağımıza ulaşan tek ses adım seslerimizdi. Zindanın kapısını açarken ona baktım. Bana gülümsedi. Kapı gıcırdayarak aralandı. Birkaç basamak olan merdivenleri de içerideki yüzlere bakarak attım. Kevin, Iria, Mavi, Hermon, Azazel ve Elyon...

Beklemediğim bir şekilde Elyon ve Azazel yan yanaydı. Araf'ta aralarındaki düşmanlığı, daha çok Azazel'ın Elyon'a duyduğu düşmanlığı görmüştüm. Azazel'ın Blake'e olan kininin

de hiç geçmediğini biliyordum. Bunu geri döndüğümüz her an ona göstermekten de çekinmemişti. Ölümüne bile üzüldüğünü düşünmüyordum ama şimdi Elyon ile yan yanaydı. Âşık olduğu kadını öldüren o meleğe de düşmanca bakmıyordu. Sanırım Blake'in ölümünden sonra Azazel'ın Elyon'a olan kini de solmuştu. Kin ve öfke sınırlı hayatında insanları bile delice yorarken sonsuz bir hayatta katlanılmaz olmalıydı. O yüzden Azazel'ı anlıyordum.

Mavi'nin koşturarak üzerime gelmesi ve boynuma atlamasına karşılık güldüm ama duyduğum homurdanma gülüşümün bıçak gibi kesilmesine neden oldu. Andras yan yana dizili hücrelerin tam ortada olanındaydı. Dizlerinin üzerinde ve elleri arkadan bağlıydı.

"Minik şeytanım babasını ziyarete gelmiş." Dudaklarını büzdü. "Ben de bir kucaklama isterim ama."

"Hâlâ neşenin yerinde olması güzel," dedim bedenimi tamamen ona çevirerek.

Güldü ama gülüşünü acıyla inleyişi kesti.

"Biraz heyecanlıyım. Küçük kızımın babasını nasıl öldüreceğini merak ediyorum. Eh, hemen olmaz herhalde. Biraz işkence de edersin bana."

"Hmm," dedim işaretparmağımı düşünür gibi dudağıma vururken. "Aklımda o kadar fikir var ki... Hepsi birbirinden keyifli ama birini senin bile düşünmediğine bahse girerim."

"Daha da meraklandım," dedi neredeyse coşkulu bir sesle. Korkuyorsa bile bunu iyi gizliyordu ama birazdan korkacağına bahse girerdim.

"O halde seni bekletmeyeyim," dedim ve bileğimdeki Cennet silahını aktive ettim.

"Cennet silahı mı?" dedi Andras alayla. Derince inlemesi alaycı ifadesine bir darbe vurdu ama o ifadeyi tekrar yüzüne takması uzun sürmedi. "Hiç yaratıcı değilsin bebeğim."

"Senin için değil," dedim, kaşlarını çatarken hançerin ucunu parmağıma bastırdım. Kanın yere damlayışını izledim ve gözlerimi Andras'ın gözlerine dikerek, "Keira!" diye seslendim.

Zemin kısa bir an titredi. Keira çökmesi uzun süren zeminden yukarı yükseldi. Gözleri hiçbirimize değmedi bile, sadece Andras'ın üzerindeydi.

"Ah, hadi ama!" dedi Andras. "Mükemmel intikam anlayışınız bu kapan kızın özümü yemesi mi? İşkenceler, işkenceden zevk almalar bunun tam olarak neresinde?"

Keira yavaş ama sert adımlarla onun parmaklıklarının önüne doğru yürüdü. Tek dizini yere dayayarak eğildi.

"Sana işkence etmelerini istiyorsun," dedi buz gibi bir sesle. "Çünkü işkence ettikleri süre boyunca hep bir kaçma umudun olacak. Peki, ben sana hep işkence..." Duraksayıp, "... devasa acı çekeceğin bir işkence..." diye kendini düzeltti. "... çekeceğin ama asla kurtulamayacağının bilincinde olabileceğin bir yöntem söylesem."

"Senden mi?" dedi Andras, güldü. "Kızım sizin öyle bir işkence anlayışınız yok. Sizin işkence anlayışınız bile yok. Özü alırsınız ve tüketirsiniz. Bu bir şeytanın en acısız..."

Keira bluzunun boynunu sıyırınca Andras cümlesini tamamlayamadı. Boynundaki damga açığa çıktı ve Andras'ın yüzündeki tüm keyif çekildi.

"Ne dersin, kardeşime yaptığınıza benziyor ha?" Andras dişlerini sıkarken bu kez gülen Keira'ydı. "Savina kollarımda cansız yatarken düşündüğüm tek şey bunu neden yaptığıydı? Neden öleceğini bile bile Mara'ya saldırmıştı? Ondan o kadar mı nefret ediyordu?" Başını iki yana salladı. "Hayır, Savina gerçeklerin farkına çoktan varmıştı. Olacakların da..." Boynundaki damgaya işaretparmağıyla birkaç kez vurdu. "Lilith onu damgaladı ve ondan Ariel'ın özünü almasını istediniz. Lilith öldü ve damgayı ortadan kaldırabilecek tek kişi de artık yoktu. Peki, Lucifer bunu anladığında ne yapardı? Ariel'ı hiç geri alamayacağını, dahası onun kardeşimin bedeninde uzun süreli dehşet verici bir acıyla baş başa kalacağını öğrendiğinde ne yapardı?" Eliyle demir parmaklıklara vurdu. Andras ilk defa irkildi. "Sadece kardeşimi değil, tüm kabilemin sonunu

getirmeden durmazdı. O da Lucifer bunu fark etmesin diye ölmeyi seçti. Bir hata yaptı ama bizim için ölerek o hatayı telafi edeceğini düşündü. Lucifer damgayı görmedi, görmemesini sağladım. Tıpkı kardeşimin de istediği gibi... Sonra Will'den damganın nasıl yapıldığını öğrendim." Çenesiyle Andras'ı işaret etti. "Senin yeni acı evin için."

"Mara," dedi Andras hızla. "Sana yaptıklarımı hatırla! Sana senin ellerinden en yakın arkadaşını öldürttüm ben. İntikamını şimdi ona mı vereceksin?"

Korkusunu soludum. Dişlerim keyifle dudağımı sıyırdı ve tek kelime söyledim.

"Evet!"

"Aptalsın sen!" diye bağırdı. "Korkak küçük bir kızsın hâlâ! Beni öldüremeyeceğini biliyorsun! O yüzden bunu ona yaptırıyorsun! Tüm mesele bu!"

Damien güldü. Ben de öyle. Ellerimi manşet atar gibi önümde hareket ettirdim.

"Manipülasyonlara kapalıyız!"

Andras tekrar dudaklarını aralamıştı ki Keira'nın ışıklı halatları büyük bir aydınlıkla etrafa yayıldı. Andras korkuyla geriye düştü ve duvara doğru sürünerek geriledi.

"Kardeşin..." dedi saatlerdir koşmuş gibi nefes nefese. "Kardeşini kullanmak Lilith'in fikriydi. Yemin ederim!"

"Merak etme!" dedi Keira kötücül bir sesle. "Uzun ve acılı yolunun sonu onun yanı olacak! Ah! Ne aptalım! Yolun sonunun yok oluş olduğunu hep unutuyorum!"

"Dur!" diye bağırdı Andras.

"Çok geç!" dedi Keira ve ışıklı halatları ileri atılıp art arda Andras'ın göğsüne gömüldü. Bedeni soyutlaştı. Halatlar özünü kavradı. Ve Keira o özü coşkuyla içine çekti. Başını geriye attı ve güldü. "Keyifli işkenceler!"

24

Ölüm ve Yaşam

Sülfür kokusu yoktu, aksine etrafımız mest edici güzel kokularla çevriliydi. Melekler her yerdeydi ve hepsinin gözleri suyun içindeki yükseltide duran eski melek generalindeydi. Onun hemen yanında ise elleri birleşmiş iki cansız beden duruyordu. *Marphas ve Abaddon...*

Şeytanlar Seraphim sığınağına giremezdi ama orada olanlar da artık şeytan değildi. Boş bedenlerdi. Yine de melekler iki şeytanın ardından bir uğurlama töreni yapmaya karşı çıkabilirdi, yapmamışlardı.

Suyun parlak ışıkları arttı. Tavanda ışık oyunları arttı. Görüntü hem iç burkucu hem de mest ediciydi. Kevin'ın yanımda iç çektiğini duydum. Uzanıp elini tuttum, bana baktı.

"Bundan sonra kimseyi kaybetmeyeceğiz mi amor."

Başını salladı. Sol gözünden yanağına bir damla yuvarlandı. Elimi yanağına yaslayıp damlayı bertaraf ettim. Damien bir kolunu belime sararken diğeriyle onun omzunu sıktı.

Meleklerden sesler yükseldi. Önce azar azar, sonra hep bir ağızdan...

"Ağıt," dedi Damien sadece. Benim aksime o, söyledikleri her dizeye aşinaydı. Bunu onlara katıldığında anladım.

Tüm meleklerin kanatları açıldı. Başları yukarı kalktı, gökyüzüne bakarmış gibi... Kevin yanımda hareketlendi. Suya girdi ve Blake'e doğru ilerledi. Onu Damien takip etti. Karşı taraftan ise Azazel ve Hermon suya girdi. Bir de Sophia... Ortadaki bedenlerin yanında durdular. Kevin, Hermon ve Sophia; Blake'i suyun içine çekti. Azazel ve Damien ise Abaddon ve Marphas'ı...

Melekler sustu. Suyun ışığı gözalıcı bir şekilde parladı. Bedenler tamamen suya bırakıldı. Su onları içine çekmeden hemen önce ben de yanlarındaydım artık. Son kez hepsinin yüzüne baktım ve dokundum. Derin olmayan suyun dibine doğru çekilirken yüzlerinin parlaklığını izledim. Bu belki yine bir ışık oyunuydu, ya da ilahi bir güç. Bilemezdim. Suyun içinde ilerlediler, sanki derin bir okyanustaymışız gibi. Sonra ise gözden kayboldular.

Şimşek çakmış gibi mağaranın içi şiddetle bir kez aydınlandı ve sonunda eski haline döndü. Damien yine belimi kavradı. Yüzümü göğsüne bastırdım ve kokusunun tüm melek kokuları arasında bile en güzel koku olduğunu bir kez daha fark ettim.

Cehennem'in kapısının üzerindeki yıkımın izlerini Kalkan örgütü kapatmıştı. Kapanlar teker teker tüm insanların bedenlerini kendilerine geri vermişlerdi. İnsanları bilinçleri yerine gelmeden bir yerlere bırakma görevi de yine Kalkan üyelerine kalmıştı, babam tekrar görevine geri döndüğü için daha çok da ona...

Melekler ise Cennet'e geri dönmüştü. Lucifer Cehennem'i kapattığı için onların müdahale etmesi gereken bir olay kalmamıştı ama eğer olursa, ki mutlaka olurdu, Damien'ın her çağrısının artık daha çabuk geri dönüşü olacağının garantisini de almıştık.

Şeytanım şu an insanlara normal hayatlarını vermekle meşguldü. Tüm o gizlenme işlerini hafızlarından silme işlemi biraz vakit alacak gibi görünüyordu. Yanımda olamadığı o anlarda

ise yanıma Kevin ve Azazel'ı dikmişti. Bazı şeyler sanırım hiç değişmeyecekti. Mesela onun aşırı korumacı tavrı ve tehlike senaryoları üretmeyi bir türlü bırakmayan zihni gibi...

Babam Keira ile konuşurken onları izliyordum. Sanırım ona teşekkür ediyordu. Keira ise sadece gülümsemişti. Onunla hâlâ uzun bir konuşma yapamamıştık ama durumunu merak etmiyor da değildim. Kara damga boynundayken ve Andras'ın özü içinde hüküm sürerken normal görünüyordu ama bu ne kadar sürecekti. Andras'ın acı çeken sesinin, intikam isteğini fazlasıyla karşılayacağına emindim. Belki bu bir müddet ona fazlasıyla zevk de verecekti ama bu nereye kadar sürecekti?

Bana damgaya sahip insanları anlatmıştı, delirdiklerini söylemişti. Ya da vahşileştiklerini ve öldürülmek zorunda kaldıklarını... Ona bunun olmasını istemiyordum.

"İyi görünüyor," dedi Kevin. Yanımda, güneşlenir gibi evimizdeki verandanın en üst basamağına yayılmıştı. Onun da benim aklımdakileri düşündüğü açıktı.

"Fazla iyi," dedi Azazel. O bizim aksimize ayaktaydı. Evin duvarına yaslanmış, çitlerin hemen önünde konuşan ikiliyi izliyordu. "Yakın zamanda iki kayıp vermiş ve bir bela iblis yutmuş birine göre çok iyi."

"Çünkü güçlü durması gerekiyor," dedim. "Yönetmesi gereken bir halkı var."

Keira ve babam sonunda konuşmalarına son verdiler ve bize doğru yürüdüler. Babam eğilip saçlarıma bir öpücük bıraktı ve "Sana domates soslu makarna yapacağım," deyip içeri yöneldi.

Dudağımı ısırdım, Damien'la ayrı eve çıkma planımız şimdiden zorlu görünüyordu. Elbette o kızıl ve artık biraz da mavi gözleriyle babamı etkilemezse...

Keira karşımda durduğunda ben de ayağa kalktım.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi ve bana gülümsedi.

Gülümsemesine karşılık verirken, "Ben de öyle," dedim.

Başını hafifçe kaşıdı.

"Seninle doğru düzgün konuşamadık ama Zayden'ın özünü almadığına sevindim."

Zayden Mavi'nin midesinde çoktan öğütülmüştü ama Keira'nın bu sözü bana anlamsız geldi.

"Neden? Bana yapmamı söylediğini hatırlıyorum."

"Şey..." dedi ve kısa bir an bakışlarını kaçırdı. Tekrar bana baktığında ise dudaklarını birbirine bastırdı.

"O, içindeki bu iki öz karmaşasını çözmeden önceydi."

Kevin'a baktım. Kaşlarını çatmış ve yüzü anlamadığını belli edercesine buruşmuştu. Azazel'ın ise onun aksine kaşları havalanmıştı.

"İki öz karmaşası mı?"

"Onun özünü aldığımda içinde birbirine bağlı iki öz buldum. Özünün parçalandığını düşündüm çünkü..." Yine dudaklarını birbirine bastırıp bıraktı. "Şey... Bilirsiniz işte. Siz kolay çoğalmıyorsunuz."

Kaşlarım çatılırken dudaklarım büzüldü.

"Çoğalmak derken? Kimsenin çoğaldığı yok zaten."

Islık çalar gibi bir nefes aldı ve tek gözünü kapattı.

"Sanırım siz çoğalıyorsunuz."

Yine önce Kevin'a sonra Azazel'a baktım. İkisi de neredeyse aynı anda, "Çoğalmak?" diye tekrarladı.

"Mara," dedi Keira. Bakışlarımı ona çevirdim. "Sen çoğalıyorsun."

"İnan bana, şu an ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Bir bebek," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Bebek," diye tekrarladım. "Evet, küçük insan yavrularına bebek denir, Keira. Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Küçük şeytan ve melek yavrularına ne dendiğini bilmiyorum. Aslında Alastor'a da net bir şeytan diyemeyiz. Sana da melek... O yüzden, evet..." Gülümsedi. "Bebek, diyorum." Gözleriyle karnımı işaret etti. "Karnında bir bebek var ve senden aldığım ikinci öz ona ait."

"Dalga geçiyorsun," dedi Azazel şaşkın bir sesle.

Keira omuzlarını kaldırdı.

"Hayır, ciddiyim."

"Hayır, dalga geçiyorsun." Bu kez konuşan Kevin'dı ve artık ayaktaydı.

"Tanrı aşkına!" dedi Keira gülerek. "Bu durumun normal olmadığını biliyorum ama inanılması zor da değil. Nitekim..." Yine beni işaret etti. "... iblis bir babası var ve o şu an içimde."

Azazel bana baktı, ben ona. Azazel Kevin'a baktı, Kevin da ona. Kevin bana baktı ve ben de ona...

"Vay be!" diye bağırdı sonunda Kevin. "Ben... ben... ben dayı oluyorum." Hızla beni kucakladığında deli gibi gülüyordu. Ben ise hâlâ şaşkındım. Böyle bir şeyin ihtimalini bile düşünmemiştim. Dahası bir çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim çünkü ihtimal dahilinde bile değildi.

Bir şeytanla tanışmıştım. Bir şeytan kızı olduğumu öğrenmiştim. Ölmüştüm. Geri gelmiş ve şeytan babamı öldürmüştüm. Ama bir çocuk... Tüm bunların içinde hâlâ bana inanılası gelmiyordu.

"Şey..." dedi Azazel çekingen bir sesle. Kevin beni kucaklamayı bıraktığında donuk bakışlarla ona baktım. "Seninle pek iyi bir başlangıç yapmadık ama sonunda doğru yolu bulduğumu düşünüyorum. Aramız da iyi. İyi, değil mi?"

"E-vet," dedim zorlanarak. Bu zorlanışın nedeni o değildi, hâlâ şaşkın olmamdı. Ve Tanrı'm! Neyden bahsediyordu böyle?

"Ben de onun gibi..." Kevin'ı gösterdi. "... bir şeyi olabilir miyim? Yani bebeğin..."

"Dostum saçmalama!" diye çıkıştı Kevin ve onu çekip beni de aralarına alarak sarıldı. "Benim gibi olmasan da sen de bir şeyi olursun."

"Bekleyin," dedim sonunda aralarından sıyrılırken. Sırıtarak bizi izleyen Keira'ya baktım. "Gerçekten bu... bu doğru mu?" Karnıma baktım. "Yani ben... bilmiyorum. Bir bebek mi? Bu imkânsız."

"Değil," diyerek güldü. "Sadece biraz hazırlıksız yakalandın. Yine de şükretmelisin."

"Bebeğe mi?" diye sordum, neredeyse yine kekeleyecektim.

"Ah, hem ona hem de Zayden'ın, özünü alması planını gerçekleştirmediğine. Aksi halde bebeğin özü seni bulsa da senin özün yok olacaktı."

Ortamdaki neşe birden kesildi. Hava sanki birkaç derece birden düştü.

"Anlamadım," dedim bu kez soğuk bir sesle.

"Anlamayacak bir şey yok. Taşıdığın diğer özün sana geri dönmeye çalıştığını söyledim. Bunu bebek olayını çözdükten sonra da anladım, o daha gelişme evresinde ve o öze ihtiyacı var. Belli ki çok da güçlü ve bedenini, oluşmakta olan bedenini, bulmak için çırpınıyor ama senin özünde öyle bir şey sezmedim. Senin özünü aldığımda çoktan sindirmeye başlamıştım."

"Saç-saçmalama!" dedi Kevin şiddetle.

Keira'nın kaşları çatıldı.

"Neyiniz var sizin?"

"Keira," dedim ve yutkundum. "Zayden benim özümü almadı."

"Sorun yok işte," dedi gülerek.

"Ama Lilith aldı."

Dondu.

"Ne?"

"Lilith nasıl öldü sanıyorsun?" dedi Azazel sertçe.

"Ne-nereden bileyim?" dedi afallayarak. "Öldüğünü söylediniz sadece. Nasıl öldüğünü... Tanrı aşkına! Bunu yapmadım de!"

"Yaptım!" dedim öfke dolarak. "Kahretsin! Ben o günden beri güçlerimi kullanamıyorum." Hayret eder gibi kısa bir an soluklandım. "Kanatlarım... Onlar bile benim değil, değil mi?"

Kevin ileri atılıp Keira'nın kollarını kavradı.

"Şimdi ne olacak?"

Keira derince yutkundu.

"Söyle!" dediğimde yüzünü buruşturdu ve bana baktı.

"Seni hayatta tutan..." Gözlerini karnıma indirdi. "... o bebek, onun özü. Muhtemelen doğduğunda..."

Sustu ama onu ben tamamladım.

"Ölürüm." Çünkü beni ayakta tutacak bir özüm yoktu artık. Kevin'ı geri çekip, "Git!" dedim hızla. "Halkına yeni bir yer bul! Bunun için çok zamanın yok, o yüzden hızlı ol!"

"Ne?" dedi şaşırarak.

"Keira!" diye bağırdım. "Ben ölürsem Damien hiçbirinizi sağ bırakmaz! Ve emin ol, Lucifer'ı bile ararsınız."

"Mara... Ben üzgünüm... Ben..."

"Git!" dedim daha şiddetli bir şekilde.

Geriye adımladı. Bakışlarındaki üzüntü samimiydi ama artık pek de bir önemi yoktu. Toprağa çekildiğinde yığılırcasına basamağa oturdum.

"Kendine gel!" diye uyardı beni Kevin. "Ölmeyeceksin! Alastor... Evet, onda senin özün var. Bir parça bile olsa sana yeter. Özün sana ait, kendini yeniler ve yine bir bütün olur."

Başımı iki yana salladım. Boğazım yanıyordu.

"Lilith öldükten sonra bana özünden verdi Kevin. O öz bedenimde tutunmadı çünkü artık ona aitti. Onun özüyle bir bütün olmuştu."

"Ama..." dedi ve sustu.

Gözlerim dolarken güldüm.

"Varlığım bu şekilde hayata tutunmuştu. Ariel'ın özüyle... Şimdi ise..." Elimi karnıma bastırdım. "... onun özüyle yaşıyorum. Aslında en başından beri bana çizilen çizgiden hiç ayrılamamışım."

"Hayır, yapma!" dedi Kevin ve merdivenlerin tırabzanlarına şiddetle vurdu. Küfretti. "Bana..." diye bağırdı. "Bana kimseyi kaybetmeyeceğiz, dedin! Bana hep bunu diyorsunuz! Ve sonunda... Sonunda birini hep kaybediyorum!" Sesi sona doğru kısılırken döndü ve birkaç basamağı hızla inip kanatlarını açtı. Gökyüzüne kanat çırparken birinin onu görmesinden endişelenecek durumda değildi.

"Kevin mıydı o?" Başımı çevirdiğimde Damien'ın bize doğru geldiğini gördüm ve hızla gözlerimi kuruladım. Azazel'a sessiz kalması için uyarıcı bir bakış attım ve ayağa kalktım. Damien bahçe kapısından girdi. Yürüyerek geldiği açıktı. Yanıma gelip dudaklarıma bir öpücük bıraktı ama yüzümü süzünce, "Neyin var?" diye sordu.

"Hiç," dedim gülümsemeye çalışarak.

Damien Azazel'a baktı, Azazel başını çevirdi.

"Ben sizi yalnız bırakayım."

Ağır adımlarla yürüdü ve yanımızdan geçip yine ağır adımlarla yürüyerek çitleri aştı. Damien onda olan grimsi gözlerini yine bana çevirdi. İçim huzursuzlukla doldu. Aramızda sırlar olmayacak demiştik ama ona beni tekrar kaybedeceğini söyleyemezdim. Bunu nasıl yapabilirdim ki? Peki ya bebek? Onu da nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Aniden gözlerimin önüne, Andras beni esir aldığında gördüğüm rüya geldi. Kucağında bir kız çocuğu vardı. Elly sanmıştım ama şimdi fark ediyordum ki, o ne bir rüyaydı ne de o küçük kız Elly'ydi. O benim kızımdı. İnsan çocuklarının hayata tutunma çabası bile ilk birkaç ay zorken kızım bedenime tutunduğu an beni korumaya başlamıştı. Gücünün belli ki henüz gelgitleri vardı ama yine de beni korumaya çalışmıştı. Ariel'ın kılıç darbesinden engelleyen oydu. Altın sarısı kanatlarım bile bana değil ona aitti. Görü yeteneği de onundu, benim gücümmüş gibi hissetmeyişim bundandı. Kızım bana kendisini göstermişti. Damien o görüde gülümsüyordu. İçten, sıcacık bir gülümseme... Mutluydu. Ama büyük bir terslik vardı. Eğer ben ölmüşsem, Damien öyle gülümseyemezdi. Aradan yıllar geçse de öyle gülümseyemezdi. O gülümseyişin içinde bir burukluk olmaz mıydı? Ama ben görmemiştim. Çünkü ben oradaydım. Tam karşılarında... Ben yaşıyordum. Ve Damien bana gülümsüyordu.

Anladığım diğer şey ise bu görülerin değişebileceğiydi. Yani yaptığım tercihlerin olası sonuçlarından biri nefes almak olacaktı. Bu durumda düşündüğüm gibi benim için yazılan son

hep ölümden geçmiyordu. Belki de bebeğimin bana anlatmak istediği şey en başından beri buydu. Bana tercihini yap demişti. Yaşam ve ölüm...

Yapmıştım, ben ölümü değil yaşamayı seçmiştim. Peki, ben beni yaşama götürecek yolu nasıl bulacaktım? Özümü tekrar nasıl geri kazanacaktım?

"Mara," dedi Damien konuşmadığımı görerek. Elini kaldırıp yanağıma yasladı. "Sorunun ne olduğunu bana söyleyecek misin artık?"

Avuçiçindeki soluk iz gözlerimin kısılmasına neden oldu. Elini yüzümden çektim ve avuçiçine baktım. İz o kadar soluktu ki dikkatime takılması bile mucizeydi. Güldüm, hatta kahkaha attım.

Mucize...

"Meleğim," dedi Damien artık tereddütlü bir sesle. Gözlerimi avuçiçinden yüzüne çevirdim. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," derken gülümsüyordum artık. "Sadece benim için yazılan sonun yaşam olmadığını düşünmeye başlamıştım." Kaşları çatıldı, öfkelendi.

Elimi yanağına yaslayıp hafifçe okşarken, "Hayır, öyle bakma!" dedim. "Artık öyle düşünmüyorum. Benim kaderim yaşamaktan geçiyor. Seninle yaşamaktan ve bunu ne olursa olsun sağlayacağım."

25

Saf Mutluluklar

Damien'ı evimizi hazırlaması için bıraktım. Buna zaten çok hevesliydi. Babamı bile etkisi altına almıştı. Hatta ikisini en son bıraktığımda salonun duvarlarının rengini tartışıyorlardı. Damien bundan hayli keyif alıyordu. Kevin'ı bulmak için gideceğimi söylediğimde ilgisini ancak çekebilmiştim. Lucifer'ın sessiz kalışı onu hâlâ tedirgin ettiği için beni yalnız başıma göndermeye pek hevesli değildi ama Mavi ve Hermon'ın gelişiyle onu ikna etmeyi başarmıştım.

Kevin'ı nerede bulacağımı biliyordum. O yüzden hiçbir yere bakmadan Seraphim sığınağına gelmiştim. Elimi ilahi ağacın gövdesine yaslarken Mavi arkamdan homurdandı.

"Sende bir şey var ama bize söylemiyorsun."

Ağaç silikleşirken başımı ona çevirdim.

"Sizde de."

"Ne?" dedi Mavi. Hermon sırıtmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bana aptal numarası yapma Mavi," dedim göz devirerek. "İkiniz uğurlama töreninden sonra ortadan kayboldunuz." Mavi dudağını dişledi ama Hermon'a bakmadı. Hermon ise gözü başka kimseyi görmüyormuş gibi ona bakıyordu. "Ah," dedim sırıtarak. "Şimdi anlaşıldı."

"Ne... Ne anlaşıldı?" diye atıldı Mavi.

"Hiç," diyerek omuz silktim. "Birinin teselliye ihtiyacı vardı ve sen de..."

"Ben de ne?" diye çıkıştı. "Sadece onu teselli ettim."

"Ben de öyle dedim, Mavi."

"Ama imalı söyledin!"

"Asla!" diyerek ellerimi kaldırdım. "Asla tesellinin içeriğine girmedim."

"Güzeldi," dedi Hermon. Yüzü parlıyordu âdeta. Güzelliği başka bir boyut kazanmıştı.

Mavi yine altdudağını dişledi. Sırıtışım genişledi.

"Eminim güzeldir."

"Çok güzeldi," dedi Hermon. Mavi sonunda ona kızgın bir bakış attı.

"Şüphem yok," dedim gülerken.

"Ve beraber yıkandık," dedi Hermon. "O da güzeldi."

Mavi'nin gözleri iri iri oldu. Yanaklarının kırmızılığı artık göz ardı edilemeyecek düzeydeydi. Kahkaha attım.

"Bunu sakın Damien'a söyleme! Bizden hızlı ilerlemeniz canını sıkabilir."

"Her şeyi söyleyecek misin sen böyle?" diye çıkıştı ona Mavi.

"Ne?" dedi Hermon sırıtarak. "Her şeyi söylemedim ki. Öncesini anlatmadım mesela."

"Bir ara öncesini de dinlemek isterim," dedim Mavi'yi daha da utandırmak için. Küçük dudakları aralık kaldı. Tamamen kızarması da o an oldu.

"Çok güzeldi," dedi Hermon yine. Yaratık âdeta aşk sarhoşuydu.

Mavi ona utangaç ama bir o kadar da öfkeli bakışlarını yolladı.

"Tamam, kes şunu artık!" diye çıkıştı. Mavi gözleri beni buldu ve işaretparmağını bana doğrulttu. "Konu biz değiliz, sensin ve sen, bizim üzerimize yürüyerek hâlâ bir şeyler gizliyorsun."

"Ben..." dedim ve dudak büktüm. "İçimde bir canlı büyütüyorum sadece."

"Solucan mı yuttun?" dedi Hermon.

Yüzümü buruşturdum.

"Bebeğime solucan demen hoş olmadı."

"Bebek mi?" dedi Mavi kaşlarını çatarak. "Senin bebeğin yok."

Dudak büktüm ve elimi karnıma bastırdım.

"Sanırım artık var."

Gözleri karnıma indi, yüzüne bir dehşet ifadesi oturdu. Aramızdaki mesafeyi kapatıp önümde durdu.

"Senin içinde gerçekten bir bebek mi var? Bebek? Şu insanların içinde büyüyen ve büyüyene kadar o insanı sömüren varlık."

Islık çalar gibi nefeslendim.

"Tam olarak o şekilde tanımlanmasa da, evet."

Hermon iri iri gözlerle onun yanına geldi ve yere eğildi.

"İçinde mi şu an?"

"Ah, şey... Evet," dedim yine yüzümü buruşturarak.

"Görebilir miyim?" dedi Hermon heyecanla.

Gözlerim irileşti.

"Tanrı'm, hayır! En azından doğana kadar göremezsin."

Somurttu.

"Ne zaman doğar?"

Mavi onun heyecanına tiksintiyle baktı.

"Ağlak küçük bir şeye bu kadar sevinemezsin! Bu korkunç!"

"Mavi!" diye çıkıştım hayretle.

Yüzünü acı çeker gibi buruşturdu.

"Ağlayacak! Sürekli ağlayacak! Bu berbat bir şey!" Kaşları birden havalandı. "Ağlarsa elimi ağzına kapatırım! Belki de onu yerim!"

Dudaklarım aralık kaldı. İşaretparmağımı hızla ona çevirdim.

"Çocuğuma yaklaşmıyorsun!"

Yüzü düştü. Gözleri yine karnıma indi.

"Onu benden çok seveceksin! Hatta şimdiden başladın."

"Saçmalama!" dedim asıl endişesini anladığımda. Onu, gülümseyip kendime çektim ve sarıldım. "Senin yerin bende hep başka olacak!"

"Gerçekten mi?"

"Elbette," dedim saçlarını karıştırarak. "Sen benim ilk çocuğum sayılırsın hem."

"Bir şey diyor," dedi Hermon. Hâlâ kulağı karnıma yaslıydı. "Ama anlamadığım bir dilde."

Mavi korkularının dinmesiyle Hermon'ın yanına eğildi ve o da kulağını karnıma dayadı.

"Siz... Ah, Tanrı'm! Siz ne yapıyorsunuz?" dedim gülerek.

"İçindeki bebeği duymaya çalışıyorum!" dedi Hermon. "Konuşuyor. Bu dil Enokyan mı?"

"Değil," dedi Mavi kaşlarını çatarak. "Farklı bir dil, hiç duymadım."

Göz devirdim.

"O sadece karnımın gurultusu. Kahveyi fazla kaçırmanın sonucu."

"O zaman bebek de kahve mi içiyor şu an?" dedi Hermon. Yumruk yaptığı elini kapı çalar gibi hafifçe karnıma vurdu. "Kahve mi içiyorsun bebek?"

Mavi'nin gözleri irileşti.

"Sana *evet*, dedi."

Hermon heyecanlı gözlerini bana çevirdi.

"Bana cevap verdi, gördün mü?"

Mavi aniden kaşlarını çattı ve onun omzuna vurdu.

"Sadece şaka yaptım şapşal. O konuşamaz! Suyun içinde şu an."

Hermon irkildi.

"Boğuluyor mu?" Bana baktı, yüzünde korku vardı. "Çıkar onu! Boğuluyor!"

Dayanamayarak bir kahkaha patlattım.

"Sakin ol Hermon! Boğulmuyor. İçinde bulunduğu şey tam olarak su değil. Onun rahat hareket etmesini sağlayan ve onu dışarıdan gelen darbelere karşı koruyan bir sıvı sadece."

Hermon rahatlamış bir nefes verdi.

"Onu şey gibi düşün," dedi Mavi. "Şey gibi..."

"Su solucanı," dedi Hermon.

"Hayır, aptal! Balık gibi."

İnlercesine bir ses çıkardım. İkisini de kollarından çekip kaldırdım.

"Şunu keser misiniz artık?"

"Doğduğunda benimle konuşacak ama, değil mi?" dedi Hermon neşesinden bir şey kaybetmeyerek.

"Doğduğunda sürekli ağlayacak!" diye bağırdı Mavi. Hermon ona kaşlarını çatarak baktı. "O sürekli ağlayan bir şey!" Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri yine beni buldu. "Onu sonsuza kadar içinde tutabilir misin?"

Hermon kınar gibi bir ses çıkardı.

"Sanmıyorum Mavi," dedim acı bir haber verir gibi. "Ve sana kötü bir haberim daha var. İşler umduğum gibi gitmezsen ona sen bakmak zorunda kalacaksın. Tabii Damien'la beraber..."

"Asla!" diye bağırdı. Kendini şiddetle geri çekip benden uzaklaştı. "Asla bak... Bir dakika! İşler umduğum gibi gitmezse de ne demek?"

Lafı uzatmadım.

"İşler umduğum gibi gitmezse o doğduğunda ben öleceğim, demek."

Dehşete uğradı. Her şeyi ona anlattığımda ise artık daha kötü bir durumdaydı. Mavi şiddetle bu durumu kabullenmezken titriyordu. Keira'ya yapacağı katliamları anlatıyordu. Saflar değişmişti ve artık Hermon onu teselli ediyordu. Onu biraz daha sakinleştirdiğimde sonunda Seraphim sığınağına girebilmiştim.

Kevin düşündüğüm gibi uğurlama odasındaydı. Ortadaki saydam taşın üzerinde oturmuş tek ayağını suyun içinde

sallayıp duruyordu. Iria suyun içinde dolaşırken ona hüzünlü bakışlar atıyordu. Azazel ise yine bir duvar dibinde oturmuş ve altındaki kumlu zemini eşeliyordu.

"Burada oturup somurtmak yerine," diye bağırdığımda ikisi de, hatta Iria da dahil, bakışlarını bana çevirdi. "Bana yardım edecek misiniz?"

"Bebek odası seçiminde mi?" dedi Kevin sitemkâr ve aynı zamanda acılı sesiyle. "Almayayım."

"Yaşamamda."

Bana uzun uzun baktı. Onun aksine Azazel hızla kalkıp yanıma gelmişti.

"Bir yolu mu var?"

"Bir yolu var," dedim.

Kevin sonunda doğrulup suya girdi ve bana doğru gelmeye başladı.

"Nasıl?" dedi heyecanla. "Alastor mı? Özü işe yarar mı?"

"O değil," dedim. "Zaten hâlâ bilmiyor da."

"Nasıl o halde?" Sesi yine düşmüştü.

"Lucifer," dediğimde şaşırdı.

"Lucifer'la nasıl bir alakası olabilir ki? Senin özün onda yok."

"Aynen öyle," dedi Azazel.

"Ama Damien'ın hapsedildiği zincirlerde var." Kevin'ın ağzından coşku dolu bir nida kaçtı. Azazel'ın da yüzü gülüyordu. "Mavi ve Hermon'ı Cehennem'in kapısına gönderdim. Kalkan orayı temizlemiş olsa da zincirler yoktu ama tekrar bakmak istediler."

"Zincirler kapanlarda da olabilir," dedi Kevin.

"Keira kapanları gönderdikten sonra zinciri Lucifer'ın elinde gördüm," dedim. "Onu rastgele bir yere bıraktı ama Kalkan bulamadığına göre tekrar almış olmalı. Yani yüksek ihtimalle zincir Lucifer'da."

"Ve kendisi Cehennem'e çekildi," dedi Azazel, ifadesi yine solmuştu. "Aman, ne güzel!"

"Sorunumuz da bu," dedim. "Ona ulaşmamız gerekiyor ama nasıl yapılacağı konusunda bir fikrim yok. Azazel, Cehennem çukuruyla Cehennem'e girebilir misin?"

"Şeytani tarafım bir Cehennem çukuru açabilecek güçte değil," dedi iç geçirerek ama birden heyecanlı bir şekilde yüzü aydınlandı. "Ama Alastor Cehennem çukuruyla Cehennem'e girebilir."

Başımı iki yana salladım.

"Ona söylemeyeceğim."

"Ne?" dedi Kevin şaşırarak. "Hâlâ söylememiş olman bir yana, bir de söylemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Anlamıyorsun," dedim. "Lucifer Ariel'ı kaybetti. Ona ulaşsam bile bana yardım etmek bir yana öleceğim günü keyifle bekleyebilir de. Bu ilk ihtimalden daha yüksek hatta. Böyle bir durumda Damien..." Gözlerim yine karnıma indi ve elimi karnıma bastırdım. "Doğana kadar ona kin besler. Onu tanıyorum, şeytani tarafı benim varlığımla dizginleniyor."

"Onun çocuğu," diye itiraz etti Kevin.

"Evet ama bu, beni ölüme götürenin o olduğunu düşünmesi için engel değil. Eğer özümün bölündüğünü düşünmeseydim Lilith'in özümü almasına izin vermezdim. Bu onun kalbini yine karartabilir." Omuzlarımı kaldırırken gözlerim doldu. "Bunu istemiyorum ama eğer bilmezse öldüğümde ona sarılır. Elbette ölüm nedenimi öğrenir ama bu aylarca içinde bir kin büyütmesinden iyidir."

"Bu yüzden mi bebeği de söylemedin?" dedi Azazel.

Başımı salladım. Kevin derin bir nefes aldı ve aniden beni çekip sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim, özür dilerim."

"Ne için?" dedim burnumu çekerken.

"Çekip gittiğim için, seni bu durumdayken, bu düşünceler içindeyken yalnız bıraktığım için." Geri çekildi ellerini yüzümün iki yanına yerleştirdi. "Ama artık yanındayım. Her ne olursa olsun. Ve o Cabrón bulunacak! Cehennem'e de gitse!" Sonundaki kinayeli sözleri hepimizi güldürdü. Kevin yumruk yaptığı elini havaya kaldırdı. "O halde gidip iblis kralı bulalım!"

Alevin çıkardığı çıtırtıları izlerken sessizdim. Evimizin salonunda yumuşak bir yünlü halının üzerinde oturuyordum. Damien'ın kollarında... O da alevleri izliyordu. En son konuştuğumuz konu güçlerimin geri gelip gelmemesiydi. Onu bunun bir tür yan etki olduğu ve güçlerimin geri geleceği konusunda rahatlattığımdan beri de sessizdi.

O konuda ise bir adım yol alamamıştık. Günlerdir Lucifer'a ulaşmaya çalışıyorduk ama henüz aldığımız bir sonuç yoktu. Mavi ve Hermon ise hâlâ zincirleri arıyordu. Zaman geçtikçe umudum sönmek için fırsat kovalıyordu ama onu diri tutuyordum. Damien için... bebeğim için...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Damien.

Aklımdaki kara düşünceleri bir köşeye ittim ve "Karıncaları..." dedim mayışmış bir sesle.

"Karıncaları?" diye sorgularken gülümsüyordu.

"Kırmızı..."

"Kırmızı?"

"Kırmızı karıncalar..."

Gülümsemesi daha da arttı ve yüzümdeki elinin başparmağı alt dudağımda dolaşmaya başladı.

"Hmm! Demek kırmızı karıncalar."

"Kırmızı ateş karıncaları," derken nefesim parmağını okşuyordu artık.

"Biraz daha açıklayıcı olmanı isteyeceğim," diye fısıldadı.

"Hiç kırmızı ateş karıncası yuvası gördün mü?"

"Sanmıyorum," diye cevapladı beni, artık siyah gözleri dudaklarımda dolaşıyordu.

"Göstermemi ister misin?" Gülümsemesi genişledi ve dişleri açığa çıktı. Belimdeki elini kavradım çünkü diğerinin yerinden bir hayli memnundum. Elini çekip kalbimin üzerine götürdüm ve göğsümü döven ritmini hissettirdim ona. "İşte burası," dedim yavaşça. "Feci ısırıyorlar."

"Terbiyesiz karıncalar," diye söylendi. "Benden rol çalıyorlar resmen." Güldüm. Dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Bir tane daha... "Ne dersin, artık odamıza çıksak mı?" Dudaklarını büzdü. "Artık bir yatağımız da var hem."

"Hmm," dedim keyifli bir mırıltıyla. "Demek bir yatağımız var."

"Ama bir yatağa ihtiyacımız yok dersen..." Beni yumuşak halının üzerine bırakıp üzerime uzandı. "... bana o da uyar."

Bu kez resmen kıkırdadım. Elimi yüzünün iki yanına koyup hafifçe okşadım.

"Seni seviyorum."

Kaşları çatıldı.

"Sesindeki bu ton da ne böyle?"

"Bilmem," dedim gülümsemeye çalışarak. Omuz silktim. "Sadece bunu bilmeni istedim."

Onun da tek eli yanağımı buldu ve hafifçe okşadı.

"Meleğim, bir sorun mu var?"

Başımı hızla iki yana salladım.

"Ne zaman evleniyoruz?"

"Ne?" dedi şaşırarak.

"Şeytani evlilik töreni, diyordun," dedim. "Ne zaman yapacağız?"

Kaşları daha da çatıldı ama ifadesi hemen düzeldi.

"Ne zaman istersen."

Yine omuz silktim.

"Yarın?"

"Yarın?" Bir şey söyleyecek gibi oldu ama dudaklarını birbirine bastırıp bıraktı. "Pekâlâ, yarın. Gelinlik?"

Yüzümü buruşturdum.

"Vazgeçmek üzereyim."

"Tamam, gelinlik yok!" dedi hemen. "Yarın."

"Yarın," diye onayladım.

"O halde bir kutlama yapmalıyız!" Hızla doğruldu ve "Şarap alıp geliyorum," dedi.

"Kahve!" diye atıldım. Tepkim fazla olunca gülümsedim. "Canım sadece kahve istiyor."

Gözlerini kıstı ve başını iki yana salladı.

"Bir kahveyi kıskanamam! Hayır!" Güldüğümde huysuz bir şekilde arkasına döndü ve odadan çıktı.

Elimi karnıma koyup hafifçe okşadım.

"Etik değil, değil mi? Yani sana bir şey olacağını pek düşünmüyorum ama yine de..." Başımı iki yana salladım. "Etik değil. Gerçi kahve de sanırım pek iyi değil ama o konuda ben suçsuzum. O istek tamamen sana ait canım."

Damien başını kapının yanından uzattı.

"Bir şey mi dedin?"

"Hayır," dedim hemen.

"Hmm," diye mırıldandı. "Evde pek içecek bir şey yok." Göz devirdi. "Kahve de dahil. Yiyecek neyse de, sanırım eve içecek alabiliriz."

"Sorun değil," dedim ama başını olumsuzca salladı. "Alıp geliyorum hemen."

"Damien sorun değil," desem de dinlemedi.

"Sadece birkaç dakika!" Kapıya yöneldi.

Dış kapının kapanma sesiyle iç geçirdim. Başımı elimle desteklerken gözlerimi yine alevin kızıl mavi ışıklarına diktim. Kızıl mavi... Bize benziyordu. İç içe geçmiş ve birlikte yanan...

Kapı çaldığında yerimden doğruldum. Mavi olmalıydı, çoğunlukla buraya uğrardı. Bizimle kalmıyordu, babamla da... Hermon ve o, Kevin'ın evine yerleşmişti. Iria ve Azazel da orada kalıyordu. Evin boş odası artık yoktu ve Kevin ara ara sitem etmeden duramıyordu. Özellikle de o ikisini öpüşürken yakaladığında...

Kasabada her şey normale dönmüştü. İnsanlar hayatlarına kaldığı yerden devam ediyordu. Kimsenin ne Cehennem'in kapısından ne de orada olan kanlı savaştan haberi vardı. Artık tehlikede de değillerdi. Buna rağmen Kalkan hâlâ faaldi. Kasabayı koruyan kalkanı aktif etmeye uğraşmamışlardı çünkü cehennemin kapısı kasabanın tam içindeydi ve Lucifer artık o

kapıyı kontrol edebiliyordu. Bu gereksiz bir çaba olurdu. Yine de Lucifer'ın her an bir yerlerden çıkma ihtimaline karşılık tedbiri elden bırakmıyorlardı. Lucifer ise hâlâ kendini tıktığı Cehennem'indeydi. En ihtiyacım olan zamanda, belki de ilk kez ortaya çıkmasını istediğim zamanda...

Kapıya yürüdüm ve açtım. Gelen Kevin'dı.

Heyecanla, "Lucifer'la iletişim mi kurdun?" dedim.

Beni kenara çekip içeri girdi.

"Evet," dediğinde kısa bir an heyecanım zirveye ulaştı ama sesindeki soğukluğu fark etmem uzun sürmedi. Kevin salona girmemi bekledi ve oturmam için koltuğu işaret etti. "Lucifer'dan böyle rahat bahsedebildiğine göre Alastor evde değil."

"İçecek bir şeyler almak için çıktı," dedim koltuğa otururken ama tüm neşem kaçmıştı. "Lucifer'la konuştuğunu söyledin." Dudaklarını kemirdi. Hâlâ ayaktaydı. "Pek iyi geçmemiş gibi."

"Ona her şeyi anlattım," diye konuya giriş yaptı. "Ama pek etki etmedi. Bana şey dedi. Şey..."

"Ne?" Kendimi en kötüsüne hazırlamıştım zaten.

"Ona dedim ki," diyen bir ses kapıdan yükseldi. "Canın cennete!"

Hızla ayağa kalktığımda Kevin da şaşkındı.

"Lucifer!" dedim heyecanla.

Ayaklarımın önüne bir şey fırlattı. Bunun Damien'ı Cehennem'de esir eden zincirler olduğunu hemen anladım.

"Tanrı aşkına!" diye inledi Kevin. "Madem zincirleri verecektin o zaman, o hepimizin geberip gitmesiyle ilgili konuşman neydi?" Sesi sitemkâr olsa da içine dolan sevinci görüyordum. Aynı sevinç benim de içime dolmuştu.

"Aksiyon yaratmak istedim sadece," dedi Lucifer omuz silkerek. "Ayrıca hâlâ hepinizin geberip gitmesini istiyorum."

Kendimi durduramadım ve koşup boynuna sarıldım.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Benden tiksiniyormuş gibi kollarımdan tutup kendini geri çekti.

"Beni gördüğüne bu kadar sevineceğini bilseydim daha önce gelirdim."

Güldüm, hatta kahkaha attım. İri bedenini karşımdaki koltuğa attı ve ayağını, kırdığı dizinin üzerine koydu. Elindeki elmadan koca bir ısırık alıp ağır ağır çiğnedi. Gözleri karnıma indi.

"Demek bir velediniz olacak!" Yüzünü buruşturdu. "Tebrik etmek isterdim ama ne bebekleri severim ne de o kadar nazik bir yapım var."

"Etmiş kadar oldun," dedim içimdeki neşeyle.

Zincirlere baktı.

"Böyle düşünmen için henüz çok erken." Gözleri yine bana döndü. "Doğduğunda en az senin kadar çirkin olacağına eminim ve sen onu artık hep görmek zorunda kalacaksın."

Güldüm ve ben de yerdeki zincirlere baktım.

"Teşekkür ederim."

"Gerek yok," dedi hemen. "Zincirleri bu ahmağa da verip gönderebilirdim ama bir şeyler söylemem gerekiyordu."

"Ne?" dedim ama içimde pek de merak yoktu. Sadece yaşama heyecanım vardı.

"Ben iyilik yapmam canım," dedi öne doğru eğilirken. Elindeki elmayı bakmadan arkaya fırlattı. Elma duvara çarpıp yerde yuvarlandı. "Bu bir iyilik değil."

"Anlamadım," derken Kevin da sorgularcasına ona bakıyordu.

"İyilik değil," diye tekrarladı Lucifer. "Ben iyilik yapmam." Gözleriyle zincirleri işaret etti. "Bunun karşılığı olacak."

"Nasıl bir karşılık?" diye sordum. Bu kez meraklanmıştım.

"Ona sonra karar veririz. Size bir gün işim düştüğünde falan. Sen sadece kabul edip etmediğini söyle."

"Tehlikeli bir teklif," dedi Kevin şüpheyle.

Lucifer omuz silkti.

"Benim adım tehlike zaten. Ha, kabul etmiyorsan..." Omuz silkti. "En fazla ne olabilir ki? Sen ölürsün..." Gözleriyle karnımı işaret etti. "... onu da sevgilinin insafına bırakırsın."

"Kabul ediyorum," dedim düşünmeden.

Ellerini koltuğun kollarına koydu ve hızla ayağa kalktı.

"Yeterli. Gidiyorum o halde. Malum, hâlâ yastayım."

"Cehennem'e geri mi döneceksin?" diye sorduğumda kapıya yönelmişti.

Durdu ve başını bana çevirdi.

"Evet, uzun bir süre. Beni yeterince özlediğinize emin olduğumda karşınızda biterim!"

Tekrar hareketlendi, tam kapıdan çıkacaktı ki, "Lucifer!" dediğimde durdu ama bu kez bana bakmadı. "Ariel için üzgünüm. Bunu söylemek ne kadar doğru bilmiyorum ama... Umarım bir gün aşkı tekrar tadarsın."

Ne tek kelime etti ne de herhangi bir tepki verdi. Öylece çıkıp içeri girdiği yer her neresiyse oradan çıktı. Onun gidişiyle Kevin yanıma yürüdü.

"Şeytanla anlaşma yaptığının farkındasın, değil mi?"

"Başka şansım varmış gibi," dedim yere eğilirken. "Hem..." Ona aşağıdan şeytani bir bakış attım. "... ben de şeytanım. Onunla bir şeytan olarak anlaşma yaptım. Sadece bir söz, bir bağlayıcılığı yok yani. Benden isteyeceği şey yapabileceğim bir şeyse elbette bu iyiliğini karşılıksız bırakmam ama değilse..." Omuz silktim. "... onu o zaman düşünürüz."

"Yine de... Bilmiyorum."

Zincirleri elime alırken gülümsüyordum.

"Kevin!" dedim neşeyle ve neredeyse bağırarak. "Artık Lucifer'ı bırakabilir miyiz? Ben yaşayacağım! Yaşayacağım!"

Güldü ve o da yanıma çöktü.

"O halde özüne kavuşmanın zamanı geldi."

Başımı salladım ve zincirlerdeki özü kendime çektim. Bedenimdeki her bir hücre gerildi. Baştan ayağa buz kestim ama günler sonra yeniden tamamlandım.

Zincirleri yere bıraktığımda Kevin heyecanla yüzüme bakıyordu.

"Ee," dedi. "Birkaç hokus pokus yapsan da işe yarayıp yaramadığını anlasak, mi amor!"

İlk olarak kanatlarımı açtım. Tamamen altın sarısı değillerdi. Tıpkı eskisi gibi siyahtı. Altın sarısı tüyler aralarına serpiştirilmişti. Duyularımı açtım ve Mavi ve Hermon'ın sesini duydum. Buraya geliyorlardı. Duyularım tekrar açılmıştı. Sarmaşıklarımı hissetmeyi denedim ve onları buldum. Yine benimleydiler. Güçsüzdüler çünkü özüm yeterli değildi ama yenilenecekti.

Kevin'ın boynuna sarıldım. Gözyaşlarım yüzümü ıslatmaya başladı.

"Başardım," dedim ve hıçkırdım. "Yaşamayı başardım."

"Başardın," dedi, onun da sesi boğuktu. "Bana verdiğin sözü tuttun."

Biz artık kimseyi kaybetmeyeceğiz!

Kaybetmemiştik!

"Ona söyleyecek misin?"

Damien'dan bahsediyordu.

"Söylemeyeceğim," dedim sadece.

Aramızda sır kalmasın, demiştim ama bunu bu kez bebeğim için yapıyordum. Her ne kadar artık yaşayacak olsam da Damien bununla yine mutsuz olmasın ya da bebeğine, bir zamanlar sevdiği kadını öldürecekmiş gibi hiç bakmasın istedim. Bunu aklından bile geçirsin istemiyordum. O yüzden bu, aramızdaki son sır olarak kalacaktı.

Kevin başka bir şey söylemedi. Kapıdan kilit sesi gelene kadar öyle kalıp sessiz gözyaşları döktük. Damien salonun girişinde görünmeden önce Kevin zincirleri ceketinin cebine tıkmayı başarmıştı. Ona baktığımızda kaşlarını çattı. Elinde bir alışveriş çantası vardı. Arkasında ise Mavi ve Hermon. Azazel'ın da yanında Iria ile görünmesi uzun sürmedi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Damien.

"Hiç," dediğimde elindeki çantayı bir köşeye bıraktı ve bana doğru yürüdü.

"Siz nerede karşılaştınız?"

"Bir şeyler gizlediğini düşünüp kapımıza dikildi," dedi Azazel.

"Ve siz ona bir şey söylemediniz!" diye atıldığımda Damien'ın yüzü kasıldı.

"Bana neyi söylemelerinden korkuyorsun Mara?"

"Bence bilmeli!" dedi Mavi başını öne eğerek. "Bilmeye hakkı var."

"Neyi?" diye bağırdı Damien.

Ellerimi havaya kaldırıp, "Tamam," dedim. "Söyleyeceğim ama..." Etrafımızdaki yüzlere baktım. "Yalnız." Kevin'a döndüm. "Onları götürür müsün?"

"Söyleyecek misin?" dedi şaşırarak.

Elimi karnıma götürdüm ve "Evet," dedim.

Gülümsedi, bu sadece bebeği açıklayacağımı anladığı anlamına geliyordu. İlerleyip Mavi ve Hermon'ı kolunun altına aldı.

"Gidelim hadi! Hem size güzel haberlerim de var."

Hiçbiri itiraz etmedi ve yavaşça evden çıktılar. Damien çatık kaşlarla hâlâ bana bakıyordu.

"Bu halin ne?" Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve başparmakları ıslak yanaklarımda dolaştı. "Neler oluyor? Neden ağlıyorsun?"

"Güçlerim geri geldi."

Kaşları daha da çatıldı.

"Bunun seni mutlu etmesi gerekir, ağlatması değil."

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı ve bu günler sonra en sahici ve sıcak gülümsemeydi.

"Sanırım hormonlardan dolayı. Tabii bizde böyle şeyler nasıl işliyor bilmiyorum ama hormonlar yine de etki ediyor olmalı."

"Bebeğim neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok ama bana gerçeği söylemeni istiyorum. Seni ağlatan şey ne? Güç zırvalığından bahsetme sakın! Bana gerçek nedeni söyle, söyle ki o neden her ne ise sonunu getireyim. Benden neyi gizliyorsun?"

"Bebeğini," dedim.

Anlamadı ve "Bebeğim," dedi o da.

"Bebeğin, Damien," dedim. "Beni ağlatan bebeğin. Bebeğimiz."

Gözleri kısıldı. Tıslar gibi güldü.

"Meleğim, benim bebeğim sensin. Neyden bahsediyorsun?" Elini tutup karnıma götürdüğümde kaşları daha da çatıldı. "Bir bebeğin daha olacak o zaman." Yüzümü ekşittim, neredeyse ağlayacaktım. "Sanırım artık iki bebeğin var."

"Komik değildi," dedi huysuz bir sesle.

"Şaka yaptığımı kim söyledi ki?"

"Ama gerçek değil."

"Sen öyle diyorsan," diyerek dudak büktüm. "Doğduğunda netleşir ne de olsa."

Endişeli hali, yerini sonunda hayret ifadesine bıraktı. "Ciddi... Ciddi misin yani?"

"Oldukça."

Kusacak gibi göründü. Karnıma dayalı eli titredi. Gözbebekleri de.

"Şu an bayılırsam tüm karizmam çizilir, değil mi?" Sesi de titriyordu.

Başımı salladım.

"İkisi de. Şeytan ve melek..."

"Bayılırsam gülersin de."

"Yüksek ihtimalle."

"Ne yapacağım o zaman?" diye sordu, sesinde çaresizlik vardı.

"Sevinirsin diye düşünmüştüm."

"Ama bu..." dedi nefes nefese kalmış gibi. "... çok korkutucu bir sevinç. Ne yapmam gerekiyor?"

Şaşkınlığı, korkusu çok güzeldi. Gerçeği bilse muhtemelen şu an yaşadığı şey bambaşka olurdu ama ben ondan bu safi mutluluğu almadığım için mutluydum.

"Tebrik edebilirsin," dedim dudak bükerek.

"Kimi?" diye acı çeker gibi sordu.

"Beni, seni," dedim. "Sonuçta bunu beraber yaptık."

Sesi aniden yükseldi.

"Böyle sonuçlanacağını bilmiyordum."

"Eğer istemiyorsan..." dedim yapma bir ifadeyle.

"Saç-saçmalama! İstiyorum!" diye neredeyse bağırdı. Sanki bebek karnımdan çıkıp kaybolacakmış gibi iki eli de karnımı buldu. "Benim bebeğim! İstiyorum! O benim bebeğim! Benim! Anlıyorsun, değil mi?"

Güldüm.

"Tamam, sakin ol! Kimse onu senden almıyor!"

"Alamaz da!" dedi kesin bir sesle. Aniden gözle görülür bir şekilde irkildi. "Sen onunla... Tanrı'm! Savaşta oradan oraya koştun! Uçtun falan... Aman Tanrı'm!"

"Damien, sakin ol!" dedim ifadesi üzerine. Gerçekten dehşete uğramış gibiydi.

"Olamam!" diye bağırdı. Birden duruldu ve kaşlarını çattı. "Gerçekten içinde bir şey... be-bebek var, değil mi?"

"Yani henüz ona pek bebek denmez herhalde ama bir şey var."

"Aman Tanrı'm!" dedi yine. "Sen koştun, uçtun, düştün."

Daha fazla dayanamayarak kollarımı beline doladım ve ona sarıldım.

"Sakin ol artık! Ben i-iyiyim." Sesim titredi. "O iyi. Biz artık iyiyiz."

"İyi," diye kendi kendini teskin eder gibi tekrarladı. "Evet, iyisiniz ve ikiniz de benimsiniz."

"Ve sen sanırım baba oluyorsun."

"Ve ben sanırım... Ne?"

"Baba."

"Aman Tanrı'm!" dedi yine. Hayatı boyunca, en azından şeytan hayatı boyunca bu kadar Tanrı'm dediğini sanmıyordum.

"İyi misin?" diye sordum.

"Değilim," dedi yüksek sesiyle. "Ben baba oluyorum."

26

Sonsuz ve Şeytani Bir Aşk

Şeytan sevgilinin avantajları: İlk olarak size dayanılmaz acılar çektirir, işkenceler eder, öldürmeye bile çalışabilir ama eğer tüm bu zorlu parkurları geçip yumruklarınızı havaya kaldırarak onun demirden bile daha sert bitiş çizgisi kurdelesinden geçerseniz, size muazzam bir aşk kupası uzatır.

Sizi mest eder.

Gözünüzü aşktan kör eder.

Size bazen kendi adınızı bile unutturur.

Hatta bazen kendi adını da...

Damien hayatıma girdiğinden beri her şey tepetaklak olmuştu. Aslında o, tepetaklak olması planlanan hayatımın süresini sadece biraz daha öne çekmişti. Kendimi sorgulatmıştı, kendini sorgulatmıştı. Kendinden nefret ettirip kendine âşık etmişti.

O bir şeytandı, ben ise ne ve kim olduğunun farkına onun sayesinde varan bir cambion. O bana âşık bir şeytandı, ben ise... onun için, ölmeyi reddeden meleği...

Şimdi yanımda bu zamana kadar hiç yapmadığı, yapacağını da düşünmediğim bir şekilde bağırarak şarkı söylüyordu. Elleriyle direksiyonda ritim tutuyor ve bana baktığı her an çılgın bir şekilde gülümsüyordu.

Uzun bir süre olmasa da bizim için haddinden fazla uzun süredir, normal bir çift gibiydik.

Elimi kaldırıp arabanın yolu aydınlatan farlarının ışığında parmağımdaki ince yüzüğe baktım. Damien'ın hapsolduğu zincirlerden yapılmıştı yüzüklerimiz. Aniden evlendiğimiz -bunda Damien'ın tüm işlemleri hızlandıran büyülü bakışları hayli etkili olmuştu- için yüzük işine girmemiştik. Aslında hiçbir işe girmemiştik. Damien tüm işleri sadece birkaç saat içinde halletmiş ve birden iki bekar şeytan olarak girdiğimiz binadan evli bir şeytan çift olarak çıkmıştık. Çok saçmaydı ama bu, sevinç ve coşkuyla neredeyse çığlık atacak duruma geldiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Bir evlilik töreni yapmamıştık ve bunun için neredeyse babam hariç çevremizdeki tüm dostlarımızdan güzel bir azar yemiştik. Babam ise... O hâlâ *"Ne zaman evleneceksiniz?"* diye sorup duruyordu ve ben her seferinde ona zaten evlendiğimizi söylememe rağmen, bizi her gördüğünde aynı soruyu tekrarlıyordu. Damien'dan onu düzeltmesini istemiştim ama babam bunu her söylediğinde yüzünde oluşan o keyifli sırıtış asla yapmayacağını zaten ele vermişti.

Ve bu yüzükler...

Yüzüklerimizi nikah ıvır zıvırından birkaç gün sonra ben yaptırmıştım çünkü Damien asla ve asla takmayacağım büyük taşlı şeyleri önüme sunuyordu. Ben de çareyi kendim yaptırmakta bulmuştum. Zincirlerden ikimize de sade ama ikimiz için de anlamı çok büyük yüzükler yaptırmıştım. Metalin içindeki özü kendime çektiğim için de artık Damien'a zarar vermiyordu. Ona elbette özü yaşamak için aldığımı söylememiştim. Ona zarar vermemesi için aldığımı biliyordu, aslında tamamen yalan da değildi. Ölseydim eğer, ona en büyük zararı verirdim. Yine...

Havadaki elimi birden sıcak parmakları sardı.

"Bana eşlik et!" dedi gülümseyerek.

Yüzümü ekşittim.

"Bu çok aptalca!"

"Hadi!" diye ısrar etti.

"Tamam," dedim kelimeyi oldukça uzatarak. Elini geri çekip havaya kaldırarak nakaratın gelmesini bekledi. Sonra komutu verdi. İkimiz de aynı anda bağırarak şarkıcıya eşlik ettik.

When you feel my heat *(Sıcaklığımı hissettiğin zaman)*
Look into my eyes *(Gözlerime bak)*
It's where my demons hide *(Orası benim şeytanlarımın saklandığı yer)*
It's where my demons hide *(Orası benim şeytanlarımın saklandığı yer)*
Don't get too close *(Fazla yaklaşma)*
It's dark inside (Orası karanlık)
It's where my demons hide *(Orası benim şeytanlarımın saklandığı yer)*
It's where my demons hide *(Orası benim şeytanlarımın saklandığı yer)**

Yine elimi kavradı ve kendine çekip üzerine bir öpücük bıraktı.

"Gözlerime baktığında şeytanlarımı susturuyor, karanlığımı aydınlatıyorsun!"

"Bugün çok romantiksin," dedim, dudaklarımın sürekli yukarı hareket etmesi yüzümü yormuştu.

Dudak büktü ve kolunu omzuma sarıp beni kendine çekti.

"Uzak durma da biraz sana da bulaşsın meleğim."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Üzerimde eğreti duruyor."

Bu kez yüzünü buruşturdu, kınarcasına.

"Benim de öyleydi ama şimdi şu halime bak! Bir arabada sevdiğim kadına..." Genişçe gülümsedi. "... şarkı söylüyorum."

"Sahi, nereye gidiyoruz biz? Venüs'ten çıktığımızdan beri bir şey söylemedin."

* Imagine Dragons – Demons

Venüs zaten benimdi ama orada da artık bir şeyler değişmişti. Venüs artık insanlara hizmet vermiyordu. Bir çeşit tarafsız bölgeydi. Her tür oraya girerken düşmanlığını kapının önünde bırakmak zorundaydı. Şaşılacak bir durumdu belki ama Kalkan da buna itiraz etmemişti. Hatta babamın olumlu tavrından sonra Damien'ı sıkıştırıp ona babamı ve Kalkan üyelerini etkileyip etkilemediğini bile sormuştum ama yapmamıştı. Kalkan kendi iradesiyle tarafsız bir bölge düşüncesini sıcak karşılamıştı.

Eh, yine de melekler Afrodit, şeytanlar Lucifer tarafını seçiyordu. Bir arada olmaya hâlâ yabancıydılar. Birlikte savaşmış olsalar dahi...

Şeytanlar demişken, Lucifer hâlâ Cehennem'deydi ama şeytanları çok geçmeden yine yeryüzüne ayak basmaya başlamıştı. Sadece artık bir lider önderliğinde değil de daha serbest takılıyorlardı. Serbest takılma kısmıyla ise yine melekler ilgileniyordu. Venüs'e sadece melek ve şeytanlar da gelmiyordu. Melek yaratıkları, şeytan yaratıkları ve kapanlar da daimi müşterilerimizdendi.

Hayatımı geri aldıktan sonra Keira'yı çağırmış ve ona artık rahat bir hayat süreceklerinin müjdesini vermiştim. Bu onlar için yeni bir başlangıç olmuştu. Tıpkı bizim gibi...

"Damien," dedim sessizliğine karşılık. "Burası evimizin yolu da değil. Nereye gidiyoruz biz Tanrı aşkına!"

"İsim düşündün mü?" diye aniden sordu.

"Ne?"

"Bebeğimize meleğim, isim düşündün mü?"

Dudaklarımı büzdüm.

"Daha kız mı erkek mi olduğunu bile bilmiyoruz."

Aslında ben biliyordum. Bunu bana kızım göstermiş ve yaşamamı sağlamıştı. Ama Damien'a söylememiştim, söylemeyecektim de çünkü onunla cinsiyet tartışması yapmak son zamanlardaki en keyif aldığım şeylerden biri olup çıkmıştı. Kızı olsun istiyordu, sanırım şeytani iç güdüleri güzel çalışıyordu. Ya da meleksi...

"Kız," dedi yine.

"Damon nasıl?"

Gözleri kısıldı.

"Damon bir kız ismi değil."

"Senin isminle de uyumlu."

"Damon bir kız ismi değil."

"Anlamı da güzel hem."

"Damon..." dedi vurgulayarak. "... bir kız ismi değil."

"Kevin; Junier Kevin olsun, diyor ama bence Damon..."

"Damon!" diye bu kez bağırdı. "Bir kız ismi değil!" Gülmemek için kendimle verdiğim savaşa sonunda yenildim ve bir kahkaha patlattım. Bana göz ucuyla baktı. Kısık gözlerle... "Bilerek yapıyorsun."

"Neyi?" derken hâlâ gülüyordum.

Bana kızgın bakışlarını yolladı.

"Şükret ki gülüşüne bayılıyorum yoksa..."

"Yoksa?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Arabayı durdurur ve seni..."

"Hey hey!" dedim ellerimi havaya kaldırarak. Havadaki ellerimi karnıma bastırdım. "Baban bir şeytan bebeğim ve biraz edepsiz."

"Öperim diyecektim," dedi, bu kez tek kaşı havalanan o oldu. "Sanırım asıl annenin içinde büyük bir edepsiz yatıyor hayatım."

"Eminim öyle diyecektin."

Şeytani bir şekilde güldü ve arabayı bir yol kenarında durdurdu. Bir an gerçekten söylediğini yapacağını sandım ama o ıssızlığın ortasında kapıyı açıp çıktı. Saniyeler sonra benim kapımı da açmıştı.

"Neden burada durduk?" diye sordum dışarı çıkarken. Gözlerimi etrafta dolaştırdım, gördüğüm şeyle ise yutkundum. İleride bir melek mezarı vardı. İlerideki o melek mezarı benim neredeyse onun ellerinden ölüme yürüdüğüm mezardı. "Neden buraya geldik?" dedim huzursuz olarak.

Elimi tuttu ve "Gel!" dedi.

Bir an itiraz etmek istedim ama ben ona güvenmeyi seçtim. Yavaş adımlarla onu takip ettim. Melek mezarına gelene kadar yürüdük ve tam karşısında durduk. Damien bana baktı. Diğer elini yüzüme yaslayıp beni öptü. Gülümsedi ve tüy kadar hafif öpücüğünü de dudaklarıma kondurdu.

"Sen de bıraktığım tüm kötü anıları yeni ve güzel anılarla değiştirmek istiyorum," dedi. İfadesi o günün aksine meleksiydi. Çok güzeldi.

Sadece gülümsedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Zaten o da bir şey söylememi beklemedi. Çiçeklerin arasına girdi; eskiden bıraktığı o solan çiçeklerin boşluğunun aksine, bu kez bastığı çiçekler daha görkemle parlamaya başladı. Çiçeklerin yol kenarına yayıldığı yere doğru yürüdü. Ağaçların arasına girerken sessizce onu takip ettim. Ayışığı ağaçların arasından sızıp yolumuzu aydınlatıyordu. Yüzünde ışık oyunları oluşturuyordu. Nereye gittiğimizi hâlâ bilmiyordum ama önemi de yoktu. Daha şimdiden birleşen ellerimle yürümek geçmişin tatsızlığını almaya başlamıştı.

Ve Damien sonunda durdu. Gözlerimi ellerimizden çekip yukarı kaldırdığımda şaşkınlıktan dondum kaldım.

"Bunlar..." dedim yaşadığım şokla. "Gün Işığı Töreni'nin ağaçları." İrileşen gözlerimi Damien'a çevirdim. "Nasıl?"

"Gerçek değiller," dedi gülümseyerek. "Yani canlı değiller. Sembolik."

Dudaklarımdan neşeli bir nida döküldü.

"Sen yaptırdın."

Tek gözü hafifçe kısıldı.

"Eh, beni biraz uğraştırdı. Özellikle ağaçları yaptırdığım firmaya çizerek gösterme kısmı."

"Çizimlerin berbattır," dedim gülerek.

Yüzünü ekşiterek, "Çizimlerim berbattır," diye onayladı.

Başımı tekrar ağaçlara çevirdim. Karşılıklı iki sıra halindeydiler. Etrafı ise birkaç metre sonra yine kendini orman ağaçlarına bırakıyordu. Gün Işığı Töreni ağaçlarının son sırasında ise uzun bir tülle gizlenmişti.

"Bu da geçit kapısı olmalı," dedim çenemle onu işaret ederek. Sırıttı.

"İlahi ayarlamada sıkıntı yaşadım. Ben de işin içine biraz romantiklik katayım dedim." Birden elimi bıraktı. "Ah, bir dakika!"

Vızıldayarak üzerimize gelen şeyi görünce, "O... o bir drone mu?" diye kısılan gözlerimle sordum.

"Söylemiştim," dedi Damien. "İlahi ayarlamalarda sorun yaşadım. O yüzden..." Güldü. "... teknolojiye ayak uyduralım dedim işte." Drone önümüzde durdu. Üzerine bağlanmış bir iple küçük bir fidanı tutuyordu. Gün Işığı Töreni davetiyesiydi. "Sembolik," dedim çünkü o da canlı değildi.

Dudaklarını aralamıştı ki fidanı aldım ve "İlahi ayarlamalardaki sorun, anladım," dedim.

Başını salladı.

"İlahi ayarlamalar çok sıkıntılı."

İçimde büyük bir coşku vardı ve Damien gülümsedikçe zirveye oynuyordu. Gülerek yere eğildim, üzerimdeki beyaz elbisenin etekleri toprağı örttü. Tam da o an elbisenin de olayını çözdüm. Üzerime kahve dökmüştüm ve Damien gidip bana bu elbiseyi almıştı. Giymemek için sızlanmam ve iç çamaşırlarımla gezmekle onu tehdit etmem de cabasıydı ama bir bakmıştım ki elbise artık üzerimdeydi. Damien tam bir iblisti ve beni öpmekten sıcaktan eriyen tereyağı kıvamına getirirken elbiseyi de bana giydirmişti. Çıkarmak için uğraşmamıştım. Bana hayatında gördüğü en güzel şey benmişim gibi bakarken yapamazdım da.

Ve fark ettiğim diğer şey de elbisenin renginin anlamıydı. Araf'ta bu renk bana hep kötü şeyler bırakmıştı. Beyaz elbisenin anıları berbattı ve Damien o anıları da yeni güzel anılarla temizlemişti.

Toprağı eşeledim. Sembolik fidanı beraber diktik. Tül aynı anda yere düştü ve ilerideki platform gözler önüne çıktı. Etrafındaki kalabalık da öyle... Melekler, insanlar, kapanlar, hatta şeytanlar bile vardı. Kevin, Iria, Azazel, Mavi, Hermon en

öndeydi. Neşe saçan yüzlerle bize bakıyorlardı. Evan, Sophia, Elyon bile oradaydı. Işıklar şehrinin aksine ise hepsi rengârenk giyinmişti.

Platformun üzerinde ise lacivert takım elbisesiyle babam vardı.

Tanrı'm! Galiba ağlayacaktım.

"O gün," dedi Damien. "Törene bensiz katılmıştın. Aslında içten içe o anın seni nasıl üzdüğünü de görmüştüm. Orada beni hayal etmiştin. Bana söylediğinde ben de kendimi seninle hayal etmiştim. Buraya beraber geldiğimizi, fidanı beraber diktiğimizi..." Gözlerini yine bana çevirdi. "Orada beraber dans ettiğimizi..." Gözlerim istemsizce doldu. Yine elimi tuttu ve ağaçların arasından ilerlemeye başladı. "Artık o anılarında da ben olacağım."

Islıklardan oluşan o hoş ezgi sonunda başladı. Kalabalık kenara çekildi. Sadece Kevin kısa bir an elimi tutup üzerime göz gezdirdi ve hoş ıslıkların arasına edepsiz bir ıslık gönderdi. Azazel Damien'a hızla bir ceket verdi. Şeytanım şimdi daha da karizmatikti.

Platforma çıktığımızda ıslıklar son buldu. Babam, "Gün Işığı Töreni'ne hepiniz hoş geldiniz!" diye açılışı yaptı.

Damien'a eğilip fısıldadım.

"Bunları söylemesi için onu etkilediğine inanamıyorum."

"Etkilemedim," dedi o da fısıldayarak. "Babanın üzerindeki tüm etkiyi kırdım meleğim. Şu an kendisi olarak burada ve bunları ona Kevin ezberletti."

Gözlerimi babama çevirdim, fısıldaşmamıza attığı uyarıcı bakışlar Damien'ı destekler gibiydi. İşte o an utandım.

"Utangaç haline bayılıyorum," diye fısıldadı Damien.

Ona dirsek attım ama duvara vursam daha çok etki ederdi.

"Onu nasıl ikna ettin peki?"

"Sadece bir gün bizi izlemesini söyledim, bu onu ikna etmeye yetti," dedi. Gülecek gibi oldu. "*Kızımı hamile mi bıraktın* kısmında biraz sorun yaşamış olabilirim ama. Etki kırılınca o kısım beni biraz zorladı."

Babam uyarır gibi sesini yükselterek devam etti.

"Bugün Mara ve Damien'ın sonsuz hayatlarındaki yeni bir başlangıç için toplanmış bulunuyoruz." Damien elimi daha sıkı kavrarken babam bana baktı. "Mara," dedi ve gözleri Damien'a döndü. "Damien. Birbirinizi her an sarıp sarmalayarak koruyacağınıza, her zaman ilk günkü gibi seveceğinize; kalplerinizi birbirinizden başkasına açmayacağınıza, karanlıkta birbirinizi gün ışığı gibi aydınlatacağınıza Guard Shield halkı..." Etrafa öylesine göz attı. "... ve diğerleri..." dedi umursamazca. "... önünde yemin eder misiniz?"

"Ederim," dedi Damien.

"Ederim," dedim hemen ardından.

Birleşmiş ellerimizden bir ışık yayıldı. Kızıl bir ışık... Isınan ellerinden yayılmıştı.

"Bu ilahi işte," diye fısıldadı. Babamın bakışlarıyla karşılaşmasam neredeyse gülecektim.

"Sonsuz hayatlarınızda kalplerinizden hep sevgi ırmakları aksın!" Babamın hemen ardından kalabalık aynı şeyi tekrarladı.

"Gözlerinizde huzur fidanları yeşersin!" Aynı sözler yine hep bir ağızdan tekrarlanarak döküldü.

"Gecenin karanlığında birbirinizin ışığında kaybolup, hep daha güçlü parlayarak uyanın!" Kalabalık tekrarlarken üzerimizde bir ışık parladı.

"Bu ilahi değil sanırım," diye fısıldadım.

"Işıklara iyi para ödedim," dedi.

"Hayır, ödemedin."

"Kabul, işi şeytan halletti."

"Şşş!" diye uyardı sonunda babam. İkimiz de suçlu bir çocuk gibi dudaklarımızı birbirine bastırdık ve kalabalık aynı anda aynı cümleyi söyledi.

"Artık birbirinize aitsiniz!"

Kevin yumruk yaptığı elini havaya kaldırıp bağırdı.

"Seninle gurur duyuyorum şerif!" Hemen ardından kendini işaret etti. "Kendimle de. Ona bunları ben ezberlettim!"

Babam ona öfkeli bir bakış attı. Birkaç kişi kınarcasına sesler çıkardı ama Kevin'ın umurunda bile değildi. Öyle ki Iria'nın yanağına, yaşadığı coşkuyla kondurduğu sesli öpücüğü bile duymuştum. Iria kıpkırmızı oldu.

Damien bana döndü. Ben de ona. Ceketinin cebinden çıkardığı kolyeyi boynuma iliştirdi. Kendi kolyesini ise giysisinden çıkarıp gözler önüne serdi. Bunlar yıllar önce ona doğum gününde aldığım melek ve şeytan kolyeleriydi. Her nereye gizlemişse geri çıkarmak için belli ki bugünü beklemişti. Buna neredeyse ağlayacaktım ama muzip ifadesi ile birlikte kurduğu cümle tam aksine beni güldürdü.

"En sevdiğim kısım geliyor."

Babam homurdanmasını engelleyemedi. Damien onu umursamadı, bu kez ben de öyle. Dudaklarımız birbirini buldu ve birbirimize aşk dolu bir öpücük sunduk. Hafif ıslıklı ezgi geri geldi. Etrafımızdaki her bir kişi uyum içinde sallanmaya başladı. Damien belimi kavradı.

"Sırada en sevdiğim ikinci kısım var," dedi. "Hislerin dansı."

"Gözleri bağlamak yok mu?"

"Gözlerimi bağlarsam seni nasıl göreceğim?" diye sordu.

"Amaç da o ya zaten. Hissederek..."

"Meleğim," dedi yavaşça. "Bunun için gözlerimi bağlayıp kendimi böyle bir güzellikten mahrum etmeme değmez çünkü ben seni dünyanın diğer ucunda bile hissederim ama şey yapabiliriz..." Kanatları hızla açıldı ve aynı hızla havaya yükseldi. Kalabalık ardımızda kaldı. Bulutları bile aştık ve sonunda durduk. Yıldızlar artık her zamankinden daha yakındı. Damien gözlerini yıldızlardan bana çevirdi. "Yıldızların ışığında dans ederken seni öpebilirim."

Dans ettik ve dans ederken beni derin derin öptü. Gözlerine baktığımda, "Sen..." dedim, sesim titredi. Kendimi mutluluktan bayılacakmış gibi hissediyordum. "Sen muhteşemsin!"

Şaşkınlığa uğramış bir ifade kazandı.

"Bu bir iltifat mı? Aman Tanrı'm! Meleğime ne yaptın sen?"

Gülerek dudaklarından bir öpücük çaldım.

"Şu an bayılırsam tüm karizmam çizilir, değil mi?"

Başını salladı ve benimle aynı cevabı verdi.

"İkisi de. Şeytan ve melek..."

"Bayılırsam gülersin de."

Bu kez benden farklı bir cevap verdi.

"Hayır, seni öperek uyandırırım."

"Sana âşığım! Ah, Tanrı'm! Sana o kadar aşığım ki..."

Damien gözlerini aşağı indirdi. "Annen bizi şaşırtıyor bebeğim."

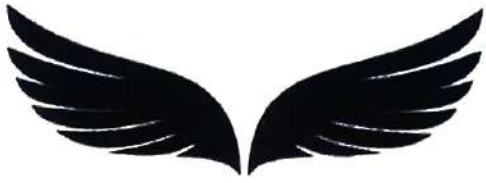
Ellerimi çekip yüzünün iki yanına koydum, yavaşça okşadım.

"Çabuk alışsan iyi olur çünkü sonsuz hayatımızda artık bunu ve daha fazlasını çok duyacaksın."

Gülümsemesi yıldızların ışığını bile gölgede bıraktı. "Sonsuz hayatımızda hep bu sözleri duymak için uyanacağım ve sana bıkmadan aşkımı anlatacağım."

Sözlerimizi derin bir öpücükle mühürledik ama elbette söylediklerimizi tamamen gerçekleştiremedik. Bazen kavga ettik. Bazen öfkelenip bir yerleri yaktık. Ama hep sonunda aşkta birleştik.

Sonsuz ve şeytani bir aşkta...

27

Sonsuza Kadar

Dalgın dalgın pencereden dışarıyı izlerken yanımdaki sandalye çekildi. Gözlerimi çevirdiğimde uyku mahmuru ama can alıcı güzellikteki şeytanımla karşılaştım. Elini karnıma koyup hafifçe okşadı.

"Kızım bugün nasıl?"

Eline hafifçe vurdum.

"Oğlun," dedim yine, oyunbaz bir sesle.

"O bir kız," dedi huysuzca. Kibirli bir ifadeyle dudakları yukarı kıvrıldı. "Hem cinsiyeti ben belirlemiyor muyum? Şu an belirledim işte. Bir kızımız olacak."

Bu kez uzatmadım.

"İyi," dedim. Kollarımı göğsümde bağladım. "Kızının canı kahve istiyor."

Gözleri hızla açıldı.

"Ne?" Aynı hızla ayağa fırladı. "Kahve..." dedi etrafına göz atarak. Mutfak tezgâhına baktı. "Kahve, evet," diyerek büyük adımlarla tezgâha yürüdü. Makineyi çalıştırırken sırıtıyordu. "Kızımın canı kahve istiyor."

Sessizce güldüm.

"Şimdiden isteklerini yerine getirmen güzel ama seni uyarayım, bir kız çocuğunun istekleri seni her zaman mutlu etmeyebilir."

"Ne gibi?" diye sorarken bile keyfinden bir şey kaybetmemişti.

"Sana oje sürmek isteyebilir mesela."

Kısa bir an durup önüne baktı, sonra başını bana çevirdi.

"Oje... Şu tırnağa sürülen şey." Yüzünü buruşturdu ama eski sırıtışına geri dönmesi uzun sürmedi. "Olsun. Ben de onun saçlarını örerim."

Şeytan, küçük bir kızın saçlarını örüyor... Gözümün önünde oluşan görüntünün abesliği beni güldürse de aynı anda mest etmişti.

"Makyaj da yapmak ister," dedim ben de keyiflenen sesimle.

"Hayır, istemez," dedi. Bana bakmıyordu, hâlâ kahve yapmakla meşguldü ama kaşlarının çatıldığına bahse girerdim.

"Diyelim ki istedi," diye üzerine gittim.

"İstemesin," dedi, sesi bu kez yalvarır gibi çıkmıştı.

"Ama diyelim ki istedi."

Kısa bir an sustu, sonunda omuz silkti.

"Bana istediği her şeyi yapabilir. Senin evcil şeytanın olmadım mı? Onun da evcil şeytan babası olurum."

Nasıl oluyordu da her kelimesinde ona daha çok âşık oluyordum? Halbuki zaten o aşkı zirvede yaşamıyor muydum?

"Evcil şeytan baba," dedim kendi kendime. "Hoşuma gitti."

Güldüğünü duydum ama kısa bir süre sonra başını bana çevirdi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı artık.

"Makyaj konusunda ciddi miydin?" Başımı salladığımda iç geçirdi ve bardağa dolan kahveyi izledi. Yine başını bana çevirmesi uzun sürmedi. "Ama evin içinde yapar, değil mi?"

"Muhtemelen," dedim dudak bükerek. "Daha küçükken böyle şeyler isteyebilir ancak. Sosyal medya kullanmadığı zamanlardan bahsediyorum. Aksi halde makyajlı fotoğrafını onun sosyal medya hesaplarında bulabilirsin. Bu konuda kendini şanslı saymalısın."

Derin bir nefes aldı.

"Tanrı'ya şükür."

Rahatlamış ifadesi üzerine içimdeki şeytan canlandı.

"Sosyal medya kullanmaya başladığında zaten sana makyaj yapmaktan çok daha başka şeylerle meşgul olacak."

Kaşları çatıldı.

"Ne gibi?"

Dudaklarımı büzdüm ve masumane bir sesle, "Flört," dedim. Kaşları daha da çatılırken devam ettim. "Artık karşı cinsle daha..."

"Hayır!" dedi neredeyse bağırarak. Şiddetle bana döndü ve işaretparmağını havaya kaldırdı. "Öyle bir şey olmayacak!" Dudaklarımı aralamıştım ki, "Asla!" dedi. Başını hızla iki yana salladı. "Flört falan yok. Unutsun onu!"

"Saçmalıyorsun," dedim sırıtarak.

"Hepsini..." dedi hem yavaş hem de üzerine basarak söylerken. "... öldürürüm. Hepsini!"

"Kızının hoşlandığı tüm erkekleri öldüreceğini mi söylüyorsun şu an?"

"Hem de hepsini!" dedi yine üzerine basarak.

"Saçmalama Damien."

Bu kez o dudak büktü.

"İzle de gör!"

Elbette öyle bir şey yapmayacaktı. Damien aşka saygı duyardı, en azından artık öyle biriydi. Kızı âşık olsa onun yanında olacağına emindim. Sadece şu an tatlı bir kıskançlık krizi geçiriyordu. Hem de daha sözkonusu bile olmayan kızı için...

"Erkek çocuğumuz olsaydı, kız arkadaşı olabilirdi ama değil mi?"

Kahve kupasını alıp bana doğru yürüdü ve yanıma oturup kupayı bana uzattı. Kupayı elinden alıp bir yudum aldığımda yüzümü buruşturdum. Kahveden hâlâ nefret ediyordum ama bir yudum daha almak için çıldırıyordum da. Bayıldığım şeytanın çocuğu beni daha doğmadan yönetmeye başlamıştı.

"Sevgilim..." dedi Damien yavaşça. "Ben bir şeytanım. Bağnaz değil. Oğlumuzun sevgilisi olabilir elbette ama sevgilisinin babası onu öldürmek isterse ona hak verip kılımı bile kıpırdatmam." *Koca bir yalan!*

"Tanrı aşkına!" dedim şaşkınlıkla. "Cümleye nasıl mükemmel başlayıp sonra batırabiliyorsun sen?"

Sırıttı ve elimden kahveyi alıp sehpanın üzerine bıraktı. Belimi kavrayıp beni kendine çekti.

"Çocuklarımızın..." dedi boynumdan öperken. "... sevgilileri olabilir. Ben bir şeytanım, melek generali bir şeytan ama çocuklarımız mutluysa ben sadece mutlu olurum." Tekrar öperken yine kendimden geçmeye başlamıştım. "Çocuklarımız..." dedi yine ama bu kez vurgulamıştı. "Yani bir çocuğa daha ihtiyacımız var."

O öpücüklerine devam ederken ben güldüm.

"Biri doğmadan diğeri olmaz, biliyorsun değil mi?"

"Yanılıyorsun," dedi kısık bir sesle. "Ben ve Sophia... superfetasyon ile insan bedenlerinde tekrar doğmuştuk."

"O işte biraz Ariel'ın parmağı vardı ama."

Elleri tişörtümden içeri süzülüp tenime yine sıcaklığını bıraktı.

"Bence yine de denemeye değer."

Dudaklarım yukarı kıvrılırken o da yüzüme bakıyordu artık.

"Bence bize bir şeytan çocuğu yeter."

Bir gözünü kapatırken, "Bunu sonra tartışalım," dedi. Gözünü tekrar açtığında artık kızıl, mavi parıltılar harelerinde ışıldıyordu. Güzelliği her seferinde olduğu gibi beni yine mest ederken dudakları dudaklarıma dokundu ve o, usulca fısıldadı. "Şimdi aşkı tekrar tadalım. Tekrar ve tekrar... Sonsuza kadar..."

SON

Teşekkür

Nasıl ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. Uzun, şeytansı ve meleksi macerayı geride bırakırken kendimi tıpkı Damien ve Mara gibi yıldızların altında dans ediyor gibi hissediyorum. Bunlar benim *Anahtar* serisindeki son satırlarım olacak ve biraz da bunun hüznünü taşıyorum.

Beni sabırla bekleyen, her bir satırı keyifle okuyan, yer yer sinirlenen, yer yer sevinçten ağzı kulaklarına varana kadar sırıtan güzel okurlarım; sizler benimle bu yolda yürüdünüz. Varlığınızı her daim hissettirdiniz. Sabırla kurguladığım dünyamı okumak için beklediniz. İyi ki beni bulmuşsunuz ve ben, iyi ki sizlere ulaşmışım. Teşekkürü ilk olarak size ediyorum.

Sevgili okurum ve arkadaşım Gülşen; hikâyemi ve karakterlerimi belki de benden daha çok benimsediğin, Damien'ın yeryüzündeki en büyük savunucusu olduğun için sana ayrıca teşekkür ediyorum.

Editörüm Veysel Bey'e, Can Hanım'a, muhteşem kapaklarımızın sahibi Merve Hanım'a, kurguladığım dünyayı sizinle buluşturmama vesile olan Epsilon ailesine sonsuz teşekkürler.

Teşekkürün en büyüğünü ise her daim yanımda olan anneme yapıyorum. Sayfaları çevirirken karakterlerimin hüznünü okuyarak bana kızan anneme... Hep bir yazar olmak istediğini